JENNIFER NIVEN

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES TOATE ACE ţ. E LOCURI MINUNATE

– J• ,*

Cu respiraţia tăiată

k

TRe
i

JENNIFER NIVEN

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
TOATE ACELE LOCURI MINUNATE

' (/
- v / • '

TRe
i

JENNIFER NIVEN

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
TOATE ACELE LOCURI MINUNATE

TRei

JENNIFER NIVEN

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
TOATE ACELE LOCURI MINUNATE

4 -fm / *

TRe
i

Cu respiraţia tăiată!
%

TRei

con ‹‹

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Jennifer Niven

Cu respiraţia tăiată

Traducere din limba engleză şi note de Mihaela Apetrei

A
TREI

Editori:

Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Design copertă:

Alison Impey; Art: © 2020, Tito Merello; Lettering: Jen

Heuer Foto copertă:

© 2020, MotionWorks Film Studio/Getty Images

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mirela Voicu

Corectură: Irina Muşătoiu

Irina Botezatu

Titlul original: Breathless Autor: Jennifer Niven

This translation published by arrangement with Random House Children’s Books, a division of Penguin Random House LLC

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.:

+4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20 e-

mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (prinţ): 978-606-40-0989-0 ISBN

(epub): 9786064018373

Pentru Justin, adevăratul Jeremiah Crew.

Te iubesc mai mult decât pot spune în cuvinte.

Nimeni n-a măsurat

vreodată,

nici măcar poeţii,

câte poate îndura o inimă.

—Zelda Fitzgerald

Tu ai fost primul pentru mine. Nu e vorba doar despre sex, cu toate că a făcut şi asta parte din poveste, ci ai fost primul care a văzut în mine, dincolo de orice aparenţe.

Unele nume şi locuri au fost schimbate, dar povestea este adevărată. Se găseşte toată aici, pentru că într-o zi va deveni trecut şi nu vreau să uit ce mi s-a întâmplat, ce am gândit şi ce am simţit, cine am fost. Nu vreau să te uit pe tine.

Dar, mai presus de toate, nu vreau să mă uit pe mine.

Mary Grove, Ohio

Opt zile până la absolvire

Deschid ochii şi mă trezesc înfăşurată în aşternuturi, cu cărţile azvârlite pe podea, deschise cu faţa în jos. Nici n-am nevoie să mă uit la ceas ca să-mi dau seama cât de târziu este. Sar din pat, cu un picior încă încurcat în cearceaf, şi aterizez pe burtă. Rămân acolo un minut. închid ochii. Mă întreb dacă nu cumva m-aş putea preface că am leşinat, ca s-o conving pe mama să mă lase să chiulesc azi, să rămân acasă.

E linişte şi pace aici, pe podea.

Dar şi miroase ciudat. Deschid un ochi şi văd ceva îngropat în covor. Poate una din delicatesele pisiceşti ale lui Dandelion[1]. întorc capul în partea cealaltă şi-mi dau seama că aici e mai bine, dar aud de afară un claxon; ăsta e tata.

Aşa că sar în picioare, fiindcă o să apese neîncetat pe claxonul ăla tâmpit, până când o să mă vadă urcată în maşină. Nu-mi găsesc una dintre cărţi şi un pantof, părul îmi stă aiurea şi hainele de pe mine sunt şi ele tot aiurea, în fond eu sunt aiurea în pielea mea. Ar fi trebuit să mă nasc franţuzoaică. Dacă aş fi fost franţuzoaică, totul ar fi fost în regulă. Eram şic şi cool şi m-aş fi dus la şcoală pe bicicletă, o bicicletă cu coşuleţ. în primul rând, aş fi ştiut să merg pe bicicleta aia. Dacă aş fi locuit în Paris, în loc de Mary Grove din Ohio, balerinii ăştia ar fi arătat mai bine cu fusta asta, părul n-ar fi avut culoarea asta portocaliu-roşcată – ca o roşie tradiţională – şi, într-un fel sau altul, toată fiinţa mea ar avea mai mult sens.

Intru cu totul în camera părinţilor mei, îmbrăcată în fustă şi sutienul de la costumul de baie negru pe care l-am cumpărat cu Saz luna trecută, cel în care plănuiam să-mi petrec vara. Toate sutienele mele sunt în maşina de spălat. Dulapul mamei este ordonat şi curat, dar lipseşte rânduiala desăvârşită din dulapul tatei, unde totul este negru, gri, bleumarin, organizat pe culori fiindcă el este daltonist şi în felul ăsta nu trebuie să întrebe tot

timpul „Ăsta e verde sau maro?” Scotocesc prin raftul de deasupra şi apoi prin sertarele dulapului,

căutând tricoul pe care mi-l doresc: unul vintage, cu Nirvana 1993. îi fur mereu tricoul ăsta, iar el îl fură mereu înapoi, însă acum nu-l văd nicăieri. Mă aşez în prag şi îi strig mamei pe hol, către scări:

— Unde e tricoul tatei, ăla cu Nirvana?

Am decis că ăsta e singurul lucru pe care aş vrea să-l port azi. Aştept două, trei, patru, cinci secunde, dar singurul răspuns pe care-l primesc este încă un zbieret de claxon. Alerg la mine în cameră, apuc primul tricou ieşit în cale şi îl trag pe mine, chiar dacă nu l-am mai purtat din primul an de liceu. Miss Piggy cu paiete.

în pragul uşii, la plecare, mama îmi spune:

— O să vin eu să te iau dacă nu te poate aduce Saz acasă.

Mama este o scriitoare celebră şi foarte ocupată – scrie romane istorice, nonficţiune, orice are legătură cu istoria –, dar mereu şi-a făcut timp pentru mine. Când ne-am mutat în casa asta, am transformat camera de oaspeţi în birou pentru ea, iar tata a petrecut două zile construind o bibliotecă din podea până în tavan, unde să-şi poată ţine ea sutele de cărţi din care îşi face documentarea.

Probabil că se citeşte ceva pe chipul meu, pentru că îmi pune o mână pe umăr şi continuă:

— Hei, o să fie bine.

Şi când spune asta se referă la mine şi la cea mai bună prietenă a mea, Suzanne Bakshi (cunoscută mai degrabă drept Saz), anume că vom rămâne prietene chiar dacă terminăm liceul şi mergem la facultate şi viaţa o să vină cu tăvălugul ei. îi simt cumva liniştea, energia aceea luminoasă pogorându-se uşor pe umerii mei, ca o pasăre într-un copac, topindu-mi-se în braţe, în membre, în sânge. Asta e unul dintre multele lucruri pe care mama le face excelent. Le transmite tuturor o stare de bine.

Mă urc în maşină şi-l văd pe tata îmbrăcat pe sub sacou cu tricoul lui Radiohead, ceea ce înseamnă că tricoul cu Nirvana este la spălat. îmi zic să nu uit să pun mâna pe el când ajung acasă, ca să-l port la petrecerea de diseară.

Timp de trei sau patru minute nu vorbim deloc, dar şi asta e normal. Spre deosebire de mama, tata şi cu mine nu suntem firi matinale şi pe drumul spre şcoală ne place să păstrăm ceea ce numim „tăcere sociabilă”, ceva ce Saz refuză să respecte, ăsta fiind şi motivul pentru care nu merg cu ea.

Mă uit pe fereastră, afară, la norii joşi şi negri care se adună ca nişte bocitoare spre facultatea unde lucrează tata ca administrator. N-ar trebui să plouă, dar arată ca şi cum va ploua şi îmi fac griji în legătură cu petrecerea de la Trent Dugan. îmi petrec de obicei weekendurile împreună cu Saz, mergând cu maşina prin oraş şi căutând chestii de făcut, dar de data asta o să fie cu totul altceva. Ultima petrecere oficială din anul terminal şi toate alea.

Tata trece de liceu şi o apucă pe Main Street Bridge, spre centrul oraşului, care înseamnă cam zece cvartale de magazine mărginind străzile pavate cu piatră, loc cunoscut mai degrabă sub numele Promenada. Trage într-un spaţiu de parcare din colţul cel mai vestic, unde asfaltul face loc străzilor pietruite şi fântânilor. Iese din maşină şi aleargă spre Joy Ann Cake Shop, în timp ce eu îi dau mesaj lui Saz, cu poza firmei cofetăriei: Cine e preferata ta?

Răspunsul vine într-o secundă: Tu.

Două minute mai târziu, tata se întoarce alergând la maşină, cu braţele ridicate într-un soi de dans ridicol al victoriei, ţinând într-o mână o pungă albă de hârtie. Intră, trânteşte uşa şi-mi aruncă punga plină cu chestiile obişnuite – pentru Saz o brioşă cu ciocolată şi pentru noi o jumătate de kilogram de fursecuri rotunde cu gem, pe care le devorăm pe drumul spre liceu. Este ritualul nostru secret, de când aveam 12 ani.

Mănânc şi mă uit spre cerul înnorat cu totul.

— S-ar putea să plouă.

— N-o să plouă, răspunde el, aşa cum a mai spus cândva

„N-o să dea în tine”,

despre Damian Green, care m-a ameninţat în clasa a treia că o să-mi dea un pumn în gură fiindcă nu l-am lăsat să copieze după mine.

N-o să dea în tine, ceea ce presupunea că, dacă va fi necesar, tata va veni la şcoală şi-l va pocni el însuşi pe Damian, pentru că nimeni nu se putea pune cu fata lui, nici măcar un băiat de opt ani.

— S-ar putea, răspund doar ca să-i aud din nou tonul protector din voce.

Este un ton care-mi aminteşte de vremurile când aveam cinci, şase, şapte ani şi mergeam peste tot căţărată pe umerii lui.

îmi răspunde:

— N-o să plouă.

în prima oră, cea de scriere creativă, profesorul meu, domnul Russo, mă opreşte după curs ca să-mi spună:

— Dacă îţi doreşti cu adevărat să scrii, iar eu cred că-ţi doreşti, trebuie să pui totul acolo, pe hârtie, astfel încât să putem simţi şi noi ce simţi tu. Mereu pare că te reţine ceva, Claudine.

Mai spune şi nişte chestii bune, dar asta e ce-mi amintesc – că el nu crede că simt ceva. E caraghios cum îţi rămân în minte lucrurile nasoale, în timp ce lucrurile bune se pierd uneori. Ies din clasă şi îmi zic că nici măcar nu începuse să mă cunoască aşa, cât de cât, sau să înţeleagă de ce sunt în stare. Nu ştie că lucrez deja la primul meu roman şi că într-o bună zi voi fi o scriitoare celebră, că mama m-a lăsat s-o ajut cu cercetarea pentru proiectele ei încă de când aveam zece ani, în aceeaşi perioadă în care am început să scriu nişte povestiri. Nu ştie că, de fapt, chiar mă pun pe mine însămi în ele.

Pe drum spre ora a treia, Shane Waller, băiatul cu care ies de aproape două luni, mă prinde când îmi descui dulapul şi mă întreabă:

— Vin să te iau la petrecerea lui Trent?

Shane miroase bine şi e destul de amuzant când îşi pune mintea, iar acestea sunt – în afară de hormonii mei tropăitori – principalele motive pentru care ies cu el.

— O să vin cu Saz, îi spun. Dar ne vedem acolo.

Shane n-are nicio problemă cu asta, pentru că, încă de pe vremea când aveam 15 ani, tata era cunoscut pentru felul cum îi punea pe toţi prietenii mei să mă aştepte afară, chiar şi în toiul iernilor crâncene din Ohio. Asta pentru că a fost şi el cândva adolescent şi ştie la ce se gândesc. Şi pentru că îi place să se asigure că ei ştiu că el ştie exact la ce se gândesc.

— Atunci ne vedem acolo, iubito, spune Shane.

Iar apoi, ca să-mi dovedesc mie însămi, domnului Russo şi tuturor celorlalţi din liceul Mary Grove că sunt o fiinţă vie şi simţitoare, fac ceva ce n-aş fi făcut de obicei – îl sărut chiar acolo, pe culoarul şcolii.

Când ne desprindem unul de altul, se apleacă şi îi simt respiraţia în ureche:

— Abia aştept.

Şi ştiu că se gândeşte – speră – că o să facem sex. Aşa cum a tot sperat în ultimele două luni că o să decid, în sfârşit, că zilele mele de virgină s-au terminat şi că „o să-i cedez”. (Sunt cuvintele lui, nu ale mele. De parcă virginitatea mea i-ar aparţine în vreun fel.)

îi spun toate astea lui Saz, la prânz, iar ea râde cu hohotele alea bubuitoare, maniacale, cu capul dat pe spate, cu părul ei negru legănându-se, şi-şi ridică sticla cu apă într-un toast batjocoritor.

— Hai, succes, Shane!

Fiindcă ştim amândouă că nu există decât un singur băiat în Mary Grove, Ohio, cu care aş vrea să fiu pentru prima dată, iar acesta nu e Shane Waller. Chiar dacă îmi zic că poate, într-o bună zi, va spune ceva incredibil de amuzant şi că o să mă pierd

atât de tare în parfumul de pe gâtul lui, încât să mă răzgândesc şi să mă culc cu el, totuşi. Doar pentru că nu cred că Shane

este acela, nu înseamnă că nu aş vrea să fie.

Rostesc cu voce tare o versiune a acestui gând:

— Nu se ştie niciodată. Uneori chiar e foarte amuzant.

— O fi amuzant în genul ăla, spune Saz.
îşi adună părul – greu şi drept, blestemul vieţii ei – şi îl strânge sus, în creştet, ţinându-l acolo. îl taie necontenit şi el creşte la loc, îl taie şi el creşte.

— Ar fi aşa nasol să fie Shane primul?

Prietena noastră, Alannis Vega-Torres, se prăbuşeşte în scaunul de lângă mine.

— Da.

Scotoceşte prin geantă după un suc şi un baton cu proteine şi îi aruncă lui Saz câteva elastice de păr.

— Apropo, nu se consideră că ţi-ai pierdut virginitatea dacă nu ţi se rupe himenul. Prima dată am sângerat găleţi.

— Nu-i adevărat, îi spun. Himenul nu se rupe, de fapt. Ăsta e un mit umflat şi care denotă ignoranţă. Nu sângerează toată lumea, nu avem toate himen. Nu mai fi aşa de heteronormativă. Virginitatea este un construct social de rahat, creat de patriarhat.

Saz ridică mâna şi batem palma. Pe cât de convinsă sunt de ceea ce spun, sută la sută, tot sunt disperată să fac sex. Gen, chiar în momentul ăsta.

Cealaltă prietenă a noastră, Mara Choi, se aruncă pe locul din faţa lui Alannis; şi-a încheiat strâmb jacheta, iar din rucsac i se revarsă tampoane şi balsamuri de buze, pentru că – în afară de momentele în care se află în prezenţa tradiţionalei ei bunici coreene – trăieşte într-un haos constant. Dispare sub masă, ca să-şi adune lucrurile împrăştiate. O auzim de acolo:

— O chestie caraghioasă: ştiţi că se pot comanda himene pe internet? E un

loc denumit Magazinul de Himene, care pretinde că poate să-ţi restabilească virginitatea în cinci minute.

Apare iar la lumină, îşi ia telefonul şi începe imediat să caute pe Google.

— Ce dracu'? îşi dă Saz ochii peste cap către mine, gen Uite-le şi pe astea două.

Mă uit la ea în genul Da, ştiu, în timp ce Mara începe să citească de pe site-ul Magazinului de Himene.

— Zice că folosesc vopsea roşie autorizată medical, care arată exact ca sângele uman. Oh, şi că sunt „cea mai originală şi de încredere marcă de himene artificiale".

Saz spune:

— Uite o chestie pentru care chiar trebuie să fii recunoscut.

— Asta nu-i nimic, completează Alannis. Am citit undeva că fetele din China plătesc 700 de dolari pentru reconstruirea chirurgicală a himenului.

Mă opresc din mâncat fiindcă, obsedată de sex cum sunt, ideea că ai putea fixa un preţ pentru virginitate este, eufemistic vorbind, nebunie curată.

— întreg conceptul este total învechit, le spun. De parcă tot ce ar conta este sexul penis-plus-vagin. Cam 20 la sută dintre americani sunt identificaţi drept altfel decât complet hetero, aşa că de ce ne concentrăm în continuare pe o „primă dată" a femeii cu un bărbat? Şi, oricum, de ce virginitatea unei fete e aşa o mare chestie? Oamenii n-au nicio treabă cu un bărbat hetero care face sex. Bat palma şi îi zic „Acum eşti şi tu bărbat". Nu stau laolaltă frângându-şi mâinile şi căutând pe net organe de înlocuit.

Saz pufneşte. Dar eu abia m-am pornit, sunt pe val.

— Şi încă o chestie. V-aţi gândit vreodată la felul în care

vorbesc oamenii despre virginitate? De parcă ar fi deţinută de alte persoane? Cineva „o ia” şi brusc devine a lui. De parcă este ceva ce să dai, ceva care nu ne aparţine nouă. Ea şi-a pierdut-o. Ea i-a cedat. I-a explodat cireaşa. I-a luat virginitatea.

A deflorat-o.

— A deflorat-o?

Mara se holbează la mine, pe deasupra telefonului.

— Cine zice a deflorat-o?

— Virginele.

Alannis îşi ridică spre mine sprâncenele pensate perfect. Alannis Gyalene Catalina Vega-Torres a făcut sex încă din clasa a noua.

— De ce mă laşi întotdeauna singură? flutur eu din mână spre Saz, partenera mea de virtute.

Pe când aveam zece ani, Saz şi cu mine ne-am promis să ne sărbătorim simultan momentele importante din viaţă, inclusiv îndrăgostitul sau prima relaţie adevărată – ceea ce ar include, desigur, sexul –, aşa încât niciuna dintre noi să n-o lase pe cealaltă în urmă. Era felul nostru de a ne asigura că ne vom pune una pe alta pe primul loc şi că nu vom lăsa pe nimeni între noi. Alannis mă bate uşor pe braţ, ca şi când aş fi un copil amărât şi confuz.

Mara s-a băgat iar cu totul în telefon.

— Nu costă decât 30 de marafeţi „ca să dai timpul înapoi şi să aduci iar în dormitor un iabadabadu”.

Şi atât ne-a trebuit. La chestia asta ne-am prăbuşit de râs.

Saz cântă „Pentru iabadabadu în dormitor!” şi ciocnim toate patru dozele de suc şi sticlele.

Apoi uităm cu totul de himenele artificiale şi de virginitate şi o ţintuim cu privirea pe Kristin McNish, care intră în cantină ca un anunţ public venit exact la ţanc, cu bărbia semeaţă şi cu o umflătură de neconfundat în jurul taliei.

Ajunsă acasă, sap prin grămada de rufe, dar tricoul cu Nirvana tot nu e de

găsit. Găsesc o rochie mini neagră, zăcând pe jos la mine în cameră, şi mă învârtesc şi de tricoul cu Ramones al tatei, pe care îl arunc pe deasupra. Comand cu mama ceva de la Pizza King pentru cină, fiindcă tata are o chestie la serviciu şi el este bucătarul în casă, specialitatea lui fiind felurile de mâncare sofisticate, potrivite cu vinuri şi muzică tematice. Lui Saz îi place mult să mănânce la noi, pentru că aproape întotdeauna pare un eveniment special, dar mie îmi place să mănânc la ea. Familia Bakshi ia masa la barul din bucătărie sau în faţa televizorului – ceva la pachet, fast-food sau macaroane cu brânză Kraft, cel mai bun lucru din lume, de care n-aş putea avea parte acasă decât dacă mi-aş face singură. Tata refuză să gătească orice în care să trebuiască să adauge pudră portocalie.

Când deschid uşa pentru băiatul cu livrarea, cel căruia Saz îi spune Mean Jake[2], chiar dacă pe el îl cheamă Matthew şi nu e rău deloc, zic ceva de genul „Ei, hei, tu”, cât de seducător pot eu. Iar el îmi răspunde:

— Am rămas fără bere de ghimbir, aşa că v-am adus Sprite în loc.

în aceeaşi seară, mai târziu, stau întinsă în podul lui Trent Dugan, sub Shane Waller, cu toate simţurile excitate, pierdută în fierbinţeala pielii lui şi în mirosul de pe gât. îmi spun: Poate că aşa o să fie. Poate o să mi-o pierd chiar aici, acum.

Asta îmi place mult când mă prostesc cu câte cineva. Posibilitatea ca acel cineva să fie el, unicul Băgaţi nişte lumini. Băgaţi nişte muzică. Să plouă cu iubire peste noi toţi. Nu că aş fi eu vreo experimentată, mai ales în comparaţie cu Alannis. Se pune, evident, că m-am băgat şi eu la câteva labe mici şi la vreo trei sau patru orale eşuate, am avut vreo cinci orgasme şi jumătate – fără alea pe care mi le-am provocat de una singură – şi m-am mozolit cu trei băieţi, inclusiv ăsta de acum.

Shane mă sărută şi îşi bagă mâinile peste tot – Oh, da, îmi zic, acolo. E bine. Sărutatul este exclusiv pentru mine, fiindcă Shane,

ca o grămadă de alţi tipi din liceul Mary Grove, este interesat mai mult de chestiile care nu au de-a face cu sărutatul. Scopul lui dintotdeauna a fost să ajungă la mine în chiloţi.
O ştiu şi eu şi o ştie şi el, şi o să mă sărute o vreme, doar ca să ajungă unde

vrea. Iar eu îl las, pentru că e chiar bun la asta şi, hei, îmi place mult sărutatul.

Apoi, tot ce face este să mă apuce zdravăn, şi treaba funcţionează pentru că este atât de prins de mine, încât încep să mă simt şi eu un pic prinsă.

îmi spun Nu lăsa lucrurile să meargă prea departe, chiar dacă îl ajut să-şi desfacă fermoarul de la blugi. Şi apoi ne sărutăm iar, tot mai tare şi mai tare, până când am impresia că e pe cale să-mi înghită limba, gura şi toată faţa, iar în clipa asta chiar îl vreau şi eu pe el, din cauza felului în care trupul meu se lipeşte de al lui, dorind să simtă şi mai mult. Mă simt deopotrivă luată de val şi extrem de puternică. Ce mai aştepţi?

Shane mi-a băgat limba în ureche, dar tot aud muzica de afară. Râsete.
Cineva strigând nu ştiu ce. La început sunt ceva gen Oh, Doamne, da, însă pe urmă îi simt limba un pic cam umedă şi îmi provoacă ceea ce se cheamă „urechea înotătorului”. îmi vine să-l împing cât colo şi să-mi scutur saliva, dar îl aud spunând:

— Doamne, eşti aşa de bună.

Bunăciunea nu e o chestie pentru care să fi fost celebră, aşa că îl mai sărut o vreme. Dar apoi îmi dau seama că nu pot trece peste faptul că ne prostim într- un hambar. La început mi-am zis: OK, e o chestie destul de sexy şi Oh, ia uită-te la mine ce fac, dar acum nu mai sunt sigură că am şi crezut-o. Mă imaginez pierzându-mi virginitatea cu Shane Waller, aici, în podul ăsta, dar hambarul nu s-a numărat nicicum printre felurile în care mi-am imaginat că va fi prima mea dată.

Apoi el îmi trage tare de chiloţi, alungându-mi orice gând. Nu mai suntem decât noi doi, aproape dezbrăcaţi pe baloţii ăştia de paie care îmi intră în piele ca nişte peniţe ascuţite. Este caraghios că nici măcar n-am observat paiele până acum, fiindcă am fost atât de luată pe sus de senzaţia cărnii mele împinse în carnea lui Shane, de minusculele focuri de artificii ţâşnind dintre

mădularele noastre, ameninţând să dea foc hambarului cu totul. Nu este prima dată când sunt aproape goală lângă Shane Waller, dar este prima dată când ne aflăm într-un hambar. Parcă aş fi beată, deşi nu sunt, şi unele părţi din mine, destul de slab auzite acum, îşi fac griji că, dacă sunt în stare să mă excit în împrejurări ca astea – paie ţepoase, ascuţite, colegi de clasă beţi, urlând

afară – probabil că o să mă culc cu prea mulţi băieţi în facultate. Fiindcă giugiuleala este aşa de mişto, chiar dacă nu eşti îndrăgostit. Câteodată e vorba numai de gura sau de ochii sau de mâinile lui, sau de felul în care se comportă toate astea laolaltă. Câteodată, atât e destul.

Mâinile lui Shane se strecoară tot mai jos şi partea cugetată şi responsabilă din mine – cea care se păstrează pentru un băiat pe nume Wyatt Jones – mă trage în jos în fân, cu îndemnul mental să mă desprind de Shane, cu toate că partea mea fizică îi dă înainte. încerc să mă pierd iar cu totul în el, dar singurul lucru pe care îl simt sunt milioanele de peniţe din paie care mi s-au înfipt în spate şi focurile de artificii sfârâind sfârşite, aşa că tot ce mai rămâne sunt ceaţa de după şi un miros îndepărtat de ars.

Dintr-odată simt ceva tare şi umed pe coapsă şi mă răsucesc un pic, ca să nu alunece în mine.

— Claude...

Are vocea înăbuşită, ca şi cum nu s-ar putea concentra, iar numele meu sună ca un Clod, ceea ce detest. Pe moment mă simt nasol, fiindcă n-o să fac niciodată sex cu el. Mereu se termină la fel – el dându-şi drumul afară sau pe tricou sau pe el sau pe piciorul meu.

Saz spune că mă simt în siguranţă în virginitatea mea, ca Rapunzel în turnul ei. Că mi-am lăsat destul cosiţa în jos, că m-am bucurat de strălucirea ei în soare şi de felul în care îi orbeşte pentru câteva clipe pe bieţii amărâţi care aşteaptă la poalele turnului, înainte de a le-o trage de sub nas. Şi poate chiar aşa mă simt, nu doar pentru că mă păstrez pentru Wyatt Jones, ci şi pentru că viaţa mea este în siguranţă şi Saz şi cu mine suntem cele mai bune prietene, pentru că părinţii mei îmi plac cu

adevărat şi nu trebuie să dovedesc nimic nimănui. Este vorba de trupul meu şi fac cum vreau eu.

Shane se uită fix la mine, apoi dă ochii peste cap, respiraţia i se accelerează tot mai mult şi îmi călăreşte piciorul ca un câine. Are chipul pe jumătate luminat de argintul lunii care se strecoară strălucitoare prin crăpătura uşii. O să recunosc asta: e destul de arătos şi miroase bine. Şi, dintr-un motiv anume, pare să mă placă. Din ceea ce vede el până acum, sunt încă pornită pe treabă. Nu i-am zis să se oprească şi nici nu l-am dat la o parte. Până când mi se urcă

un pic cam mult pe picior şi îi spun:

— Ia-o mai uşor, cowboy.

O să le spună prietenilor lui fie că sunt una care te stârneşte degeaba, fie că am făcut-o. Aş vrea să-i pot explica – nu-i vorba despre stârnit sau făcut; este vorba despre existenţa unei posibilităţi. Este vorba despre „aproape”. Despre Poate de data asta, despre Poate el este alesul. Aş vrea să-i spun: Pentru câteva minute, te fac mai măreţ decât eşti, iar eu sunt mai măreaţă decât sunt. împreună suntem mai măreţi decât hambarul ăsta, pentru că reprezentăm toate posibilităţile şi tot „aproape”-le şi „poate”-le din lume.

Dar nu poţi explica lucruri precum acest „aproape” unuia ca Shane, aşa că reuşesc să mă trag pe jumătate de sub el, şi chiar atunci geme şi explodează. Tot, pe interiorul coapsei mele. Intru un pic în panică, fiindcă pot să jur că am simţit ceva scurgându-se în mine, aşa că mă răsucesc iute şi-l împing.

Geme iar şi cade pe spate în fân. îi folosesc tricoul ca să mă şterg, îmi îndrept rochia strânsă mototol spre umeri, aranjând uşor totul la loc, şi mă aud deja povestindu-i lui Saz interpretarea amuzantă pe care o s-o adaug doar de dragul ei: Spre deosebire de multe dintre colegele noastre de la ţară, se pare că eu nu sunt potrivită pentru sexul în hambar.

Mă ridic şi încerc să fac conversaţie:

— Ştii că nemţii au un cuvânt anume pentru bărbaţii virgini? Jiingling. Nu sună de parcă ar însemna exact opusul?

Sunt un adevărat almanah de cultură generală în ceea ce priveşte virginitatea, mai ales în situaţii din astea ciudate, când nu ştiu ce altceva să spun.

îl aud pe Shane, din fân:

— Ştii ceva? Tu eşti precum cutiile alea băgate unele într-altele; de fiecare dată când deschid una, mai găsesc alta înăuntru. Eşti cutie după cutie, futu-i, şi nu cred că va fi cineva în stare, vreodată, să le deschidă pe toate.

Se ridică, îşi trage blugii şi ia tricoul umed şi mototolit. Se uită spre pată.

— Scuze, îi spun.

— Ăsta e tricoul meu cu Snoop Dogg, băga-mi-

aş. Isuse, Claude. *Clod.*

— Cred că ar trebui să fim prieteni şi atât, îi răspund.

Mai bine să existe mai multe cutii decât să nu fie destule.

— Să mori tu, îmi spune el şi mă lasă acolo.

O găsesc pe Saz la o masă de picnic veche şi uzată, vorbind cu un grup care le include pe Alannis şi Mara, dar şi pe Yvonne Brittain-Muir, muziciană şi gamer, şi pe iubita ei de trei sute de ani, Leah Basco. în ultimele câteva săptămâni, Saz şi cu mine am imaginat neîncetat toate scenariile posibile în care Yvonne o părăseşte pe Leah şi-şi declară iubirea nemuritoare pentru Saz. Sau cel puţin e de acord să facă sex cu ea.

Unul dintre tipi pasează un joint mai departe, iar altul spune o poveste lungă despre o petrecere de facultate la care a fost weekendul trecut. Leah îi întinde mâna lui Yvonne – palidă ca o stafie în lumina lunii, cu părul ei lung şi blond vopsit în albastru spre vârf – şi pleacă amândouă spre hambarul nelegiuirii, cu Saz uitându-se lung după ele, de parcă femeile alea tocmai ar fi dat cu maşina peste câinele ei.

O întreb:

— Vrei să plecăm?

Chiar dacă nu este încă nici ora 11.

— Mai mult decât orice pe lume.

O iau pe după umeri şi pornim peste câmp, către casă, pe lunga

cărare de pietriş care duce spre parcare. Pe drum îi cânt lui Saz cântecelul de înveselire pe care l-am compus împreună la zece ani: „îngheţată, îngheţată, răcoroasă,

răcoroasă. Poţi trece peste ea bucuroasă, bucuroasă”.

O siluetă singuratică se apropie de noi, iar Saz mă împunge în

coaste:

— Opreşte-te, nebuno, până nu te aude cineva.

Asta nu mă face decât să cânt şi mai tare, iar apoi silueta păşeşte sub lumina lunii şi, bineînţeles, este Wyatt Jones. Ca prin minune, uit de Saz, Yvonne, Shane şi cutii şi de tot ce a fost înainte de acest moment.

Wyatt va pleca în curând în cealaltă parte de ţară, în cealaltă parte de lume, în California, la fetele alea cu părul lung şi ondulat, îmbrăcate în rochii de vară. Un lucru care îl face să arate mai înalt şi separat de noi, restul. Ar fi trebuit ca şi noi, Saz şi cu mine, să mergem în California, unde l-aş fi căutat, l-aş fi găsit şi ne-am fi cunoscut mai bine, străini într-un loc străin, legaţi la început prin ghinionul rădăcinilor noastre de Midwest, iar apoi – treptat – ca doi adulţi sofisticaţi ce au descoperit că sunt meniţi să fie împreună.

Wyatt îmi surprinde privirea şi simt cum mi se lichefiază oasele. Umblă un zvon, cum că m-ar plăcea. Că a vrut să mă invite să merg cu el la balul de absolvire, dar a fost prea timid. Că motivul pentru care el şi alţi trei prieteni ai lui mi-au „împodobit” casa cu hârtie igienică acum două luni a fost pentru că sunt, cumva, specială. Până când tata, alergător de maraton, i-a întrerupt şi i-a fugărit prin tot cartierul, pe jos. îmi rup privirea de a lui şi plec ochii, pentru că amintirea aceasta încă mă împietreşte.

— Hei, spune el.

— Hei, îi răspund.

Reuşesc din nou să-l privesc. Ochi căprui-închis, piele cafeniu-deschis, umeri laţi, gură zâmbitoare. Chiar dacă buzele îmi pulsează încă de tot sărutatul ăla de acum câteva minute, tot aş vrea să-i simt mâinile pe trupul meu.

— Pleci?

— Da.

— Păcat.

Afişează un zâmbet larg, orbitor ca soarele, şi totul dispare, în afară de noi doi. Tatăl lui este negru, mama lui era albă, dar a murit când era el mic. Nu şi-o aminteşte, dar spune mereu că are zâmbetul de la ea.

Acum zice altceva, dar e acoperit de muzică, râsete şi ţipătul cuiva. Ne răsucim exact în acelaşi moment şi o vedem pe Kayla Rosenthal, care ţipă mereu pe la petreceri. Stă la o masă de picnic fluturându-şi băutura împrejur ca un aspersor uman.

Dă din cap spre ea.

— Şi când te gândeşti că a obţinut bursă la Notre Dame.

Râd un pic cam tare.

— Ai venit cu Waller? mă întreabă el.

— Nu, dar e pe aici, pe undeva.

Flutur din mână gen Mi-e indiferent şi sper ca aceste şapte cuvinte să conţină tot ce trebuie să ştie: Nu-mi pasă unde e, pentru că nu înseamnă nimic pentru mine. Tu eşti, Wyatt, cel care contează. Tu ai fost mereu.

Dă iar din cap, de parcă la asta s-ar fi gândit şi el.

— Hei, felicitări numărului doi din an.

— Mulţumesc.

— Asta înseamnă că o să ai şi tu unul dintre discursurile de la absolvire?

— Unul mai scurt, dar da.

Jasmine Ramundo o să vorbească vreo zece minute, eu doar vreo cinci.

— Abia aştept să-l aud.

Râde larg şi apoi face lucrul ăla care îmi dă o tresărire în mărunțaie —

contemplă pământul de parcă acolo s-ar afla ceva profund şi important.

Ridică privirea spre mine.

— O să fii aici la vară?

— Da, o să fiu.

— Şi eu.

Ne holbăm unul la celălalt şi simt că obrajii mi se încing tot mai tare. Nu mă pot gândi decât la un singur lucru: Aş vrea să fii tu primul, Wyatt Jones. Dacă-mi ceri să intru acum în hambarul ăla, o să o iau la fugă într-acolo şi o să fiu în pielea goală înainte să ajung la uşă.

Tuşeşte. Se uită în altă parte. Ridică privirea. Zâmbeşte.

— Atunci ne vedem pe-aici.

— Ne vedem.

Trece pe lângă mine şi în urma lui rămâne doar o petrecere obişnuită cu oameni obişnuiţi, iar eu sunt unul dintre ei.

— Putem rămâne, dacă vrei.

Mă întorc şi clipesc spre Saz. Tu de unde ai apărut? Dar chiar dacă mi-aş dori să rămân, îi văd faţa.

— în niciun caz.

Prietenele pe primul loc. Mereu. Cânt tot restul drumului spre maşină.

După vreo oră, stau întinsă în patul meu şi mă gândesc la Wyatt Jones. La toate lucrurile murdare pe care aş vrea să mi le facă. Noaptea atârnă greu în cameră, împrăştiată puţin de lumina lunii, care poleieşte totul.

închid ochii şi sunt tot eu, întinsă aici, în aşternuturile galbene cu margarete,

în pijamaua mea bleumarin cu pantaloni scurţi, primită la ultima aniversare, cu multe cărţi aruncate peste tot, fiindcă de când aveam şase ani îmi plăcea să mă îngrop în ele.

Deci sunt tot eu, dar de data asta sunt eu cu Wyatt peste mine. Wyatt Jones, cu picioarele alea de fotbalist şi cu umerii de înotător şi cu părul mirosind a clor şi a soare. Wyatt Jones, cu ochii ăia care te ard când se uită la tine. Este deasupra mea. Sub mine. Pielea lui lipită de pielea mea. Buzele lui lipite de ale mele.

Am trupul încins între aşternuturi şi mâna unde mi-aş dori să fie mâna lui. Azvârl cărţile cât colo şi ele cad bufnind pe podea. Mă mănâncă nasul, încep să mă scarpin. Un fir de păr mă gâdilă pe frunte şi suflu, ca să-l îndepărtez.
Ce mama dracului.

Respiră.

Concentrează-te.

Wyatt

Wyatt

Şi iată-l din nou aici, în toată gloria goliciunii sale.

Wyatt

După un minut, o mie de ace minuscule încep să-mi furnice prin

piele.

El spune: Eşti sigură?
Ca să fie şi mai minunat decât este, Wyatt Jones e cunoscut pentru timiditatea lui. Când vorbeşte, o face pe un ton blând, un pic abraziv, care presupune o înţelepciune profundă. în mintea mea i-am construit o întreagă viaţă interioară, o viaţă în care este bun, empatic şi sensibil, dar suficient de puternic încât să ia pe

sus o fată – pe mine, mai precis – şi s-o arunce în pat.

Da, îi spun. DA.

Tu eşti, Claude. Tu ai fost mereu.

Nu mai vorbi, Wyatt. Taci în clipa asta.

înţepăturile mi se răspândesc în tot trupul şi Wyatt se metamorfozează în băiatul pe care l-am văzut odată într-un avion, cel care m-a fixat cu privirea în timp ce mergea pe culoar. Acum sunt în avionul ăla, îmbrăcată în stewardesă – dar una stilată, ca acelea de pe zborurile transatlantice. Ruj roşu, uniformă roşie. Sau poate bleumarin, fiindcă merge mai bine cu părul meu de clovn. îl urmez spre toaletă; mă trage după el şi încuie uşa, mă ridică cu braţele lui puternice şi mari şi mă aşază pe blatul ăla îngust în care este fixată chiuveta, apoi îmi încolăcesc picioarele în jurul lui.

Chiar în momentul în care începe să mă sărute, băgându-şi mâinile în părul meu, chipul i se estompează, transformându-se în Mean Jake, băiatul cu livrarea. Suntem în Pontiacul lui, Trans Am vintage, care miroase a pizza şi a ţigări, dar nu-mi pasă, fiindcă ne smulgem hainele de pe noi şi dintr-odată el se transformă în domnul Darcy.

Nu. Domnul Rochester. Doar că eu nu sunt Jane Eyre, sunt eu însămi, într-un soi de costum de echitaţie, iar el mă sărută la lumina lumânărilor. Suntem în faţa unui şemineu şi apare brusc şi o blană de urs întinsă pe jos, doar că nu sunt sigură de ce ar fi blana asta aici. E vreo blană în carte? Mă holbez la urs şi ursul se holbează la mine, gen Eşti o criminală, iar totul este aşa deprimant, încât scap de covor şi acum stăm întinşi direct pe podea, Rochester şi cu mine, dar este groaznic de frig, pentru că Thornfield Hali este, până la urmă, un castel la ţară, în Anglia. Rochester scoate de undeva o pătură, dar e prea târziu; l-am alungat.

în locul lui este iar Wyatt, îndreptându-se agale spre mine, aşa cum face pe culoarele şcolii; stă cu ochii lipiţi de mine, iar privirea lui este atât de intensă şi de serioasă, încât ştiu că asta e, gata. Şi ne trezim la el în cameră, ai lui nu sunt acasă, lucrurile încetinesc atât de mult, încât îmi aud respiraţia, scurtă şi rapidă, şi aproape că o aud şi pe a lui când mă priveşte în ochi

şi văd totul – pe el, pe noi – reflectat acolo.

Spune: Claude.

Claudine?

Claudine.

Iar apoi îl simt. Pe tot. Şi nu-mi fac griji că sunt prea mică sau prea mare pe undeva, pentru că el nici măcar nu trebuie să spună Eşti frumoasă. E ca şi cum mi-ar fi spus-o deja.

Am rămas cu Wyatt şi sunt mai aproape de el decât am fost vreodată de ceva, sunt încolăcită în jurul lui şi în el, deodată şoptesc Da! în timp ce tot trupul mi se ridică de pe patul unde sunt întinsă. Pur şi simplu se înalţă şi stă acolo, atârnat în aer, iar din el ţâşnesc artificii de toate culorile. Sunt o explozie de culoare şi foc, iar camera se învârteşte în lumină. Un milion de licurici scânteietori se răsucesc şi erup în jerbe în jurul meu, ţinându-mă în aer.

Aş vrea să trăiesc aici, înconjurată de furtuna asta de lumină pâlpâitoare. Aş vrea să dureze la nesfârşit, dar, unul câte unul, licuricii devin fantomatici şi se sting. încerc să-i prind şi să-i păstrez, dar uşor, uşor simt cum plutesc înapoi spre pat.

Aşternuturile mă absorb treptat, de la cap la călcâie, până când rămân moale şi nemişcată.

Deschid ochii şi singura lumină vine dinspre lună. Acum îmi simt trupul greu, atât de greu, şi parcă aş fi în derivă în aşternuturile cu margarete, mă gândesc că n-am învăţat suficient pentru ora domnului Callum, că nu am reuşit să-mi găsesc pantoful stâng şi să nu uit să-i aduc luni lui Alannis puloverul ei verde. Apoi mintea îmi alunecă spre Shane şi spre hambar, spre coapsa mea udă, udă de tot, şi dacă ceva a ajuns totuşi în mine şi o să rămân însărcinată şi o să trebuiască să fac un copil şi să mă mărit cu Shane Waller şi să trăiesc în Ohio pe vecie?

Ultimele lucruri pe care mi le amintesc înainte de a adormi sub aşternuturile cu margarete, în pijamaua mea bleumarin, sunt cuvintele lui Wyatt, Atunci ne vedem pe-aici, ceea ce ar putea însemna orice, pentru că de astăzi întreaga lume este încă posibilă.

[1] în traducere. Păpădie.

[2] Jack Răul.

Şapte zile până la absolvire

Este aproape 11 dimineaţa şi sunt la mine în cameră, vorbind la telefon cu Saz. Discutăm mai ales despre planurile noastre de vacanţă. în primul şi în primul rând, călătoria cu maşina pe care vrem s-o facem, adică noi două explorând tot statul Ohio înainte de a-i spune la revedere pentru totdeauna sau cel puţin pentru următorii patru ani. Ne-am cumpărat costume de baie asortate (negru pentru mine, roşu pentru ea) şi rucsacuri Kânken (bleu pentru mine, galben pentru ea), iar Saz a primit permisiunea să împrumute maşina pentru o săptămână sau două. Ea ar vrea să pornim din nord, iar eu din sud, vorbim şi râdem deodată, aşa că nu aud ciocănitul.

Uşa se deschide brusc şi îl zăresc pe tata în prag; face faţa aia în timp ce se uită la afişele de pe pereţi, la tricourile, perechile de blugi, rochiile şi cărţile aruncate peste tot, pe jos, în timp ce eu stau pe un munte de haine, ca pe vârful Kilimanjaro, încă râzând şi încercând să-mi aduc aminte când naiba a intrat el ultima dată în camera mea, dacă o fi făcut-o vreodată.

Ar fi trebuit să bănuiesc ceva încă de atunci, dar n-am făcut-o. în schimb, i- am zis:

— Vorbesc la telefon.

— Trebuie să discutăm ceva, mi-a replicat el.

Acum nu mai râd, nu mai râde nici Saz, care spune:

— Ăla e taică-tău?
Pare la fel de uimită ca mine.

Tata se lasă pe colţul patului, cu tălpile aşezate pe podea, de parcă ar fi gata să se ridice şi să iasă pe uşă în orice moment. La început mă gândesc că s-a întâmplat ceva îngrozitor cu mama. Sau că o să-mi spună că ne-a murit câinele sau ne-a murit pisica sau mi-au murit bunicii. Scormonesc prin amintiri, încercând să dezgrop acea ultimă dată când s-a aşezat în felul ăsta ca să-mi vorbească şi nu-mi pot aminti nimic de dinainte de 13 ani, când s-a uitat la mama şi a spus: „Nu am vorbit adolescenteza nici când eram adolescent. Acum e în mâinile tale”.

Mă aşez lângă el, cu câţiva centimetri între noi. Mă întreb unde e mama şi dacă ea ştie că tata e aici, iar apoi el spune:

— Mama ta m-a rugat să vorbesc eu cu tine...

Dintr-un motiv necunoscut, mintea îmi fuge imediat la Shane şi la podul hambarului. Te rog, nu vreau ca ei să ştie. Asta e cel mai rău lucru pe care mi-l pot imagina, fiindcă viaţa mea a fost până acum rezonabil de liniştită şi rezonabil de lipsită de evenimente, probabil de aceea nu pot transmite niciun fel de sentiment atunci când scriu. N-am avut niciodată un gol în suflet.

Apoi tata îşi drege vocea şi începe să vorbească folosind tonul acela al lui grav, serios, care nu seamănă deloc cu vocea sa obişnuită. Şi vorbeşte, începe să plângă, ceva ce nu l-am văzut făcând niciodată.

îmi spun în minte: Opreşte-te. Nu plânge. Nu tu. Taţii nu plâng. Ceea ce este stupid, într-adevăr, dar poftim.

Cred că rostesc:

— Nu plânge.

Sau poate că nu zic nimic.

Pentru că îmi spune că nu ne mai iubeşte, pe mine şi pe mama.

Că ultimii 18 ani din viaţa mea...

18 ani care alcătuiesc toată viaţa mea...

au fost doar o glumă oribilă şi că nici nu ne-a iubit vreodată, nici măcar o dată,

sau că poate a făcut-o pentru o foarte scurtă perioadă de timp, dar iubirea moare când obiectul ei nu poate fi iubit, aşa cum nu putem fi iubite eu şi mama

şi, din păcate, este vina noastră că nu mai putem fi o familie.

Că are nevoie să plece departe ca să nu mai fie nevoit niciodată să ne privească, pentru că fie şi numai prezenţa noastră îi face rău. încă vorbeşte, dar nu-l mai ascult. Sunt prea preocupată de felul în care lacrimile i se rostogolesc în barba uşor nerasă, spre bărbie, apoi dispar. Unde se duc oare?

— Ghemotoc, spune el.

Porecla mea. Cea pe care o foloseşte numai el. Numele nostru special, doar pentru noi, escapadele secrete de la patiserie, înainte de şcoală, îngheţatele secrete dinainte de cină, mersul prea în viteză cu maşina şi filmele de groază la care ne uitam. Toate chestiile pe care mama e prea mamă ca să le permită. Chiar dacă toată viaţa mea noi două am fost Claudine şi Lauren, Lauren şi Claudine, femeile Llewelyn, pentru că mama n-a luat de fapt niciodată numele tatei, şi noi am fost mereu mai mult Llewelyn decât Henry. Ceea ce înseamnă, în fond, că noi credem în existenţa posibilităţii şi a magiei, în loc să ne uităm mereu la partea practică (adică înfricoşător de realistă) a lucrurilor.

între timp, tata a stat prin preajmă, nu la fel de mult ca noi, privind, aplaudând şi alăturându-ni-se cât de mult a putut. Toată viaţa mea, toată lumea ne-a iubit pe noi, cele două Llewelyn. Toată lumea, se pare, în afară de el.

— Ghemotoc, spune el din nou. Nu înseamnă că nu-mi pasă de tine.

Chiar şi acum, în momentul ăsta, când podeaua îmi fuge de sub picioare, când privesc în jos, dincolo de tălpi, întrebându-mă cum o să mai stau vreodată în picioare, el tot nu reuşeşte să spună iubire. De pildă, nu înseamnă că nu te iubesc.

Apoi spune:

— Doar că nu pot avea o familie acum.

Şi poate că nici nu spune ceva din toate astea, de fapt, dar asta este ceea ce aud eu. Iar în momentul acela încetez să-i mai urmăresc lacrimile şi să-i mai văd barba şi mă uit ţintă spre locul unde era podeaua. Nu mă pot gândi decât la felul cum era acolo în urmă cu un minut, iar acum nu mai e. La felul în care poţi trece printr-o zi întreagă, zile şi zile la rând, fără să te gândeşti la podea sau la pământul de sub picioare, doar pentru că presupui, pur şi simplu, că va fi mereu acolo. Până când nu mai este.

în realitate, conversaţia a decurs cam aşa:

Tata: Trebuie să vorbesc cu tine.

Eu: OK.

— Nu vreau să crezi că e vorba de altcineva. Este important să ştii lucrul ăsta. Dar mama ta şi cu mine ne separăm, iar ea mi-a cerut mie să-ţi spun, fiindcă nu a fost ideea ei; a fost ideea mea.

Vorbeşte şi se uită în altă parte. Apoi continuă:

— Pur şi simplu nu mai pot face asta, acum. Nu mai pot.

Şi în continuare:

— Nu-i vorba de tine şi nu e vorba de mama ta. E vorba de mine. Am vrut să rămânem împreună până termini tu liceul. N-am vrut să te dezrădăcinăm. în următoarele două săptămâni o să stăm împreună aici, în casă, apoi o să ne separăm.

Când spune separăm mă gândesc la o inimă tăiată, deschisă, sau la nişte membre hăcuite.

— Dar ieri m-ai dus la şcoală cu maşina.

Ceea ce aş vrea să spun este: Ieri eram bine. Am mâncat fursecuri rotunde cu gem, am mers în tăcere sociabilă şi ai condus mai repede decât toţi ceilalţi de pe stradă.

— Lucrurile au evoluat în timp, spune el. Pur şi simplu am încercat să ne dăm seama cum e cel mai bine pentru tine, pentru mama ta şi pentru mine.

Deci el ştia de toată treaba asta când treceam cu maşina peste Main Street Bridge. Când mergeam în centru. Când mâneam fursecuri în faţa patiseriei Joy Ann.

Brusc mă simt lăsată pe dinafară. Ca şi cum în toţi aceşti ani, chiar dacă eram Claudine şi Lauren, Lauren şi Claudine, eu am crezut că în căsnicia asta eram toţi trei, căsătoriţi laolaltă, şi abia acum realizez că, de fapt, nu eram decât noi două.

— Nu vreau să vorbeşti cu nimeni despre asta, Ghemotoc, nici măcar cu Saz. Cel puţin până când aranjăm totul. Ştiu că îi iubeşti pe Saz şi pe părinţii ei, dar suntem prieteni cu ei şi nu suntem pregătiţi să afle. Nu suntem pregătiţi să afle cineva. Nu încă.

Iată cât de amorţită sunt: nu mă înfurii; nici măcar nu întreb de ce. Nu spun: Nu-mi poţi zice tu cui să spun şi cui să nu spun despre asta. Nu poţi să vii tu şi să-mi zici că lumea s-a sfârşit, iar după aia să-mi ceri să nu spun nimănui. Nu fac decât să stau aici, cu mintea golită, cu mâinile blegite în poală, cu inima ofilindu-mi-se în piept, cu picioarele atârnând peste marginea patului, în spaţiu, pentru că podeaua nu e de găsit.

îmi spune de undeva, din depărtare:

— Oraşul ăsta este al dracului de mic – ultimul lucru de care avem nevoie este ca oamenii să ne vorbească pe mine şi pe maică-ta, pentru că n-au nimic altceva mai bun de făcut. Şi nu vreau să fac lucrurile mai dificile pentru tine decât sunt deja.

După asta, nu mai aud nimic.

După ce pleacă el, vine mama şi mă ia în braţe. îmi spune că putem vorbi dacă vreau, că este important să vorbim despre asta şi să lăsăm lucrurile să iasă la lumină.

— Trebuie să laşi lacrimile să vină, spune ea mereu. Pentru că, dacă nu le laşi, vor ieşi din tine până la urmă – poate nu sub formă de lacrimi, ci sub formă de furie sau de ceva mai rău.

— Deci e adevărat, îi spun.

— E adevărat.

Şi, dintr-odată, sunt copleşită de sentimentele care îmi inundă ca un val mâinile, inima, fiecare parte a trupului adineauri scobit şi mort, şi aproape că mă încovoi de durere. Mă simt de parcă o bombă a fost lansată din cer direct în camera mea, direct în capul meu.

— Ştiu că s-a întâmplat pe neaşteptate. Şi că e mult de îndurat. Şi îmi pare rău. îmi pare foarte rău.

Mă strânge şi mai tare în braţe.

— Tata spune că n-am voie să vorbesc despre asta.

O clipă mă întreb dacă mă poate auzi, pentru că vocea mea pare îndepărtată, ca şi cum s-ar afla închisă într-o cameră întunecată şi pustie, fără uşi sau ferestre.

— Nu în afara casei, până vedem cum facem.

încerc să sugrum speranţa care dă să iasă la suprafaţă odată cu până vedem cum facem, de parcă toată treaba ar fi ceva încă reparabil şi indecis.

— Cum am putea eu şi Saz să mergem în călătorie, iar eu să nu-i spun nimic?

— Nu sunt sigură că va mai exista vreo călătorie, Claude. Cel puţin nu în viitorul imediat.

— Dar am plănuit-o deja.

— Ştiu asta şi-mi pare rău.

Şi îmi dau seama că şi ea e la fel de pierdută ca mine.

— Serios acum, şi eu încerc să înţeleg ce se petrece.
Apoi rămâne tăcută, aproape că o pot auzi cum îşi alege cuvintele cu foarte mare grijă.

— Dar ceea ce trebuie să ai mereu în minte este că tu n-ai nicio legătură cu toate astea. Tata şi cu mine te iubim mai mult decât orice pe lume.

După ce pleacă mama, rămân întinsă în pat. Fără grămezile de cărţi. Fără visuri despre Wyatt sau despre călătorie. Doar eu, întrebându-mă unde a dispărut podeaua.

Stau aşa, întinsă, multă vreme.

Casa e cufundată într-o tăcere deplină, doar la un moment dat aud uşa garajului ridicându-se şi motorul de la maşina tatei, care se îndepărtează. Iar apoi, puţin mai târziu, aud o bufnitură în uşa camerei: e Dandelion, pisica mea, care vrea să intre. Dar nu mă mişc. Rămân întinsă în continuare.

Şi rămân întinsă în continuare.

Când a erupt Vezuviul, locuitorii din Pompeii au fost luaţi complet pe nepregătite, dar ceea ce ştim din scrierile unui supravieţuitor este că au existat câteva avertismente. Vălătuci de fum. Cutremure de pământ. Cum am putut să nu văd semnele? Cum am putut să nu-mi dau seama?

Mă gândesc la toţi cei din istoria lumii ale căror vieţi s-au schimbat într-o clipită, precum cea a femeii după care mi-am primit numele. Strămătuşa mamei, Claudine Blackwood, a cărei mamă s-a sinucis împuşcându-se în dormitorul casei lor de pe o insulă din Georgia, pe când Claudine avea doar cinci ani. S-a întâmplat într-o joi, după micul dejun, la puţin timp după ce tatăl

lui Claudine a ieşit din casă. Fetiţa a fost cea care a auzit împuşcătura, cea care şi-a găsit mama zăcând într-o baltă de sânge. A fost una dintre acele

tragedii pe care mama, scriitoarea, le denumește momente definitorii: clipa aceea în care viața ți se schimbă brusc și rămâi adunând cioburile. Mama spune că ceea ce te definește, de fapt, este felul în care aduni aceste cioburi.

Chiar şi după întâmplarea asta, mătuşa Claudine a rămas în casă, împreună cu tatăl ei. A petrecut câţiva ani în Connecticut, la şcoala pentru fete a domnişoarei Porter, dar s-a întors definitiv pe insulă la vârsta de 19 ani. Când a murit tatăl ei, a moştenit casa. M-am întrebat adeseori cum trebuie să fi fost să creşti în acelaşi loc unde s-a sinucis mama ta, să intri de mii de ori în dormitorul acela, de-a lungul timpului.

Mătuşa Claudine a fost ruda preferată a mamei. Pe când avea vreo zece ani, mama a fost în vizită la ea şi a găsit în uşa dulapului gaura făcută de glonţ. A spus că putea să bage degetul pe acolo. Am văzut nişte poze ale lui Claudine; părea o femeie curată şi îngrijită, cu părul blond tuns într-un bob scurt şi trei teckeli graşi care o urmau peste tot. Era îmbrăcată în pantaloni bej şi o cămaşă descheiată la gât, dar, potrivit mamei, avea o alură regală.

Mi-aş dori s-o pot întreba pe mătuşa Claudine dacă, privind înapoi, au fost semne care să anunţe ce avea să facă mama ei, însă Claudine a murit înainte de naşterea mea. Şi poate că a văzut semnele, poate nu. Până la urmă, mătuşa avea doar cinci ani când s-a întâmplat. Orice amintiri ar fi avut despre mama ei sau despre cum ar fi fost fetiţa Claudine dacă arma aceea n-ar fi tras vreodată, s-au dus odată cu ea. N-a lăsat în urmă un soţ şi nişte copii sau pe cineva care să ne poată spune de ce a rămas pentru tot restul vieţii ei în casa aceea de pe o insulă aşezată pe coasta Georgiei.

însă povestea ei mă face să mă întreb: Oare acesta este un moment definitoriu pentru mine? Şi, dacă da, ce voi face cu toate cioburile astea?

La un moment dat, îmi dau seama că ar trebui să merg mai departe. Că stând aici, întinsă, nu fac decât să înrăutăţesc lucrurile. Aşa că îmi iau telefonul.
Saz mi-a trimis 15 mesaje scrise şi a lăsat trei mesaje verbale. în loc să merg la parter şi să mănânc ceea ce tata numeşte „mic dejun în locul prânzului”, aşa cum am făcut în fiecare sâmbătă dimineaţă în ultimii 18 ani, închid telefonul şi iau de pe noptieră caietul şi pixul pe care le ţin mereu acolo.
Toată viaţa mea am scris istorioare despre orice, fiindcă am simţit că orice merită să aibă o istorie. Chiar dacă era vorba doar despre o placă veche de

marmură încastrată în peretele din subsol. De unde vine? Cine a pus-o acolo? Şi de ce?

Lucrul pe care nu-l ştie nimeni – scriu un roman. Unul prost şi mult prea lung, de care sunt îndrăgostită de-a binelea, chiar dacă n-are intrigă, dar are vreo şapte sute de personaje şi probabil n-o să-l termin niciodată. Până acum am umplut cu el trei caiete şi merg mai departe. într-o bună zi, fie o să arunc cât colo caietele astea, fie o să transcriu în laptop tot conţinutul lor.

Deschid caietul. Scot capacul pixului.

Mă holbez la pagina goală.

Ea se holbează la mine.

— Nu te mai holba la mine, îi spun.

îmi scriu numele, doar ca să arăt cine e şefa aici. Claude.
îl încercuiesc. îl încercuiesc încă o dată, apoi încă o dată, până când numele meu pare prins într-un nor înfuriat.

îmi scriu tot numele. Claudine Llewelyn Henry. Llewelyn, numele mamei de dinainte de căsătorie. îl tai pe Henry şi scriu: Claudine Llewelyn. Poate că asta voi fi de acum înainte.

Iau telefonul, îl pornesc şi o sun pe Saz.

— Ce voia tatăl tău?

— Poftim?

— Tatăl tău, spune ea. Ce voia?
— Nimic. Doar să vorbim despre absolvire. Vin bunicii în vizită, ca să-mi audă discursul.

Iar apoi îmi spun: Oh, chiar fac chestia asta. Chiar nu-i zic nimic. Mă uit în jos, la partea interioară a braţului, unde m-am ciupit atât de tare, încât pielea a

început să mi se învineţească.

— Ai o voce ciudată. Eşti sigură că e totul OK?

— Sunt bine. Doar un pic obosită. N-am prea dormit.

Atunci îmi vine să-i povestesc, chiar dacă tata a zis să n-o fac, chiar dacă şi mama a fost de acord că n-ar trebui să spunem, despre bomba care tocmai mi- a căzut în cap şi în inimă. însă aşa lucrurile ar deveni reale şi în momentul ăsta nu-mi par astfel. Aşa că o întreb:

— Ce faci mai târziu?

Doar ca să văd ce se întâmplă, îmi împung pielea cu vârful pixului, iar şi iar, până când se albăstreşte toată de la pastă sau poate de la vânătăi.

— Nimic. Acum mă uit pe jumătate la un film şi fac o păpuşă voodoo Leah Basco.

— Poţi să iei maşina?

— Cred că da. Dar poţi şi tu să vii aici.

Saz locuieşte la trei străzi de mine.

— OK.

— Sau putem să mergem la Dayton, dacă vrei.

Mă gândesc la o plimbare cu maşina, în viteză, şi la muzica dată tare, tare de tot.

— Mai bine aşa.

— Eşti sigură că eşti OK?

Mă uit în jos, spre caietul în care am umplut pagina cu numele meu. Claude de trei sute de ori. La punctuleţele albastre de pe braţ.

— Sunt sigură.

închidem şi mă pregătesc să aştept în camera mea pentru următoarele cinci sau şase ore, ca să nu fiu nevoită să cobor la parter şi să vorbesc cu mama.

Conduce Saz. Are o Honda veche de cinci ani pe care o foloseşte în comun cu fratele ei, Byron. Mergem cu viteză, cu muzica tare şi cu geamurile coborâte, şi nu vorbim despre Yvonne, Wyatt sau Shane. Ne lăsăm pe noi însene să facem parte din aer, din noapte şi din cântec şi cântăm până răguşim.

Asta e partea Saz şi Claude, cele mai bune prietene crescând într-un orăşel mult prea mic. Ea a fost prima persoană care m-a făcut să mă simt ca acasă în Mary Grove. Ne-a legat faptul că niciuna dintre noi nu este născută aici şi am devenit împreună „alea venite din altă parte”. La zece ani, imediat ce am descoperit că plănuim amândouă să devenim scriitoare, ne-am decis că o să plecăm din Mary Grove şi într-o bună zi o să fim Persoane Importante în lumea asta. Am convenit că, pentru supravieţuirea noastră, era absolut necesar să lăsăm în urmă acest oraş şi statul Ohio. Şi aşa a început lista – o listă cu tot ce urma să facem şi să realizăm odată ce am fi fost libere. în clasa a cincea am înfiinţat o formaţie numai de fete, ca să putem pleca mai devreme în lume. Nu eram prea bune la cântat, dar eram minunate la ascultat şi dragostea noastră pentru toate perioadele şi pentru toate genurile muzicale ne-a dus la Lrançoise Hardy şi fetele yé-yé din anii 1960. Erau femei despre care am învăţat în clasa a şaptea, la ora de franceză şi care – în franţuzismul lor uluitor, exotic – ne-au transportat în afara fiinţei noastre şi în afara orăşelului nostru din Midwest şi ne-au inspirat o adevărată obsesie pentru toate chestiile vechi şi franţuzeşti.

Ajunse la Dayton, urcăm treptele Institutului de Artă, care e închis, dar este luminat în exterior. Stăm ghemuite din cauza vântului şi a frigului, chiar dacă este aproape vară. Ne uităm

cum se schimbă culoarea cerului, din cenuşiu în auriu, apoi în roz şi bleumarin. Apare luna, urmată de stelele prea luminoase. E ceva nedrept în prezenţa lor.

La 11 ani, când Saz a ajuns la concluzia că este adoptată, pentru că fraţii ei

scunzi şi tăcuţi şi părinţii ei scunzi şi tăcuţi nu începuseră încă s-o înţeleagă, am hotărât că a fost un copil găsit. Şi chiar dacă eu îmi iubesc părinţii şi sunt exact ca ei, o combinaţie perfectă între ei doi, am hotărât că s-ar putea să fiu şi eu copil găsit. în ciuda staturii liliputane a lui Saz şi a membrelor mele mult prea lungi, a pielii ei cafenii şi a pistruilor mei, a părului ei drept şi negru şi a mopului de un portocaliu electric din capul meu, ne-am spus că am fost separate la naştere şi că singura explicaţie posibilă este că trebuie să fi fost furate de la adevărata noastră familie. Am creat pentru noi însene o întreagă istorie scrisă a părinţilor reali, a fraţilor reali şi a oamenilor care ne furaseră. La 13 ani am făcut un plan – când vom termina liceul, vom pleca spre California, unde vom închiria un apartament şi ne vom câştiga traiul ca scriitoare. De-a lungul anilor, pe măsură ce am devenit prietene tot mai bune şi mai bune, a devenit greu de zis unde începea Saz şi unde mă terminam eu.

Şi totuşi, cumva, în toamnă urma să mergem la facultăţi diferite. Eu la Columbia, în New York. Saz, la Northwestern, în Chicago. Am căzut de acord să nu vorbim despre asta până la finalul verii, pentru că ni se pare insuportabil gândul că vom fi separate.

Saz scoate din geantă o sticlă de votcă. Mi-o întinde şi beau, cu toate că detest gustul. îmi place în schimb căldura, senzaţia de ars pe care mi-o provoacă în piept imediat ce o dau pe gât. De parcă aş avea un furnal micuţ acolo. Ne aşezăm, uitându-ne peste oraş. încă din clasa a zecea veneam aici când nu voiam să vorbim, dar aveam nevoie să ne simţim mai bine. Ne gândim la locul ăsta ca la Institutul nostru de Artă, la fel cum ne gândim şi la şoseaua l-70 ca la autostrada noastră şi la Mary Grove ca la oraşul nostru, chiar dacă nu prea ne potrivim acolo.

îi pasez sticla înapoi lui Saz, însă ea scutură din cap:

— Conduc.

Trag eu o duşcă şi pentru ea.

— Hen, am ceva să-ţi spun.

încă de când aveam zece ani îmi zice Hen, prescurtarea de la Henry, prescurtarea de la Claudine Henry. Lew, aş vrea să-i zic. Mai bine spune-mi

Lew. Acum sunt Claudine Llewelyn.

Şi eu am ceva să-ţi spun.

Expiră, ca şi când şi-ar fi ţinut multă vreme respiraţia.

— M-am culcat cu Yvonne.

înainte de a-i putea răspunde Dar tocmai am văzut-o aseară cu Leah – sau a fost acum multă vreme?, Saz adaugă:

— îmi pare rău că nu ţi-am zis când s-a întâmplat.

Spun primul lucru care îmi trece prin cap:

— Dar are o iubită.

— Au stat despărţite o vreme.

— Când te-ai culcat cu ea?

— Acum trei săptămâni. îţi aminteşti când Mara şi cu mine ne-am dus la Adam Katz? în weekendul ăla, când tu ai stat cu Shane? Atunci s-a întâmplat.

— Oh.

Acum trei săptămâni.

— Ştiu că trebuia să aşteptăm să ne îndrăgostim şi să facem sex în acelaşi timp, dar aveam zece ani când am făcut jurământul ăla, Hen. Ştii că ies la întâlniri. Poate că nu prea mult. Nu atât de mult ca Alannis.

— Nimeni nu iese aşa de mult ca Alannis.

— Nu-i aşa? Dar, nu ştiu cum, nimeni n-a contat cu adevărat până acum. Ca acum. Adică au contat, dar nu au ajuns până aici. Exact aici, înăuntru.

Se freacă în zona de deasupra inimii şi apoi se bate de două ori peste piept.

— Nici nu mi-am dat seama cum s-a întâmplat. Nu-mi dau seama cum a făcut. Cred că nici n-ai cum să-ţi dai seama, spune ea zâmbind, pierdută în amintirea despre Yvonne.

Nu ştiu din ce motiv, vestea asta mă loveşte aproape la fel de mult ca aceea despre părinţii mei, pentru că aici se află un alt secret păstrat de cineva faţă de mine. Sunt genul de persoană de care oamenii simt nevoia să ascundă chestii şi toate lucrurile despre care am crezut că sunt adevărate nu sunt, de fapt.
Simt cum îmi cedează plămânii. Mă uit ţintă la treptele de beton, dar nu mai sunt acolo. între tălpile mele şi pământ nu mai este decât aer, mult aer.

îmi dreg vocea, pentru că mi s-a uscat brusc gâtul.

— De ce n-ai zis nimic?

— Nu ştiu. Ar fi trebuit să-ţi spun. Nu eram sigură ce a fost, ce suntem eu şi Yvonne una pentru cealaltă. Cred că am vrut ca mai întâi să înţeleg lucrurile astea.

— Şi? Le-ai înţeles?

— Nu complet, nu încă. Dar n-am mai vrut să nu-ţi

povestesc.

— Vrei să spui că n-ai mai vrut să păstrezi secretul.

— Da.
Chiar dacă stau aici, păzindu-mi cu străşnicie propriul secret, al ei mă înjunghie ca o rană deschisă. Aş vrea să şi-l ia înapoi şi să reconstruiască treptele, ca să putem sta împreună pe ele, una lângă alta, ca până acum.

— Yvonne te-a pus să-i promiţi că n-o să spui nimic? Din cauză că încă era cu Leah?

— Nu. Motivul pentru care nu ţi-am zis este la mine. în plus, virginitatea este al dracului de subiectivă, Hen. Este ceva

inventat de bărbaţii hetero, albi şi bătrâni care conduc ţara asta, sau oricare ar fi echivalentul lor de pe vremuri, ca să te facă să te simţi lăsată pe-afară, nesemnificativă şi oarecum incompletă. De fapt, nu înseamnă nimic, cel puţin nu pentru mine.

— Dar prima ta dată cu Yvonne a însemnat ceva.

— Da. A însemnat totul.

Iar vocea i se frânge – gen, chiar i se frânge, de parcă n-ar mai putea să ţină în ea toate emoţiile pe care le trăieşte. Ar trebui să-mi las deoparte durerea şi furia şi să o întreb cum a fost, ce a simţit, ce a însemnat pentru ea şi Yvonne. Ar trebui s-o întreb ceva despre ea, pentru că momentul e memorabil şi important şi, îmi place sau nu, treaba cu Yvonne chiar se întâmplă. Dar când deschid gura, singurul lucru pe care sunt în stare să-l spun e că s-ar putea să fiu însărcinată cu Shane Waller.

— Ştii că nu mai suntem în anii 1950, da? Gen, mai ai şi alte opţiuni dacă eşti cumva însărcinată, ceea ce, apropo, nu eşti.

— Mi-a zis că sunt precum cutiile alea vârâte una într-alta şi de fiecare dată când deschide una, găseşte alta înăuntru.

Mă uit în jos, spre locul unde ar trebui să fie treptele, dar acum a dispărut şi pământul.

— Cred că ştim amândouă că nu există decât o cutie în care el ar vrea să intre cu totul, spune Saz.

Până la Mary Grove sunt cam 55 de kilometri. în loc să vorbim, dăm muzica atât de tare, încât o simt intrându-mi în fluxul sangvin, prinzând rădăcini în oasele mele. Saz conduce cu o mână scoasă pe fereastră. Ia o curbă prea rapid şi strigăm odată cu muzica, iar eu îmi dau părul pe spate, pentru că mi-l suflă vântul tare de tot şi dacă nu-l ţin bine o să-l înghit cu totul. Cu mâna liberă apuc sticla cu votcă şi beau din ea, iar arsura şi muzica din oase mă fac să mă simt vie. Ajungem la Mary Grove în 20 de minute, pentru că Saz conduce mai repede decât oricare dintre cunoscuţii mei, chiar şi decât tata.

în strălucirea palidă a bordului, îmi cercetez interiorul braţului, unde sunt vânătăile. Vânătăi micuţe, de la ciupiturile micuţe pe care mi le-am făcut

undeva între azi-dimineaţă şi acum, doar ca să fiu sigură că nu visez toate astea.

Intrăm la mine în cartier, urmând curba şi panta drumului.

Tot nu pot să-i spun.

Coborâm un deal.

Acum îi pot spune.

Luăm o curbă. încă una.

Pot să deschid gura şi să las cuvintele să iasă, şi apoi ea o să ştie şi o să mă ajute să găsesc un sens pentru toate astea şi n-o să mai fiu singură şi totul o să fie real.

Maşina se opreşte în faţa casei mele. Rămânem acolo preţ de o clipă, cu muzica încă mergând. Nu vreau să intru. Nu vreau să-mi văd părinţii.

Dar nici nu pot sta în maşină la nesfârşit, fiindcă Saz o să vrea să ştie ce se petrece, aşa că mă pregătesc să mă dau jos. Se apleacă peste scaun şi pune mâna pe braţul meu, oprindu-mă.

— îţi dai seama că ăsta nu e sfârşitul prieteniei noastre, da? Nu doar că tu te duci la New York, iar eu la Chicago, dar acum mai e şi povestea asta cu Yvonne şi cu mine? Treaba cu îndrăgostitul nu are de-a face cu tine, Hen, sau cu planurile pe care ni le-am făcut. Are de-a face cu fata asta care chiar îmi place şi cu momentul, zic şi eu, potrivit. Dar n-o să însemne în niciun caz sfârşitul prieteniei noastre.

— Ştiu.

însă în inima mea se simte o pâlpâire care mă stânjeneşte. Saz a încălcat o promisiune. Poate că a fost un legământ naiv. Un legământ de acum opt ani, făcut de două fete de zece ani. Dar mai mult decât legământul, este faptul că Saz a ţinut-o pe Yvonne în secret faţă de mine. Nici măcar n-am avut ceremonia

de absolvire, nici măcar n-am plecat încă de acasă. Câte alte secrete vor mai fi odată ce Saz va merge la Northwestern, iar eu la Columbia,

şi nu vom mai fi aici, împreună, în Mary Grove? Câteodată lucrurile se sfârşesc, chiar dacă noi nu vrem asta.

Poate că nimic din toate astea nu m-ar fi afectat atât de tare dacă n-aş fi avut şi eu propriul secret, unul care aparţine părinţilor mei, iar acum mi l-au dat mie să-l ţin. Un secret pe care nu-l vreau.

Mă forţez să-i iau mâna într-a mea.

— Mi-ar fi plăcut să mergem în California.

— Şi mie.

Privirile ni se întâlnesc; are ochii întunecaţi şi sclipitori. Saz arată de obicei de parcă s-ar gândi la un milion de chestii interesante deodată. Dar în momentul ăsta ochii ei sunt tăcuţi şi în spatele fericirii legate de Yvonne, văd îngrijorarea, tristeţea şi poate chiar teama că aş putea fi supărată pe ea. îi spun:

— N-aş putea să mă supăr niciodată pe tine. Mai ales dacă ţi-ai urmat inima. *Mai ales nu atunci când am şi eu secrete faţă de tine.*

— Promiţi?

— Promit.

îi văd pe faţă uşurarea. îmi strânge mâna. Cu cealaltă mână scobeşte după sticla de votcă. Ia o înghiţitură acum, că e aproape de casă. Apoi spune, foarte încet:

— Chiar îmi place mult de ea.

Iar asta se simte ca o moarte, ca şi când Vechea Saz şi Vechea Claude au dispărut brusc. De data asta o strâng eu pe ea de mână, fiindcă, dacă nu o fac, s-ar putea să izbucnesc în lacrimi şi să-mi pierd cumpătul chiar aici, acum. Apoi o îmbrăţişez cu putere, prelung, înainte de a ieşi din maşină.

— Hei, spune ea, aplecându-se pe scaun, cu ochii sclipind. Te iubesc mai

— mult decât pe Arianna Grande, Tootsie Rolls şi vara.

Facem chestia cu Te iubesc mai mult decât de când avem zece ani, pentru că ne iubim una pe cealaltă dincolo de aceste câteva cuvinte şi am avut nevoie de un mod de-a o spune.

— Te iubesc mai mult decât pe Zelda Fitzgerald, macaroanele cu brânză Kraft şi primăvara.

Dar cuvintele cad terne pe pământ, la picioarele mele. Ridică mâna şi flutură degetul mic, aşa că îl agăţ cu degetul meu mic, făcut cârlig. Apoi trântesc uşa şi alerg spre casă.

Şase zile până la absolvire

Când mă trezesc a doua zi, lumea este diferită. O diferenţă pe care mai degrabă o simt decât o văd, ca şi când s-ar fi schimbat ceva în gravitaţia Pământului.

Există o proză scurtă scrisă de Ray Bradbury, despre un bărbat care plăteşte o companie denumită Time Safari să-i înlesnească o călătorie în timp, ca să poată împuşca un dinozaur. Nu poate ucide decât un anumit exemplar, care a fost însemnat cu grijă, pentru că este bătrân, bolnav şi urmează oricum să moară. Ucigându-l, bărbatul nu va deranja echilibrul naturii. Este prevenit să stea pe cărarea marcată de Time Safari. Să nu se aventureze defel în afara potecii. Dacă ucide orice altceva, indiferent cât de mărunt, ar putea arunca în aer viitorul omenirii.

Şi bineînţeles că omul iese de pe cărare şi aproape că sunt nevoiţi să-l abandoneze acolo, iar când se întorc în prezent, lumea arată aşa cum au lăsat- o. Dar nu este exact la fel cum au lăsat-o. Şi atunci – ta-da-da – bărbatul găseşte un fluture strivit pe talpa bocancului său. Şi ştie că a schimbat totul.

Ce fel de lume este acum, n-ai de unde să ştii.

Aşa par acum şi camera mea, casa mea, viaţa mea. Mama, tata, Saz, soarele, Pământul Atmosfera. Stelele. Podeaua. Toate au dispărut.

Săptămâna absolvirii

Zilele care urmează sunt ciudate, ca acelea de după un dezastru natural, când lumea devine mult prea tăcută. Părinţii mei şi cu mine ne mişcăm prudenţi unul în jurul celuilalt, figurine de sticlă într-o casă de sticlă, iar când suntem afară ne mişcăm încă şi mai prudent, ca să nu trădăm nimic ce ar putea fi văzut de alţii.

Tata şi cu mine suntem rareori singuri, unul cu celălalt. îi spun lui Saz că săptămâna asta tata trebuie să ajungă la serviciu foarte de dimineaţă şi o întreb dacă poate să mă ia şi pe mine în drum spre şcoală. Vorbeşte tot drumul, dar îmi place cum vorbele ei umplu liniştea, aerul şi găurile care s-au format în mine.

Acasă, dacă îl văd pe tata intrând într-o cameră unde sunt doar eu, inventez o scuză şi plec. Nu ştiu ce i-aş putea spune: Te rog, adu-l pe tata înapoi, pentru că pe tine nu te recunosc, persoana asta care a decis să ne părăsească pe mine şi pe mama. Nici nu ştiu dacă te-am cunoscut vreodată. Nu vreau să te cunosc. Pare să fi priceput – sau poate că nu ştie nici el ce să-mi spună –, pentru că nu mă presează. Pe de altă parte, mama pare derutată. Dar treaba nefirească este că, totodată, amândoi se poartă şi ciudat de normal. îşi văd de treburi şi ne îndeplinim fiecare sarcinile casnice obişnuite, luăm cina şi ne uităm împreună la Netflix, cu excepţia unei seri sau două când tata lucrează până târziu. Dar nici asta nu e ceva neobişnuit.

în timp ce ne adaptăm rolurilor de zi cu zi, simt cum îmi creşte în piept un mugure mic şi delicat de speranţă. Poate că nici n-o să se întâmple, până la urmă. Poate că e un soi de criză a vârstei mijlocii prin care trec toţi taţii.
Poate că mama o să-l facă să se răzgândească. Poate că totul a fost o greşeală. Mă uit insistent la podeaua din camera mea până când îmi spun că o pot vedea din nou şi că nu se va sparge ca gheaţa subţire dacă o să calc pe ea.

între timp viaţa merge înainte şi încerc să nu fiu prea şocată că se întâmplă

aşa. Luni mă duc la şcoală – ultima mea zi de luni din liceu – şi mă aştept ca toată lumea să vadă că sunt Claude, dar nu chiar Claude. Vechea Claude a fost înlocuită de Robotul Claude, care stă la ore, merge pe holuri, ia prânzul şi îşi ascultă prietenele vorbind despre sex şi facultate sau plângându-se de corpul lor. Nu mi-am dat seama niciodată cât de greu ne este în corpul nostru, îmi spun: De ce suntem aşa de rele cu noi însene? De ce nu suntem fericite cu ce avem? Şi apoi o spun şi tare, iar Alannis şi Mara se uită la mine de parcă le-aş fi spus că sunt nişte monştri.

în timpul pauzei de prânz îmi vine şi ciclul, ceea ce înseamnă că nu sunt însărcinată cu copilul lui Shane Waller, dar abia dacă simt uşurarea. Mă văd cu Shane după aceea, la ora de matematică, şi nu ne vorbim deloc. Nici măcar nu se uită la mine, ca şi când am fi nişte străini, nu doi oameni care au ieşit împreună în ultimele două luni. Pentru mine este al dracului de bizar ca într- un minut să fii despuiat alături de cineva şi în următorul să se poarte de parcă nu v-aţi fi cunoscut vreodată, şi totuşi, în mod ciudat, sunt OK cu asta, aşa că mă întreb dacă mi-a păsat vreodată cu adevărat de el. Poate că domnul Russo are dreptate şi sunt incapabilă să simt ceva.

Doar că mai târziu, în aceeaşi zi, pe holul din faţa bibliotecii îi văd pe Wyatt Jones şi Lisa Yu giugiulindu-se lângă dulapul ei, iar când mă uit la ei simt cum mă destram de tot. Lisa este mai tare decât a fost vreodată cineva pe planeta asta. Este mai tare decât aş putea visa eu vreodată să fiu. Iar acum el i-a sorbit de tot buzele şi limba, cu totul. Nu şi tu, Wyatt Jones, îmi vine să zic. Am nevoie să stai liniştit, să rămâi acel Wyatt care ai fost mereu. Fără să te schimbi. Fără să pleci, ca toţi ceilalţi.

Saz spune:

— Controlează-ţi mimica, Hen. Uită-te în altă parte!

Uită-te în altă parte! Clipesc, fiindcă până în momentul ăsta nici

n-am ştiut că e aici.

— Când s-a întâmplat chestia asta? o întreb, referindu-mă la Wyatt şi Lisa. Lui Wyatt nu îi place Lisa Yu. îi plac eu. De când a ajuns ea să-l sărute? Eu ar trebui să mă giugiulesc cu el, nu ea.

Şi aşa mai departe. Chiar şi în urechile mele cuvintele sună absolut naiv şi

copilăreşte.

Saz începe să fredoneze cântecelul despre îngheţată, iar eu mă gândesc: Care este reacţia mea obişnuită atunci când Saz fredonează cântecelul despre îngheţată? îmi accesez banca de amintiri şi mă strâmb la ea. Se strâmbă şi ea la mine şi mă simt uşurată, fiindcă am făcut-o să creadă că sunt Claude cea obişnuită, de zi cu zi.

— Bărbaţii sunt nişte rahaţi, spune ea. De aia sunt recunoscătoare că-mi plac femeile.

Seara primesc un mesaj pe telefon – este Shane. Mă gândesc ca proasta că poate o să-şi ceară scuze pentru... pentru ce? Că a vrut să facă sex cu mine? Că nu a fost băiatul care am vrut eu să fie? Mi-a trimis o poză şi la început nu prea îmi dau seama la ce mă uit, dar apoi îl recunosc. Este Shane, dezbrăcat de la brâu în jos, cu textul Uite ce pierzi. Dă un semn dacă te răzgândeşti.

I-aş putea răspunde într-o mie de feluri – pentru început, Penisul tău e ultimul lucru la care îmi stă mintea acum –, dar în loc de asta şterg pur şi simplu tot istoricul conversaţiei. La revedere, Shane Waller. Nici măcar numi mai amintesc ce-am văzut la tine.

în dimineaţa următoare, înainte de şcoală, stau aşezată pe covorul din camera mea, gândindu-mă la primul an după ce ne-am mutat aici. Fosta mea cameră din Rhode Island este acum într-o ceaţă nelămurită, deasă, dar această cameră, chiar mai mult decât casa, este „acasă” pentru mine, primul spaţiu personal pe care l-am umplut cu fiinţa mea. Raiul meu sigur, în care sunt la adăpost de orice – examene, profesori, despărţiri, certuri cu prietenele, stresul lumii de afară. Până în ziua în care tata a intrat aici şi m-a lăsat fără podea.

Un ciocănit în uşă şi apare mama. Intră în cameră şi se aşază lângă mine. Pe negândite, ne aplecăm frunţile şi ni le sprijinim una de alta. Facem asta de când eram eu mică.

— Când ţi-ai dat seama? Că lucrurile nu merg între tine şi tata? o întreb.

— E greu de explicat.

— Gen, de o vreme încoace? Sau abia ai aflat şi tu?

— Da şi nu. Ştiam, dar nu ştiam.

Mama, care n-a fost niciodată ermetică faţă de mine, este ermetică acum, pentru prima dată în viaţa mea, şi simt cum inima îmi încetineşte şi devine foarte, foarte tăcută, fiindcă este, într-un fel, mai rău decât momentul în care tata s-a aşezat la mine pe pat, plângând.

— Asta-ţi doreşti tu sau el?

Oftează.

— Claude.

— Mamă.

Mama nu m-a minţit niciodată şi sper că nu va începe acum, chiar dacă, pe drept sau nu, deja mă simt minţită.

— Asta-ţi doreşti? o întreb din nou.

— Nu, spune ea şi îmi dau seama că e adevărat.

Mă aşteptam să-mi spună că s-au răzgândit şi că s-au hotărât să facă lucrurile să meargă. în schimb, mama îmi spune despre o insulă din Georgia unde sunt trimise soţiile şi copiii care nu mai sunt iubiţi, unde nu sunt maşini şi nu există servicii de telefonie şi unde aligatorii şi caii sălbatici mişună în libertate. îmi spune că vom fi exilate acolo. Că, imediat după absolvire, noi două vom părăsi această casă în care am trăit în ultimii opt ani, fiindcă tata ne goneşte de aici.

Ce spune în realitate este că vom petrece vara în Georgia, pe insula unde a trăit toată viaţa stră-strămătuşa mea, Claudine Blackwood. De obicei, în această perioadă din an, vizităm împreună familia mamei, în Atlanta, aşa că avem alibiul perfect în faţa prietenilor noştri din Mary Grove. O să ne oprim ca de

obicei în Atlanta şi apoi ne vom îndrepta spre insulă.

— De ce trebuie să fim noi alea care pleacă, din moment ce el e cel care ne părăseşte? o întreb.

— Pentru că am nevoie să evadez o vreme din Mary Grove, de lângă tatăl tău şi din casa asta. Doar ca să-mi pun un pic gândurile în ordine.

— Păi, eu o să merg cu Saz în călătorie. Aşa că eu nu trebuie să merg pe o insulă ca să dispar din calea lui, pentru că o să fiu plecată.

— Claude.

— Mamă.

Şi ştiu deja ce urmează să spună:

— Din păcate, călătoria va trebui să aştepte. îţi promit că o vei face la un moment dat, dar acum... doar pentru câteva săptămâni...

Scutură din cap şi brusc i se umezesc ochii.

— Scumpo, acum am nevoie să vii cu mine.

Insula Divorţului este un soi de litoral public sau un parc naţional, ceva de genul. Pe lângă aligatori şi cai sălbatici, geme de ruine şi istorii de familie. Timp de aproape cinci săptămâni – exact 35 de zile – vom sta în casa unei verişoare a mamei, Addy. Mama a fost alături de Addy atunci când a divorţat şi când fiul ei s-a înecat în curentul de reflux, în vara când a împlinit 12 ani. Acum este rândul lui Addy să fie alături de noi.

Pisica va rămâne la noi, iar câinele, la tata. Chiar şi animalele de casă se separă.

Vineri după-amiază ajung părinţii tatei, venind din Pennsylvania. Aştept să le spună despre mariajul destrămat şi că le trimite de acasă nora şi unica nepoată, imediat ce-mi voi căpăta diploma de

absolvire, dar nimeni nu zice nimic, iar tata îşi petrece toată ziua în bucătărie, preparând unul dintre felurile lui de mâncare – muşchi de vită cu sparanghel înăbuşit şi macaroane cu

brânză de patru feluri, pe care le face de la zero.

în timp ce el se ocupă de mâncare, bunicii stau cu rândul în pragul uşii de la bucătărie, pentru ca mama să le măsoare înălţimea. Este o tradiţie inaugurată de mama în primele zile de când ne-am mutat aici – să măsurăm pe toată lumea, copii şi adulţi, şi să scriem numele fiecăruia şi data în dreptul fiecărei măsurători. Chiar şi pisica Dandelion şi câinele Bradbury au semnele lor.

în tot acest timp, simt cum mi se formează cuvintele, cum îmi stau pe vârful limbii. Tata nu ne mai vrea. Dar tata mi-a zis să nu vorbesc despre asta şi, în plus, stă acasă pentru cină, aşa că mâncăm împreună, ce familie fericită.

— îmi pare rău că n-au putut veni şi părinţii tăi, îi spune bunica mamei, în timpul mesei.

— Şi mie.

Se pare că mama le-a spus părinţilor şi surorii ei destule lucruri despre această separare, iar ei sunt prea supăraţi pe tata şi nu vor să-l vadă. Sunt aşa de furioşi, că ratează ceremonia mea de absolvire şi, cinstit vorbind, nici nu-i învinovăţesc. Eu însămi aş sări peste ea, dacă aş putea.

— Neil ne-a spus că în vara asta vei lucra în Georgia.

— Aşa este. Am ocazia să pun în ordine documentele despre moştenitorii Blackwood, unii dintre ei strămoşii mei.

— Vorbim despre acei Blackwood, cum ar fi acel Samuel

Blackwood? Mama dă din cap.

— în anii 1920, a construit o casă chiar pe coastă, pentru unicul său fiu. Mă gândesc că ar putea ieşi un roman de-aici.

Vorbeşte calm şi liniştit. Bunicii îi lucesc ochii.

— Ce interesant!

Bunica este cel mai avid cititor al mamei şi cel mai mare fan al ei.

— Poţi să-mi mai povesteşti câte ceva sau e prea devreme? Ştii ceva? Mai bine nu-mi spune.

Ridică o mână.

— Nu vreau să te fac să dezvălui ceva, doar să ştii că, dacă ai nevoie de o primă lectură, sunt aici.

— Mulţumesc, Maggie.

Bunica se uită spre mine.

— Şi o s-o ajuţi şi tu?

Mă opresc din ciugulit mâncarea şi las furculiţa jos. Atunci realizez că n-am nimic de spus. Mama răspunde pentru mine, ca să nu fiu nevoită s-o mint pe bunica, fără îndoială.

— E cea mai bună asistentă pentru cercetarea mea.

Bunica se întoarce spre tata.

— Ce Dumnezeu o să faci tu fără ele, Neil? Sper cel puţin că o să te duci şi tu pe-acolo, măcar pentru un timp.

Aştept să-i spună că a fost ideea lui, că abia aşteaptă să ne vadă plecate, în schimb el aruncă o privire spre mama şi spre mine şi spune:

— O să mă descurc eu cumva.

Ne priveşte iar şi îi văd vinovăţia în ochi. Poţi opri totul. Poţi să te răzgândeşti şi noi o să rămânem şi nu trebuie să se întâmple nimic din toate astea. îşi mută privirea spre mâncarea pe care a pregătit-o.

în momentul ăla aproape că-mi vine să spun ceva. Mă simt ca o persoană reţinută împotriva voinţei sale, ca o prizonieră sau ca victima unei răpiri şi tot ce vreau să fac este să urlu către trecătorii neştiutori Ajutaţi-mă, vă rog, şi să alerg, să mă eliberez.

Dar conversaţia se mută spre serviciul bunicului şi jocul lui de golf, spre biserica unde merg ei şi spre vecina lor, biata de ea, care este în mijlocul divorţ îngrozitor.

Absolvirea

Sâmbătă, la ceremonia de absolvire, stau pe scenă îndărătul microfonului, după pupitru, uitându-mă peste marea de toci şi robe albastre. Chipurile colegilor de clasă înoată în faţa mea, limpezindu-se. Iat-o pe Saz, cea mai bună prietenă, şi pe Wyatt, băiatul de care sunt îndrăgostită şi care ar fi trebuit să mă iubească, la rândul lui, dar se pare că este îndrăgostit de altcineva. Uite-l şi pe Shane Waller, care m-a văzut dezbrăcată, şi pe Matteo Dimas, care m-a văzut aproape dezbrăcată, şi pe prietenele mele Alannis şi Mara, cu telefoanele ridicate şi îndreptate spre mine. Uite-le şi pe Lisa Yu, fata care mi l-a furat pe Wyatt Jones fără ca măcar să ştie, şi pe Yvonne Brittain-Muir, care mi-a furat-o pe Saz. Aşteaptă cu toţii să le împărtăşesc vreo mostră de înţelepciune. Mai în spate îi văd pe părinţii mei stând alături de bunici, cu ochii pe mine.

Deschid gura şi îmi iese discursul despre visuri şi minuni şi despre toate acele lucruri în care credeam înainte ca lumea mea să facă implozie.

— „Trăieşte ca şi cum peste zece secunde ţi-ar fi dat să nu mai fii. Priveşte lumea. E mai fantastică decât orice vis.”[3] Ray Bradbury, Fahrenheit 451.

îmi aud vocea, dar nu mă pot simţi pe mine însămi, ca şi când Claude cea reală este departe, departe de tot, iar cea de pe scenă este numai o înlocuitoare a ei. Aş vrea să spun: Să nu credeţi o vorbă din mizeriile astea. Fiţi gata pentru divorţ, mâhnire profundă, trădare şi sentimentul că sunteţi absolut singuri, indiferent cât de mare este mulţimea care vă înconjoară.

După ce reuşesc cumva să termin şi aştept aplauzele, zâmbesc către public şi îmi spun: Nu e caraghios că ăştia n-au văzut cum am încetat să mai fiu eu însămi acum o săptămână?

Traversez scena, costumată cu tocă şi robă, şi după aceea stau la

poză alături de Saz. Sunt atât de pustiită, încât mă simt practic invizibilă şi mă mir că apar

în obiectivul aparatului.

— Te iubesc mai mult decât iubesc libertatea şi votca şi înotul în pielea goală, spune Saz.

Iar eu îi răspund:

— Te iubesc mai mult decât iubesc bibliotecile şi lumina soarelui şi pe băieţii cu chitare.

Brusc, mi se taie respiraţia şi camera începe să se învârtească. întreaga lume se apleacă într-o rână şi preţ de o secundă neclintită, terifiantă, totul se întunecă în jur.

Apoi îmi revin şi mă trezesc pe o bancă de lângă sala de sport, iar primul lucru pe care-l zăresc este chipul lui Wyatt. Preţ de o clipă mă gândesc că totul a fost un vis – adică ultimele şapte zile. Dar el îmi verifică pulsul şi Alannis îmi face vânt, iar Mara spune ceva despre cum e posibil să-mi fi încordat genunchii acolo, pe scenă, şi că sora ei a făcut aceeaşi greşeală la o nuntă. Saz le spune celor care s-au adunat în jurul nostru:

— Este bine, nu-i nimic de văzut, şi-a revenit, iar eu aş vrea să urlu Ba nu sunt deloc bine.

Dar pe urmă ridic privirea spre Wyatt şi el se uită în jos spre mine şi îi spun:

— Wyatt?

întind mâna spre eh Acum Saz este lângă mine, ţinându-mă de mână şi bătându-mă uşor pe braţ.

— Ai leşinat, Hen. Isuse.

Scutură din cap şi îi alunecă toca. Şi-o smulge de pe cap şi îşi îndeasă părul după urechi, ca să nu-i mai vină pe faţă şi să mă poată vedea. Se apleacă şi mă cercetează:

— Eşti sigură că nu ai rămas însărcinată?

O spune în şoaptă, glumind, iar normalitatea din replica ei este atât de liniştitoare şi de familiară, încât, dintr-odată, simt că îmi vine să plâng.

— Sazzy, îi spun.

Şi apoi toată lumea începe să plângă – Saz, şi Mara, şi Alannis – în timp ce se îngrămădesc toate peste mine, mă iau în braţe şi mă strâng tare, iar Alannis strigă:

— Liceul Mary Grove pentru totdeauna!

în seara asta ies cu maşina cu Saz, doar noi două, cu muzica tare şi geamurile coborâte. Mergem fără vreo ţintă precisă şi, cumva, într-un oraş pe care îl ştim pe dinafară, ne trezim pe o stradă dintr-un cartier pe care nu-l recunosc.

Drept în faţă, cât vezi cu ochii, sunt numai căsuţe identice, mici şi îngrijite. Saz opreşte muzica şi trage pe dreapta. Casele nu sunt orientate cu faţa spre stradă, au intrarea în lateral şi câte un felinar singuratic, cu lumină portocalie, marchează intrarea pe fiecare alee. Cutii poştale miniaturale. Verande miniaturale. Toate la o distanţă perfectă una de cealaltă. Nicio lumină, nicăieri. într-o grădină stă un iepure de ciment.

— Unde suntem? întreb.

— în cel mai singuratic loc de pe planetă.

Nu, îmi spun. Cel mai singuratic loc de pe planetă este acasă la mine.

Trecem pe lângă străzi înfundate şi străzi laterale. Este ca un labirint, totul e la fel. Aproape că-mi vine să-i mărturisesc, în ciuda rugăminţii tatei şi a mamei, dar dintr-odată o aud că spune:

— Ştiu unde suntem. Suntem în purgatoriu. Toţi oamenii ăştia nevăzuţi, adormiţi, aşteaptă, pur şi simplu aşteaptă morţile potrivite. Aici, în Ţinutul Nimănui.

Mă cutremur, fiindcă asta e parte din distracţia noastră. încercăm să ne

speriem una pe alta. Şi cred că momentele de genul ăsta o să-mi lipsească cel mai mult cât o să fiu plecată vara asta şi cât o să fiu la facultate. îmi spun Fii aici cât mai poţi.

Saz stinge farurile şi ne strecurăm în sus şi-n jos pe străduţe, o umbră enormă care alunecă în noapte. întoarce maşina la capătul unei străzi care se înfundă, îmi vâjâie capul. Scot capul pe geam şi aerul rece îmi mângâie faţa. Luna străluceşte aproape de noi.

O vedem în acelaşi timp, pe stânga. Casa asta este la fel de ordonată şi îngrijită ca toate celelalte, dar înăuntru se zăreşte pâlpâirea unei lumini şi văd şi albăstreala televizorului. La marginea aleii, gunoiul aşteaptă să fie ridicat, în iarba peluzei este înfiptă o pancartă cu anunţul DE VÂNZARE.

Saz se opreşte în mijlocul drumului, cu motorul zumzăind.

— Uite, Hen. Se mută din purgatoriu.

Stăm acolo privind, lăsând liniştea să se aşeze în jurul nostru, privind flăcăruia albastră care pâlpâie şovăitoare înăuntru.

— Fac pariu că o să plece cât mai departe de aici şi că n-o să se mai întoarcă niciodată, spun eu.

Şi simt propria flăcăruie albastră – de speranţă, poate – dansându-mi în piept.

— Ar trebui să facem şi noi la fel. Să pornim spre vest.

— Ce mi-aş mai dori!

— De ce să n-o facem?

— Pentru că nu putem. Unde o să stăm? Cum am plăti? Şi cum rămâne cu Wyatt?

Ceea ce vrea să spună, de fapt, este Cum rămâne cu Yvonne? O aud încă vorbind:

— Nu-i vorba că nu vreau, dar... Hei, alo? Pământul către Hen. Unde ai fugit?

— Ce? Sunt aici.

— Îhî. Eşti aici, dar nu eşti aici. Ce se întâmplă cu tine în ultima vreme? Şi azi – să leşini aşa.

— Sunt bine. Doar că sunt o groază de schimbări.

Apoi îi spun că urmează să plec curând împreună cu mama în Atlanta. Gen, foarte curând.

— Dar călătoria noastră?

— Mă întorc în câteva săptămâni.

— Câteva săptămâni? Este ultima noastră vară, Hen.

— Ştiu.

— Ce mama naibii?

— îmi pare rău.

— De ce nu stai aici, cu tatăl tău? Sau ai putea sta la mine?

— Pentru că nu pot.

Aş putea s-o spun mai drăguţ, dar ea n-o să cedeze cu una, cu două, iar eu nu- i pot spune adevărul, şi mai este şi Yvonne, ceea ce înseamnă că, dacă rămân cu Saz şi cu familia ei, în cele din urmă o să-i cam stau în drum.

Nu ştiu cât timp rămânem aşa, uitându-ne una la alta, cu inima bătându-mi atât de tare, încât nu mai aud nimic altceva. în cele din urmă îşi îndreaptă iar privirea spre drum şi ne îndepărtăm de casă. Mă uit în oglinda laterală la lumina cea albastră, la pancarta cu anunţul de vânzare şi simt flăcăruia micuţă din piept cum pâlpâie şi se stinge.

[3] Ray Bradbury. Fahrenheit 451. ed. I. trad. Pamela Trutia. Ed. Fahrenheit. Bucuresti. 1998. iN.rd

Cu patru zile înainte de plecare

Joi merg pe jos un kilometru şi jumătate până la facultatea unde lucrează tata. Trec pe lângă Roosevelt Hali, unde, la etajul patru, se află biroul lui şi Paula, asistenta, şi ferestrele dând spre National Road şi spre rondurile de floarea- soarelui – punctuleţe de galben – care înconjoară clădirea. Trec pe lângă asociaţia studenţilor şi ies în aerul călduţ al verii timpurii, apoi traversez parcarea către peluza dinspre terenul de fotbal, unde văd o aglomerare de picioare – lungi, puternice, ataşate de nişte trupuri de băieţi înalţi şi puternici.

Merg până când disting şi chipurile ataşate acestor băieţi ataşaţi acestor picioare. Stau dreaptă pe teren, cu picioarele înfipte în iarbă; este mai cald decât am crezut, dar sunt prea furioasă şi amorţită ca să mai simt căldura, s-o simt cu adevărat, aşa că rămân acolo, stând în picioare, şi în cele din urmă unul dintre băieţii cu picioare lungi strigă la mine: „Hei!” Nu spun nimic. Rămân acolo, în picioare, până când îl văd alergând spre mine, cu tricoul ud fleaşcă. Stă în soare, aşa că tot ce pot vedea este conturul lui, ca o aură.

— Claude.

— Wyatt.

Am ştiut că aici o să-l găsesc, pentru că prima dată când l-am văzut era pe teren şi am crezut că este student, până când l-am zărit pe culoarele liceului. Dar în momentul în care îmi spune numele, ştiu de ce am venit aici, azi. Nu mai am de gând să aştept. N-am nimic de pierdut.

— Eşti OK?

— Sunt bine.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

Zâmbesc; îmi este uşor s-o fac. Fără să le comand, buzele mi se arcuiesc automat, ridicându-se la colţuri. Dinţii îmi sclipesc. Gura se întredeschide tot mai mult şi mai mult, până când faţa mi se despică în jumătate. Şi atunci el întinde mâna şi îmi prinde două degete cu două dintre degetele sale, iar eu simt şocul pielii lui pe pielea mea, chiar şi în porţiunea asta mică de tot. Şi e mai mult decât un şoc – apropierea bruscă de o altă persoană, atingerea sa este cea care mă face să spun:

— De fapt, nu sunt bine deloc. Părinţii mei se despart. N-ar trebui să vorbesc despre asta cu nimeni. Saz nu ştie. Dar dacă nu zic cuiva, s-ar putea să dispar. Te rog să nu mai spui nimănui.

— N-o să spun.

— Vorbesc serios.

— Promit.

Trag aer în piept. N-ar fi trebuit să zic nimic, dar el nu-i cunoaşte pe ai mei, iar părinţii lui nu-i cunosc pe ai mei, şi el nu mă cunoaşte prea bine pe mine, iar eu nu-l cunosc prea bine pe el, şi de aia i-am şi spus. Cumva, simt că secretul meu va fi în siguranţă aici.

— în caz că nu ne mai vedem vreodată, voiam să ştii că te plac. Te-am plăcut încă din clasa a zecea.

Ar trebui să mă simt prost faţă de Lisa Yu, dar nu mă simt. în momentul ăsta, ea e ultimul lucru la care îmi stă mintea. Fiindcă, după ce suferi o pierdere, devii o stafie în propriul trup. Te observi pe tine însăţi făcând chestii şi spunând lucruri pe care în mod obişnuit nu le-ai face şi nu le-ai spune. Ai nevoie de ceva în care să te ancorezi şi să-ţi dovedească faptul că eşti încă aici. Ca metodă de a simţi ceva. Orice.

De aceea îi spun:

— Acum aş vrea să te sărut. Sper că e OK.

Aştept să recepţioneze mesajul. Nu-i ia decât o secundă sau două, apoi zâmbetul îi revine pe chip şi spune:

— Categoric pentru mine este OK.

Mă aplec şi îl sărut. Are buzele calde. Simt gust de sudoare şi sare. îl sărut pe Wyatt Jones. îmi spun asta ca să mă determin s-o simt, să o cred şi să o conştientizez cât de mult pot. îmi ţin gura apăsată pe a lui cât mai mult timp.

Mă dau înapoi şi îmi ling buzele, ca să sorb o picătură din el. îşi schimbă poziţia capului şi dintr-odată mă orbeşte soarele. închid ochii o secundă şi el este încă acolo, o siluetă.

Deschid din nou ochii; îl văd privindu-mă cu un amestec de confuzie şi îngrijorare; prietenii lui îl strigă şi acum îi văd şi ochii, căprui şi adânciţi în orbite.

Exact la timp îmi şterg lacrima care a pornit pe obraz, prefăcându-mă că mă scarpin. Şi apoi, înainte ca el să poată spune ceva, mă îndepărtez.

Noaptea de dinaintea plecării

în ultima noastră seară ca familie, stau alături de ai mei la masa din sufragerie, luăm cina împreună şi ne prefacem că lumea nu se termină. Ei vorbesc în felul ăla politicos, pe un ton pragmatic, care mă face să mă ciupesc de braţe. Sus, la etaj, bagajele mele aşteaptă, pregătite.

— Dacă plecăm pe la 10, o să evităm traficul de pe lângă Cincinnati şi ajungem în Atlanta până la cină, spune mama.

— Ar trebui să plecaţi la 9, e mai sigur.

Tata pare îngrijorat.

— Şi mai devreme, dacă puteţi.

îşi vorbesc amândoi aşa de politicos, de parcă s-au întâlnit

pentru prima dată. Mama lasă furculiţa jos.

— De ce?

Cuvintele rămân plutind în aerul dintre ei.

— De ce, Neil? De ce trebuie să plecăm pe la 9?
Mă uit pe rând la ei. Mama, tata, mama. Ea este rănită şi n-o mai ascunde, iar asta mă şochează. Şi pentru prima dată o văd – falia, de parcă pământul s-ar fi crăpat dintr-odată. Mă simt ca o proastă că n-am văzut-o până acum. Incredibil de proastă, oarbă şi naivă. Stând acolo, îmi fac mie însămi o promisiune: N-o să mai fiu niciodată luată prin surprindere.

— Puiul este bun, le spun.

Chiar dacă nu pot nici măcar să-l gust. Fiindcă, brusc, nu vreau să văd nimic din toate astea – durerea, falia. Pentru următoarele minute, cât durează cina, nu vreau decât să fie părinţii pe care i-am ştiut dintotdeauna.

Se uită amândoi la mine, amintindu-şi că sunt aici. îi văd amintindu-şi şi atunci îmi dau seama. Nu vom mai fi noi trei. Nu vom mai fi niciodată noi trei. De acum înainte, vom fi:

Claude.

Lauren.

Neil.

Fiecare pentru el.

După masă, tata vine după mine la baie, când mă spăl pe dinţi. înainte să mă pot strecura afară, îmi spune:

— Te iubesc, Ghemotoc. Indiferent ce-o să se întâmple, vreau să ştii asta.

Mă îmbrăţişează. Şi apoi pur şi simplu îmi dă drumul Uşa se închide după el Scuip. Mă clătesc. Mă şterg la gură. Şi apoi rămân aplecată deasupra chiuvetei şi mă pregătesc să vărs toate lacrimile pe care le port cu mine din 30 mai, suficiente cât să umple crăpătura aia din pământ. Mama are dreptate că lacrimile vin până la urmă, ceea ce nu înseamnă că eu vreau să mi le vadă cineva.

Stau şi aştept, dar nu se întâmplă nimic. Mă privesc fix în oglindă, ochii îmi ard şi par obosiţi, un pic roşii, dar complet uscaţi.

Nu pot să dorm, aşa că pe la 2 dimineaţa mă strecor afară.

Cartierul este tăcut, casele, întunecate, străzile, pustii. Merg trei străzi, fac dreapta şi ajung acasă la Saz. Camera ei este la parter şi doarme întotdeauna cu fereastra deschisă, chiar şi în miezul iernii, pe de o parte fiindcă este un furnal uman, iar pe de

alta, pentru că vrea să pot intra noaptea în camera ei, dacă am nevoie. Din acelaşi motiv las şi eu deschisă fereastra de la living, pentru ea.

Mă strecor prin crăpătură şi aterizez pe covor. O aud sforăind. Aştept un minut, ca să mi se adapteze privirea, apoi merg în vârful picioarelor spre pat şi mă urc lângă ea. Se foieşte.

— Hen?

— Scuze, şoptesc eu.

— Eşti OK?

— Nu vreau să plec.

— Ştiu.

Stăm amândouă pe o parte şi ea mă înconjoară cu braţul.

— Nici eu nu vreau să pleci.

O parte din mine e furioasă că s-a îndrăgostit de Yvonne şi că s-a culcat cu ea şi, mai mult de-atât, că nu mi-a spus. Dar mai ales sunt furioasă pe ea că nu-şi dă seama că e ceva în neregulă cu mine. Ar trebui să-mi poată citi gândurile şi să-şi dea seama prin ce trec, fără să-i spun eu. Ar trebui s-o scoată din mine, aşa încât să nu am de ales şi să trebuiască să-i spun, ceea ce înseamnă că părinţii mei nu ar avea de ce să se supere. Dacă am fi cu adevărat cele mai bune prietene, ar trebui să ştie, pur şi simplu. Dar nici eu n-am ştiut despre Yvonne până nu mi-a spus ea, nu? Şi există şi o parte din mine furioasă că sunt în stare să ascund aşa de bine nişte lucruri.

— Sazzy?

— Ce e?

— Ţi-e teamă de facultate?

— Puţin. Aş fi vrut să mergem în acelaşi loc.

— Şi eu.

— Aş fi vrut ca tu şi mama ta să nu plecaţi atât de repede.

— Ştiu.

— Când te întorci din Atlanta?

Mă ustură gâtul chiar în punctul în care înghiţi şi tot ce pot face este să ridic din umeri. Nu o să stau în Atlanta toate săptămânile astea. O să mă duc pe o insulă şi n-o să mă întorc de acolo până la final de iulie, poate chiar la începutul lui august. Chiar de când eu am ales Columbia şi Saz a ales Northwestern, am ştiut că va fi greu să-mi iau rămas-bun de la ea, dar nu m- am aşteptat că va trebui s-o fac atât de curând. Saz îmi spune:

— O să-mi fie dor de tine mai mult decât de stele, de Dairy Queen Blizzards şi de Françoise Hardy.

— O să-mi fie dor de tine mai mult decât de camera mea cu pereţii verzi şi de aşternuturile cu margarete şi de rafturile mele înţesate cu cărţi, îi răspund.

Şi de câinele meu, şi de tata, şi de casa mea, şi chiar de acest oraş. Şi de tine, Saz, mai mult decât toate la un loc. De tine.

Insula

Unu

Ziua 1

Stau pe feribot, lângă balustradă, cu părul zburătăcit ca un zmeu înălţat de vânt, purtând nişte ochelari de soare supradimensionaţi pe care i-am găsit la bunica acasă, în Atlanta, unde, timp de două săptămâni, cât am stat, am evitat complet subiectul „tata”. în momentul ăsta, urăsc vântul şi urăsc apa sărată care îmi înţeapă obrajii şi îmi urăsc părul. Rochia mi s-a lipit de corp, pentru că aerul este greu şi umed ca un prosop ud, fierbinte, iar eu n-am mai simţit vreodată genul ăsta de caniculă. Cutia în care îl transport pe Dandelion este înghesuită între gleznele mele, să nu alunece. Ca să ajungem aici am mers cu maşina aproape opt ore din Mary Grove până în Atlanta, iar apoi încă cinci ore din Atlanta spre coastă, până în capătul cel mai sudic al Georgiei, unde ne-am îmbarcat pe feribotul ăsta. Mai avem încă 45 de minute până pe insulă şi în felul ăsta ajungi să te simţi de-a dreptul exilat.

Pe feribot nu sunt decât nouă persoane, inclusiv căpitanul şi un tip tânăr, cam la vârsta studenţiei, care a adus bagajele la bord cu o roabă de un roşu ţipător. Căpitanul arată ca şi când ar fi stat o sută de ani la soare; tânărul are părul decolorat în nuanţele unei ierni de Ohio, iar şuviţele îi ies de sub şapca de baseball. Vorbesc pe tonul ăla apatic, tărăgănat, care mă face să mă simt într- un loc cu totul străin. Vreo doi pasageri stau sub copertina micuţă, iar restul s-au aşezat – mai puţin eu, care stau în picioare – sub soarele dogoritor.

Trecem pe lângă fabricile de hârtie, arătări mătăhăloase aşezate pe mal, în mirosul sulfuros al aerului fierbinte şi greu. Fabricile sunt urâte şi mă bucur că se află aici. împiedică locul ăsta să fie prea frumos. Apoi, dintr-odată, ne răsucim şi continentul rămâne în urma noastră.

Mă uit la telefon; nu am decât o liniuţă de reţea. Şi un mesaj de la Wyatt Jones.

Dă-mi un semn când te întorci acasă. M-am tot gândit la sărutul ăla.

în mod normal, nu i-aş răspunde imediat, însă este o urgenţă – cine ştie cât de mult va mai ţine liniuţa aia? îi scriu:

Şi eu m-am gândit.

Când apăs butonul de trimitere simt un ghimpe de vină faţă de Lisa Yu, dar sentimentul este umbrit de panica enormă provocată de posibila dispariţie a liniuţei. Apoi apare un alt mesaj de la el:

Ar fi trebuit să te rog să ieşi cu mine în ultimul an. Vreau să te

sărut din nou. Eu: Şi eu vreau să te sărut.

El: întoarce-te repede acasă, Claud Henry.

îmi scrie numele greşit, dar nu-mi pasă. Până la urmă, este singurul care îmi ştie secretul, ceea ce, într-un fel destul de siropos, de telenovelă, înseamnă că s-a creat o legătură între noi.

Eu: Abia aştept să te văd.

Şi apoi primesc o poză. El, fără tricou, întins în pat. Aproape că mi se opreşte inima de cât e de frumos. îmi vine să ling ecranul, dar, în schimb, caut prin pozele mele şi încerc să-i trimit una din vacanţa de primăvară, în costum de baie, ca să-i reamintesc cum arăt şi să-i arăt că am forme – aşa cum sunt ele – şi picioare şi o piele pe care i-ar plăcea s-o simtă lipită de a lui. Apăs butonul de trimitere şi aştept. Iar telefonul încearcă şi încearcă, dar bineînţeles că poza nu pleacă, pentru că acum nu mai am nicio liniuţă, ceea ce înseamnă că nu mai este reţea, ceea ce înseamnă că nu mai e niciun Wyatt.

îmi vine să-mi strig frustrarea şi furia în vânt şi în aerul cald şi sărat. îmi vine să-mi arunc telefonul în apă şi să mă tăvălesc pe jos ca un copil de grădiniţă, în schimb, mă prind cu toată puterea de balustradă, încât e de mirare că nu-mi plesnesc falangele.

Mă uit peste umăr spre fabricile de hârtie, când simt o bufnitură

pe picior. Un câine roşcat, cât un urs, stă cu laba pe piciorul meu.

— Ăsta e Archie.

Tipul cu şapca de baseball se apleacă peste balustradă, alături de mine. Miroase a iarbă şi beţişoare parfumate şi poartă prea multe inele cu cranii.

— Câinele insulei.

Archie ridică privirea spre mine, gâfâind, iar apoi se târăşte spre umbra copertinei. Pe lângă noi trec multe bărcuţe mici şi cei de la bord îi fac semn cu mâna căpitanului şi nouă, presupun, pentru că asta fac oamenii când sunt pe barcă. în afară de mine. Eu mă ţin încă strâns de balustradă, cu ambele mâini, fiindcă altminteri m-aş putea arunca peste bord.

— Aia e insula Palmetto, spune băiatul.

Face semn cu capul către una dintre insulele pe lângă care trecem.

— Acolo i-au pus în carantină pe bolnavii de variolă, gen, acum 200 de ani. Acum nu mai e nimic acolo, în afară de mistreţi şi aligatori.

Nu-mi dau seama dacă încearcă să mă impresioneze sau îşi face doar treaba de a comunica nişte informaţii.

— Grady!

Băiatul se întoarce şi se uită spre căpitan, apoi se apleacă să intre sub copertină, lăsându-mă să mă gândesc că nu stau mai bine decât victimele variolei din anii 1800 sau de când or fi avut ei vărsat. Insula este pustie, acoperită de vegetaţie măruntă, fără semne de viaţă. Nu se văd mistreţii. Nici aligatorii. Ne îndepărtăm de continent tot mai mult şi mai mult.

Insulele se înşiră de-o parte şi de alta, dar noi mergem mai

departe.

Şi mergem.

Şi mergem.
Până când aproape că mă aştept să văd la orizont coasta Irlandei.

Navigăm prin cel mai mare şanţ cu apă din lume. Nu doar că trebuie să ne mutăm într- un stat diferit, ca să-i oferim tatei spaţiul de care are nevoie, dar se pare că

trebuie să punem şi un ocean între noi.

— Uite, spune mama, venind spre mine şi arătându-mi o insulă care se ridică exact în faţa noastră.

Stăm una lângă cealaltă în timp ce feribotul urmează linia ţărmului, navigând prin apele de un albastru-întunecat, tăindu-le în marşul său. Insula aceasta are ceva măreţ, care o face să pară mai importantă decât celelalte. Măcar e mai mare decât mă aşteptam. Potrivit mamei, are cam 32 de kilometri lungime şi 5 lăţime, cu o treime mai mare decât Manhattanul. O treime din populaţie locuieşte aici permanent. Singurele vehicule acceptate aparţin localnicilor sau Administraţiei Parcurilor. Există un magazin universal unde ar trebui să fie şi WiFi. Drumurile de pe insulă nu sunt asfaltate. Nu există nici serviciu de telefonie mobilă.

Prima mea impresie este că insula e foarte verde. Un verde neîntrerupt, de la un capăt la celălalt. E mai multă natură decât am văzut în toată viaţa mea şi e dificil să absorb dintr-odată această imagine. Insula arată sălbatică şi virgină. Nu văd nicio casă, nicio altă construcţie.

— Este superbă, spune mama şi îi aud uimirea din voce.

A mai fost aici în copilărie, aşa că uimirea asta trebuie să fie pentru altceva – poate pentru faptul că, după tot ce s-a întâmplat, o mai poate ului ceva.

— Nu poţi vedea de pe ţărm, dar pe acolo este ce a mai rămas din Rosecroft, casa familiei Blackwood. Era locul de întâlnire nu doar pentru cei ai casei, ci şi pentru toţi cei care locuiau pe insulă. Acolo a stat şi mătuşa Claudine. Cu două luni înainte de moartea ei, clădirea a luat foc şi n-au mai rămas din ea decât nişte ruine.

Ştie cât de mult îmi plac ruinele, stafiile şi locurile bântuite, cum găsesc o poveste în orice. Nu este o iubire educată de mama, ci una cu care se pare că m-am născut, moştenită de la ea. Şi chiar dacă aş vrea să-i pun toate întrebările care îmi vâjâie acum prin

minte – Cum a izbucnit focul? Este aceeaşi casă în care s-a împuşcat mama Claudinei? De ce a rămas Claudine aici, pe insulă? – nu muşc momeala. Până la urmă, şi mama e băgată în toată

povestea. Nu a fost doar tata ăla care a zis Nu vorbi despre asta. Şi ea ţine totul secret. Aşa că rămân acolo, mută, cu mâinile încleştate pe balustradă, uitându-mă pierdută la toată verdeaţa aia.

Nici nu termină mama de vorbit, când auzim strigătul unuia dintre pasageri şi toată lumea se adună lângă balustradă ca să facă poze unui cal singuratic, sur, care galopează pe plajă. Mama mi-a povestit deja despre caii sălbatici care trăiesc aici, urmaşi ai cailor spanioli şi englezeşti aduşi pe insulă cu sute de ani în urmă, dar faptul că pot vedea un astfel de exemplar îmi face inima – proaspăt îngropată – să tresară. Calul goneşte fără să ne dea atenţie, văzându-şi de treaba lui, şi brusc îmi trece prin minte: Aici poţi fi oricine.

Simt fluturii agitându-se undeva, în adâncul meu, departe.

Mă imaginez la fel de liberă cum e calul acela şi preţ de o clipă nu sunt nicăieri şi sunt peste tot. Plutind. îmi imaginez o vară întreagă în care pot deveni persoana care vreau să fiu, oricare ar fi ea. Făcând lucrurile pe care vreau să le fac, oricare ar fi acestea. Negândindu-mă la nimeni, pentru că nimeni nu se gândeşte la mine. Văd frânturi de imagini cu mine, fata care am fost – fericită, sigură pe ea, cu o podea sub tălpi. Ia mai dă-i dracului pe toţi, îmi spun. Să-i ia dracul

Apoi, dintr-odată, fluturii se liniştesc şi îmi simt gura uscată. Aşa se întâmplă când cineva îţi fură vocea. Să nu sufli nimic. Nu vorbi despre asta. Nu lăsa să se vadă ce simţi. Taci din gură. Ţine-o pentru tine. Tăcere. Nu faci decât să zâmbeşti şi să tot zâmbeşti, până când ţi se usucă gura.

Brusc, cerul este prea luminos. Apa este prea agitată. Pădurea prea deasă. Copacii par să se adune laolaltă, gata să pornească în marş spre feribot, spre mine. Ce fel de lume e asta? îmi privesc braţul şi văd că mi s-a făcut pielea de găină. Mă uit la braţul mamei şi văd că şi ei i s-a făcut pielea de găină.

în faţa noastră se iveşte un doc şi barca încetineşte; ne aşteaptă

un băiat zâmbitor, cu ochelari de soare şi tricou de un galben-intens. Este slab şi deşirat, bronzat, cu părul şaten-deschis şi arată cam de 16 ani. Simt un soi de uşurare şi surpriză că aici există cel puţin o persoană de vârsta mea. Bagajele noastre sunt îndesate sub banchete, printre genţi de călătorie şi rucsacuri. îmi iau valiza şi îmi spun: Ar trebui să fie mai grea. Până la urmă, toată viaţa mea

e îngrămădită acolo.

— Eu sunt Jared, spune băiatul Are un chip sincer

şi prietenos.
— Lăsaţi-le aici şi le ducem noi la han. Puteţi să mă aşteptaţi sub copacii ăia de la capătul docului, dacă vreţi să vă arăt drumul.

— Nu stăm la han, îi spun.

— Stăm la casa Birches, adaugă mama, punându-mi o mână

pe umăr.

Mă scutur, să şi-o ia de pe mine.

— Mă ocup eu, Jared.
Vocea este a unui băiat cam de vârsta mea sau poate un pic mai mare, care are ceea ce numesc eu „o faţă de şmecher odihnit". Este bronzat şi desculţ, cu nişte pantaloni scurţi lălâi atârnându-i pe şolduri, tricou negru şi păr blond- cenuşiu. E mai înalt decât Wyatt, iar vocea lui are o tărăgănare leneşă, sudistă.

Cobor de pe feribot şi ne privim în ochi. Şi, doar pentru o fracţiune de secundă, mai puţin de o milisecundă, încremenesc şi pare să încremenească şi el.

Apoi mă măsoară de sus până jos şi afişează eternul rânjet până la urechi, cu gropiţe în obraji şi tot tacâmul, şi continuă:

— Aoleu, am încurcat-o.

îmi dau ochii peste cap şi îmi mut demonstrativ privirea. Aerul este ca o pătură fierbinte şi umedă şi am călătorit 500 de ani ca să ajung aici. Părul mi s-a încâlcit pe ceafă, rochia mi s-a lipit de piele şi machiajul mi s-a topit de tot pe faţă. Până şi din coate îmi picură transpiraţie. Dar băiatul ăsta nu transpiră ca noi, restul. Arată de parcă acum s-ar fi dat jos din pat şi ar fi aterizat aici

venind dintr-un loc răcoros şi umbrit.

Mă răsucesc să mă uit la el şi îmi întoarce privirea. Apoi câinele Archie trece alergând pe lângă mine şi aproape că mă dă jos.

— Eşti bine, rază de soare?

O spune de parcă aş fi incredibil de amuzantă.

— E minunat.
îi ofer cel mai aprig zâmbet al meu, care să-i spună Farmecul tău nu ţine la mine. Plimbă-l la altă masă. Fiindcă nu plănuiesc să cunosc pe nimeni aici. O să stau în casa verişoarei Addy până când va veni momentul să mă întorc în Ohio.

Ridică o sprânceană, strânge toate bagajele noastre şi ne conduce spre o cărare de nisip alb, presărată cu scoici sfărmate. Vorbeşte cu mama, dar mă priveşte cu coada ochiului. îmi pun căştile şi merg în spatele lor, uitându-mă oriunde altundeva, numai la el nu, şi ascultând acelaşi cântec al lui Françoise Hardy pe care l-am ascultat de când am plecat din Mary Grove: „Tous les garçons et les filles”. Ceea ce se traduce foarte aproximativ prin „Toţi băieţii şi toate fetele din lume sunt fericiţi, în afară de mine. Eu, Claudine Llewelyn Henry, voi rămâne singură pe vecie”.

Ne trezim brusc sub bolta de crengi a copacilor; nu seamănă cu nimic din ce- am văzut până acum. Sunt stejari de Virginia coborâţi direct din basmele fraţilor Grimm, creaturi groteşti, înnodate, răsucite, care arată de parcă ar prinde viaţă în timpul nopţii. O pădure veche, dintr-un tărâm de poveste, ciudat şi bântuit. De crengile lor atârnă ciorchini de licheni ca pânzele de păianjen, ca braţele de fantome, şi este imposibil să vezi cerul.

Hanul tronează maiestuos printre copaci, precum o bătrână doamnă, rafinată şi elegantă, plină de bune maniere. Verandă spaţioasă, coloane albe, acoperiş roşu. Aşa cum i-am spus lui Jared, noi nu stăm în hanul propriu-zis, ci într-o casă de peste drum, casa lui Addy.

îi urmez pe băiat şi pe mama pe cărarea ce duce pe lângă câteva

case-vagon vopsite în culori stridente: verde, galben şi roz, apoi pe lângă o clădire ca un hambar, care are în faţă o pompă veche de benzină şi nişte caiace stivuite

înăuntru şi afară. Sub stejari pasc cai sălbatici. După ce trecem de cele două coloane albe aflate de o parte şi de alta a aleii principale – care continuă în buclă pe lângă încă două case-vagon, apoi revenind la han – am şi ajuns. La o casă de culoarea coralului, fără etaj şi cu o verandă largă, obloane albastre şi un acoperiş de tablă roşie care arată ca o pălărie turtită. Se află la marginea pădurii, înconjurată de flori şi copaci, de-o parte şi de alta.

O tai direct prin iarbă, în faţa mamei şi a băiatului. El strigă ceva; îmi scot o cască şi mă întorc.

— Ce?

— Am zis că nu vrei s-o tai pe acolo, ca să nu te urzice

cactuşii.

— Cum adică să mă urzice cactuşii?

— O să vezi.

îşi continuă drumul pe alee, împreună cu mama, iar eu îmi văd de drumul meu, doar ca să-i arăt băiatului ăstuia că nu-mi pasă de cactuşii care urzică, de şerpi sau de orice altceva ar putea trăi prin iarbă. Păşesc pe veranda care scârţâie ca o piază rea şi îmi privesc încălţările, acum acoperite de bobiţe verzi ca nişte ciulini. Mă aplec să le smulg, dar mă înţeapă în degete şi îmi dă sângele. îmi scot pantofii şi-i las acolo. Pe uşa de la intrare tronează un craniu singuratic de animal.

înăuntru mă loveşte valul de aer condiţionat pe care-mi vine să-l sorb de-a dreptul. Casa este împărţită în două, cu câte un dormitor şi o baie de fiecare parte. Addy ne-a lăsat un bilet în care ne urează bun venit. Simţiţi-vă ca acasă. Vă iubesc. Ne vedem curând. Bucătăria, sufrageria şi livingul se cam contopesc una în cealaltă; în faţa canapelei este un şemineu. Casa are tavan înalt. Lângă bucătărie este un birou mic, înghesuit. Dar cel mai bun lucru dintre toate: un colţ de citit, cu

rafturi încastrate de ambele părţi ale banchetei de la fereastră şi un geam mare în lucarnă, dând spre han.

Iau dormitorul din stânga, mai apropiat de han, pentru ca mamei să-i rămână camera mai mare, cu vedere spre pădure. Intru şi închid uşa, apoi mă uit afară, la zidul de copaci şi la calul care stă în faţa ferestrei mele. Simt brusc

înţepătura dorului de casă, exact în gâtlej. Pe podeaua închisă la culoare nu e niciun covor. Patul este prea mare. Camera are două ferestre, nu trei, şi nu sunt aşezate unde trebuie. Pereţii sunt vopsiţi într-un galben-palid, nu în verde-intens, şi pe ei sunt atârnate desenele altcuiva. Aici este prea linişte şi mi-e dor de mama, chiar dacă o aud în camera de alături, vorbind cu băiatul ăla.

îmi verific telefonul; nu are semnal. îi dau oricum un mesaj lui Saz, sperând să ajungă la ea prin vreo minune. Aud un ciocănit la uşă, dar nu mă deranjez să ridic privirea.

— Intră.

Uşa se dă de perete şi îl văd pe băiat cu bagajul meu în mână. Intră, ridică geamantanul pe suportul de la capătul patului şi spune:

— Sfinte Sisoe.

— Mersi. Pa.

— Ce-ai acolo?

— Cărămizi, cărţi, poate un cadavru sau două.

Mă întorc cu spatele la el, sperând să priceapă aluzia.

— Am descoperit că atunci când cari cărămizi, cadavre sau – de exemplu – o anumită atitudine, merge mai bine un rucsac. E mai uşor pentru umeri. E vorba despre distribuirea greutăţii.

Las telefonul jos, fiindcă se pare că e inutil, şi mă încrunt spre băiat.

— E ceva de făcut aici? Pe insula asta? în iad?

— Deci eşti bucuroasă că ai venit.

— E de vis, ce să mai.

îmi aruncă o privire greu de citit, mai puţin în genul Sunt aşa de fermecător,

şi mai legată de realitate.

— Ce?

— Mi-ai amintit de cineva. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră, doamna mea?

Iată că s-a întors şi Sunt aşa de fermecător.

— Sunt bine, mulţumesc.

în pragul uşii, se întoarce. în spatele lui o văd pe mama în bucătărie, despachetând.

— Se poate face orice aici, îmi spune el. Dar depinde de atitudinea ta, desigur.

Iese şi rămân privindu-l cum o ajută pe mama în timp ce vorbesc şi râd împreună, cum îl scarpină pe Dandelion sub bărbie. Mă ridic şi închid uşa.

într-o oră, toate lucrurile sunt aşezate în dulap şi în comoda care se zgâlţâie când o deschizi. Deasupra ei, pe perete, este poza înrămată a unui băiat pistruiat şi rânjit, de 12 ani. N-are tricou pe el şi este desculţ pe o plajă, iar dunele se arcuiesc în spatele lui; este fiul lui Addy, Danny, cel care s-a înecat.

Mă scufund în salteaua de pe pat şi îi scriu lui Saz un mesaj pe bune: Deci mama şi cu mine am plecat şi n-am apucat să-ţi zic. Acum stăm pe o insulă îndepărtată pentru că tata are un soi de criză emoţională a vârstei a doua şi nu mai poate avea o familie. Tu eşti îndrăgostită şi eu sunt încă virgină şi voi fi probabil pe vecie, pentru că Wyatt este la 10 000 de kilometri depărtare. Iar noi două nu vom merge la aceeaşi facultate la toamnă, aşa că nu ştiu ce înseamnă asta pentru mine şi pentru tine.

Mai scriu. Fac o pauză. Recitesc. Şi apoi şterg. De pe perete, Danny râde la mine şi, în ciuda inimii mele frânte şi a nodului

din gât, mă simt prost că mă plâng. îi spun:

— îmi pare rău că te-ai înecat. îmi pare rău că ai murit aşa mic.

Addy a avut grijă ca frigiderul şi dulapurile de bucătărie să fie pline ochi cu sucuri, lapte, cereale, fructe şi orice fel de mâncare am fi poftit. Ceasul de deasupra aragazului spune că este 18:34. Apuc o pară şi mă plimb prin camera deschisă şi înaltă, cercetând fiecare poză, fiecare suvenir. Addy este peste tot şi, oricât de drăguţ ar fi să văd un chip cunoscut, este limpede că ne aflăm în casa altcuiva, în viaţa altcuiva.

Apare mama, cu Dandelion în braţe.

— Arată drăguţ.

— Aşa e.

— Mişună o grămadă de băieţi pe-aici.

Ignor ce-mi spune, pentru că singurul băiat care mă interesează

este în Ohio.

— Deci Blackwood fac parte din familie, iar noi suntem un fel de rude sărace şi lipsite de noroc? o întreb pe mama.

— Cam aşa ceva. Străbunica ta, Eva, a fost primul copil al lui Sam Jr. şi sora mai mare a lui Claudine. Eva plecase deja la o şcoală cu internat când a venit pe lume Claudine. După moartea mamei lor, nu a mai locuit niciodată pe insulă...

îmi recită nume şi date. Chiar dacă îmi doresc să aflu mai multe, nu sunt pregătită s-o ascult. O întrerup.

— Te cred pe cuvânt.

Se dovedeşte că Samuel Blackwood Sr., stră-ceva-bunicul meu, a fost un magnat celebru al căilor ferate. Unul dintre magnaţii căilor ferate. Un fel de aristocrat american – iată încă un secret pe care nu l-am ştiut niciodată.

— Deci, în fond, în toţi anii ăştia când am avut grijă de copii mici şi am

muncit la librărie, iar tata şi-a cum-părat toate cămăşile de pe eBay şi tu ai condus un Volkswagen vechi de zece ani, am fi putut trăi pe picior mare?

— Averea Blackwood a dispărut cu ani în urmă.

Cu atât mai rău, îmi spun. Aş fi putut folosi banii ăia chiar acum ca să plec acasă sau, şi mai bine, să plec la New York sau Los Angeles, undeva unde să o pot lua de la capăt, unde nu există oameni pe care-i iubesc şi care nu încetează să mă dezamăgească.

— I-ai spus lui tata că venim aici?

Nu că i-ar păsa.

— I-am spus.

— A făcut ceva de genul „Oh, slavă cerului. Sunt aşa de bucuros că sunteţi departe, cât mai departe de mine?”

— Nu, Claude. îi este dor de tine.

Mă uit ţintă în podea.

— Mă gândeam să explorăm un pic zona. Poate să mergem la han pentru cină.

— Nu-mi pasă. Cum o fi.

Mă întreb ce face tata acolo, acasă, dacă zace mâncând fursecuri rotunde cu gem sau aleargă kilometri şi kilometri. Dacă prepară vreun fel de mâncare elaborat pentru el şi Bradbury sau poate îşi doreşte să nu ne fi alungat de- acasă.

Mama îl dă jos pe Dandelion, iar el fuge furişându-se, alergând de colo colo, mirosind totul, ghemuindu-se pe sub scaune şi mese.

— Addy mi-a spus cândva: „Nu pierde ziua de azi”. Adică nu te ascunde în spatele zilei de ieri şi nu te ţine departe de ziua de mâine. O să transformăm povestea asta într-o aventură, Claude. Dacă există doi oameni pe lume care

pot face aşa ceva, noi suntem.

Mă îmbrăţişează şi eu o respir toată, mama care miroase a trandafiri – doar că acum nu mai miroase a trandafiri, miroase a caprifoi, şi pentru o secundă lumea mi se clatină. Tata era cel care-i dăruia la fiecare Crăciun un parfum de trandafiri, dar de acum înainte ea va mirosi a caprifoi.

Chiar dacă nu vreau, îi spun totuşi:

— Bine. Hai să explorăm.

Se desprinde şi îmi aruncă un zâmbet care spune Ştiu că e greu pentru tine şi apreciez că ai încercat să ne întâlnim la jumătatea drumului sau măcar undeva, pe drum. Zâmbetul meu de răspuns spune încerc şi, ca de obicei, vorbim fără cuvinte, o conversaţie la care tata n-a fost niciodată în stare să participe.

Stejarii din partea stângă a potecii şi stejarii din partea dreaptă a potecii se unesc deasupra, cu ramurile întreţesute, formând un tunel. Cărarea se povârneşte şi noi o urmăm, urcând un rând de dune cu fire de iarbă lungi şi subţiri precum scobitorile ieşind dintre ele ca nişte pene. Urmează apoi o pajişte şi iar nişte dune. Nisipul e gros şi moale, un covor de pluş. îmi soarbe tălpile ca o ventuză, picioarele mi se scufundă în el cu fiecare pas, de parcă aş merge prin mâl. Iar apoi, brusc, cerul se deschide.

Chiar şi cu ochelarii mei de soare, sunt orbită de alb şi albastru. Albul este plaja întinsă cât vezi cu ochii. Albastrul este apa clipocind peste nisip. Mama mă ia de braţ, ca să-şi păstreze echilibrul, şi îşi scoate întâi un pantof, apoi pe celălalt. îşi strânge părul suflat de vânt şi îl prinde într-un nod neglijent. Este foarte frumoasă – la fel de strălucitoare şi vie ca un câmp de margarete –, dar nici nu-şi dă seama. Asta pentru că toată viaţa ei i-au spus cu toţii cât e de deşteaptă, iar prima dată când altcineva decât tata i-a spus că e drăguţă avea deja cam 30 de ani.

— Arăţi minunat, îi spun.

Acum e treaba mea să-i spun astfel de lucruri şi să-i cumpăr parfumul care miroase a caprifoi. Şi în acel moment aş vrea să-i spun că m-am hotărât să nu mai merg la Columbia, că o să rămân alături de ea pentru totdeauna, ca să mă asigur că n-o s-o mai rănească nimeni.

îmi pune un braţ pe umăr şi se uită spre mare.

— Tatăl tău mi-a spus cândva că sunt a doua cea mai drăguţă fată din încăpere şi am fost foarte flatată, pentru că ştiam că era sincer. Dar acum îmi dau seama că e chiar de rahat să spui una ca asta.

Se uită la mine. Eu mă uit la ea. Şi poate că e vorba despre faptul că suntem în sfârşit aici, în acest loc de care m-am temut atât şi care nu arată deloc a puşcărie, sau poate este faptul că suntem două fiinţe zguduite emoţional, în nevoie disperată de somn, dar ne aşezăm acolo, direct pe nisip, şi izbucnim în râs. Este un râs de care am nevoie şi îl prelungesc mai mult decât aş face-o în mod normal, pentru că mă simt atât de bine. Pe măsură ce se stinge scoatem amândouă sunetul ăla de final, ca un oftat, exact în acelaşi moment, iar asta ne stârneşte din nou.

în cele din urmă, mama îşi şterge ochii şi îmi spune:

— Promite-mi că o să-mi spui de ce ai nevoie în vara asta. Sunt încă mama ta şi vreau să fiu alături de tine.

— îţi promit.

însă chiar când o spun, râsul mi se topeşte deja de pe buze şi simt cum mă închid în mine. Suntem aici împreună, dar există şi un anumit sentiment al separării, fiecare femeie este pe cont propriu.

(Tot) Ziua 1

Când ajungem la han, cerul a căpătat o culoare roz-auriu palid. în ciuda grandorii sale, hanul pare primitor, poate pentru că a fost cândva o casă de familie, şi mi-aş dori să fi stat aici în loc să stăm la Addy, unde totul e foarte personal. Aici, cel puţin, m-aş putea păcăli să cred că suntem doar în vacanţă. Ne alăturăm celorlalţi oaspeţi adunaţi pe veranda cea spaţioasă, cu pahare în mână, pentru momentul cocktailurilor. Zâmbesc cu toţii. Zâmbesc şi eu.

— Eu sunt Lauren Llewelyn, iar ea este fiica mea, Claudine.

— Claudine, spune cineva.

— Claude, zic eu.

— Claude.

Se prezintă şi ei şi, cu toate că n-o să-mi amintesc cum îi cheamă, zâmbesc, pălăvrăgesc şi râd politicos în rochia mea verde de vară, cea cu fustă de balerină, pentru că la han te duci gătit pentru cină. Trecem pe lângă balansoarele şi leagănele de pe verandă şi intrăm înăuntru, unde e răcoare şi întuneric, un interior din alte timpuri.

Deja cea mai mare parte a oaspeţilor s-a mutat pe holul dinspre living, care seamănă mai degrabă cu o bibliotecă veche şi dezordonată. Pe pereţi sunt atârnate două portrete, faţă în faţă, unul al unei femei afro-americane cam la 40 de ani, într-o rochie albă, cu braţele încrucişate la piept şi ochii negri fixaţi asupra unui obiect îndepărtat, celălalt al unei femei albe, cam de aceeaşi vârstă, îmbrăcată în roşu, blondă, cu părul retezat drept şi cu un pistol la talie. Femeia se uită undeva în afara ramei, ca şi când te-ar provoca să i te pui în cale.

Mama spune:

— Ea e Claudine.

Stăm în faţa tabloului; pe jumătate zâmbeşte, pe jumătate se uită în jos din rama ei, ca şi când ar încerca să ia o decizie în privinţa noastră. Nu este Claudine pe care mi-am imaginat-o eu. Până acum, am avut în minte o persoană fragilă şi cu ochii goi, distrusă de tragedie, dar femeia asta stă dreaptă ca o prăjină, de parcă şira spinării i-ar fi turnată din oţel. Nu mă pot abţine:

— De ce s-a sinucis mama ei? întreb fără să-mi iau ochii de la ea, fiindcă dintr-un motiv anume nu pot să privesc în altă parte.

Nici nu vreau s-o fac.

— Nu cred că ştie cineva povestea adevărată. N-a lăsat niciun bilet şi au existat speculaţii că era deprimată. Sper ca munca mea de-aici să mă ajute să aflu.

în ciuda sinuciderii mamei ei şi a faptului că n-a părăsit niciodată insula pentru perioade mai lungi, nici chiar după ce a crescut, Claudine arată aprigă şi curajoasă – ca şi cum ar putea să cucerească întreaga lume – şi vreau să fiu ea.

— Claudine nu a fost doar singura bunică pe care mi-am dorit-o vreodată, ci şi femeia care a transformat clădirea asta în han, spune mama. înainte a fost un fel de casă de oaspeţi menită să ajungă la bunica mea, după căsătorie, dar fireşte că ea nu a vrut-o, aşa că a devenit casa departe de casă pentru cei din familie şi pentru prieteni, un loc unde se aduna toată lumea. Claudine i-a văzut potenţialul. Era o femeie cu mult înaintea vremurilor. Iar ea – dă mama din cap spre femeia în alb – este Clovis Samms. A construit primul hotel de pe insulă, spre capătul nordic, şi a fost prima şi singura tămăduitoare de aici, unii spun că era cea mai bună din tot Sudul. Folosea ierburi, rădăcini şi uleiuri ca să vindece oamenii. Şi ea o femeie cu mult înaintea vremurilor. Nu ştiu prea multe despre Clovis, dar vreau să aflu.

îmi pune mâna pe umeri şi ne aplecăm capetele una spre alta,

atingându-ni-le. Apoi ne despărţim şi, cu paharele în mână, ne amestecăm printre oaspeţi. Mă închipui văzută prin ochii lor. Deşirată. Pistruiată. Geamăna mai tânără a

mamei.

Poate de aia. Pentru că semănăm atât de mult. S-a simţit depăşit numeric.

După câteva minute îi spun mamei că am nevoie la toaletă şi mă îndrept alene pe culoar către bar, care este pustiu. Aştept un minut, dar nu vine nimeni, aşa că mă strecor în spatele tejghelei, verific de două ori dacă se vede ceva la orizont şi înşfac o bere din frigider. O deschid şi iau o gură.

— Aş zice că este cam cu cinci ani prea devreme pentru asta.

Băiatul care ne-a adus bagajele vine fără grabă spre mine, îmi ia sticla din mână şi o goleşte în chiuvetă. Poartă aceiaşi pantaloni scurţi şi acelaşi tricou negru de mai devreme şi e tot desculţ. Arată complet rupt de acest loc, de hanul elegant şi vechi în care toţi ceilalţi sunt îmbrăcaţi cu hainele bune.

— De fapt, acum, că mă uit la tine, poate că este cam cu şase ani prea devreme.

— Am 18 ani.

Mă cercetează o clipă.

— Ha.

Apoi ia un pix şi deschide carnetul din colţul barului.

— Băuturile funcţionează în sistemul „pe declaraţia clientului”, Lady Blackwood, aşa că binevoieşte să notezi tot ce iei, ceea ce presupun că va fi o grămadă. Pe asta o s-o trec cu vederea.

Ocoleşte frigiderul spre locul unde stau şi, nu ştiu de ce, trece atât de aproape de mine, încât îi simt mirosul – de aşternuturi proaspăt spălate şi de sălbăticie. îmi întinde o cutie de suc.

— Haide, încearcă.

Face semn din cap spre blocnotes. îmi zâmbeşte încurajator.

Las cutia jos, fără s-o desfac.

— Mă aşteaptă mama.

— Atunci nu te reţin.

De data asta trec eu pe lângă el, apuc două sticluţe de votcă Absolut pentru minibar şi le dau drumul în buzunar.

— Poţi să le treci în contul meu, îi spun şi apoi plec.

Revin după o secundă. îl găsesc uitându-se spre uşă, de parcă m-ar aştepta.

— Şi, apropo? Sunt mai matură decât vârsta mea. Şi dacă într-adevăr „se poate face orice aici”, ce-ar fi să-mi arăţi?

Mă îndrept spre bar, iau pixul şi îmi scriu numărul de telefon pe blocnotes.

Cu inima bubuind, ies din nou şi intru în prima cameră care îmi iese în cale, o versiune ceva mai plăcută a livingului. Sunt rafturi cu cărţi de sus până jos şi miroase a piele. Eu voiam să ajung în living, dar băiatul e tot acolo, aşa că mă prefac că ăsta e locul unde voiam să merg. Aleg o carte la întâmplare – Grădina secretă – şi mă aşez pe canapea. Pescuiesc sticluţele cu votcă din buzunar, dau pe gât conţinutul din ambele şi le aşez, golite, una lângă alta, pe măsuţa de-alături.

Capul îmi vâjâie niţel şi sângele mi s-a încins. Frunzăresc cartea timp de un minut, după care o las jos şi îmi iau telefonul ca să recitesc şirul de mesaje schimbate cu Wyatt. Dau clic pe fotografia lui fără tricou şi mă uit ţintă, imaginându-mă întinsă lângă el, peste el, sub el, o grămadă de membre dezgolite, împletite.

E clar că universul îmi joacă o farsă caraghioasă rău de tot. Pentru că acum l- a apucat să mă caute. Acum.

Scriu: Mi-ar plăcea să ieşim împreună. Acum sunt în Georgia, cu mama, dar o să revin curând acasă. însă mesajul n-are unde să se

ducă, stă acolo, netrimis.

Mă las pe spate scufundându-mă în canapea, unde dispar cu totul, şi îmi mestec degetul, în timp ce mă gândesc cum aş putea da de el. Să iau feribotul mâine şi să merg pe continent, de unde s-o rog pe Saz să vină să mă ia. S-o sun pe sora mamei, Katie-May, care stă în Savannah. Sau să piratez contul de Uber al tatei şi să-mi chem o maşină care să mă ducă în Ohio.

La un moment dat aud clinchetul unui clopoţel. Voci gălăgioase care se estompează treptat. Scârţâit de scări şi zgomot de paşi. Mama apare în prag.

— Se serveşte cina.

Se aşteaptă la un pic de acţiune – să închid cartea, să mă ridic în picioare, să ies din încăpere. Coboară ochii spre sticluţele de votcă Absolut, apoi îi ridică spre mine.

— Claude.

— Mamă.

Se încruntă în direcţia sticlelor, aşa că le iau de pe masă, pun cartea la loc în raft şi trec pe lângă ea. Duc sticlele înapoi la bar, unde nu se mai află nimeni acum. Nici nu mă uit să văd dacă băiatul mi-a luat numărul de telefon. Pur şi simplu îmi văd de drum, mergând drept înainte, cu mama pe urmele mele, şi coborâm scările spre sufragerie.

Stăm la o masă mare, alături de trei surori, un fotograf din Nashville şi o familie formată din patru persoane. Jared de la doc, cel cu ochelari şi faţă prietenoasă, este unul dintre ospătari. îmi face cu mâna din cealaltă parte a încăperii. îi fac şi eu semn înapoi.

Apoi mă uit în jur, la fiecare persoană, şi îmi spun: Câte podele ai tras, oare, de sub picioarele oamenilor? Acest fotograf, această mamă cu doi copii, cele trei surori – probabil că undeva, în lumea asta, există o persoană căreia îi lipseşte chiar acum podeaua de sub picioare, din pricina lor.

Conversaţia curge în maniera obişnuită: Ce te-a adus pe insulă? De unde eşti?

Cu ce te ocupi acolo, în lumea reală? Cât stai aici?

Le spun:

— Ne ascundem.

— Protecţia martorilor.

— Am asistat la o crimă.

— Tata e criminal în serie.

— O să stăm aici pe termen nelimitat.

— Probabil pentru tot restul vieţii mele.

La fiecare comentariu vine mama din urmă, curăţând mizeria după mine, asigurându-i pe toţi că sunt scriitoare şi că imaginaţia mea excesivă o să mă bage într-o zi în bucluc. îmi aruncă o privire pe care o ignor.

După desert începem cu toţii să ne scurgem spre ieşire; trec pe lângă Jared, care îmi spune:

— Avem un grup al celor care lucrează aici. Dacă te plictiseşti, vino la bucătărie. Ne găseşti acolo cam până la miezul nopţii, câteodată şi mai târziu.

— Ăsta e jobul tău de vară?

— Lucrez tot anul. Cei mai mulţi dintre noi fac aşa.

— Dar câţi ani ai?

Nu-mi dau seama ce m-a făcut să-l întreb asta, poate din cauză că arată prea tânăr ca să lucreze cu normă întreagă.

— Douăzeci şi unu.

— Arăţi de 16.

— Ştiu.

Râde, gen Ei, asta e, de parcă e un lucru pe care s-a obişnuit să-l audă.

— Oamenii nici nu mă iau de obicei în serios până când nu ajung să mă cunoască. Sunt fratele mai mic al tuturor. Tu câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Şi tu arăţi tot de 16.

— Ştiu. Este enervant.

— Da.

Şi mă gândesc că poate, poate – dacă aş avea intenţia de a cunoaşte pe cineva aici, ceea ce nu am – am putea fi prieteni. Arunc o privire spre mama, care stă pe scări vorbind cu fotograful şi cu cele trei surori. întreb:

— Şi unde e bucătăria?

— Pe aici.

îl urmez într-o cămăruţă cu şepci de baseball, poze şi cărţi de vânzare, dincolo de care este bucătăria, enormă şi primitoare, unde forfotesc bucătari şi ajutoare de vârsta mea sau un pic mai mari, râzând, vorbind şi glumind în timp ce muncesc. Vreau să fiu şi eu inclusă – să fiu una dintre ei – şi brusc mă simt lăsată pe dinafară de la orice, de oriunde. Mi-i imaginez pe Saz şi Wyatt în Ohio la vreo petrecere uriaşă, dezlănţuită.

— Şi chiar nu este telefon aici?

— Numai pentru oaspeţii hanului şi pentru urgenţe.

— Şi nu e nici WiFi?

— Doar la magazinul universal, dar programul e ciudat. Partea bună este că după o vreme te obişnuieşti să fii offline. Te ajută să fii aici, adică chiar aici – şi îşi flutură mâinile prin

încăpere –, nu acolo, afară.

Flutură mâinile spre exterior, ca şi când ar cuprinde întreaga lume.

— O să vezi. Timpul curge un pic diferit. Oamenii se comportă diferit. Aici poţi fi pur şi simplu, ei bine, poţi fi tu. Este unul dintre motivele pentru care stăm. Sau, dacă plecăm, sfârşim prin a ne întoarce.

— Există o hartă a insulei?

îmi întinde o hartă din rafturile standului cu suveniruri şi îmi spune:

— Poţi s-o păstrezi.

— Mulţumesc. Jared, nu?

Râde larg.

— Da. Claude?

— Da.

Afară, aerul fierbinte şi greu zbârnâie – mama spune că par cicade, dar se aud de zece ori mai puternic decât toate cicadele pe care le-am auzit eu până acum, e un zgomot zuruitor, pulsatil, pe care-l simţi pe piele şi în oase. Mergem prin întuneric spre casă şi mama nu pomeneşte nimic despre votcă, dar îmi spune s-o las mai moale cu povestea despre protecţia martorilor şi criminalul în serie.

— Doar făceam conversaţie.

Şi partea rea din mine, partea furioasă şi rănită, partea care vrea ca ea să rezolve situaţia cu tata şi să ne putem întoarce acasă, partea care crede că poate are şi ea o vină în toate astea, la fel ca el, partea aceea se bucură de sentimentul pe care mi-l dă faptul că am îndepărtat-o.

Este trecut de 11 când mă târăsc în pat. Dandelion se încolăceşte lângă mine

şi începe să toarcă, şi mă întind pe această saltea, în aceste aşternuturi străine. Am tras draperiile şi am lăsat o lumină aprinsă în bucătărie şi una în baie, ca să nu fiu dezorientată dacă mă trezesc la noapte.

Stau întinsă uitându-mă ţintă la fotografia lui Danny, încremenit în timp cu spuzeala lui de pistrui şi nasul ars de soare. Pentru tot restul vieţii mele, el va arăta aşa, ca acum. Mă întreb dacă s-a transformat în fantomă. Se spune că se poate întâmpla în cazul morţilor violente – rămâne în urmă o amprentă de energie.

Nu mă obosesc să deschid o carte. îi scriu lui Saz, în schimb, cel mai lung mesaj din lume. Vreau să ştiu de ce nu mi-a spus despre Yvonne. Vreau să ştiu ce motive a avut să ţină asta în secret faţă de mine. I-a spus oare cineva să nu sufle vreo vorbă? I-a spus Yvonne: Nu ai voie să spui nimănui, nici măcar lui Claude, pentru că Mary Grove este un orăşel al dracului de mic şi nu vrem să răsufle ceva?

Scriu până când simt că mi se îngreunează pleoapele şi apoi şterg mesajul, sting lumina şi zac acolo, în întuneric, cufundată în pat sub greutatea propriului piept, care nu mai este scobit, ci plin de... ceva. O senzaţie de dor de casă. Sau de sentimentul de a nu fi dorită. Sau de a fi cu totul singură pe lume. Pe planetă. în univers. Şi de impresia că toată lumea are pe cineva, numai eu mă am doar pe mine. Iar noaptea intră cu toţii în casă, încuie uşile, sting luminile şi trag draperiile, dar eu tot pot vedea lumina strălucind la ferestre. Şi sunt afară, în întuneric, singură.

Am supravieţuit acestei zile. Prima zi. Au mai rămas doar 34.

Ziua 2

în dimineaţa următoare simt înainte de a deschide ochii: sunt în altă parte. Aerul nu este cel din Ohio, ci cel din Georgia, cald şi sufocant. Are ceva străvechi şi seducător. Iar vara are aici un sunet al ei – zumzetul constant al cicadelor.

Totuşi este ceva mai mult decât geografia. Sunt în altă parte şi din alte puncte de vedere. Iar asta, ştiu bine, face parte din maturizare. Partea pe care nu ţi-o spune nimeni. Că te poţi trezi dintr-odată într-o altă încăpere, care arată diferit de cea cu care erai obişnuit, şi că nu există cale de întoarcere – indiferent cât de mult ţi-ai dori –, pentru că de acum înainte nu există decât acest „aici”, iar singurul lucru pe care îl poţi face este să te acomodezi, să încerci să găseşti un sens acestor lucruri şi să-ţi spui că asta e viaţa ta acum. Aşa arată. Şi o să fii bine. Poţi s-o faci. Pentru că n-ai de ales.

Mănânc micul dejun în colţul pentru citit, în timp ce mama se pregăteşte să viziteze muzeul insulei, unde se pare că sunt depozitate nişte acte ale mătuşii Claudine. S-a trezit devreme, pentru o alergare pe plajă, şi ăsta iar este un lucru diferit. Tata e alergătorul, nu mama. Ani de zile tata a încercat s-o ia pe mama să alerge cu el, dar n-a reuşit s-o convingă.

O aud că mă întreabă:

— Nu vii şi tu cu mine la muzeu? Nu prea ştiu peste ce o să dau acolo, mă refer la partea de cercetare, şi aş fi de-a dreptul uluită dacă au ceva catalogat şi documentat. Mi-ar prinde bine ajutorul tău.

— Mulţumesc, sunt bine cum sunt.

Nici măcar nu mă mişc din locul meu de la fereastră. O să stau aici, citind,

până în august.

— Fă-mi hatârul. Dacă nu te interesează să mă ajuţi cu treaba, măcar prefă-te că o să explorezi insula. Bicicletele sunt pe veranda din spate.

— OK.

E distrată în dimineaţa asta. Doar ştie că habar n-am să merg pe bicicletă.

— E destulă mâncare în frigider pentru prânz, dar putem să ne întâlnim la han pentru cină, cu toate că ar trebui să mai consumăm din toată mâncarea asta pe care ne-a lăsat-o Addy. I-am spus că o să-i plătesc – pentru toate astea.

— Dacă ar trebui să-i plătească cineva, ăla e tata.

— Ei, asta e.

îşi adună în tăcere lucrurile şi deschide uşa.

Mamă, aş vrea să-i spun, sper ca muzeul ăla să fie exact cum vrei tu. Sper să găseşti acolo o poveste sau ceva care să te facă să te pierzi în ea, ca să nu mai fii tristă şi singură. Pentru că în exilul nostru aici nu e vorba numai despre mine. Dar, dintr-un motiv oarecare, n-o spun. Poate pentru că amândoi mi-au cerut să rămân tăcută şi iată, aşa sunt.

în schimb, îi spun:

— Cred că ar trebui să mă întorc acasă mai devreme de august. Gen, într-o săptămână sau două.

Zâmbetul îi dispare.

— Nu.

— Mamă.

— Claude.

Ne fixăm reciproc cu privirea.

— Dacă separarea a fost ideea lui, el ar fi trebuit să fie ăla care pleacă, spun eu.

— Munca mea permite flexibilitate. A lui, nu.

Oftează şi dintr-odată nu mai pare tristă, obosită sau prinsă în încercarea de a aranja lucrurile cât mai bine. Pare furioasă.

— Şi uite cum îl protejez iarăşi.

Ridică ochii spre tavan, apoi se uită iar spre mine.

— N-am vrut niciodată să-l denigrez pe taică-tău în faţa ta, dar trebuie să învăţ să încetez.

— Probabil.

— Uite cum stau lucrurile cu adevărat. Nici eu nu am vrut să plec de acasă, nu după ce am decis să ne separăm. Nu mi-a spus el că trebuie să plecăm, dar n-am mai putut rămâne, nu în casa aia şi nici în Mary Grove. Sper că înţelegi.

Dar în august s-ar putea să fie prea târziu. Yvonne o să mă înlocuiască şi o să devină cea mai bună prietenă a lui Saz, o prietenă cu care poate şi să se culce, aşa că, ia ghici ? Yvonne câştigă. Iar Wyatt o să se însoare cu Lisa Yu, iar eu o să mor aici, pe Insula Virginităţii.

în loc să spun toate astea, mă ridic din locul de la fereastră şi o îmbrăţişez. Şoptesc în părul ei:

— Sper ca muzeul să fie exact aşa cum vrei tu.

Zece minute mai târziu rămân singură cu Dandelion, care se încălzeşte în soarele ce luminează podeaua sufrageriei. Au trecut 19 ore de când am vorbit cu Saz şi asta e cea mai lungă perioadă, de când ne ştim noi, în care suntem plecate şi nu ne auzim vocile. încerc să-mi imaginez ce face. Dacă este cu Yvonne. îmi spun că n-am de ce să fiu geloasă, dar sunt, chiar dacă Yvonne nu este eu şi eu nu sunt Yvonne şi chiar dacă însemnăm lucruri diferite pentru

Saz. Mă gândesc la tata, la noi acasă, singur cu căţelul. îi spun lui

Dandelion: – Poate că ţie nu ţi-e dor de Bradbury, dar mie îmi

este.

Deci, sunt singură.

Cu gândurile mele.

Şi e atâta linişte.
Iau o carte, ultimul roman al lui Celeste Ng, pe care l-am păstrat special pentru zile de vară ca asta, de acum. Dar problema cu cititul este că poţi fi distras foarte uşor. Citesc aceleaşi cuvinte iar şi iar, de parcă aş citi aer sau nori sau ceva intangibil. Las cartea jos şi mă uit pe fereastră. Copacii sunt genul ăla care prind viaţă când li se pare că nu te uiţi la ei. Mă aşez, aşteptându-mă să-i văd că se mişcă şi se dau de gol. Dar stau perfect drepţi şi nemişcaţi, doar lichenii atârnători de pe crengile lor se leagănă în bătaia vântului.

Mă ridic şi mă plimb prin cameră, uitându-mă la fotografiile înrămate, la rafturi. Cărţile lui Addy sunt mai ales în genul celor de citit pe plajă, cu colţurile îndoite şi cotorul jerpelit, adunate în ultimii 20 de ani. Scot de pe raft The Joy of Sex, de Dr. Alex Comfort, care arată de parcă n-ar fi fost deschisă din anii 1970, şi o frunzăresc. Ilustraţiile mă duc cu gândul la portretele-robot de la poliţie şi văd păr peste tot. Sunt atât de uimită, încât nici n-apuc să mă aşez. Pur şi simplu citesc aşa, în picioare.

Nu suflaţi niciodată în vagin. Şmecheria asta poate provoca embolie gazoasă şi apoi moarte subită.

— Oh, Dumnezeule, îi spun lui Dandelion. N-o să-ţi vină să crezi.

Frunzăresc mai departe şi citesc. Fiecare noţiune de aici este mai amuzantă şi mai depăşită decât cea de dinainte.

Vibratoarele nu sunt substitute pentru penis.

cassolette: Cuvântul franţuzesc pentru cutie de parfum. Parfumul natural al unei femei curate: cel mai de preţ bun al ei, după frumuseţe.

îi spun cărţii:

— Dar ce zici de creierul ei?

însă cartea pare neinteresată de subiect. în schimb, le sfătuieşte pe femei să-şi protejeze şi să-şi preţuiască parfumul natural, cu la fel de multă grijă ca pentru felul în care arată. Două capitole mai încolo, autorul aduce elogii „femeii care-şi ţine gura”.

Şi asta a fost. Am terminat cu dr. Alex Comfort. Strecor cartea înapoi pe raft şi pornesc în căutarea televizorului. E cunoscut faptul că pe insulă nu există televizoare şi îmi ia ceva până găsesc unde îl ascunde Addy pe al ei. Cercetez colecţia de DVD-uri depozitată dedesubt. Le scot afară, unul câte unul, şi chiar dacă sunt avidă după muzică, filme şi cărţi vechi, nu e nimic ce-aş vrea să văd, în afară poate de ultimul, un film pe care Saz mi l-a pomenit de câteva ori. Este alb-negru, franţuzesc.

Mă uit cu atenţie la fotografia de pe coperta DVD-ului. Fata arată mişto. Foarte mişto. Ca o persoană aşa de puternică şi neînfricată, încât inima ei n-ar putea fi frântă vreodată... O persoană care ar putea să-i toarne un pahar cu băutură în cap misoginului de Alex Comfort. Sau să-i dea numărul ei de telefon unui străin chipeş şi desculţ de pe o insulă. Sau să facă orice naiba ar vrea ea să facă.

Ridic coperta, ca să o poată vedea şi Dandelion.

— Ce zici?

Cască şi se răsuceşte pe spate, cu lăbuţele îndoite, clipind la mine.

Pornesc televizorul şi bag DVD-ul în aparat. Mă uit la film, studiind-o pe Jean Seberg de parcă urmează să mă testeze cineva. Părul. Hainele.
Zâmbetul. Mersul. Fiecare gest. Dandelion se cuibăreşte lângă mine şi îmi frământă piciorul cu lăbuţele. îl mângâi fără să mă gândesc şi rămâne aşa până se termină filmul.

în timp ce rulează genericul, tremur. Nu-mi dau seama dacă filmul mi-a plăcut sau l-am detestat, dar ştiu un lucru: n-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva. Băiatul se îndrăgosteşte de fată, fata se îndrăgosteşte de băiat, băiatul are o armă, fata vrea să fie scriitoare, băiatul fură maşini, fata îl trădează pe băiat, băiatul refuză s-o părăsească pe fată. Şi toate astea se petrec în minunatul, fotogenicul Paris, iar eu stau aici simţind nevoia de a vedea chiar acum Tour Eiffel şi Champs-Elysees.

Dar mai este şi altceva. în capul pieptului creşte încet, arzând, o senzaţie uşor neplăcută, ceea ce înseamnă că, în ciuda oricărei raţiuni, sunt gata să fac ceva inevitabil, un lucru pe care probabil îl voi regreta mai târziu. Scotocesc prin sertarele de la bucătărie până când găsesc o foarfecă, îndes coperta DVD-ului sub braţ şi pornesc hotărâtă spre baie.

Douăzeci de minute mai târziu am părul retezat într-o tunsoare scurtă. Nu ştiu ce m-a determinat, în afara faptului că Jean Seberg arată atât de sigură, fericită şi confortabilă în pielea ei, ca şi când nu i s-ar putea întâmpla nimic rău sau supărător, pentru că ea e pur şi simplu foarte adunată şi foarte sigură în legătură cu cine este. în plus, părul scurt e mai practic. Este prea cald pe insula asta ca să ai părul lung şi e doar nişte păr, la urma urmelor.

Ridic coperta DVD-ului şi compar. Spre deosebire de Jean Seberg, sunt o corcitură de elf şi zână, iar mie nu-mi stă bine aşa.

îmi trag pe mine costumul de baie, un tricou şi nişte pantaloni negri, cei mai strâmţi pe care îi am, adică cea mai apropiată ţinută de vestimentaţia reprezentativă a lui Jean. Decid ca de acum înainte să nu-mi mai pun sutien atunci când nu port un costum de baie. Să fim serioşi, oricum nu am nevoie

de el. Scotocesc prin fardurile mamei până când găsesc ce caut – un ruj roşu. Mă rujez. Ţuguiez buzele. Mă mai rujez o dată.

Iau harta. Iau şi carnetul şi un pix şi le arunc pe toate în geantă. Există alcool în casă, dar este încuiat în dulap. Scormonesc prin sertare după cheie, dar singurul lucru de care dau este un pachet vechi de Virginia Slims. Le arunc şi pe astea în geantă, împreună cu o brichetă. Pe drumul spre ieşire apuc o şapcă bleumarin, agăţată în cuierul din hol; un chipiu de pescar grec în genul celor pe care tata şi fostul soţ al lui Addy, Ray, le purtau pe barcă pe vremea când stăteam în Rhode Island. Mi-o îndes pe cap şi părul îmi dispare cu totul sub ea.

Ies din casă. Rămân aşa, în soare, şi văd o căprioară traversând la trap drumul de pământ care trece şerpuind pe lângă casă.

— Nu-ţi fac niciun rău, strig spre ea, ceea ce, fireşte, o face s-o ia la fugă. Potrivesc şapca, îndesându-mi bine părul dedesubt. Sau ce a mai rămas din el.

Ziua 2

(partea a doua)

Urmând harta, pornesc în jos pe Drumul Principal care leagă cele două capete ale insulei. în tot acel verde de smarald al pădurii se zăreşte o aşchie de alb – nisip solid cum e cimentul, presărat cu cochilii zdrobite şi benzi de avertizare zimţate. Mă îndrept spre sud, singura persoană de pe pământ.

La un moment dat, o zăresc în faţa mea – reşedinţa Rosecroft. Drumul virează spre ruinele casei, care se înalţă dintre copaci. Aici s-a stabilit iniţial Samuel Blackwood Jr., împreună cu tânăra sa soţie. Aici a crescut străbunica mea până când a părăsit insula şi nu s-a mai întors niciodată. Aceasta a fost gospodăria unde a murit stră-străbunica mea, mama mătuşii Claudine – unde a fost detonată puşca, unde i-au găsit trupul, unde glonţul a săpat o gaură perfectă în uşa dulapului – şi unde a trăit toată viaţa ei Claudine, până când casa a luat foc, în 1993, iar ea a murit două luni mai târziu.

Reşedinţa Rosecroft, în sine, este enormă, întinsă ca o acuarelă pe cerul albastru de tot. Cea mai mare parte a acoperişului s-a dărâmat, iar zidurile rămase au un contur zimţat. în afara unei secţiuni intacte de la etajul al doilea, podelele au fost înlocuite de iarbă. Locul tavanului a fost luat de cer. Lujeri de iederă se împletesc ieşind şi intrând pe uşi şi ferestre, care arată ca nişte orbite goale, uitându-se în gol. Un indicator avertizează că zona este închisă şi trecerea interzisă. Trec pe lângă el, urc treptele şi păşesc pe iarbă.

Intru şi ies pe uşi şi ferestre, încercând să-mi imaginez pentru ce era folosită fiecare cameră. Aici e bucătăria. Aici e biblioteca. Aici e camera copiilor.

Aici am râs. Aici ne-am certat. Aici am iubit şi am visat. Aici a început focul. Aici a căzut prima cărămidă. Aici am murit.

Merg în spatele casei şi stau unde trebuie să fi fost veranda. Exact în faţa mea, la câţiva metri distanţă, se află o fântână tăcută şi goală.

Mă aşez pe treptele care coboară dinspre casă şi scotocesc în geantă după carnet şi pix. Soarele îmi arde braţele şi umerii. Scot pachetul de ţigări, aprind una şi trag fumul în piept. Asta e prima mea ţigară şi pare un moment memorabil. Gustul îmi provoacă imediat o senzaţie de vomă şi tuşesc cinci minute încheiate. în cele din urmă reuşesc să mă opresc, cu ochii înlăcrimaţi, şi trec la o pagină albă.

Dragă Saz.

Mă holbez la aceste două cuvinte. Am atâtea lucruri să-i spun, dar cum s-o fac?

Poate că este momentul să-ţi spun de ce această scrisoare vine de pe coasta Georgiei, nu din Atlanta, şi de ce nu voi fi acasă în vara asta.

Va fi surprinsă şi probabil furioasă că nu i-am zis. Dar trebuie să-i spun.

Scriu şase pagini, faţă şi verso, iar apoi mai stau un pic aici, fumând ţigara până rămâne doar un chiştoc. Mai aprind una, apoi încă una, trăgându-le pe toate în piept, până când îi văd pe unii oaspeţi de la han, cu beţe pentru mers şi aparate de fotografiat, îndreptându-se spre ruine. Mai trag un ultim fum, apoi vomit în tufişuri şi mă îndrept spre plajă.

Cerul este electrizat de soare şi mi-am uitat ochelarii, aşa că îmi fac palma streaşină şi mijesc ochii. Scot pălăria; mă simt goală fără pletele mele, ca şi când risc să mă topesc şi să dispar. îmi scot şi pantofii; nisipul este moale şi mai rece decât mă aşteptam. Văd un drum de camioane care duce până jos, la plajă, ceea ce este ciudat, fiindcă eu credeam că pe insulă nu sunt permise maşini. Dar acum nu trece nimic pe-aici. Suntem doar eu şi oceanul acesta, întinzându-se până în zare.

îmi scot hainele şi rămân în costumul de baie negru pe care l-am cumpărat împreună cu Saz în aprilie, pe când ne făceam planuri pentru ultima noastră

vară de pomină, înainte de facultate. Las hainele pe nisip, într-o movilă mototolită şi tuflită, alături de pantofi şi şapca marinărească, de parcă plaja ar fi podeaua camerei mele. Avansez, iar apa e caldă. Mă opresc când îmi ajunge la gambe.

Prima mea amintire este de pe o plajă, alături de părinţii mei, stând toţi trei cu picioarele în apă şi ţinându-ne de mâini. îmi amintesc cum veneau valurile spre noi, apoi se îndepărtau, şi cum nisipul mi se lipea de glezne atunci când oceanul încerca să-l soarbă spre el. Mi-o amintesc pe mama râzând şi strigând spre nisip: „Nu-l lăsa să te ia!”, sau poate că striga spre tata sau spre mine. îmi amintesc că m-am smuls din mâinile lor şi mi-am umplut palmele cu nisip, încercând să-l ajut să rămână.

Avansez şi mai mult.

Până la genunchi.

Până la coapse.

Până la şolduri.

îmi trag sufletul. Inima îmi bate bum bum bum.

Până la mijloc.

Până la piept.

Aştept ca fundul apei să se adâncească brusc, dar chestia cu adâncitul este că se întâmplă deodată, când nu te aştepţi. îmi spun, Nu de data asta. Şi mă scufund. E decizia mea. Asta e adâncitul, pentru că aşa spun eu. închid ochii şi înot în ocean. în Rhode Island trăiam pe ţărmul Atlanticului. Ştiu pericolul curenţilor, al hulei şi al vârtejurilor. Ştiu cum să înot în ape

liniştite, dar şi în ape agitate şi ce să fac dacă încep să intru în panică. înot cam de când am învăţat să merg, mai întâi în ocean şi apoi la ştrandul din Mary Grove, Ohio.

în apă nu există fund, nu există podea. Deschid ochii şi-mi imaginez cum ar fi să trăiesc aici, în mare. înot şi mă simt bine că mă pot mişca aşa. Valurile devin mai agitate, dar continui. Când obosesc, înot pe spate, lăsând curenţii

să mă poarte. O parte din mine e îngrozită, o parte este încântată, iar o altă parte e complet nepăsătoare. Mă prefac că am murit şi îmi las membrele total inerte. Apa mă ţine la suprafaţă, lucru mereu surprinzător, pentru că mă simt aşa de grea, că ar trebui să mă duc la fund ca un bolovan.

Calc apa, uitându-mă în jur, dar nu văd nimic altceva decât imensitatea oceanului.

Şi de aia deschid gura şi urlu. Urlu şi strig şi ţip, scoţând tot ce pot din mine – tot ce am ţinut înăuntru din ziua în care tata a intrat în cameră, fiecare fărâmă de furie şi revoltă pe care o simt faţă de amândoi părinţii mei – către ocean şi către cer. Arunc vorbele şi sunetele cât pot de departe, până când dispar în tot acel albastru.

Un val mă loveşte în faţă, ca o palmă. Scuip fornăind în apă şi, după ce îmi recapăt respiraţia, rămân liniştită. Plutesc pe burtă şi deschid ochii, uitându- mă spre nimic, pentru că adâncul este prea întunecat. Trupul îmi este purtat de apă. Sunt aruncată încolo şi încoace ca o minge.

Ies la suprafaţă ca să respir; aici curentul este puternic şi insula pare foarte departe. Când m-am îndepărtat aşa de mult? Mă imaginez plutind pe valuri tot drumul spre Africa, unde voi fi aruncată pe ţărm şi o voi lua de la capăt. Un nume nou. Un continent nou. Poate că tata îşi va face griji. Poate că o să- şi dea seama că a făcut o greşeală şi că, de fapt, vrea să aibă o familie.

Bag iarăşi capul în apă şi plutesc.

Mă gândesc că ar trebui să mă întorc, pentru că am pierdut noţiunea timpului, nu ştiu de când mă aflu aici. îmi ghiorţăie stomacul şi simt scobitura înţepătoare a foamei.

Dintr-odată simt că mă apucă ceva de mijloc şi ridic brusc capul; respir şi tuşesc, fiindcă tocmai am tras în plămâni jumătate din ocean. Primul gând: rechini. Dar simt nişte braţe care mă cuprind şi mă poartă prin ape, iar apoi văd că braţele acelea aparţin unui băiat.

Reuşesc să îngaim, tuşind:

— Dă-mi drumul.

— Nu.

— Nu am nevoie să fiu salvată. Am crescut în ocean.

— Nu-mi pasă nici dacă eşti pe jumătate delfin.

Este băiatul de la bar, băiatul de la bagaje, iar acum, presupun, va fi şi băiatul de pe plajă. încep să-i car pumni, dar mă strânge şi mai tare şi mă târăşte spre ţărm.

— Trebuie să te linişteşti naibii, Ariei.

A prins o culoare aurie de la soare.

— Ştii că aici e cea mai mare zonă de reproducere a rechinilor de pe toată Coasta de Est.

Şi dintr-odată îmi vine în minte vărul meu Danny, fiul lui Addy şi curentul de reflux şi văd cât de departe suntem; nu ştiu nimic despre aceste ape, despre coasta Georgiei şi despre ce trăieşte în partea asta de ocean. Nu ştiu curenţii, nu ştiu nimic. Dacă mi s-ar fi întâmplat ceva? Mama ar fi rămas complet singură.

îmi trec braţul pe după gâtul lui şi mă ţin bine. Văd un tatuaj pe claviculă. O busolă. Normal. Aşa de minunat, stupid şi perfect ironic. Sunt cu faţa la el şi cu spatele la insulă şi văd oceanul. întorc capul şi zăresc insula care se face tot mai mare şi se apropie constant, mai mult şi mai mult, dar tot e drum lung de mers. Ţin ochii spre larg, uitându-mă după aripioare dorsale.

Cât timp parcurgem distanţa spre o adâncime mai mică, mă gândesc la cât de proastă sunt, la faptul că nu-mi permit să fiu nesăbuită, chiar dacă o parte din mine îşi imaginează chipul tatei când ar primi telefonul. Neil Henry? A avut loc un accident. Poate că, dacă nu le-ai fi alungat, putea fi evitat.

îi dau drumul şi mă desprind de el când ajungem aproape de ţărm, apoi înot mai repede şi mai în forţă decât am făcut-o vreodată. Mă iau la întrecere cu el pentru că simt brusc nevoia să fiu iar pe pământ şi să-l simt sub picioare şi

pentru că nu vreau să fiu întrecută de un băiat şi niciun bărbat nu trebuie să mă salveze pe mine, iar el trebuie să vadă cu cine are de-a face. Am un avans, apoi îl văd lângă mine şi tragem amândoi cât de tare putem. Câştig la mustaţă şi ne prăbuşim amândoi pe plajă.

Trupul mi se scufundă în nisip. în jurul meu e cald, fierbinţeala îmi intră în carne şi în oase. Este pentru prima dată, din 29 mai, când mă simt încălzită cu totul. Sunt îngrămădită toată îndărătul pleoapelor, ca şi cum capul ar fi o încăpere, iar ele ar fi uşile care mă ţin închisă înăuntru. Soarele e atât de strălucitor, încât e imposibil să-l sting cu totul. într-o bună zi, cineva va merge pe plaja asta şi-mi va vedea urma trupului desenată ca un contur cu cretă, îngropată adânc în nisip.

— Ce naiba e în neregulă cu tine?

Deschid ochii şi-l văd în picioare, lângă mine.

— Ascultă, Calamity Jane, ai terminat pe ziua de azi sau trebuie să mai stau prin preajmă? Ştii ceva, hai să te ajut eu. Mlaştina e în direcţia aia.

Arată spre copaci.

— O iei pe acolo şi traversezi Drumul Principal, apoi o ţii spre vest până se termină uscatul N-ai cum să ratezi. Când ajungi acolo, bagă un înot. Sunt aligatori şi şerpi veninoşi care abia te aşteaptă.

Se apleacă, îşi ia cămaşa aruncată pe nisip şi pleacă. Nicio vorbă despre discuţia noastră de la bar sau despre faptul că i-am lăsat numărul de telefon.

— Claude, îi spun. Mă cheamă Claude.

Se întoarce, îndepărtându-se cu spatele. Ridică mâinile.

— Să mor dacă-mi pasă.

Şi dispare printre dune.

Mă întorc şi eu tot printre dune, printre stejarii de Virginia şi apoi pe drumul de pământ. Mă uit după el, dar nu văd pe nimeni.

îmi scot şapca şi scutur ce mi-a mai rămas din păr. Dacă aş putea să-mi adun pletele şi să mi le lipesc iar pe cap, aş face-o. Fiindcă, atunci când le-am tăiat, nu mi-a trecut deloc prin minte că insula asta este ceva temporar, că eu mă aflu aici doar pentru o vreme şi că o să am nevoie de păr lung când o să merg la facultate, în toamnă. Acum voi începe anul întâi fiind confundată cu un băiat. Scotocesc după rujul îngropat adânc în buzunarul pantalonilor. Mi-l trec peste buze. Să fie, în cazul în care mă mai întâlnesc cu el. Apoi aud un foşnet în tufişuri şi o iau la fugă.

Ziua 2

(partea a treia)

Inima încă îmi bate nebuneşte când ajung la Addy acasă. Plasa de la uşă se trânteşte în spatele meu şi o strig pe mama. Nu răspunde nimeni. îl strig pe Dandelion. Nu răspunde nimeni. Preţ de o secundă îngrozitoare, mă întreb dacă nu cumva m-au părăsit şi ei. Mă duc ţintă în camera mamei şi văd că lucrurile ei sunt încă acolo, împrăştiate pe comodă, pe scaun şi pe pat. Hainele sunt la locul lor, în dulap. Respir. Dandelion apare de nicăieri, întinzându-se şi căscând. îl iau în braţe şi-l sărut pe toată faţa.

Intru în baie, îmi scot pantalonii uzi, tricoul şi şapca şi rămân acolo, în costum de baie, cu picioarele şi braţele pline de înţepături de insecte. Mă scarpin până mă umplu de semne pe piele, apoi îmi scot şi costumul şi fac cel mai lung duş din lume.

O oră mai târziu, m-am aciuat în firida de la fereastră, cu şapca de pescar ascunzând ce mi-a mai rămas din părul măcelărit. Caietele mele – cele care găzduiesc romanul meu prost şi mult prea lung – zac alături de mine. Am prea multe de zis şi nimic de zis, aşa că mă uit la grămada impresionantă pe care o reprezintă cartea mea ca la un fost iubit, de mult uitat, conectat la un ventilator. îmi spun: Este timpul să te decuplez de la aparate.

Cineva sau ceva izbeşte în uşa de la intrare şi aproape că-mi sare inima din piept. Nu vreau să vorbesc cu nimeni de-aici, aşa că ignor bubuitura. Apoi izbeşte încă o dată, iar eu îmi văd în continuare de citit. Dar după aceea aud un ciocănit în fereastră şi văd pe cineva. Băiatul de pe plajă.

Mă uit la el fără să clipesc, întrebându-mă dacă pot să devin invizibilă. îmi spune prin geam:

— Te văd.

Las jos caietul, mă ridic şi mă duc la fereastră.

— Ce vrei?

— Eşti în viaţă.

— Da, sunt.

— Mi-am imaginat că ar fi ceva şanse să zaci pe undeva, pe drum, pe jumătate halită de un aligator, aşa că m-am gândit că e mai bine să verific. Doar pentru că locul ăsta arată ca o versiune a paradisului nu înseamnă că nu poate fi şi mortal.

Se întoarce pe călcâie, coboară treptele în fugă, vine înapoi.

— Ştii ceva, cred că ăsta-i un moment bun să te avertizez în legătură cu şerpii. Cu clopoţei, arămii americani, mocasini de apă. Oh, da, şi niciodată să nu te pui între un mistreţ şi puii lui. Şi asta e o chestie care să-ţi strice ziua. Fii atentă pe unde mergi şi pe unde înoţi şi o să fie bine. Mai ales noaptea, pentru că unele creaturi de aici sunt nocturne. Plaja este OK, dar ştii ceva, nu cred că ar trebui să mergi singură nici acolo. Ultimul lucru de care avem nevoie pe aici este să trebuiască să chemăm elicopterul pentru urgenţe medicale, să te evacuăm de pe insulă.

Şi, dintr-odată, coboară din nou treptele şi se îndreaptă spre drum.

Ies pe verandă:

— Le livrezi discursul ăsta încurajator tuturor, când ajung

aici?

Se întoarce ca să mă privească în faţă:

— Doar nesăbuiţilor.

— Ei bine, îmi pare rău că a fost nevoie să faci un drum. N-am de gând să mai ies din casă până plec de-aici.

— Şi cam cât înseamnă asta?

— încă 34 de zile, dacă numeri şi ziua de azi. Ceea ce, din păcate, trebuie să fac.

— O să am grijă să avertizez Administraţia Rezervaţiei. Ştii tu. în caz că te răzgândeşti.

Pleacă agale fără să arunce nici măcar o privire în urmă. Rămân privind la felul în care soarele îi luminează părul şi la felul în care i se mişcă umerii sub tricou în timp ce se leagănă spre camioneta neagră, prăfuită, care îl aşteaptă în drum.

Seara mi-o petrec împreună cu mama în balansoarele de pe veranda hanului, cu câte un pahar de limonadă. Purtăm rochii albastre destul de asortate. O coincidenţă care mă cam irită.

Mama dă pe-afară de lucrurile pe care le-a aflat la muzeu.

— Ştiai că istoria insulei abundă de femei puternice care au fost nevoite să reconstruiască după tragedie? Claudine şi străbunica ta, Eva, sunt descendente ale acestora. Chiar înainte ca familia Blackwood să fi venit aici, femeile conduceau locul ăsta.

— Abundă?

— Da.

— Deci tu spui că am ajuns pe Amazon Island[4].

— Cam aşa ceva. Aici suntem. Aici, pe Amazon Island, înconjurate de fantomele unor femei puternice. Poate că avem ce învăţa de la ele. Poate că o să găsim amândouă ceva despre care să scriem.

Lasă cuvintele să zăbovească şi, pentru că n-o întreb despre muncă – cât crede că îi va lua, ce documente au lăsat în urmă cei din familia Blackwood, care a fost lucrul cel mai fascinant pe care l-a aflat azi despre oamenii care au trăit cândva aici –, îmi povesteşte despre Doña Grecia Reyes, o indigenă americană Timucua[5], care s-a căsătorit cu un soldat spaniol şi a luptat alături de spanioli pentru cucerirea insulei. Despre cum i-a scris regelui Spaniei, cerând banii de care avea nevoie pentru a controla toată coasta Floridei şi a Georgiei. Despre cum regele nu doar că i-a răspuns, dar i-a şi trimis banii, şi despre cum i s-a spus, după aceea, Prinţesa Insulei.

Dincolo de tristeţe, în vocea mamei se simte o strălucire aparte, un scop. Este din nou pe cale să înceapă un proiect, iar cercetarea îi dă ceva de făcut.

Nu spun nimic, dar o mică parte din mine încă gândeşte: Am nevoie să fac ceva mai mult decât să hoinăresc pe insula asta ca zaharisita aia de domnişoară Havisham[6]. Iar acea parte din mine furioasă pe ea nu vrea să-i spună că poveştile acestea sunt interesante sau că mi-ar păsa măcar de ele.

— îţi stă bine, îmi spune, atingându-mi vârfurile părului. E sofisticat.

— E prea scurt.

— De ce te-ai tuns?

— Aveam nevoie de o schimbare.

— Mi l-aş tăia şi eu, dacă aş fi sigură că arată bine.

— Ţie ţi-ar sta mai bine.

Toată lumea ştie că eu sunt un Ron pentru acel Harry[7] din ea.

— Ultimul lucru care ţi-ar trebui este ca maică-ta să încerce să semene cu tine la indigo. Am nevoie de propria mea

schimbare. Poate o să-mi fac un tatuaj.

în timp ce vorbeşte, mă gândesc la roluri. La felul cum îl avem fiecare pe al nostru. Cum ni le jucăm, indiferent dacă vrem sau nu. Al meu este Fiica cea Bună a Doi Oameni Excepţionali Pe Care Nu Va Reuşi Niciodată Să-i întreacă. Fata care, la şase ani, a făcut un test IQ ce i-a spus că e genială,

chiar dacă nu s-a simţit niciodată aşa. Este o variantă mai puţin strălucitoare a mamei sale, al cărei rol este Faimoasa Scriitoare Premiată şi Preferata Tuturor.

Rolul tatei este Cel Care Nu Ne Iubeşte. Doar că şi el e creativ. Poate să cânte la orice instrument pe care pune mâna, chiar dacă nu a luat niciodată vreo lecţie înainte de a merge la Juilliard, la vârsta de 20 de ani. Poate să ia un ton la pian sau la chitară fără să-l fi auzit vreodată şi ştie şi să picteze, dar n-o face. Mama spune că e un artist frustrat şi că aparţine altor vremuri.

Rolul meu pe insulă nu poate fi doar Fiica Alungată a Unui Tată Care Nu Mai Poate Avea o Familie. Sau Lauren Junior/Umbra lui Lauren. Trebuie să fie mai mult de-atât. Şi mă gândesc iar la cum Vechea Claude a murit, iar Noua Claude i-a luat locul, chiar dacă nu ştiu nimic despre Noua Claude.

Un minut mai târziu îi spun mamei că am nevoie la toaletă. Intru în casă, unde temperatura scade brusc cu 500 de grade, cobor scările şi mă duc direct la magazinul de suveniruri, care este pustiu. Mă foiesc puţin pe lângă cărţi, şepci de baseball şi vederi, prefăcându-mă că asta e tot ce mă interesează.

Jared apare de nicăieri. Este îmbrăcat într-o cămaşă albă şi pantaloni negri, uniforma pentru personalul din bucătărie. Are mânecile suflecate şi, pentru prima dată, îi observ tatuajul de pe antebraţul drept.

— Salut, spune el.

Atunci trebuie să-mi reamintesc faptul că asta e o insulă şi că nu sunt pe aici decât, gen, 31 de oameni.

— Salut. încerc să-l găsesc pe tipul care ne-a dus bagajele

sus, în casă.

— Te referi la Miah.

— Maya?

— Jeremiah Crew. Dar noi îi zicem Miah. M-I-A-H. Când a ajuns prima dată aici, nişte tipi de la Administraţia Rezervaţiei i-au zis J.Crew[8], dar i-a potolit destul de repede.

— Ştii unde l-aş putea găsi?

— Aici, acolo, peste tot. Miah se cam duce unde vrea el şi face ce vrea el.

— Pare că ar fi un fel de şefuţ, sau că aşa crede el că este.

Jared ridică din umeri.

— Vine de ceva timp pe insulă.

— Dar cu ce se ocupă pe-aici, totuşi? Adică de ce e aici? Lucrează la han, alături de voi?

— Lucrează pentru familia Bailey – care stă în capătul nordic –, curăţă drumurile împreună cu grupurile Outward Bound[9]. Face comisioane. Merge pe continent când au oamenii nevoie de aprovizionare. Construieşte chestii.

— Dar de ce aici?

— Poate că ar trebui să-l întrebi pe el.

Apoi îmi aruncă privirea aia, de parcă ar şti adevăratul motiv al întrebărilor mele.

— Nu are prietenă. Cel puţin, nu din câte ştiu eu.

Rânjeşte şi îmi dau seama că ştie în mod sigur de ce întreb, dar nu mă judecă şi în momentul acela îmi spun: Poate că Jared şi cu mine chiar am putea fi prieteni.

— Nu de aia întreb. Dar mulţumesc, Jared.

— Cu plăcere, Claude.

Dau să plec, apoi mă întorc.

— Despre ce e tatuajul tău?

Ridică braţul, ca să pot citi. 12 august.

— E ziua ta de naştere?

— L-am făcut în amintirea unui prieten de-ai mei, care a murit.

Şi din felul în care o spune îmi dau seama că ştie cum este să-ţi dispară brusc podeaua de sub picioare.

— îmi pare rău pentru prietenul tău.

— Mulţumesc.

Clipeşte, uitându-se o clipă la tatuaj, apoi ridică iar privirea spre

mine.

— Hei, mâine-seară o să ne adunăm cu toţii, dacă vrei şi tu

să vii.

— Unde?

— La Inspir.

— Ce e asta, Inspir?

— Inspiraţie. Locul unde stă personalul.

— Poate. Mulţumesc. O să văd.

La cină ignor zgomotul crescător şi descrescător al vocilor adâncite în conversaţie – aceeaşi, iar şi iar, repetată de atâtea ori încât am memorat întrebările şi răspunsurile – şi mă gândesc la Jeremiah Crew. Iată ce ştiu despre el:

Oamenii îi spun Miah.

Nu-i place să i se spună J.Crew.

Vine aici de ceva vreme.

Toată lumea se bazează pe el.

Probabil nu are o iubită.

Ne îndreptăm spre casă, când îmi bâzâie telefonul.

— Ăsta e al tău? mă întreabă mama, privind spre cer.

Scot telefonul din buzunar.
Te iubesc mai mult decât pe Văduva Neagră[10], untul de arahide şi „Umbrella”. Când te întorci acasă?

Piesa „Umbrella” a Rihannei a fost cântecul nostru preferat încă de când eram mici.

Scriu versurile cât de repede pot, dar telefonul meu caută acum reţeaua, şi caută, şi caută, şi încearcă să trimită mesajul, însă, dintr-odată, Saz a dispărut.

[4] Oras condus de femei din romanul cu acelaşi nume al lui C. L. Northbridge.

[5] Cel mai mare grup indigen din nord-estul si nordul Floridei centrale si sud- estul Georgiei.

[6] Personaj din romanul Marile speranţe, scris de Charles Dickens.

[7] Personaje din romanul Harrv Potter. scris de J. K. Rowling.

[8] Brand de articole de îmbrăcăminte.

[9] Reţea internaţională care organizează acţiuni în care sunt implicaţi tineri.

[10] Supereroină americană.

Ziua 3

Mă trezesc devreme. Cândva, în timpul nopţii, mi-am scos pantalonii de pijama, aşa că acum sunt doar în bluză şi chiloţi. încerc să evoc în minte chipul lui Wyatt. Gura lui. în loc de Wyatt însă îl văd pe Jeremiah Crew. Cu expresia aia de şmecher. Cu busola tatuată pe umăr. Cu mâinile lui mari şi puternice. Alung imaginea, dar revine imediat.

Claudine, îmi spune cu gura aia a lui, te vreau. Nu ştii ce simt pentru tine? Nu ştii cât de mult te vreau?

Da, şoptesc eu. Ia-mă.

Ceva îmi bâzâie în jurul capului şi pe lângă ureche. încerc să alung ţânţarul cu o mână, chiar dacă nu-l văd. Bâzz, bâzz, bâzz. Lovesc în aer cu ambele palme şi apoi mă ridic în capul oaselor, scuturându-mi părul – umed de la căldura Georgiei –, în caz că s-a decis să-şi facă cuib acolo. Bâzâitul continuă şi puf, Jeremiah dispare.

Mă trântesc pe spate, rezemată de tăblia patului. Ai câştigat, ţânţarule. Serveşte-te. Sper să mor de malarie aici, în sălbăticia din Georgia. O să le pice de minune alor mei. Jeremiah Crew o să vină la înmormântarea mea şi varianta mea fantomatică va sta alături de el, în timp ce va plânge pe sicriu sau pe urnă, ce-o fi. O să fie bântuit până la moarte de mine şi de gândul la ce-ar fi putut să fie între noi.

Când ies din cameră, văd că afară plouă. Mama e în bucătărie, clătind vasele şi depozitându-le în stativul de lemn de pe blat. Este îmbrăcată în blugi şi o bluză veselă de vară, cu părul strâns într-o coadă de cal.

— Bună dimineaţa, îi spun, întinzându-mă după cafea.

— E după-amiază.

îşi dă la o parte de pe faţă o şuviţă rebelă şi arată cu capul spre locul de la fereastră, unde se află o cutie mare, maronie.

— De la taică-tău.

Nu mai e tata. Este taică-tău.

— Ce este?

— Nu ştiu.

La distanţă sclipeşte un fulger. Număr – unu, doi, trei, patru – şi apoi vine şi tunetul. Mă aplec peste blat, mâncând cereale şi uitându-mă la cutie de parcă ar fi o bombă gata să explodeze. Mama vorbeşte, dar n-o aud, pentru că singurul lucru la care mă gândesc este cutia aia. Spune ceva despre muzeu şi cină, apoi îşi ia geanta şi o umbrelă şi se îndreaptă spre uşă.

încă stau rezemată de blat când o văd întorcându-se din drum.

— Ăsta e al tău?

— Ce anume?

Stă în uşă, holbându-se la ceva. Mă îndrept spre ea şi îi urmăresc privirea spre crema cu cortizon şi tubul de „Off!” lăsate acolo. Pe spray-ul de insecte e lipit un bilet: Pentru Măria Sa. E mai rău dacă te scarpini.

— De fapt, da, cred că-s ale mele, îi spun.

Mă uit pe lângă ea, însă nu e nici ţipenie în preajmă.

Mama se uită la bilet şi apoi la mine, fără să-şi poată ascunde

zâmbetul

— Nu vrei să-mi zici de la cine sunt?

— Nu prea.

îi zâmbesc la rândul meu şi mă întorc în bucătărie, unde fac un spectacol întreg din reumplerea castronului cu cereale. într-o secundă îşi ia la revedere şi uşa se închide în urma ei.

Aştept trei minute înainte de a lua crema cu cortizon şi spray-ul de insecte, ca să le aduc în casă. Cercetez biletul care arată foarte cunoscut, e clar că a fost rupt dintr-un anume blocnotes. Răsucesc hârtia şi văd numărul meu de telefon, exact aşa cum l-am scris. Iar sub el: Telefoanele nu funcţionează aici. Dacă vreau să te găsesc, o să te găsesc.

Tata mi-a trimis-o pe Edna, păpuşa mea preferată din copilărie, un jurnal cu versuri din piese pe care eu şi Saz l-am scris de-a lungul anilor, vechile mele cărţi cu Nancy Drew şi o pisică de lut pe care am modelat-o în clasa a patra. Toate împachetate în hârtie de cadouri cu Răzbunătorii[11]. Alături de ele, următorul mesaj:

Dragă Ghemotoc,

îţi trimit câteva lucruri pe care le-ai lăsat aici şi care cred că s-ar putea să- ţi lipsească. Sper că te distrezi pe insulă şi că nu e al naibii de cald. Bradbury şi cu mine ne plictisim singuri pe-aici. Este o perioadă destul de ocupată la facultate, dar abia aşteptăm să te vedem în august, când te întorci acasă. Ne e dor de tine.

Cu

drag,

Tata

Frunzăresc jurnalul, aşez cărţile într-un teanc ordonat, pun pisica de lut în vârf. O iau pe Edna în mână şi îi cercetez chipul – mustăţile care ar fi trebuit să fie copci, pe care chiar eu i le-am desenat pe obraji după ce am căpătat

propriile copci, în urma unui accident în curtea şcolii; locul chel de pe cap, unde i-am tăiat părul; conturul în jurul ochilor, pe care i l-am făcut cu marker permanent, violet.

— De ce eşti aici? o întreb. De ce mi-a trimis toate lucrurile astea, din moment ce mă întorc acasă în câteva săptămâni?

Doar că nu te întorci acasă, şopteşte o voce undeva, în adâncul meu. Doar că el nu mai vrea să te întorci vreodată acasă.

Las totul în firida de la fereastră. Edna zace întinsă pe spate, cu un picior proptit în perete. Dandelion sare lângă ea şi începe să lingă ce i-a mai rămas din păr.

înhaţ şapca de pescar şi încălţările. Ies atât de repede, încât uit să-mi iau şi o umbrelă şi în câteva minute sunt murată de sus până jos. Şapca miroase a câine ud!

*

Merg şi mă gândesc la faptul că părinţii mei s-au iubit unul pe celălalt până când tata a decis că el nu mai iubeşte, că a vrut o familie şi acum n-o mai vrea. Ce face pe cineva să nu te mai iubească? într-o zi este iubire; în următoarea nu mai este. Unde s-a dus? Ceva ce a trăit şi a respirat aşa – cum se poate evapora, pur şi simplu, de parcă n-ar fi existat niciodată? îmi imaginez o cameră sau poate o planetă întreagă unde se duc toate iubirile să trăiască, odată ce noi terminăm cu ele. Ca un fel de cimitir de vechituri. Mici rămăşiţe de iubire împrăştiate peste tot. Oameni care aleg câte ceva de acolo, adună bucăţile cele mai solide şi mai mari şi încearcă iar să facă ceva din ele. Nu aşa facem de fiecare dată când cunoaştem pe cineva sau ne îndrăgostim de cineva sau începem să iubim pe altcineva? Nu adunăm resturile încercate din noi înşine şi ne mai dăm silinţa încă o dată?

într-un final văd o casă chiar la drum. O căsuţă mică, vopsită în albastru- aprins, construită sub un stejar de Virginia. Balansoare albastru-aprins pe verandă. Lumini la ferestre. Arată ca o căsuţă din basme, confortabilă şi

primitoare, şi aş vrea să intru şi să mă simt ca acasă.

însă merg mai departe, fiindcă, dacă n-o fac, risc să rămân aici pe vecie. Un pic mai jos pe drum este o altă căsuţă, de data asta de un galben ca floarea- soarelui. Următoarea este de un verde-palid, iar cea de după, un fel de trandafiriu. Din afară par toate calde şi primitoare, ca şi când celor care trăiesc aici nu li s-ar putea întâmpla nimic rău.

Magazinul universal are doar două culoare înţesate cu bomboane, cereale, junk food şi loţiune cu zinc. Există şi un congelator pentru îngheţată şi un frigider cu băuturi reci. Mai sunt şi vederi cu imaginea insulei, aparent din anii 1970, şi o mică tejghea, unde o femeie cu faţa rotundă şi exfoliată stă şi citeşte o revistă. Pe ecusonul cu numele ei scrie TERRI.

îmi dreg vocea.

— Cât de des trece feribotul?

Ridică privirea spre mine, cu revista încă deschisă. People.

— De trei ori pe zi spre continent şi înapoi, dar dacă ai bani, poţi să închiriezi o barcă.

— Dacă aş putea, ce bine ar fi, spun eu. Ce program aveţi

aici?

— Cum îmi vine mie să-mi fac apariţia.

îşi lasă privirea spre revista ei şi continuă să citească.

Dincolo de tejghea, într-un colţ, sunt vreo două mese rotunde cu scaune. Mă aşez, bag mâna după telefon şi o sun pe Saz. Sună o singură dată şi îmi răspunde.

— Sazzy?

— Hen! Eşti tot în Atlanta? Când vii acasă?

Toate părţile din mine pe care am reuşit să le ţin laolaltă în ultimele câteva săptămâni încep să vorbească deodată, fragmentate şi izolate, dar unite în suferinţa lor. în durerea care năvăleşte când spui:

— Nu mă întorc pentru o vreme, fiindcă mama şi cu mine suntem la propriu pe o insulă şi aici trebuie să stăm. Pentru că tata nu ne mai vrea şi mama încearcă să-şi dea seama ce urmează, aşa că am venit aici. Şi eu încă nu-mi dau seama ce să înţeleg. Dacă ne voia atât de tare departe, de ce n-a plecat el? De ce a trebuit ca mama şi cu mine să fim cele care să lăsăm totul în urmă, ca fugarele, ca nişte condamnate urmărite care au făcut ceva atât de îngrozitor, încât nimeni nu poate vorbi despre asta şi care nici măcar nu merită să spună „la revedere”?

Nu pronunţ cuvântul acasă, pentru că Mary Grove nu mai este casa mea mai mult decât e insula asta. E doar un loc unde am trăit. Nu mai ştiu unde e acasă. Poate că ar putea fi în cimitirul de vechituri, alături de toate ruinele iubirii.

Saz ascultă şi ascultă, chiar şi atunci când îi spun despre părul meu şi cum l- am tăiat pe tot, şi când încep să plâng îmi spune:

— Nenorocitul dracului.

Şi ascultă în continuare. O aud stând acolo liniştită, fără să respire, pentru ca eu să pot spune tot ce am de spus şi, după o vreme, nici nu mai sunt sigură de ce spun, pentru că nu sunt eu cea care spune; sunt bucăţile din mine. Şi chiar în timp ce plâng le simt pe toate cum încet, foarte încet, se cos iar una de cealaltă. Deloc strâns. Dar laolaltă.

Când termin şi nu mai sunt cuvinte, iar bucăţile din mine respiră zgomotos şi se ţin una de cealaltă, Saz spune:

— în primul rând, te iubesc.

— Şi eu te iubesc pe tine.

— Pe vecie. Vorbesc serios. Nu vreau să te gândeşti vreodată, nici pentru o clipă, că iubirea mea o să dispară. în al

doilea rând, să-l ia mama dracului. Nu

mă surprinde, dar să-l ia mama dracului.

Ce vrea să spună cu „Nu mă surprinde”? Partea din mine care îl iubeşte pe tata ar vrea să-i spună să se mai ducă ea dracului, dar nu-l pot proteja la infinit. Aşa că repet ca un ecou:

— Să-l ia mama dracului.

Şi o frântură din inima mea se ciobeşte şi cade atunci când o spun, pentru că aceste cuvinte sună ca o trădare.

— în al treilea rând, trebuie să te luăm de-acolo.

Iar ideea asta mă face să stau un pic mai dreaptă, apoi să-mi şterg şi lacrimile, pentru că nu vreau să le am pe faţă, astfel încât să mă pot concentra la ce spune.

— Unde e jumătatea drumului între aici şi acolo? Dacă aş putea ajunge la... Stai aşa...

Tace câteva secunde.

— Dacă mi-aş putea mişca fundul până la Greenville, să zicem, tu poţi ajunge acolo? Poţi, habar n-am, să furi o maşină sau să iei un avion sau ceva? Eu reuşesc să ajung acolo până mâine.

Mă uit pe harta de pe telefon, care tot pâlpâie, pentru că reţeaua e de rahat, dar în cele din urmă reuşesc să cercetez ruta şi inima îmi tresaltă tot mai tare doar la gândul că aş putea fugi departe de-aici.

— Nu vreau să mă întorc acolo, îi spun.

Chiar dacă îmi lipsesc şi camera mea cu pereţii verzi, şi câinele meu, şi casa mea, şi prietenii mei. Lucruri despre care am crezut toată viaţa că mi se cuvin.

— Sigur că nu. O să batem drumurile. Doar noi. Thelma şi Louise. Două proscrise. O ultimă călătorie, înainte de facultate. Tu şi cu mine, sălbatice şi libere. Poate Asheville. Putem să găsim azilul ăla unde a murit incendiată

Zelda Fitzgerald.

Şi chiar îmi pot imagina cum am fi noi două. Claude şi Saz. Saz şi Claude. Aşa cum a fost mereu şi cum va fi întotdeauna. Oprindu-ne la fiecare obiectiv turistic de doi lei dintre Carolina de Nord şi de Sud şi California. Pentru că acolo vom merge. Pe Coasta de Vest. La Los Angeles. Gata cu iarna. Gata cu frigul. Doar soare şi cer senin, şi oraşe cât vezi cu ochii. O să ne pierdem pe noi însene şi o să ne regăsim. Apoi Saz spune:

— Stai aşa.

Şi o aud vorbind cu cineva. Apoi râzând. Apoi spunând altceva. Şi apoi către mine, la telefon:

— Gata, m-am întors. Scuze. Yvonne comandă nişte pizza şi nu reuşim niciodată să cădem de acord ce luăm. Eu sunt gen Pepperoni, super iute, iar ea e toată şuncă şi ananas. Ceea ce e complet dezgustător.

Ultima parte practic o strigă, şi ştiu că nu e pentru mine, ci pentru

Yvonne.

— Sunt pe difuzor?

— Ce?

— Sunt. Pe. Difuzor?

— Da...

— Scoate-mă acum.

Pentru că eu n-am sunat la Saz&Yvonne, eu am sunat la Saz.

— OK, te-am scos. Suntem doar noi două. Yvonne nu te mai

aude.

E felul în care rosteşte Yvonne, de parcă ar avea secrete.

Comandă pizza, fac sex, se îndrăgostesc, în timp ce eu sunt undeva, afară, la 1 357 de kilometri depăr-tare.

— Deci, hai să ne întâlnim în Asheville, spune ea.

— E serioasă? Treaba asta cu tine şi cu Yvonne?

— S-a despărţit de Leah.

Şi aşteaptă să spun ceva. Fiindcă n-o fac, continuă:

— Hen?

— Scuze, nu eram sigură dacă vorbeşti

cu mine sau cu ea. în vocea mea se aude durerea

pe care o simt.

— A făcut-o pentru tine?

— Ea zice că nu, dar a fost, gen, joia trecută şi de atunci suntem împreună. M-a deflorat iar. Şi iar.

O aud cum râde, râde încontinuu.

— Oh, stai aşa, aşteaptă un pic...

Dispare iar, apoi se întoarce, iar dispare, iar se întoarce, iar şi iar. De fiecare dată când revine îşi cere scuze, dar eu simt cum mă micşorez. Insula, ruinele ei, umiditatea, caii sălbatici şi mistreţii se strâng tot mai mult în jurul meu, până când mă simt cât o furnică. De când o cunosc eu, Saz nu a simţit niciodată că părinţii ei o înţeleg. Nu i-au priceput sexualitatea sau simţul umorului, dar sunt drăguţi şi bine intenţionaţi şi măcar încearcă. Tatăl ei o însoţeşte la demonstraţii şi poartă tricouri cu Pride, o lasă să-i decoreze maşina cu autocolante curcubeu şi în fiecare seară îi spune că o iubeşte, indiferent ce s-ar întâmpla. Şi de aia nu ar putea pricepe vreodată prin ce trec eu acum. în plus, mai este şi al dracului de necioplită.

îmi vine brusc să închid. Aş vrea să-i zic: în ultimele patru săptămâni, toată lumea mea s-a năruit şi tu te cerţi despre cum să fie pizza?

— îmi pare rău, Hen, iartă-mă.

Şi le aud iar vorbind. Iar eu stau aici, aşteptând. Mi-au transpirat palmele şi mi-au luat foc obrajii, şi nu din cauza umidităţii din Georgia. Este din cauza

lor. Atunci îmi dau seama că – indiferent cât de mult mi-aş dori eu – nimic nu va mai fi la fel.

Când se întoarce iar la telefon, îi spun:

— Trebuie să închid. Toată lumea mea s-a întors cu susul în jos şi tu eşti prea ocupată cu Yvonne ca să mă asculţi măcar.

— Te-am ascultat până acum. Uite, îmi pare rău dacă am fost nesimţită, dar nu am ştiut că o să suni şi sunt bucuroasă că ai făcut-o, pentru că mi-e tare dor de tine, Hen, chiar îmi este. Doar că e şi ea aici şi nu ştiu ce fac. Este un teritoriu cu totul nou pentru mine – tu plecată, eu într-o relaţie.

Tăcem amândouă. Şi în linişte aceea simt cum prăpastia dintre noi creşte aşa de mare şi adâncă, încât mă întreb dacă vom mai reuşi vreodată s-o umplem. N-ar fi trebuit să avem secrete. Ar fi trebuit să fim mereu Claude şi Saz. Saz şi Claude.

O aud spunându-mi:

— Vorbesc serios, hai să ne întâlnim undeva. M-a întrebat

Wyatt de tine.

— Mi-a trimis mesaj.

Şi apoi, dintr-un motiv sau altul, adaug:

— I-am spus.

— Ce i-ai spus?

— Despre ai mei.

— I-ai spus lui Wyatt?

— Da.

— Când?

— înainte de a pleca din Ohio.

— Dar mie nu mi-ai zis.

încep să spun ceva despre Yvonne, dar renunţ şi zic:

— Nu. Tu erai prea apropiată. Totul ar fi devenit real dacă-

ţi spuneam ţie.
Pare foarte ciudat să triez lucrurile pe care i le spun. în loc să reconstruiesc podeaua, eu construiesc ziduri.

Tace.

— Mai eşti acolo? o întreb.

— Da.
Vocea îi vine de undeva dinăuntru, de parcă şi-ar fi înghiţit-o. Pentru un minut, niciuna dintre noi nu spune nimic. în cele din urmă, oftează:

— Deci hai s-o facem. Hai să ne întâlnim undeva şi după aia te aduc înapoi la Mary Grove.

Dar felul în care o spune sună de parcă ar fi ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă.

Şi chiar dacă sunt furioasă pe ea că-şi continuă viaţa în timp ce eu sunt aici, încremenită şi paralizată, şi chiar dacă ea este furioasă pe mine fiindcă i-am spus lui Wyatt înainte de a-i spune ei, o parte din mine ar vrea s-o facă. Aproape că-i zic: Da. Hai s-o facem. Hai să plecăm. Preţ de câteva secunde văd din nou – Thelma şi Louise cât se-ntinde drumul. Wyatt şi cu mine, în sfârşit împreună.

Dar apoi mă uit în jurul meu la acest magazin şi, dincolo de el, la stejarii de Virginia, la palmieri şi la mlaştină, şi brusc sunt iar pe insula asta, şi pe insula asta e mama, scufundată până la gât în scrisori şi acte şi Dumnezeu ştie ce altceva. încercând să-şi distragă atenţia, să stea ocupată şi să-şi găsească un scop, ca să

nu se rupă în două.

— Nu pot.

Faptul că spun asta mă face să simt de parcă m-aş rupe eu în două. Iar ăsta va fi începutul tuturor lucrurilor. Punctul după care n-o să mă mai uit înapoi, ci o să jur că voi fi pentru totdeauna aliatul mamei. în momentul ăsta fac o alegere pe viaţă. Ea în schimbul lui. Ea în schimbul tuturor, inclusiv în locul meu.

— Hei. O să găsim o soluţie. Nu eşti singură, Hen. Indiferent cât de singură te simţi acum. N-ai fost niciodată singură. Nu cât exist eu pe pământul ăsta.

— OK, îi spun.

Dar adevărul este că sunt singură. Şi că prăpastia aceea este tot aici. Iar Yvonne este acolo, înlocuindu-mă.

— Ce ai vrut să spui când ai zis că nu te surprinde, atunci când ţi-am povestit despre tata?

— Am vrut să spun că părinţii tăi nu se ceartă niciodată. Şi muncesc amândoi, tot timpul, şi nu i-am văzut niciodată ţinându-se de mână.

— Se ţin de mână.

însă chiar când o spun încerc să-mi amintesc un moment în care să-i fi văzut ţinându-se de mână, sărutându-se sau arătând unul pentru altul orice formă de afecţiune fizică adevărată, aşa cum fac părinţii lui Saz.

— Doar pentru că ai avut o relaţie – dacă o poţi numi aşa –, nu înseamnă că ştii totul despre iubire.

— Ce pana mea? Tocmai ţi-am zis că nu ştiu ce mama dracului fac. Ştiu că lucrurile sunt de rahat acum, Hen, dar nu trebuie să te răzbuni pe mine.

— Habar n-ai prin ce trec.

— Nu, habar n-am, pentru că mi-ai spus abia acum zece minute. Eu tocmai ce-am aflat, spre deosebire de Wyatt Jones,

care se pare că ştie de ceva timp.

Rămânem la telefon, tăcute. O aud respirând repede şi agitat la celălalt capăt. Sunt pe cale să închei conversaţia, dar Saz oftează zgomotos şi spune:

— Ascultă. Acum nu-mi placi prea mult, dar te iubesc mai mult decât iubesc Riverdale[12], librăriile şi floarea-soarelui.

Dar cum rămâne cu Yvonne? Mă iubeşti mai mult decât o iubeşti pe ea?

Uşa magazinului se deschide şi intră fotograful de la han.

— Trebuie să plec, îi spun lui Saz.

Apoi închid.

Rămân uitându-mă la telefonul unde tocmai a fost Saz, iar inima îmi bate, sângele îmi fierbe, pulsul mi-a luat-o la goană şi capul stă să-mi explodeze. Deschid mesajul de la Wyatt şi încerc din nou să-i trimit poza cu mine în costum de baie. De data asta pleacă. Scriu: Mi-aş dori să fii aici.

Nu sunt atentă încotro mă îndrept. Pur şi simplu o ţin înainte până când mă uit în jur şi nu mai văd casa de un albastru-aprins şi nici caii sălbatici, ci doar copacii, mlaştina şi cerul. Mă întorc în direcţia unde cred că este magazinul universal, dar tufişurile devin curând tot mai sălbatice şi copacii tot mai deşi, iar cerul dispare.

Dacă aş putea, l-aş suna pe tata chiar acum şi i-aş spune: Este vina ta că m- am rătăcit. Să te văd cum faci. Dacă nu reuşesc să ajung până la ora de întâlnire, găseşte o cale să dai de mama şi să-i spui că sunt OK şi unde sunt, iar apoi să mă duci înapoi la casa unde locuim. Tu să rezolvi asta.

Caut pe telefon, poate găsesc vreun soi de GPS, dar nu-mi arată absolut nimic. Aşa că o apuc într-o altă direcţie şi apoi în alta, până când mă întorc de unde am plecat. La un moment dat simt o picătură de apă pe faţă. Mă uit spre cer şi zăresc un nor de furtună cam cât Texasul, care se adună deasupra capului meu.

— Rahat.

Şi în momentul ăla cerul se despică şi bubuie tunetul, apoi mă

trezesc încă o dată udă până la piele, dar merg mai departe, pentru că n-am de gând să las

furtuna asta să mă oprească. Eu sunt furtuna. Merg şi merg, până când aud voci şi, printre şiroaiele nesfârşite de ploaie, văd o clădire şi alerg spre ea. Nu e casa pe lângă care am trecut mai devreme. Asta are două etaje, şipci vopsite în galben şi este aşezată pe un fundal de stejari de Virginia şi licheni atârnători, ca într-un peisaj bântuit, sinistru. Văd oameni pe verandă.

— Claude? îl aud pe Jared.

Ziua 3

(partea a doua)

Jared stă pe treapta cea mai de sus, cu o sticlă de bere în mână. Lângă el se află o fată brunetă cu părul împletit în cozi groase şi cu ochii mari şi negri, iar lângă ea un alt băiat, afro-american, rotund la faţă şi la trup, care îmi face cu mâna şi îmi zâmbeşte, chiar dacă nu l-am mai văzut până acum.

Urc treptele şi mă alătur grupului, iar Jared îmi întinde o bere. O beau până la fund; e rece şi amară şi îmi place gustul, fiindcă ceva din el îmi aminteşte de Ohio şi de petrecerea lui Trent Dugan. îmi scot şapca de pescar şi trec mâna prin părul ud, încercând să-l netezesc un pic şi să-i dau o oarecare formă.

— Bine ai venit la Inspiraţie, spune Jared, desfăcându-şi braţele. Mai cunoscută sub numele de Inspir.

Câteva beri mai târziu aflu că pe fată o cheamă Miercuri, lucrează şi ea la han şi este din Alabama, iar pe băiat îl cheamă Emory, este ghid începător şi a crescut în Carolina de Sud. îi duce pe clienţii de la han în tururi ale insulei, în camionetele de la Administraţia Rezervaţiei. Astăzi e ziua lor liberă. Ploaia răpăie pe acoperişul verandei şi cerul se întunecă a noapte, iar eu simt cum oasele încep să mi se liniştească. Eşti în siguranţă. Nu te-ai rătăcit. Este OK. Eşti aici. Sunt şi ei aici. Nu eşti singură.

încep toţi trei să spună poveşti cu fantome şi sunt atentă doar pe jumătate. Cealaltă jumătate se gândeşte la Saz, la tata şi la Wyatt, care s-ar putea să facă sex cu Lisa Yu chiar în clipa asta.

Miercuri mă întreabă:

— Ai văzut vreodată vreo fantomă?

Are vocea catifelată şi poate că de la tonul ei, de la ploaie şi de la bere, mi se pare că seamănă cu un cântec de leagăn. Mă simt încălzită şi mulţumită, cu ochii grei şi trupul greu.

— Nu, îi răspund.

— O să vezi aici.

Mă furnică pielea.

Emory scutură din cap.

— Frate, cimitirul Behavior are o atmosferă înfricoşătoare, dar nu se compară cu Rosecroft sau cu Inspir.

— Dar de ce voi, personalul, locuiţi tocmai aici, aşa departe? îi întreb.

Emory îşi întinde picioarele, încrucişându-şi gleznele.

— Nu este voie să construieşti pe insulă fiindcă e protejată şi ăsta e sigurul loc suficient de mare ca să încăpem toţi.

Arunc o privire spre pădure. Nu sunt alte case, nu sunt alte lumini. „Inspir” pare cel mai izolat loc din lume.

— Ai auzit de băiatul mamei? întreabă Jared, uitându-se

către mine.

Emory începe să dea din cap şi adaugă cu o jumătate de voce:

— Omule, omule...

— N-o spune pe aia, Jared, intervine Miercuri. Mi se ridică părul măciucă. Gen, serios, mă sperie de moarte. E mai rea decât, habar n-am, aia cu tipul cu cârligul sau care era tâmpenia aia de legendă urbană.

Jared se apleacă în faţă, cu vocea joasă şi măsurată.

— Băiatul mamei sau bărbatul-bebeluş este un fel de chestie umanoidă cu faţă de copil şi păr de bărbat bătrân, gen. Zice neîncetat mama. Şi dacă îi zici şi tu lui, se apropie şi încearcă să te prindă.

Apoi, fireşte, tăcem cu toţii, iar eu ascult dacă, dincolo de sunetul ploii, nu se aude cumva vreun mama. în afară de răpăiala de pe acoperiş şi muzica răzbătând dinăuntru, este uimitor cât de liniştită e noaptea. De parcă insula şi- ar ţine respiraţia, iar copacii ar fi încremenit în apropiere.

Şi apoi aud „mama”, atât de liniştit şi ascuţit, încât pentru o secundă chiar cred că e bărbatul-bebeluş. Miercuri şi cu mine sărim cât colo, iar ea îl împinge pe Jared de pe verandă.

El se ridică, îşi îndreaptă ochelarii, se scutură şi se aşază la loc de parcă nu s- ar fi întâmplat nimic.

— Rahat, spune Emory, în timp ce din toate părţile se

aud râsete nervoase. Apoi ne liniştim încetul cu încetul, iar

Miercuri se întoarce spre mine.

— Asta e culoarea ta naturală de păr?

— Da.

— în ce zodie eşti?

— Berbec.

— Ai animale de companie?

— O pisică şi un câine.

Nu-i spun că Bradbury a rămas în Ohio.

— Dacă ai avea de ales între insula asta şi Patagonia, ce-

ai alege? Nu te gândi, alege una şi gata.

— Nici una, nici alta. Aş alege California.

— Care e piesa ta favorită de despărţire?

— Acum? Sau dintotdeauna?

— Dintotdeauna.

îi spun prima piesă care-mi vine în minte:

— „Irreplaceable”, a lui Beyonce.

Dă din cap, într-un soi de aprobare admirativă.

— Şi care-i povestea ta?

îmi spun în gând: N-am, în pana mea, nicio idee care mi-ar putea fi povestea, mulţumesc foarte mult.

— N-am nicio poveste.

Cel puţin, n-am încă, doar dacă nu pui la socoteală că sunt fata aia căreia i s-a spulberat întreaga lume cu câteva zile înainte de-a absolvi liceul.

Miercuri îmi zâmbeşte de parcă ar şti ea bine cum stă treaba.

îi zâmbesc şi eu:

— Totdeauna pui atâtea întrebări?

— Sunt o persoană foarte curioasă.

— Care n-are nicio reţinere, adaugă Emory.

— Sunt aici pentru că mama are de lucru la un proiect, le spun. Dar povestea ta care e?

— îmi plac mitologia greacă, semnele zodiacale şi machiajul. învăţ japoneza. Am un chihuahua pe care-l cheamă Teddy şi care e iubirea vieţii mele. Cânt

la chitară de la 12 ani.

Oftează.

— Mai mult decât orice pe lume, îmi doresc să cânt. La modul profesionist. Dar familia mea crede că poţi face treaba asta doar în maşină sau la duş. Ei chiar nu pricep.

Soarbe din băutură şi apoi pune sticla jos.

— Nu ne-am putut permite să merg la facultate, aşa că acum doi ani am fugit de-acasă.

O spune neutru şi direct. O studiez în lumina de pe verandă şi, chiar dacă zice că iubeşte machiajul, are o frumuseţe naturală. Arată de parcă s-ar fi născut afară, probabil pe una dintre crengile acestor stejari de poveste, sau de parcă ar fi venit de pe mare şi acum iat-o aici, un soi de sirenă de uscat, un pic aburită, dar nu cu faţa scăldată în sudoare, ca mine.

— Stau aici tot anul, ca Jared.

— Miercuri e numele tău adevărat?

— Când am plecat de-acasă mi-am luat un nume nou. După Miercuri Addams.

Se trage de o coadă. Nu-mi spune numele ei adevărat.

— Familia ta ştie unde eşti? o întreb.

— Acum ştie.

Dar nu sunt sigură dacă să o cred sau nu. Mă uit spre Jared.

— Tu de ce ai venit aici?

— Am copilărit în apropiere, într-un orăşel de pe lângă Jacksonville. în vara de dinaintea facultăţii plănuiam să merg în Filipine, să vizitez familia tatei. Ştiţi, să învăţ despre partea aia a culturii mele, dar apoi...

Ridică braţul cu tatuajul.

— Apoi a murit prietenul meu. S-a sinucis. Era sufletul meu pereche. Sincer, singurul om care m-a cunoscut vreodată cu adevărat. Şi mi-a întors lumea cu fundul în sus.

Asta mă duce imediat cu gândul la Saz. Chiar dacă ea este încă aici, pe pământ, pare că ar putea fi oriunde altundeva, într-un loc mult mai îndepărtat decât Ohio.

— Au trecut aproape trei ani, dar tot îmi e dor de el, spune Jared. Trebuie să valorifici cât mai mult fiecare experienţă, ştiţi? Sunt lecţii de viaţă. M-am gândit întotdeauna că o să mă duc, habar n-am, în Atlanta sau New York sau într-un loc mai mare. Dar apoi am auzit de jobul de aici şi părea mai uşor de gestionat, era mai degrabă ce voiam eu. Nu foarte departe. Nu atât de important şi de zgomotos, nu atât de ostentativ.

— Lecţii de viaţă, repet eu, ca un ecou.

— Asta îmi tot spun.

— Şi te ajută?

Aş vrea să-mi spună: Da, ajută. însuşi actul de a o spune alungă toată tristeţea şi furia, pentru totdeauna.

— Nu chiar.

Pare să mai ia aminte la ce-a spus.

— Poate câteodată. Un pic.

Miercuri îl înconjoară pe Jared cu braţul şi rămân aşa pentru un minut.

— Dar tu? îl întreb pe Emory. Ce te-a făcut să vii aici?

El se uită ţintă în întunericul nopţii, de parcă ar căuta acolo

răspunsul.

— Ţi-aş putea spune că am venit pentru că am visat dintotdeauna să fiu ghid

în natură, că am fost mereu fascinat de insula asta. Amândouă

sunt adevărate. Ridică din umeri şi se uită iar spre mine.

— Dar de ce am venit în primul rând? Pentru că e suficient de departe de casă.

Stăm pe verandă. Bem. Mă întreb dacă simt şi ei noaptea căzând peste noi. După un minut, Jared spune foarte încet:

— E cam stresant când îţi dai seama cât eşti de izolat aici de lumea reală. Dar toate chestiile înfricoşătoare nici nu se compară cu momentul când te rătăceşti în propria minte.

Iar lucrul ăsta, mai mult decât altele, îmi dă cumva fiori.

încă o bere, apoi ploaia se opreşte; m-am uscat şi m-am instalat confortabil, cuibărită pe canapeaua din livingul acestei case cu rol de cămin, pe care ei trei o împart cu ceilalţi angajaţi. Au pus nişte muzică; mai sunt aici cam 12 tineri de diferite vârste, cei mai mulţi în jurul a 21 sau 22 de ani. Miercuri cântă şi dansează, iar vocea ei sună exact ca a lui Adele. Mă trage de pe canapea, aşa că dansez şi eu. Nu ştiu piesa, dar e bine să te mişti. E un vers care spune ceva despre cum te simţi fără casă sau fără speranţă, sau poate amândouă. Şi îmi place versul ăsta. îmi place mai mult decât oricare alte versuri auzite în viaţa mea.

— Asta-s eu, spun către nimeni şi către toţi. Este exact felul în care mă simt.

Cineva îmi mai întinde o bere şi o beau imediat. Mă simt mai uşoară şi mai liberă, de parcă aş fi lepădat ultimele trei săptămâni – ca pe o piele – chiar acolo, pe podea. Cânt alături de Miercuri, urmând ritmul, şi toţi patru, ea, Jared, Emory şi cu mine sărim şi dansăm şi ne învârtim, şi eu mă simt complet şi cu desăvârşire liberă.

Când se termină cântecul, mă prăbuşesc înapoi pe canapea şi

iată-l şi pe băiatul cu un ciuf dezordonat de păr alb şi prea multe inele cu cranii. Băiatul

de pe feribot.

Arată spre el însuşi:

— Grady.

Arăt şi eu spre mine:

— Claude.

— Claude.

Dă din cap, de parcă ar aproba.

— De la ce vine prescurtarea asta?

— De la Claudette.

Nu de acolo vine, bineînţeles, dar îmi place cum sună.
îşi aşază braţele pe spătarul canapelei – miroase de te trăsneşte. Nu a iarbă sau beţişoare parfumate, ci a altceva. Ceară de păr, poate. Ace de pin. Ceva cu temă de Crăciun. Spune ceva, dar muzica e dată prea tare şi nu-l aud. Iar apoi Miercuri mă trage din nou în picioare şi cineva dă muzica şi mai tare.

La un moment dat intră şi Jeremiah Crew. La început mi se pare că este o iluzie, dar nu, e chiar el, cu braţele încrucişate, sprijinit de blatul de la bucătărie, vorbind cu Jared şi cu alţii care locuiesc aici. E îmbrăcat în blugi. Poartă un tricou negru cu decolteu în „V”. Desculţ. Mă prinde că mă holbez la el şi continuă să vorbească, uitându-se la mine în tot timpul ăsta.

— Oh, rahat, ce faţă ai, strigă Miercuri, ca să acopere

muzica.

— Ce?

— îţi place Miah.

Mă priveşte cu ochii mijiţi.

— Nici măcar nu-l cunosc.

— Hmm.

Piesa se schimbă şi intră un ritm country pe care nu-l ştiu, lent şi de inimă albastră. Mă uit la Miah, cum stă la bucătărie. Cum vorbeşte cu oamenii. Cum îşi umple mâna cu chipsuri şi le mănâncă. Cum se desprinde de ceilalţi. Cum trece pe lângă Miercuri, care practic îl săgetează cu privirea. Cum îmi oferă mâna şi face soiul ăla de plecăciune, de parcă aş fi vreun os regesc.

— Dansezi?

Mă prefac că stau pe gânduri. Mă uit prin încăpere, ca şi când mi-aş cântări opţiunile.

în cele din urmă ridic din umeri.

— Cred că da.

Mă trage lângă el şi-şi pune mâinile pe mijlocul meu. Dansăm aşa câteva măsuri, apoi mă uit în sus, iar el se uită în jos, la mine.

— Ai părul mai scurt. Gen, foarte scurt. De aia ai încercat

să te îneci?

— Nu am încercat să mă înec. Aşa a părut când mi-ai

întrerupt tu înotatul.

— Eram prea ocupat să-ţi salvez viaţa ca să mai observ şi

asta.

— Nu mi-ai salvat viaţa...

— Vreau să zic că nu e oribil.

Se holbează la ţeasta mea.

— O să-ţi crească la loc. Până la urmă.

— OK.

— De fapt, s-ar putea să-mi placă mai mult aşa.

— Minunat. Mulţumesc. Şi îţi mulţumesc şi pentru spray-ul împotriva insectelor.

— începuseşi să arăţi ca o victimă a ciumei bubonice.

— Ei, aia e.

— Am mai auzit şi că ai întrebat de mine.

— Doar pentru că simţeam nevoia să clarific ceva în

legătură cu ziua de ieri.

— Faptul că mi-ai dat numărul de telefon?

— Nu.

— Şi că eu ţi l-am dat înapoi?

— Nu. Voiam doar să ştii că nu eram pe cale să mă înec şi că nu încercam să mă înec. îmi pare rău că aşa a părut şi că ai simţit că trebuie să mă salvezi.

— Arătai de parcă ai fi fost pe cale să te îneci.

— Ei bine, nu eram.

— OK. Mă bucur pentru tine. Şi cu plăcere.

— Pentru ce?

— Pentru că ţi-am salvat viaţa.

— Nu mi-ai salvat viaţa.

— Ba am cam făcut-o.

— Cum o fi. Asta e tot ce voiam să-ţi spun.

Peste umărul lui, Miercuri îmi aruncă o privire mirată, cam strâmbă, şi se îndepărtează. Poate că ar trebui să plec şi eu, dar

n-o fac. Nu vreau. Este bine să-i simt mâinile pe mine. îmi înjumătăţeşte singurătatea.

Apoi îl aud continuând:

— Da, acum are sens.

— Ce anume?

— îţi place să conduci.

— Ba nu.

— îţi place. Este în regulă. O să te învăţ.

— Asta e o chestie incredibil de sexistă.

— Nu, nu e. Acum nu vorbesc despre o treabă bărbat-femeie. Câteodată trebuie să laşi lucrurile să curgă şi să le permiţi altora să conducă, pentru o vreme. Cred că asta e o problemă pentru tine.

Gropiţele apar pentru o fracţiune de secundă şi simt cum îmi freamătă stomacul, căruia îi spun: Ia nu te mai agita atât. Sunt efectiv nişte adâncituri în faţă, doar nişte găuri scobite în colţurile gurii şi nu înseamnă nimic.

— Putem să dansăm fără să vorbim? îl întreb.

— Bineînţeles.

Mă trage spre el şi îi trec razant cu capul pe lângă obraz, iar timp de câteva secunde sunt doar muzica şi mâinile lui pe spatele meu. Apoi îi simt respiraţia în ureche şi îmi şopteşte:

— De ce eşti aşa de furioasă pe insula asta? Sau te-ai supărat pe toată lumea din lume?

Mă trag înapoi şi-l privesc. Expresia gurii e serioasă, dar ochii râd la mine, de parcă aş fi cel mai amuzant lucru pe care l-a văzut vreodată.

— Nu sunt supărată. Mă simt excelent. îmi place rău aici. Este uimitor.

— OK.

— Vorbesc serios.

Ca să-i dovedesc, afişez un zâmbet. Cel mai bun zâmbet al meu, cel pe care l- am perfecţionat în ultimele câteva săptămâni.

— Nu te cred.

— Nu, pe bune, aşa e. Nu mă pot gândi la un alt loc pe lume unde mi-aş dori să fiu. Chiar dacă nu aici trebuia să fiu acum. Chiar dacă n-ar fi trebuit să ajung niciodată aici. Chiar dacă ar fi trebuit să fiu în Ohio. La petrecerea Kaylei Rosenthal, de fapt. Să beau votcă împreună cu Saz şi cu ceilalţi prieteni ai mei şi să mă giugiulesc cu Wyatt Jones şi să mă pregătesc pentru o călătorie unică în viaţă şi să mă duc acasă şi să dorm în patul în care am dormit de când aveam zece ani. Chiar dacă nu mi-am dorit niciodată un pat cu baldachin, dar tata s-a gândit că trebuie să fie ceva ce le place fetiţelor, aşa că mi-a făcut o surpriză, ceea ce a fost chiar drăguţ din partea lui. Dar asta s-a întâmplat demult, pe când ne voia în viaţa lui. Şi chiar dacă acum dorm într- un pat care nu-i al meu, mă uit la fotografia unui băiat mort, care va rămâne mereu de 12 ani. Independent de toate astea. Aşa că îmi pare rău dacă te-am supărat ieri pentru că eram întoarsă pe dos. Dar nu mă înecam. Nu la propriu. Nu ţi-am cerut eu să mă salvezi. Fiindcă pot să mă salvez şi singură. Nu că aş avea nevoie de vreo salvare. Dar înţelegi tu ce vreau să zic.

— Da, de fapt nu pricep nimic din toate astea.

Simt un nod în piept şi îmi doresc să mai fi avut o bere în care să-mi înec zgomotul din cap. Piesa se contopeşte cu următoarea şi nu-mi dă drumul, aşa că rămân lângă el. Şi când se termină şi piesa următoare, înainte să se desprindă de mine, îi spun:

— Nu vrei să ieşim de-aici?

Ziua 3

(partea a treia)

Spintecăm noaptea în camioneta lui neagră şi veche, cu geamurile lăsate. Pe bord are o colecţie întreagă de scoici şi cochilii. Pe consola centrală este fixată o cameră. într-unul dintre buzunarele laterale ale uşilor are un briceag, nişte monede şi un tub de „Off!”, iar în celălalt o sticlă cu apă, pe care mi-o oferă mie.

Beau şi i-o dau înapoi.

— Probabil că ar trebui să mai bei.

— Nu sunt beată.
Dar tot beau, vărsând un pic şi pe tricou când camioneta trece peste nişte dâmburi de pe drum.

— Deci ia spune-mi. Dacă nu încercai să te îneci şi nici nu te înecai, ce căutai acolo?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu cred nicio secundă că nu vrei să vorbeşti. Ai strigat şi ai vorbit de prima dată când te-am văzut.

Aproape că reuşesc să nu spun nimic. Dar chestia e că vreau să vorbesc despre asta. Şi el e aici. Şi mă întreabă. Şi nici nu are unde să fugă, cel puţin nu cât conduce. în plus, nici nu trebuie să spun prea multe. Nu-i cunoaşte pe ai mei şi nici pe mine, aşa că nu e ca şi când aş dezvălui secrete de familie.

— E vorba despre părinţii mei. Despre tata, de fapt.

Zâmbetul i se stinge ca flacăra unei lumânări care s-a topit până la capăt. îi mai poţi vedea urma, dar s-a transformat în fum.

— Taţii.

în momentul ăla îmi dau seama – are propria lui poveste cu un tată.

— S-au separat. Adică tocmai ce s-au separat.

— îmi pare rău.

— îţi mulţumesc.

Şi apoi, ca o tâmpită, încep să plâng.

— Rahat, spune el cu o jumătate de voce.

Simt cum, într-o clipă, trage camioneta pe dreapta, se întinde peste scaun şi mă ia în braţe. Nu spune nimic, doar mă lasă să plâng. La început nu mă reţin, în primul rând pentru că nu mă pot opri. Am faţa înfundată în tricoul lui; cu o mână mă ţine în braţe, cu cealaltă mă mângâie pe păr, ceea ce mă face să plâng şi mai tare, atât de tare încât sunt îngrijorată că n-o să mai fiu în stare să mă opresc. Spun, cu faţa în tricou:

— îmi pare rău. îmi pare aşa de rău.

Dar sunetele ies înfundate şi deformate, fiindcă plâng atât de tare. Iar apoi îmi spun: Oh, Dumnezeule, dacă n-o să mă mai pot opri niciodată? Dacă o să ne prindă august aici? Fiindcă atât de multe lacrimi am în mine.

însă trebuie să mă opresc, pentru că nu-l ştiu pe străinul ăsta şi nici el nu mă ştie pe mine, iar oamenilor nu le place să plângi sau să vorbeşti despre lucruri dureroase sau supărătoare. Oamenilor le place să te vadă zâmbind şi spunând că totul e în regulă, ca urmare îmi adun toate bucăţile din mine şi le pun laolaltă, suficient cât să stea acolo, iar apoi îi spun, sughiţând şi tremurând:

— Sunt OK. Doar că m-am purtat ca proasta. Scuză-mă. Poate am băut mai

mult decât credeam.

îmi şterg faţa şi mă îndrept de spate ca o scândură, fără să-l ating, toată pe cont propriu, ca o fată mare.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

— Fiindcă n-am mai văzut un potop ca ăsta de la ultimul

uragan.

— Nu, sunt bine.

Face un gest, ca şi când m-ar bate pe obraz, apoi porneşte, conducând cu o mână pe volan şi cu cealaltă pe fereastră, cu ochii la drum. După un minut, adaugă:

— Cum te descurci?

— Sunt OK.

Reuşesc să ţin capul sus, chiar dacă mi se pare greu de 100 de kile, şi îi zâmbesc, ca să vadă că e adevărat.

— Credeam că nu e voie cu vehicule pe insulă, îi spun.

— Au voie doar Administraţia Rezervaţiei, hanul şi localnicii. Am cumpărat camioneta de la prietenii mei, Bram şi Shirley.

— Locuieşti aici?

— Numai verile, însă vin aici de când aveam 13 ani.

— Fiindcă, şi dacă pleci, până la

urmă tot te întorci? îmi aruncă o privire, cu

sprâncenele ridicate.

— Chiar aşa.

— Aşa mi-a spus Jared.

Dă din cap.

— M-am gândit că poate te câştigăm de partea noastră.

— Mda, nu. Deci de ce aici?
— Era ori aici, ori la Şcoala de corecţie. N-am fost mereu cetăţeanul fără pată, exemplar, pe care-l vezi în faţa ta.

Mă uit la tălpile lui goale, apăsând pedalele. La felul în care cotul îi stă aşezat în rama ferestrei deschise, întru totul confortabil.

— Eşti vreodată serios? mă scap eu înainte de a mă putea

opri.

— Câteodată.

îmi aruncă un zâmbet care sclipeşte ca un licurici în bezna cabinei.

— Nu vreau încă să mă întorc acasă, îi spun.

— Dar mama ta? N-o să te dea dispărută? îl mint:

— Nu. Trebuie să fi adormit deja.

Mă duce într-un loc care se cheamă Mica Plajă Blackwood. Trecem de dune şi se aşază, făcându-mi semn să mă aşez şi eu.

— Ce facem aici? îl întreb în şoaptă, pentru că locul are ceva misterios şi secret.

— Aşteptăm.

Acolo, în noapte, sub lumina lunii, vocea lui este blândă şi uşor estompată.

Aş vrea să-l întreb ce aşteptăm, dar energia lui este ca a mamei. Liniştitoare, alinătoare şi caldă, precum un foc de tabără. Capul mi se învârteşte un pic de la bere, de la noapte şi de la el.

Stăm şi aşteptăm.

Şi aşteptăm.

Am încetat din plâns, dar tot simt lacrimile în ochi, în nas şi în tot corpul, de parcă ar fi sânge, iar acum, că s-au dus, sunt goală pe dinăuntru.

în cele din urmă, întreb:

— Ce aşteptăm?

— Ţestoasele cu cap pătrat. înoată sute de kilometri ca să depună ouă aici. în cei mai mulţi ani – între mai şi august, câteodată şi în septembrie –, revin la cuiburile de pe aceleaşi plaje unde s-au născut şi ele. Sunt pe aici de pe vremea dinozaurilor.

Tace, apoi vorbeşte iar, şi vocea lui vine şi pleacă precum valurile oceanului. Aproape, departe. Aproape, departe.

— O femelă poate depune până la 200 de ouă. Două luni mai târziu, în cazul în care cuibul supravieţuieşte, puii ieşiţi din ou îşi vor croi drum afară şi se vor îndrepta spre ocean. Dar cei mai mulţi dintre ei nu vor supravieţui.

Mi-i imaginez pe acei pui de ţestoasă fără o mamă care să-i ajute.

— Nu putem face nimic pentru ei?

— îi ajutăm cum putem – marcăm şi datăm cuiburile, le acoperim cu plase ca să le protejăm de coioţi şi ratoni –, dar de la un punct încolo trebuie să laşi natura să-şi urmeze cursul.

Mă gândesc la efort – mama luptându-se să revină pe plaja unde s-a născut, să facă un cuib pentru ouă şi apoi să lase puii să se descurce singuri.

— De ce nu rămâne cu ei?

— Face ce poate pentru ei, apoi trebuie să plece. Nu ştiu de ce, exact.

Apoi îşi lasă mâna pe braţul meu şi, dintr-odată, ăsta e singurul lucru la care mă pot gândi. Mâna lui pe carnea mea. Mi s-a încins tot braţul şi căldura mi se împrăştie acum şi la celălalt braţ şi în tot trupul.

Apoi îşi retrage mâna şi şi-o trece prin păr. Mă uit la el, el se uită la mine şi, pentru prima dată de săptămâni întregi, mă simt aproape OK. îmi amintesc ce am învăţat la ora de ştiinţe – în legătură cu greutatea apei. Că un galon de apă are cam 3,7 litri. Probabil că am plâns cel puţin trei galoane în camioneta lui Miah, ceea ce mă face să mă simt mai uşoară, de parcă mi-aş fi luat zborul de pe pământ şi m-aş fi înălţat spre cer.

— Şi ce s-a întâmplat cu părinţii tăi? mă întreabă el.

Şi poate că e din cauza acestei nopţi stranii, magice, sau poate că e felul în care i s-a îmblânzit vocea sau e strălucirea zâmbetului său în întuneric, ori tălpile lui goale, dar, oricare ar fi motivul, fac ceva ce n-am făcut de săptămâni întregi. Deschid gura şi vorbesc.

I le spun pe toate, fără să mă cenzurez.

Iar el ascultă.

Şi ascultă. Şi, în timp ce ascultă, îmi aruncă din când în când câte o privire, apoi se uită iar spre ocean. Iar la mine, iar la ocean. După ce termin, îmi vine imediat să adun toate cuvintele pe care abia le-am vorbit şi să le îndes la loc în mine. Alcoolul e de vină, îmi spun. Data viitoare să nu mai bei aşa de mult.

în cele din urmă vorbeşte:

— Deci a fost aşa, pe nepusă masă? Adică tot ce a zis a fost – Te iubesc, dar trebuie să vă părăsesc?

— Exact aşa.

— Huh.

— Ştiam că trebuie să ne luăm rămas-bun în vara asta, dar nu aşa. Nu genul

ăsta de rămas-bun. Eu doar... habar n-am. Ar fi trebuit să am mai mult timp.

— Mereu ar trebui să avem mai mult timp. Uite, dacă te face să te simţi mai bine, să ştii că ar fi putut fi şi mai rău. Ai fi putut avea un singur părinte, care abia dacă e funcţional, iar uneori nici nu se poate da jos din pat. Apoi, trebuie să-ţi faci singur tortul de ziua ta şi, să fim sinceri, eşti praf în bucătărie. Aşa că eşti ceva de genul Poate dacă fur un tort de la magazin... Dar magazinelor nu le place treaba asta.

— Astea chiar s-au întâmplat?

— E destul de posibil să se fi întâmplat, da.

— Mă tot gândesc că ar fi trebuit să-mi dau seama ce se petrece. Şi aş fi putut fi o fiică mai bună.

— Nu-l ştiu pe tatăl tău, dar ştiu ceva despre taţii care pleacă şi sunt destul de sigur că n-are nimic de-a face cu tine.

— Sunt un pic împărţită între faptul că-l urăsc – chiar îl urăsc din tot sufletul – şi faptul că mi-e dor de el. Aş vrea să pună mâna să repare situaţia, s-o îndrepte şi să facă să nu se fi întâmplat vreodată. Sunt furioasă pe mama, că n-a făcut nimic ca să oprească lucrurile şi sunt furioasă pe mine. în fond, sunt furioasă.

Este pentru prima dată când spun asta cu voce tare.

îi simt braţul lipindu-se de al meu şi senzaţia îmi aminteşte că nu sunt, de fapt, singura persoană rămasă pe lume. Trag aer în piept. îl las să iasă. îmi spun: Ai vorbit destul pentru o seară.

— M-am prins de asta, spune el. îţi aduci aminte când ţi-am spus că-mi aminteşti de cineva? La mine mă refeream. Am fost multă vreme furios. Săream la bătaie din nimica toată. Uram pe oricine nu era ca mine. Credeam că sunt mai bun decât toată lumea. Eram chiar un nemernic. Am fost prins fumând iarbă în perimetrul şcolii şi poate am şi vândut un gram sau două, dar niciodată puştilor. întotdeauna vindeam pe la facultate, iar banii

i-i dădeam mamei sau cumpăram de-ale gurii pentru acasă. în mintea mea, eram un soi

— de Robin Hood dealer de droguri. Prima dată am ajuns aici pentru că judecătorul mi-a dat o alegere: petrec o vară într-o tabără cu o grămadă de infractori aspiranţi sau petrec o vară într-o şcoală de corecţie cu munci agricole, cu o grămadă de infractori aspiranţi. Tabăra suna mai bine, aşa că am ajuns aici printr-o organizaţie numită Outward Bound — ai auzit de ei?

Dau din cap.

— Şi am curăţat plajele şi drumurile, toate rahaturile pe care nu vrea nimeni să le facă. Frate, am urât treburile alea. Le-am urât al dracului de tare.

— Şi ce s-a schimbat?

— Tata a plecat definitiv imediat după ce m-am întors eu acasă. într-o dimineaţă m-am trezit şi el nu mai era. Fără nicio explicaţie, cel puţin nimic din ce ar fi acceptat mama să ne spună. Ea s-a priceput întotdeauna foarte bine să-i găsească scuze tatei, în timp ce mie îmi spunea cât de nenorocit este. De atunci n-am mai auzit de el, ceea ce, sincer, nu e nicio pierdere, dar îngreunează situaţia pentru surorile mele. Fratele meu îşi terminase deja prima misiune în Afghanistan atunci când s-a întâmplat, dar fetele erau foarte mici. Mackenzie şi Lila aveau una zece, cealaltă nouă ani, Ally avea şapte şi Channy, doar cinci ani.

Stau lângă el gândindu-mă la taţi, al lui şi al meu.

— Tu ţi-ai dat seama că o să plece?

Scutură din cap şi rânjeşte la mine.

— Vezi, chestia cu tata este că nu-i plăcea să vorbească prea mult. Asta include şi să nu-i spună nevestei când se ducea

la o băută pentru o noapte sau două şi să nu-şi ia rămas-bun de la familie atunci când şi-a pus în cap să plece pentru totdeauna.

— Aşa, pur şi simplu?

— Pur şi simplu.

— Şi aşa s-a terminat cu podeaua, îi spun. Ţi-a fost trasă de sub picioare.

Mijeşte ochii la lună, gândindu-se un pic la asta.

— Da. Doar că în cazul meu nici nu cred că a existat vreo podea.

Se foieşte şi braţul lui îl atinge iar pe al meu, şi dintr-odată mi se pare că mă uit la noi de sus, cum stăm unul lângă altul pe plaja asta uriaşă, privind oceanul uriaş.

— Ştii, toată viaţa mea am ştiut că am nişte părinţi de rahat. Nu-mi pot imagina cum este să ai familia perfectă şi apoi să o vezi cum dispare.

Mă uit la el şi el se uită la mine, iar în momentul ăla mi se pare că mă ştie mai bine decât oricine pe lume.

— Te avantajează lumina lunii, căpitane.

— Căpitane?

Se uită spre şapca mea.

— Este o şapcă de pescar, îi spun.

— „Pescar” nu sună la fel de bine.

— Ce s-a întâmplat cu „Lady Blackwood”?

— „Căpitan” este mai bine.

Ne privim în continuare în ochi.

— Ce faci aici? Pe insulă?

— Salvez de la înec fete nesăbuite.

Zâmbeşte.

Zâmbesc şi eu.

Iar apoi această Claude de pe insulă, cu buze roşii şi păr scurt, trage aer în piept şi, fără să se gândească prea mult sau fără să se gândească deloc, întinde mâna şi-i urmăreşte pistruii de pe braţ – o spuzeală palidă, rămăşiţe palide ale unei alte veri sau poate urme noi ale acestei veri.

Mă priveşte şi apoi îmi ia mâna şi îşi împleteşte încet degetele cu ale mele. Pe interiorul încheieturii are un alt tatuaj: o ancoră. Şi pe cealaltă încheietură, un cuvânt: Joy[13]. Simt un ghimpe, fiindcă Joy poate fi o fată de care e îndrăgostit, dar apoi îmi spun: Nu te gândi la nimic.

— Acum aş vrea să te sărut. Sper că e OK, îi spun.

Sunt exact aceleaşi cuvinte pe care i le-am spus şi lui Wyatt înainte de a pleca din Ohio. Ochii îi sclipesc şi un surâs îi adastă pe buze.

— OK.

— OK?

Ridică din umeri.

— Adică, da. De ce nu?

Pare că-i este indiferent, dar îi râd ochii.

Mă aplec spre el şi-l sărut.

Pentru o clipă îmi fac griji că n-o să mă sărute şi el.
Dar apoi îşi lipeşte buzele de ale mele aşa cum mi le-am lipit şi eu de ale lui, încet şi iscoditor, cu scântei mici izbucnind de peste tot. Simt o ciupitură pe gleznă – o insectă micuţă –, dar abia dacă mă sinchisesc. Mă sprijin de el.

îi simt mâna pe faţă şi îmi place senzaţia, e puternică şi caldă şi mă trage spre el, nu mă respinge. Deschid gura şi limba lui o găseşte pe a mea, îl gust şi are gust dulce şi deopotrivă periculos, mă trag mai aproape şi mă trage mai aproape, îl sărut

şi mă sărută, iar asta nu mai este deloc acea Claude pe care o ştiu. Asta e o fată cu părul scurt care se giugiuleşte cu băieţi străini pe plaje străine. Şi îi place fetei ăsteia. îi place el. Nu se gândeşte la ce va urma sau la

ce s-ar putea întâmpla. Nu face din el ceva ce nu este şi nici nu-şi doreşte să fie alesul. Nu-l analizează prea mult nici pe el, nici pe ea însăşi. Este doar aici, cu el, cu gura lipită de a lui, cu limba împletită cu a lui. Lasă-l să creadă că sunt o fată care se giugiuleşte pe plajă sau oriunde vrea ea. Din câte ştie, chiar asta sunt. Mâinile mele sunt peste tot pe trupul lui, iar el m-a cuprins de mijloc şi mi-aş dori ca acest moment să dureze veşnic, pentru că înăuntrul lui nu am timp să mă gândesc sau să fiu acea „eu" pe care o ştiu, cea care a fost alungată fără să aibă de ales.

Brusc se trage înapoi şi îmi ia câteva clipe să revin pe pământ, pe plaja asta. Zâmbeşte la mine de parcă aş fi un copil, nu femeia pe care tocmai a sărutat-o în neştire în ultimele câteva minute.

— Uau, îl aud spunând.

Şi mă gândesc: Da. Uau.

— Chiar mă doreşti.

îl împing de lângă mine.

Râde:

— Mai zi-mi o dată, câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Voiam să mă asigur.

— Dar tu câţi ani ai?

— Optsprezece. Fac 19 în noiembrie.

Şi apoi devin iarăşi Claude Henry care se sărută cu un băiat străin pe o plajă străină, îmbrăcată în blugi şi în hanoracul bleu, cel cu o pată de suc de struguri pe tiv, fata plină de nisip, cu pielea pistruiată şi arsă de soarele Georgiei într-un roz-intens şi dureros şi ciupită peste tot de insectele nevăzute ale insulei.

— Au apărut musculiţele de nisip, îmi spune. O să te mănânce de vie.

Jeremiah Crew parchează camioneta pe alee şi mă conduce pe jos spre casă. Nu se aude decât zgomotul paşilor noştri croindu-şi drum prin iarbă şi, undeva în depărtare, cicadele cu notele lor care urcă şi coboară, puternice şi apoi slabe, ca un cor.

Urcăm pe verandă şi ne oprim în faţa uşii. în casă sunt aprinse luminile şi fluturii de noapte se zbat la ferestre, încercând să intre. Stă cu mâinile în buzunare, uitându-se în jos, spre mine.

— Cum ai ajuns la Inspir, totuşi?

— Am mers pe jos.

— Ştii că poţi să împrumuţi din bicicletele de pe insulă, da?

— Păi nu ştiu să merg pe bicicletă.

Mă aştept să scoată vreo exclamaţie, cum fac toţi cei cărora le spun, dar el nu spune decât:

— Atunci cred că trebuie să te învăţ.

— Mai vedem.

Dă un pic din cap, cu buzele strânse şi cu o gropiţă pe cale să apară. Apoi se uită spre fluturii care se izbesc de geamuri şi de tavanul verandei.

— Deci Addy e verişoară cu tine?

— Exact.

— Ceea ce înseamnă că eşti o Blackwood.

Ridic bărbia. Bat din gene.

— Aşadar te-ai interesat de mine?

Apare şi cealaltă gropiţă.

— Mama ta s-ar putea să fi pomenit ceva în ziua în care aţi

ajuns.
— M-au botezat după Claudine Blackwood. De la Rosecroft. Dar nu sunt o Blackwood. Nu sunt vreo mare doamnă. Ci mai degrabă opusul a ceea ce înseamnă cuvintele astea.

— Totuşi se potriveşte.
— Ce anume?
— Treaba cu femeia puternică. Adică, din câte am auzit, Blackwood ăştia aveau problemele lor, dar slăbiciunea femeilor nu era printre ele.

— Aşa zice şi mama.

Mă gândesc la portretul lui Claudine, aprigă şi neînfricată.

— Tot ce ştiu este că nu mă simt aşa puternică acum.
Rămânem ochi în ochi preţ de câteva secunde. în momentul acela, mă întreb dacă o să mă sărute iar şi, dintr-un motiv sau altul, simt cum îmi freamătă stomacul şi mi se usucă gâtul. Tuşesc.

— Auzi, ai vreo pereche de pantofi?

întâi îi cade faţa şi pe urmă izbucneşte în râs.

— Nu chiar.

Mă salută cu mâna la chipiu.

— Noapte bună, căpitane.

— Noapte bună.

Cicadele nu mai zumzăie. Zbârnâie – atât de tare şi de copleşitor, încât aerul este greu şi cald. O sufocantă noapte de vară. Lumina de pe verandă aruncă o licărire pe iarba din faţa casei, dar dincolo de ea nu este nimic altceva decât întunericul, ca şi cum lumea s-ar termina cu totul. Nu mă mai sărută, chiar dacă mi-aş dori s-o facă, poate chiar pentru că mi-o doresc. Pur şi simplu coboară treptele şi porneşte pe alee, iar eu rămân uitându-mă cum îl înghite întunericul.

Ziua 3

(partea a patra)

îmi scot încet pantofii şi închid uşa de la intrare cu multă, multă grijă, prefăcându-mă că sunt un hoţ şi că, dacă sunt prinsă, e viaţa mea în joc. Mă strecor pe lângă bucătărie, chiar dacă mor de sete, apoi pe lângă Dandelion, care sare de pe locul de la fereastră şi mi se freacă de picioare.

— Fugi de-aici, Dandy, şoptesc spre el.

Intru în baie în vârful picioarelor, când aud o voce din camera

mamei:

— E trecut de 1 noaptea, încremenesc.

— Claude.

Apare îmbrăcată în pijama, cu o carte în mână şi cu degetul strecurat între pagini, ca semn unde a rămas.

— Mamă.

— Am fost îngrijorată.

— îmi pare rău.

— Unde ai fost?

— Nu aveam cum să te sun sau să-ţi dau mesaj, şi eram

destul de departe.

— Ştiu că ai 18 ani, dar cât timp suntem sub acelaşi acoperiş, trebuie să-mi spui unde te duci şi când te întorci. Când o să fii la Columbia poţi să stai plecată şi toată noaptea, deşi te rog să nu-mi spui dacă s-o întâmpla. însă nu-s prea încântată cu ce faci pe aici.

— Pentru că pot să intru în atâtea probleme?

— De fapt, chiar da. Mă gândesc mai ales la şerpii veninoşi

şi la aligatori.

— Pur şi simplu am pierdut noţiunea timpului.

— Atunci lasă-mă să stabilesc nişte reguli de bază. Te întorci până la 1 noaptea, nu mai târziu. Şi îmi spui ce faci.

— Bine.

— Mulţumesc.

Stăm în hol, uitându-ne una la alta. Asta e prima dată în viaţa mea când îi răspund mamei cam obraznic, şi inima îmi bate tare şi repede.

îmi spune cu glas scăzut:

— îmi fac griji pentru tine.

— Şi eu îmi fac griji pentru tine.

— Ştii că sunt aici şi poţi să-mi vorbeşti oricând. Sunt tot mama ta. Am găsit pe continent un terapeut care pare bun. Mă gândeam că am putea merge o dată pe săptămână, să începi terapia cu el. Ai nevoie să vorbeşti cu cineva.

în momentul ăsta se poartă şi ea tot ca un terapeut sau ca un adult care încearcă să se înţeleagă cu un copil furios. Vocea ei liniştită, foarte liniştită, face să mi se încrânceneze carnea pe mine. Rămân complet nemişcată, dar simt furtuna care se strânge în mine, adunându-se grăbită şi întunecată. îmi încrucişez braţele ca s-o ţin acolo, în piept, în plămâni, dar ştiu

că o poate vedea în ochii mei şi o simte în atmosfera din jurul nostru.

— Deci acum îmi zici că trebuie să vorbesc despre asta?

— Da.

— Pentru că mai adineauri ziceai că nu trebuie să spunem nimănui, aşa că n- am spus. Mi-am părăsit cea mai bună prietenă fără să suflu o vorbă. Şi m-am trezit aici, aruncată pe insula asta unde nu există reţea de telefonie mobilă, şi tu vii acum şi îmi spui că trebuie să vorbesc despre asta, după ce, într-un sfârşit, m-am obişnuit să nu vorbesc. Trebuie să te hotărăşti.

Pe neaşteptate, totul se prăbuşeşte – umerii ei, faţa. Scutură din cap.

— Ştiu. Şi îmi pare rău. îmi pare extrem de rău. N-ar fi trebuit niciodată să fiu de acord cu aşa ceva.

Aş mai avea multe de spus, dar n-o fac. Fiindcă, oricât de furioasă aş fi, o iubesc. Şi oricum nu-i e deloc bine. Rămânem amândouă aşa, o vreme, şi singurul zgomot pe care-l auzim este tic-tac-ul ceasului de modă veche de pe peretele din living.

După un minut, îmi spune:

— Ştii, mătuşa Claudine n-a avut niciodată copii, dar când nepoata ei, bunica ta, a fost suficient de mare ca s-o viziteze, Claudine s-a dus pe continent ca s- o întâmpine, şi apoi s-a mai dus o dată, ca s-o vadă urcată în tren. Claudine era tare de ureche, deci nu putea auzi trenul decât atunci când era deja foarte aproape, dar putea simţi de la kilometri distanţă vibraţiile pe care le provoca. Se pare că a rămas în gară multă vreme după plecarea trenului, până când nu l-a mai putut simţi.

— Şi ce legătură are asta cu mine? îmi zâmbeşte.

— Sunt mereu aici, indiferent prin ce trec, chiar dacă nu eşti în faţa mea sau dacă sunt toată în capul meu sau dacă sunt la muzeu sau încerc să adorm. Poţi vorbi cu mine oricând.

Mă îmbrăţişează şi o îmbrăţişez şi eu, dar o simt acolo – ruptura dintre noi.

Intru în camera mea şi închid uşa.

Mă sprijin de ea.

El, îmi spun.

Nu Wyatt Jones.

Jeremiah Crew.

Este ceva în omul ăsta care nu ştie despre mine nimic altceva în afara faptului că mă aflu aici, acum, că mă cheamă Claude, că am buze roşii şi că mă sărut cu băieţii pe plajă. El. Jeremiah. L-am sărutat pe el pe plajă.

Această persoană care, în acest moment, ştie după o singură noapte mai multe despre mine decât oricine altcineva, mai multe decât a ştiut vreodată Shane Waller după două luni în care am ieşit împreună. N-am nimic de pierdut şi nu trebuie să dovedesc nimic, nu există aşteptări în legătură cu mine sau cu el, sau cu noi, dacă vom fi vreodată „noi”. Nu există deloc aşteptări.

N-am nimic de pierdut. Şi nici nu renunţ la ceva. Nici nu las pe nimeni să-mi ia ceva.

Am făcut deja toate astea, am trecut deja prin toate astea. S-a întâmplat deja prea mult din toate astea. S-a terminat cu Claude, vino aici. Claude, du-te încolo; la revedere, Claude, nu mai vreau să te văd vreodată. O să preiau din nou controlul asupra vieţii mele şi o să decid ce fac, unde merg, când, unde şi cum vreau.

[11] Echipă de supereroi americani.

[12] Serial de televiziune american pentru adolescenţi.

[13] în limba engleză. Jov înseamnă ..bucurie”, dar este si prenume feminin.

Ziua 4

Magazinul universal geme de excursionişti care umplu incinta cu vocile lor prea gălăgioase şi trupurile arse de soare. Găsesc într-un colţ un scaun liber şi îi aştept să plece, frunzărind mesajele şi reţelele sociale. Wyatt, bronzat şi zâmbitor, face schi nautic în Whitewater State Park, înoată la ştrand, bea shoturi la Trent Dugan acasă. L-a prins soarele şi pare fericit, ca un personaj de film. îmi spun: O să fie ca acasă în California.

Văd şi o diatribă lansată de Mara despre compania de himene. Uite-o şi pe Alannis cu un salvamar supersexy. Uite-o pe Saz, care nu se fotografiază niciodată complet în selfie-uri. Pozează diferite părţi ale corpului – păr, ureche, bărbie, umăr, cot –, în funcţie de dispoziţie. în fotografii apare de cele mai multe ori singură, numai bucăţelele astea de Saz. Dar văd o postare recentă cu două frunţi, una brunetă, una blondă, una lângă alta pe un fundal de cer, ca şi când ar împărtăşi secrete. A pus şi un text, unul dintre citatele mele favorite: Şi totul, absolut totul, era acolo. Ray Bradbury, Vin de păpădie.

Inima îmi urcă în gât şi îmi rămâne acolo, de parcă şi-ar fi găsit o casă nouă. Eu am fost aia care a făcut-o să citească Vin de păpădie. Eu am fost aia care i-a scris citatul acela pe felicitarea de la ultima ei aniversare şi care i-a spus că m-a făcut să mă gândesc la ziua în care ne-am cunoscut, pe când eram două străine care nu-şi găsiseră încă locul.

Ridic privirea şi văd că excursioniştii au plecat. Am rămas numai

eu şi Terri. O sun pe Saz.

Telefonul sună şi sună şi sună. Chiar când e pe cale să intre căsuţa vocală, îmi răspunde.

— Hei.

— Hei.

Acum mult timp, după ce ne-am certat prima dată, am stabilit că o să vorbim mereu una cu alta, indiferent cât de furioase suntem. Fără să păstrăm supărare, fără să ne evităm.

— Nu pot să vorbesc acum. Este Yvonne aici, îmi spune ea.

Şi apoi aud vocea lui Yvonne în fundal.

— E OK. Nici eu nu pot vorbi prea mult. Tocmai au intrat o grămadă de oameni şi abia te aud, îi răspund, vorbind mai tare decât e nevoie, iar Terri ridică privirea din cartea ei şi se încruntă la mine.

— Atunci vorbim mai încolo. Sau poate ar trebui să-l suni pe Wyatt şi să vorbeşti cu el.

îmi închide. Fără Te iubesc mai mult decât..., fără rămas-bun.

Stau acolo, holbându-mă la telefon. Şi tot aşa mă găseşte mesajul – că vorbeam de lup – de la Wyatt. Hei, frumoaso, o să plec cu ai mei la rafting în Carolina de Nord şi sper să ne vedem până atunci.

Mă gândesc la ce să-i răspund. încep să scriu, dar nu prea ştiu ce să spun.

Sunt destul de sigură că n-o să ajung acasă înainte de călătoria ta, pentru că sunt îngropată în Insula Uitată-de-Dumnezeu.

Aş vrea să te sărut. Cu toate că, în momentul ăsta, nu mă pot gândi decât la cât îmi doresc să-l sărut pe Jeremiah Crew.

Câteodată, noaptea, închid ochii şi îmi imaginez că eşti în patul meu. Asta când nu mi-l imaginez pe Jeremiah Crew.

Şterg fiecare mesaj, pentru că... ce rost ar avea? Sunt captivă aici tot restul verii şi Wyatt Jones va fi probabil în drum spre California atunci când o să mă întorc eu.

însă mai este ceva – seara trecută şi Jeremiah Crew. Mai sunt toate lucrurile

pe care i le-am spus şi pe care mi le-a spus el mie. Nu am mai făcut niciodată asta cu altcineva, în afară de Saz – să mă apropii şi să spun: Asta sunt eu. Astea sunt toate lucrurile nasoale şi respingătoare pe care le ţin ascunse în mine. Fiecare bucăţică urâtă, defectă şi complicată a fiinţei mele. Iar el nici n- a clipit. Doar a deschis gura şi mi-a arătat şi el ceva din propriile bucăţi nasoale. Şi, în loc să fugă mâncând pământul, m-a sărutat.

în cele 288 de pagini ale sale, The Joy of Sex conţine o singură pagină despre virginitate, care ne spune că fetele sunt mult mai puţin predispuse să se bucure de prima lor partidă de sex decât băieţii şi că doar o treime dintre noi au, de fapt, o experienţă plăcută. Ceea ce înseamnă că multe fete vor fi extrem de dezamăgite. Dar nu vă faceţi griji, spune cartea – prima voastră partidă, efectiv, nu trebuie să fie cea mai importantă. Gândiţi-vă la ea mai degrabă ca la o sesiune practică, la o chestiune de ordin tehnic.

Oricât de mult aş fi în dezacord cu dr. Alex Comfort asupra celorlalte lucruri, îmi place felul în care nu pune prea multe aşteptări în „prima dată” a fetelor. Când se întâmplă, poate fi pur şi simplu bifarea unei borne la care ai ajuns.
Ca obţinerea permisului de conducere sau primul vot. Nu trebuie să fie nimic mai mult.

Mă întorc pe jos spre casa lui Addy, îmi pun căştile şi încerc să-mi imaginez cum ar fi. Pentru început, n-o să se întâmple sigur într-un hambar. O să fie nişte muzică, desigur, poate ceva franţuzesc. Frunzăresc biblioteca mea muzicală şi, ca prin miracol, găsesc o trupă denumită Coeur de Pirate[14], ceva tipic pentru Saz. îmi adaugă mereu în telefon muzica pe care vrea s-o ascult. Apăs pe butonul de redare şi mă pierd în timp şi în melodie. închid ochii pentru o clipă şi merg cu faţa scăldată în soare.

Ţignalul unui claxon venit din spatele meu aproape că mă scoate de pe drum. O camionetă neagră şi prăfuită trece pe lângă mine,

cu motorul în ralanti. La volan este Jeremiah Crew, cu un braţ aşezat pe rama geamului deschis. îmi scot căştile.

— Uite care-i treaba, îmi spune el. Nu vreau să te încingi prea mult cu mine, pentru că nu mai stau aici decât vreo câteva săptămâni.

— O să mă străduiesc.

— Vorbesc serios. Patru săptămâni. Douăzeci şi opt de zile. Mai mult decât suficient.

— Eu nu sunt aici decât pentru 35 de zile, din care trei s-au dus. O să fiu în regulă, îi răspund.

— Deci nu trebuie să-mi fac griji că o să te îndrăgosteşti de mine şi că o să-ţi zdrobesc inima?

— Sunt destul de sigură că sunt bine.

— Aş vrea să fii, gen, 150 la sută sigură. Adică, na...

Zâmbeşte, cu gropiţe şi toate alea, un zâmbet până la urechi. Arată spre sine, în genul: înţelegi cu ce ai de-a face?

— Aş zice că sunt cel puţin 250 la sută sigură că n-o să mă îndrăgostesc de tine.

— în cazul ăsta, urcă.

Trecem pe lângă Rosecroft, pe lângă acareturile rămase. Miah opreşte camioneta pe un petic de iarbă, la marginea pădurii. Adună din maşină câteva lucruri – un spray împotriva insectelor, o lanternă, o cameră foto arătând destul de impresionant, cu o curea de un cafeniu-şters, pe care şi-o trece peste umăr. Iese trântind uşa, aşa că ies şi eu, tot trântind uşa. Apoi se aşază în faţa mea şi, de aseară încoace, ăsta e momentul în care ne apropiem cel mai mult unul de celălalt, dar în loc să mă sărute îndreaptă spray-ul spre picioarele şi braţele mele şi începe să pulverizeze.

— Serios, căpitane. Au natură în locul de unde vii tu, nu?

— Nu ca aici.

Mă dă cu spray până termină tubul. Apoi îl aruncă în camionetă şi

spune:

— Hai să mai vedem ceva.

îl urmez în adâncul pădurii. Claude cea raţională, crescută de doi părinţi raţionali, continuă: Nici măcar nu-l cunoşti pe băiatul ăsta. Nu te duce în pădure cu el. Exact aşa încep filmele horror. O fată singură în pădure, împreună cu un străin. Fată care nu mai este văzută vreodată.

Dar acea Claude care a stat aseară pe plajă cu Jeremiah Crew, care şi-a vărsat sufletul şi 12 galoane de lacrimi, merge înainte.

Aştept să aducă vorba despre discuţia noastră şi despre giugiuleală, dar n-o face. în schimb, ne croim drum printre arbuşti şi tufe, iar eu încerc să nu mă gândesc la şerpi şi căpuşe şi toate chestiile care trăiesc pe aici.

Mă feresc de crengile copacilor, de pânzele de păianjen şi muştele de cal. Sar peste iederă otrăvită şi mă aplec pe sub liane. Ca un copil plecat în călătorie cu maşina, îmi vine să întreb: mai e mult? Dar n-o fac. El nu vorbeşte, aşa că nu vorbesc nici eu.

Urcăm deja de zece minute bune, când ieşim brusc din pădure. Clipesc ca o molie sub lumina orbitoare a soarelui şi a cerului. Văd nişte cai păscând şi, dincolo de ei, Rosecroft. în josul drumului, dincolo de mine, văd camioneta.

— Ne-am rătăcit?

— Nu.

— Atunci ce-a fost asta?

Arăt spre pădure. Spre camionetă. Apoi iar spre pădure.

— Am mers în cerc.

— Am zis: hai să mai vedem ceva din natură.

—   îţi baţi joc de mine?

Apoi îi simt mâinile pe mijlocul meu, pe şolduri, degetele răşchirate şi puternice, atât de calde pe pielea mea, încât căldura trece în piele. Mă trage

spre el şi îmi spune:

— Acum o să te sărut, pentru că m-am gândit toată dimineaţa la sărutul ăsta. Te previn, fiindcă o să fie un sărut al dracului de mişto, incredibil, aşa că să te pregăteşti. Ştiu că ai promis că n-o să te îndrăgosteşti, dar înţeleg perfect dacă sărutul o să schimbe situaţia. Acum aştept să-mi dai binecuvântarea.

înainte să apuc să-i spun cam cât e de plin de el, răspund:

— Nu-mi fac griji.

— Deci ăsta e un „da”?

— Este un „da”. însă n-o să se schimbe nimic.

— Mai vedem noi.

Şi apoi mă sărută. Are buzele moi, dar ferme, şi le cad pradă imediat. Apoi, sub soare, creierul îmi devine uşor, pielea îmi devine uşoară, eu devin uşoară. Nu mai cântăresc niciun gram. îmi strecor mâinile pe sub tricoul lui, pe spate, de-a lungul muşchilor supli, încordaţi, şi îmi trec uşor, foarte uşor unghiile pe pielea lui. Nu e singurul care deţine controlul în povestea asta. Simt cum se apleacă spre mine şi apoi îi dau drumul.

Zâmbeşte cu fruntea plecată spre mine. Zâmbesc cu fruntea

ridicată spre el.

— Tot 250 la sută sigură, căpitane? mă întreabă cu voce

răguşită.

— Hai să zicem 300 la sută.

Mă îndrept spre indicatorul TRECEREA INTERZISĂ, prefăcându-mă că nu sunt un pic ameţită, un pic fără respiraţie. Urc treptele şi el trece pe lângă mine; ocolim împreună ceea ce era cândva o casă. îndreaptă camera spre ruine şi face câteva poze. Se uită atent în ecran. Mai face o poză. Se uită iar în ecran. îl prind din

urmă, dar nu-mi pot reţine sentimentul că sunt un intrus care tulbură ceva anume – un dialog între el şi cameră.

Mă prefac că mă uit prin jur, dar, de fapt, mă uit la el. Este foarte diferit de Wyatt. Arată de parcă s-ar fi născut în mijlocul naturii, poate în locul cel mai

însorit din lume. Dar, mai mult decât atât, este direct, sincer şi pe deplin el însuşi. Mă ard buzele, vreau mai mult.

— Putem intra, îmi spune ducându-şi palma paravan la ochi.

înainte să-l pot întreba: Unde să intrăm? îl văd că-şi croieşte drum prin ierburile înalte, spre un rând de trepte de piatră care duc undeva, în pământ.
La capătul lor este o uşă cocoşată care se dă imediat la perete şi iată-ne în pivniţa casei Rosecroft, întreagă şi în picioare, mai răcoroasă decât afară şi luminată doar de razele care intră prin ferestrele înguste de la nivelul solului.

îl urmez încercând din răsputeri să văd ceva în întuneric, străduindu-mă să-mi croiesc drum prin acest labirint cufundat în beznă, în timp ce el merge în faţă, cu picioarele desculţe şi tot tacâmul, fără să-i pese pe ce calcă.

— Deci, din moment ce eşti o Blackwood, m-am gândit că ai aprecia o vizită în palatul strămoşilor tăi.

— Nu sunt o Blackwood. Asta – flutur mâinile în jurul meu – nu mă reprezintă. Trăiesc în Mary Grove, Ohio, un orăşel cu ferme şi fabrici. Tata lucrează la facultate şi mama scrie cărţi, iar eu mai am grijă de copii ca să câştig nişte bani şi să-mi pot cumpăra balsam de buze.

— Ei, atunci consideră-l monumentul în ruină al familiei disfuncţionale.

— Este mult mai credibil.

îmi spune cum singurul băiat al familiei Blackwood, Samuel Jr., întâiul născut al unui mare magnat al căilor ferate, s-a mutat împreună cu soţia sa, Tillie, din casa familiei, aflată în Virginia, în casa Rosecroft pe care i-a construit-o tatăl lui. Cum cei doi au avut două fiice, străbunica mea şi Claudine. Cum Tillie a fost moaşa care a ajutat la venirea pe lume a multor bebeluşi de pe insulă. Cum a rămas din nou însărcinată, dar chiar atunci a venit o epidemie de gripă care a ţintuit-o la pat şi a pierdut copilul.

Tillie, îmi spun. Deci aşa o chema. Tillie Blackwood. Mi-o imaginez străbătând insula ca să ajute la naşterea copiilor şi portretul lui Tillie Blackwood din mintea mea - la fel ca portretul iniţial al fiicei ei - se

modifică un pic. Nu mai e vorba de leşinuri pe canapea şi trezirea cu săruri, ci de o persoană cu coloană vertebrală.

Ceva anume din acustica acestei încăperi cu tavan jos împrumută vocii lui un ton de sfârşit de lume.

— într-o dimineaţă, nu mult după aia, s-a împuşcat în inimă, în dressingul din dormitor.

— De unde a luat arma?

— Era a soţului ei. S-a simţit aşa de vinovat că nu a fost lângă ea când a murit, încât a înmormântat-o în curtea din faţa casei, să-i poată vedea mormântul pe fereastră.

Miah se opreşte şi îmi dau seama că suntem în mijlocul pivniţei, un loc fără ferestre, fără o altă lumină, în afară de raza lanternei lui; văd însă că suntem înconjuraţi de relicvele unei vieţi care se întindea pe decenii întregi. Un cufăr de călătorie, un balansoar, o umbrelă veche, stinghii de lemn, o grămadă de cărămizi, un cuier-pom într-o rână. Există o poveste pentru fiecare, probabil de mult uitată, şi dintr-odată îmi doresc să ştiu totul. Al cui era cufărul şi cât de departe a călătorit? Cine a folosit umbrela? Cine a stat în balansoar? Mintea îmi aleargă, plină de imagini şi scene.

— Se spune că într-o noapte el a deschis sicriul şi a tăiat o şuviţă de păr, apoi a îngropat-o la loc. Probabil că a purtat şuviţa cu el tot restul vieţii.

Mă cercetează în lumina palidă.

— Este evident că avea mai mult păr decât tine, căpitane.

Miah întinde mâna şi îmi pipăie cu degetele vârfurile şuviţelor; brusc, uit de Tillie şi Claudine.

Sărută-mă din nou, îmi spun în minte.

Pentru o secundă am impresia că o va face. Apoi mâna lui dispare şi se îndreaptă spre un alt cufăr, apoi spre un dulap

vechi, spre două scăunele pentru copii. Lumina lanternei se leagănă în faţa noastră, luminând colţuri

întunecate şi tot mai multe comori îngropate. Toate aceste lucruri zac abandonate aici, de parcă oamenii cărora le-au aparţinut au fugit în grabă.

— După mulţi ani, stră-strămătuşa ta a mutat-o pe mama ei în cimitirul familiei, ca să se poată odihni alături de Sam.

Am ajuns acum la capătul pivniţei şi lumina intră din nou pe ferestrele înguste de la nivelul solului. Iar acolo, stând lângă cămin, se află un cărucior de copil, paradit şi de modă veche. Apărătoarea de soare este intactă, în afara unor mici găuri în material, dar coşul în sine lipseşte, smuls din locul lui, lăsând în loc, practic, un schelet.

îmi povesteşte despre fantoma lui Tillie, că îi plac bijuteriile, că el a crezut că toate poveştile cu fantome sunt nişte tâmpenii, până în a doua vară în care a stat aici şi într-o noapte, între 2 şi 3, soneria casei în care locuia a sunat încontinuu, fără să fie nimeni la uşă.

— Dacă nu le-ai auzit încă, o să le auzi – plasele de la uşi, de aici. Eu îi spun Insula Trântitului. Se aud tare. Mă întorc în pat şi abia reuşesc să aţipesc – zbang.

încerc să mă concentrez la ce-mi spune, dar imediat ce le rosteşte, cuvintele lui se transformă în ating sărut simt piele dezbrăcat.

îmi spune despre brăţara pe care i-au făcut-o surorile lui. Ridică mâna, ca să mi-o arate, un şnur negru, împletit, răsucit de câteva ori pe încheietură. Cuvintele se transformă în Vezi mâinile astea? Aş vrea să te atingă peste tot.

îmi spune cum, când s-a trezit în dimineaţa de după treaba cu soneria, îi dispăruse brăţara. Cum a găsit-o pe cealaltă noptieră, cea din partea opusă a patului. îl ascult pe jumătate, când îl aud

spunând:

— Acum, e ceva ce trebuie să ştii despre mine, căpitane – dorm neîntors, nu mă mişc niciodată în somn. Adică cealaltă parte a patului rămâne neatinsă, pentru că nu ajung acolo.

Ratez complet ce vine mai departe, pentru că acum mă gândesc la el întins în pat, probabil gol, singur pe partea lui, cu cealaltă parte încă neatinsă. Ce

încearcă să-mi spună? Că nu are o prietenă? Că acum nu doarme cu nimeni?
E ceva ce vrea să ştiu?

Controlează-ţi mimica, Claudine, îmi spun. Rămân acolo, ascultând, dând din cap şi rugându-mă la Dumnezeu ca el să nu poată citi gânduri.

— Deci brăţara mea era pe cealaltă noptieră. Unde n-o pusesem eu.

Cealaltă noptieră de pe cealaltă parte a patului, unde nu doarme nimeni.

— Două luni mai târziu, luam cina cu Bram şi Shirley, în nordul insulei, iar Bram spunea ceva despre o fantomă şi despre o plasă de insecte care se trântea şi zic stai aşa.

Apoi ridică privirea, aşa că mă uit şi eu în sus. Acolo, sprijinit de perete, se află portretul şters al unei tinere, într-o ramă lată, ovală. Femeia este blondă şi foarte frumoasă, îmbrăcată în albastru, cu un zâmbet strălucitor. Nu poartă absolut nicio bijuterie. Singura ei podoabă este o coroniţă de flori în păr.

Chiar deasupra inimii, pânza este un pic găurită.

Dintr-odată revin complet şi de-a dreptul aici, în pivniţă.

— Care e numele tău întreg, căpitane?

Cu mult efort, reuşesc să-mi iau ochii de la ea.

— Claudine Llewelyn Henry.

îi zâmbesc ochii când se uită spre mine.

— Claudine Llewelyn Henry.
Felul în care o spune. Numele meu pe buzele lui. Apoi se întoarce şi spune către portret:

— Claudine Llewelyn Henry, fă cunoştinţă cu Tillie

Donaldson Blackwood. Tillie priveşte în jos, spre mine.

— Aşa au găsit pictura, cu pânza găurită. Fiindcă se pare că nu focul de armă a ucis-o, ci inima ei zdrobită.

— Fiindcă a pierdut bebeluşul?

— Probabil. Combinat cu pierderea fratelui într-un accident de maşină şi cu pierderea mamei în timpul epidemiei de gripă, toate în aceeaşi lună.

— De unde ştii toate astea?

— De la prietena mea, Shirley. Bunica ei, Beatrice, era povestitoarea insulei.

Suntem aici deja de multă vreme, aşa mi se pare. Ceva din mine ar vrea să rămân, pentru că acel ceva din mine simte o legătură cu ruinele şi fantomele, cu Claudine, care a bântuit locul ăsta până la moarte, şi cu Tillie şi inima ei rănită. Mai ales cu Tillie şi inima ei rănită, cu felul în care viaţa i s-a schimbat într-o secundă – nu o dată, ci de trei ori – înainte de a lua decizia să-i pună capăt.

Mă întorc când aud zgomot de scrijelit şi îl văd pe Miah scriind iniţialele noastre pe o cărămidă. Nu JC o iubeşte pe CH sau invers, ci doar iniţialele, unele lângă altele. îmi place starea asta de semipermanenţă – faptul că numele noastre vor rămâne acolo cât timp va exista cărămida. Ca o capsulă a timpului. Indiferent unde o să mă duc şi ce o să se întâmple, am fost aici.

Ne întoarcem la uşa pivniţei, aceeaşi pe care am intrat. Miah trage zăvorul, dar uşa nu se deschide.

— N-ar fi caraghios să ne fi încuiat Tillie aici? spun eu.

— Amuzant de-a binelea.

îşi trece degetele peste cadru şi trage, dar uşa nu se clinteşte. Mă uit la el cum o smuceşte încolo şi încoace şi atunci îmi trece prin minte: Oh, drace, poate chiar am rămas încuiaţi aici, în măruntaiele străfundurilor pântecoase ale casei Rosecroft. Cu o

fantomă. Mă trece un fior.

Apoi Miah se întoarce spre mine:

— Suntem încuiaţi pe dinăuntru.

— Nu cumva faci chestia asta pentru vreun efect dramatic? Sau, ştii tu, ca să te dai la mine?

— Nu-s aşa de subtil.

O parte din mine gândeşte: Păcat.

— Este închis pe dinafară. încearcă şi tu.

Smucesc uşa, dar nici nu se clinteşte.

— Bine ai venit pe insulă, căpitane, spune el, iar în momentul ăla îmi spun: Poate există şi locuri mai rele unde ai putea fi.

Aştept să mă ia chiar atunci şi acolo, dar nu, începe să scormonească prin resturile care ne înconjoară, căutând în mod evident ceva.

— Ce faci?

— încerc să găsesc o rangă sau un cuţit sau ceva cu care să pot deschide uşa.

îl ajut să caute şi, în timpul ăsta, mă gândesc la toate obiectele astea aruncate şi uitate – la umbrela asta, la pieptenele ăsta, la sticluţa asta goală de parfum, la pălăria asta melon – care au fost cândva alese şi cumpărate şi aduse în această casă şi folosite de oamenii care trăiau aici.

Deodată auzim o voce de sus.

— Alo?

Sar de parcă ar fi Tillie însăşi, întoarsă din morţi. Miah îmi pune o mână pe braţ, gen, gata, gata, e OK. Doar că fierbinţeala palmei lui pe pielea mea are exact efectul opus.

— Jeremiah? Ar fi bine să nu fii tu.

— Eu sunt, strigă el tare. Suntem în pivniţă.

— Ce faci în pivniţă?

— Mă giugiulesc cu o fată sexy pe care am găsit-o aici. Dar ne-am blocat înăuntru.

îmi dă drumul, ca să se poată îndrepta spre voce:

— Trebuia să mă fi căutat şi să-mi spui că vii.

— Eram prea ocupat să mă giugiulesc.

— Nu te aud.

— Unde eşti?

— Sunt aici, sus.

Şi tot aşa, până când el mă întreabă:

— Dar de unde se aude vocea ei?

Urcăm pe o scară îngustă şi întunecată – nu scara exterioară care ne-a adus aici, ci una care urcă în casă. Pânzele de păianjen mi se lipesc de obraji şi de umeri, iar eu mă zbat să le curăţ de pe mine. La capătul scării stă o femeie afro-americană înaltă şi lată în umeri; trebuie să fie Shirley. îndărătul ei cerul este de un albastru sclipitor, iar casa este tot în mină. Ajungem sus şi ieşim la primul etaj, pe un hol cu pereţi, dar fără acoperiş.

— Jeremiah Crew.

Femeia stă cu mâinile în şolduri, clătinând din cap. Dar se vede limpede că-l iubeşte.

Shirley şi soţul ei, Bram, sunt originari de pe insulă, dar acum îşi împart timpul între locul acesta şi partea de vest,

conducând grupurile Outward

Bound. Ei au fost îndrumătorii lui Miah în Outward Bound şi sunt părinţii pe care şi-a dorit să-i aibă, cei care au refuzat să renunţe când toţi ceilalţi au renunţat.

Stăm în soarele fierbinte. Pe drum vine o camionetă albă a Administraţiei Rezervaţiei încărcată cu oaspeţii de la han. Shirley îmi spune:

— îl ştiu pe băiatul ăsta de când avea 13 ani. Să fii bucuroasă că nu l-ai cunoscut pe atunci. El mi-a scos toţi perii albi de pe capul ăsta al meu.

Dar râde. Miah îmi aruncă o privire prostească, cu mâinile într-o poziţie în genul E adevărat.

— Pot să am încredere în tine în privinţa ruinelor ăstora? îl întreabă ea.

— Probabil că nu.

— Voi doi, să veniţi la noi acasă la cină, într-o seară. Lui Bram i-ar plăcea mult să vă vadă.

în timp ce ei vorbesc, am în piept senzaţia aia abia simţită, răvăşitoare, care mă face să-mi doresc s-o iau la fugă până ajung de cealaltă parte a zidului pe care îl tot făuresc de la începutul verii. Ca şi cum faptul că oamenii ăştia îl iubesc mă lasă pe mine mai singură pe lume, de parcă iubirea lor pentru el ar avea ceva de-a face cu mine.

Mă conduce cu maşina acasă la Addy şi, încă o dată, merge cu mine până la uşă.

— Sper că n-o să ajungi nebun după mine, îi spun. Eu o să plec în câteva săptămâni şi n-aş vrea să-ţi frâng inima.

Se uită la mine cu sprâncenele ridicate.

— Sunt destul de sigur că sunt dispus să-mi asum riscul.

Aş vrea să mă sărute. N-o face, aşa că mă apropii de el atât de mult încât

aproape că ne atingem şi îi simt răsuflarea pe obraz. Simt căldura care iese din noi atunci când îmi ia capul în palme şi când se uită în ochii mei. Când îi văd privirea stranie. Când şopteşte:

— Stai nemişcată.

îmi răsuceşte capul cu o mână, aşa încât nu mă mai pot uita la el, apoi simt pe o parte a gâtului o ciupitură îngrozitoare şi violentă.

Sar în spate şi duc mâinile la locul dureros, să verific dacă nu curge

sânge.

— Ce mama dracului?

— Ăsta-s eu, salvându-ţi viaţa încă o dată.

Şi ridică ceva între degete, ca să pot vedea în lumină – o căpuşă.

— Sandaua, te rog.

— Ce?

— Dă-mi o sanda.

îmi scot una dintre sandale şi i-o dau.

Aşază căpuşa pe verandă şi o striveşte cu sandaua.

— După ce intri în casă, în locul tău m-aş verifica peste tot, să te asiguri că numai asta a fost.

Şi pleacă alene pe cărare, fără sărut de rămas-bun, fără să pomenească de alte aventuri sau de momentul când ne-am putea vedea din nou.

Fac cel mai lung duş din lume şi îmi cercetez de căpuşe fiecare centimetru de piele. Chiar dacă nu mai găsesc altele, parcă tot le

simt târându-se pe mine.

Mă întorc în cameră şi deschid unul dintre caietele care îmi găzduiesc

romanul. îl frunzăresc, citind pasaje şi pagini la întâmplare. Unele sunt bune şi unele nu, iar cele mai multe dintre ele sunt undeva pe la mijloc, însă totul pare prea exagerat şi prea studiat, nimic nu sună autentic. Cea mai mare parte e formată din sentimente de demult, de parcă ar fi scrise de o altă persoană, dintr-o altă viaţă. Cineva care credea că ştie cum e viaţa şi cum e iubirea, dar e limpede că habar n-avea.

îl închid cu putere şi îngrop romanul într-un sertar unde să nu trebuiască să-l văd. Apoi caut prin casă un caiet curat. Găsesc unul în birou, pe raft: pagini îngălbenite, copertă albastră, jerpelită. Mă aşez la birou şi scriu – nu despre Claudine, ci despre Tillie Blackwood, care a murit prea devreme, şi despre bărbatul care a iubit-o. Cum a fost aici, şi apoi n-a mai fost.

Ceva mai târziu aud deschizându-se uşa de la intrare şi vocea mamei, care mă strigă. Plasa de insecte se trânteşte în spatele ei, fiindcă asta e Insula Trântitului, iar eu ştiu acest lucru şi poate nici nu mă mai simt chiar aşa străină aici, la urma urmelor.

[14] Inimă de pirat (în franceză. în orig.î

Ziua 5

în dimineaţa următoare mă trezesc mai devreme decât de obicei. După ce pleacă mama la muzeu, fac tot ce pot să-mi aranjez un pic părul ca să aduc mai mult a Jean Seberg decât a elf de Crăciun, şi-mi rujez buzele cu roşu. Afară este o zi orbitor de însorită, cu câteva scame de nori îmbrăţişând orizontul. Hoinăresc pe cărările nisipoase, spre ruine şi apoi spre plajă, dar nici urmă de Jeremiah Crew. Petrec toată ziua înotând, stând la soare şi citind şi încercând să nu fiu dezamăgită.

După ce ne schimbăm pentru cină, îi spun mamei ce drăguţ arată şi pornim amândouă spre han. Se uită la braţele noastre înlănţuite şi ridică o sprânceană, apoi îmi povesteşte despre promontoriul Barbăneagră, aflat la extremitatea nordică a insulei, unde se presupune că şi-a îngropat comoara renumitul pirat Edward Teach – mai cunoscut sub numele de Barbăneagră. Ascult şi îi pun întrebări; în timp ce urcăm treptele spre veranda spaţioasă îmi spune, strângându-mă de braţ:

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Ştii tu pentru ce. îţi mulţumesc că încerci.

Mă aplec şi-mi scot un scaiete de pe pantof, detestând faptul că simte nevoia să-mi atragă atenţia, fiindcă am fost atât de absorbită de mine însămi.

— Cu plăcere, bombăn spre stâlpii verandei.

în timpul cocktailurilor, când mama începe o discuţie cu fotograful din Nashville, mă scuz şi plec spre bibliotecă, unde găsesc un volum vechi despre

ţestoaşele cu cap pătrat. Mă aşez şi citesc până la cină, străduindu-mă să mă concentrez asupra cuvintelor, nu asupra amintirii buzelor lui Miah lipite de ale mele, pe când stăteam amândoi pe plajă, acum două nopţi. Iată ce am aflat:

• Cea mai mare ţestoasă poate cântări până la 170 de kilograme.

• La fiecare doi până la trei ani, se întorc să depună ouă pe aceeaşi plajă pe care s-au născut.

• Un singur pui de ţestoasă din 4 000 va ajunge la vârsta adultă.

• Ţestoasele respiră la suprafaţă, chiar dacă pot sta ore întregi sub apă. însă adeseori se încurcă în plasele de pescuit şi, în strădania de a se elibera, pot să rămână foarte repede fără oxigen şi să piardă bătălia.

• Există ceva denumit căţărat eşuat, când o ţestoasă vine la ţărm să cuibărească, dar dintr-un motiv oarecare nu-şi depune ouăle înainte de a se întoarce în mare.

• O ţestoasă face mulţi pui pe care îi lasă să se descurce singuri – spre deosebire de iapă, să spunem, care are un singur mânz şi rămâne alături de el ca să-l protejeze până creşte şi e gata să fie pe picioarele lui sau până rămâne iar gestantă. Dar ţestoasele – şi

nu caii – sunt cele care au rezistat de pe vremea dinozaurilor.

Deci în mod clar este ceva valoros în lupta de unul singur. Ca mine, îmi spun. Şi, într-un fel ciudat, asta îmi dă speranţă.

După masă stau pe verandă împreună cu mama. Mă las pe spate în scaun şi mă uit la lună, cu pleoapele îngreunate.

— Ai devenit tăcută de când am ajuns aici.

Mai întâi mă gândesc că se referă la perioada de când suntem aici, pe verandă, dar nu, se referă la perioada de când am venit pe insulă.

— Şi tu la fel.

Se apleacă în faţă încrucişând picioarele; bâţâie neîncetat dintr-

unul.

— Deci eu îţi spun ceva, apoi îmi spui şi tu ceva.

— Tu prima.

— OK.

Trage aer în piept. îi dă drumul.

— Ştii, nu mă aştept să fie pe aici prea mult material de primă mână dinspre mătuşa Claudine, dar a lăsat un jurnal şi nişte cutii cu scrisori. Din câte văd până acum, a documentat totul. Mama ei se pare că reprezintă enigma.

— Cum adică?

— Până acum n-am găsit nici măcar un singur lucru de-ale lui Tillie Blackwood. Niciun jurnal, nicio scrisoare, nici măcar o listă pentru piaţă. Dar sunt o grămadă de materiale despre ceilalţi Blackwood. Vreau să zic, o grămadă. Şi mă gândesc că e rost de-o carte aici. Claudine. Mama ei. Toate femeile care au trăit, au iubit şi au murit pe insula asta.

— Este un roman istoric sau o nonficţiune? Ştii ce fel de poveste o să fie?

— încă nu ştiu. Dar o să aflu. Până la urmă, scrisul te poate salva. Şi acum chiar mi-ar prinde bine o salvare de-asta.

Are vocea puternică şi încrezătoare, vocea de Mamă-Mi-nune, dar ceva şovăie în ochii ei. A spus-o ani de zile – cum, atunci când viaţa ţi-e dată peste cap, scrisul te poate salva.

— O să afli, repet ca un ecou, fiindcă e tot ce pot face împreună cu ea în perioada asta – să fiu ecoul cuvintelor ei, pentru că e mai simplu decât să-i spun cum mă simt, de fapt.

— Ţie cum îţi merge cu scrisul? mă întreabă. Lucrezi la ceva?

— Nu chiar.

Am scris câteva lucruri despre Tillie şi Claudine, dar nu sunt decât istorioare interesante, chestii pe care nu vreau să le uit.

— OK.

Se foieşte un pic.

— Ce să-ţi mai spun?

Se gândeşte un pic.

— Fotograful m-a invitat să ieşim să bem ceva.

— Ăla cu care vorbeai?

— Chiar el.

Cretinul.

— Şi ce i-ai spus?

— Mersi, dar nu, mersi. Este mult prea devreme. S-ar putea să nu fiu pregătită niciodată. Dar a fost minunat că m-a invitat.

Sunt momente, iar acesta este unul dintre ele, când efectiv pot să-i văd durerea din inimă. O duce nu doar în inima ei, ci şi în braţe, pe umeri şi pe chip. Mă gândesc la soţul lui Tillie, care a îngropat-o în curtea din faţa casei şi a tăiat o buclă din părul ei, şi mă întreb dacă părinţii mei s-au iubit oare vreodată aşa sau dacă au crezut că se iubesc aşa. De ce oare unele iubiri au un termen de valabilitate şi altele durează pentru totdeauna? Deodată, mă simt prost că am fost doar un ecou şi că am vorbit cu mama din spatele zidului din sufletul meu.

— Acum tu. Spune-mi ceva ce nu ştiu, îmi zice ea.

încerc să dau la o parte imaginea mamei alături de fotograf, bărbatul ăsta străin, mai tânăr, care nu e tata. Vreau s-o întreb dacă ea şi tata mai vorbesc. Dacă încearcă să facă mariajul să funcţioneze sau gata, asta a fost şi aşa va fi de-acum înainte.

în schimb, îi spun:

— Nu sunt sigură că Saz şi cu mine vom rămâne prietene pentru totdeauna. Mereu m-am gândit că aşa vom fi, dar ne îndepărtăm una de alta. O simt. Nu e vorba doar că eu am venit aici. Şi ea se îndepărtează.

— Treceţi printr-o perioadă, spune mama. Să te îndepărtezi e nasol de tot, dar e normal. Dureri de creştere. După ce veţi depăşi momentul, vă veţi regăsi mai puternice ca oricând. Şi dacă te îngrijorezi în legătură cu asta, spune-i că ţi-e dor de ea.

Simt ce nu spune: Cum mi-e şi mie dor de tine.

La un moment dat simt un ghiont în braţ şi-l văd pe Jared lângă mine. îmi întinde un bilet. Primul meu gând este: De ce îmi scrie Jared un bilet? Dar apoi îmi arată cel mai mare rânjet şi îmi face cu ochiul atât de ostentativ, încât poţi să vezi de pe Marte motivul.

— Mulţumesc, îi spun.

— Oh, cu plăcere.

Oricum, rânjeşte în continuare. Răsucesc biletul în mână.

— De la cine e? mă întreabă mama, cu vocea somnoroasă după mâncare şi după întreaga zi.

— Nu ştiu.

Dar ştiu. Sper că ştiu.

Hai să ne vedem afară, la 10:30 p.m.

— E de la un băiat?

Da, îmi spun în gând.

— Poate, spun cu voce tare.

Ziua 5

(partea a doua)

Camioneta se zgâlţâie pe drum şi trece pe lângă han şi, odată ce intrăm pe sub stejarii cu crengile împreunate, îl văd că stinge farurile şi îşi vede de drum.

Mă întind după centura de siguranţă.

— Când o să mergi cu camioneta fără să vrei să-ţi pui centura, căpitane, atunci vei şti că eşti un insular.

— Poate nu vreau să fiu un insular, însă dau drumul

centurii.

— Ai putea să aprinzi iar farurile, ca să nu murim izbiţi de

ceva.

— în prima vară în care am venit aici, Shirley nu m-a lăsat să am o lanternă. Mi-a spus că pot vedea în întuneric. Trebuie doar să am răbdare să mi se obişnuiască ochii. Crezi că poţi face asta, căpitane? Să ai răbdare?

îmi aruncă o privire şi jumătatea aia de zâmbet care spune că nu se referă doar la văzutul în întuneric.

îmi freamătă stomacul. Fluturii îşi iau zborul. îi zâmbesc şi eu, tot pe jumătate:

— Poate.

Aerul scânteiază în jurul nostru. Ca prin minune, ne contopim cu insula.

Oricine ne-ar vedea ar putea crede că suntem fantome. Acum eram aici; într-o clipă, am dispărut. La început, abia dacă pot zări dunga albă a drumului. Apare în faţa noastră, câţiva centimetri din loc în loc. Copacii sunt ziduri neguroase pe ambele părţi şi aş vrea să-i spun să aprindă farurile înainte să dăm peste ceva sau cineva. îmi spun în gând: Nu-mi pasă ce zice Shirley. Ochii mei nu se vor obişnui niciodată.

însă treptat drumul se mai albeşte un pic, iar copacii devin uşor-uşor tridimensionali. Boabe de lumină pâlpâie pe cărarea din pădure.

— Licurici, spune el.

Deodată, ei ne luminează drumul. Sunt în copaci, pe cărare şi în frunziş. Steluţe sclipitoare care luminează calea pentru noi. îmi ţin respiraţia. Ştiu, în adâncul sufletului, că acesta este unul dintre acele momente pe care ţi le vei aminti mereu, şi pe patul de moarte. Mă uit la mâna lui, mare şi bronzată, aşezată pe volan, la piciorul lui desculţ de pe pedala de acceleraţie.

Este o plimbare nebunească prin întuneric, cu licuricii sclipind ca felinarele zânelor. încerc să mă agăţ de moment, fiindcă nu vreau să se termine. Vreau să-mi petrec timpul la nesfârşit mergând cu maşina prin noapte, alături de Jeremiah Crew.

Habar n-am dacă ne îndreptăm spre nord sau spre sud, dar nu contează. N-am nevoie să ştiu. închid ochii şi simt briza caldă pe chip şi pe braţe. Aş vrea să ridic mâinile în aer, ca în roller coaster, pentru că atât de liberă mă simt. în schimb scot o mână pe geam, ca şi când aş putea prinde noaptea care zumzăie, sclipeşte şi vâjâie pe lângă maşină, iar noi suntem parte din ea.

Apoi încetinim puţin şi deschid ochii. Miah a tras pe dreapta şi ne dăm jos, trântind uşile una după alta, un sunet care pare să se propage kilometri întregi. în timp ce el scormoneşte după ceva pe platforma maşinii, eu aştept, complet prezentă aici, pe drumul ăsta, cu arborii în spatele meu şi plaja în faţa mea. Indiferent ce se întâmplă, eu sunt aici, acum. Pe cer, dincolo de dune, se

zăreşte o strălucire care trebuie să fie luna.

Miah vine spre mine cu un rucsac şi o pătură, ca şi când ar fi plănuit să stăm multă vreme. încerc să nu dau atenţie păturii şi imaginii lui Miah lungit

alături de mine. Apoi mă uit mai atent la el şi văd că poartă nişte pantaloni foarte scurţi, de genul celor purtaţi de mama şi tata la ora de sport prin anii 1980.

— Ce naiba?

îi luminează cu lanterna şi văd că au un model de camuflaj, verde-închis.

— Şortul din uniforma oficială a US Army Rangers. Calitate militară. Practic, numai şmecherii duri îl pot purta.

— Şi cu tine, îi zâmbesc eu.

— Inclusiv eu, îmi zâmbeşte şi el. E şortul meu de lucru. E mai uşor să te caţări în copac. Mai uşor să cureţi drumurile, mai ales pe căldura asta. Mai uşor să-i scoţi pentru un scăldat în pielea goală.

Apoi coboară ochii şi îi lasă să adaste pe gura mea, ceea ce îmi provoacă două bătăi de inimă în plus. Privirile ni se întâlnesc.

— Hai să mergem.

Da, hai să mergem. Hai să mergem chiar acum. Să ne întoarcem în camionetă, ca să mă poţi săruta pe tot trupul sau hai să mergem pe plajă şi să întindem pătura aia pe nisip... însă el porneşte la drum şi, ce să vezi, şortul începe să-mi placă.

Ne croim drum printre dune, în întuneric. Ajungem la o baltă care a inundat poteca, întinzându-se până la iarba înaltă de pe partea cealaltă şi Miah spune:

— A rămas un pic de apă după furtună. Hai sus.

Se întoarce cu spatele.

— Ce?

— Haide, căpitane. Urcă în cârcă.
— O să-ţi rup spatele.

— N-o să-mi rupi nimic.

Aşa că îmi însod rochia în talie şi mă cocoţ la el în cârcă. îmi alunecă un picior şi aproape că ne răsturnăm, dar mă ţin bine cu celălalt şi practic îl sugrum cu braţul stâng, în timp ce dreptul flutură prin aer. Mă rog în gând: Te rog, să nu-i rup spatele. Te rog, fă-l să nu se întrebe ce naiba mănânc de sunt aşa de grea.

în sfârşit am o poziţie sigură şi mă prinde cu braţele pe sub picioare. Apoi trece prin apa care abia dacă-mi atinge călcâiele. Mă sprijin de el. Ieşim prea repede spre o plajă lată, foarte întinsă.

Aruncă bocceaua pe care a cărat-o, iar eu îmi scot pantofii. Mă aşteaptă stând în mâini. Rămâne aşa câteva clipe, cu picioarele în aer. Apoi revine în picioare şi pornim la drum.

Aştept să mă ia de mână. Să mă sărute. Să încerce să se dea la mine chiar aici, sub lumina lunii, pe pătura pe care a adus-o.

în schimb, el mă întreabă:

— Vrei să ne plimbăm?

— Da.

Aşa că plecăm la plimbare. Valurile ne udă în răstimpuri, dar apa e caldă. Nu e nimeni treaz în afară de noi, suntem singuri pe lume. Jeremiah Crew şi Claude Henry. Doar noi doi. Din când în când intrăm unul în altul, ni se ating braţele, dar nu ne ţinem de mână.

După un timp îmi spune:

— Nu trebuie să vorbim despre părinţii tăi, dar dacă vrei s-o faci, aici e un loc bun. Am avut o grămadă de conversaţii cu mine însumi noaptea, pe plaja asta.

Şi, ca prin minune, simt iar cum totul vrea să ţâşnească afară – aceleaşi lucruri pe care i le-am spus deja şi multe altele. Dar vreau şi să păstrez noaptea asta, s-o protejez de orice lucru trist sau dureros, şi din motivul ăsta îi

spun despre părinţii mei De Dinainte, cum nu se certau niciodată, cum se înţelegeau mereu. Cum am fost întotdeauna noi trei, toată viaţa mea, cum de aia nu am observat niciodată fuioarele de fum sau cutremurele de pământ.

— Oamenii se pricep foarte bine să ascundă ce nu vor să vedem, îmi spune el.

— Cred că am învăţat asta pe pielea mea.

Apoi îmi spune şi el despre mama lui, care cădea bolnavă la pat zile întregi, câteodată săptămâni la rând, şi despre felul în care, în ultimii cinci ani, a trebuit să aibă grijă de ea şi să-şi crească cele patru surori. Când vorbeşte despre mama lui aud povara din voce – truda, iubirea, responsabilitatea, resentimentul, protecţia. Toate aceste lucruri îl trag în jos, îngreunându-l. Şi apoi îmi spune despre surorile lui, una câte una, iar vocea îi devine uşoară ca un balon plutind spre cer. Aflu că lui Kenzie şi Lilei le place mult să citească. Kenzie câştigă deja premii pentru fotografiile ei, iar Lila l-a văzut de trei ori în concert pe Harry Styles. Aflu că, la 12 ani, Ally are deja la modul serios un iubit, iar Channy, cea mai mică, este starul echipei de fotbal în care joacă. îl întreb şi despre fratele lui şi îmi spune că a fost în două misiuni în Afghanistan.

— Destul despre mine, îmi spune. Ştii tu, deocamdată. Mai există, desigur, lucruri pe care vei vrea să le afli, dar te asigur că merită aşteptarea.

îmi dau ochii peste cap. Râde:

— Aşa, povesteşte-mi despre prietenii tăi de acasă.

îi spun despre Saz şi Yvonne şi despre convorbirea noastră de coşmar, la telefon. Când termin, îmi spune:

— Se pare că Saz este acum pe propria ei insulă. Nu trebuie decât să-i laşi un pic de timp.

Seamănă atât de mult cu ce mi-a spus mama, încât mă ia prin surprindere.

— Ce e? mă întreabă el.

— Nimic. Doar că a sunat destul de înţelept.

— Pentru că sunt înţelept.

îşi trece o mână prin păr şi mă uit ţintă la ancora de pe încheietură.

— Care-i treaba cu tatuajele?

— Ăsta – şi ridică ancora – este ca să-mi amintească de unde vin. Busola de pe umăr îmi aminteşte că o să-mi găsesc mereu drumul. Iar ăsta de aici...

întoarce încheietura. Joy.

— Este ceea ce caut.

Deci până la urmă nu era vorba de o fată.

— Mama e plină de bucurie. Face lucrurile mai frumoase doar fiind ea însăşi. Tatei nu-i reuşeşte mereu. Poate să fie şi el amuzant şi vesel, dar are şi toane.

— Unii oameni pur şi simplu nu sunt făcuţi pentru asta. Mama, de exemplu. Sau poate că sunt, dar ceva îi împiedică. Ca o depresie sau o pierdere. Eu mă străduiesc din greu pentru bucurie, dacă o avea sens ce zic. Pentru că sunt făcut pentru asta, dar nu chiar.

îşi freacă tatuajul.

— Cu tata e mai mult de-atât. E ca şi cum uneori, habar n-am, pur şi simplu nu vrea să fie fericit. E greu de explicat.

Şi chiar dacă am ştiut mereu că eu şi mama semănăm mult, asemănarea dintre noi devine tot mai vizibilă, pe măsură ce mă îndepărtez de Ohio – Claudine şi Lauren, Lauren şi Claudine, femeile Llewelyn. Tata, mai degrabă ca un invitat de marcă, îşi face apariţia din când în când.

— Nu-l ştiu pe om, dar mai degrabă mi-e milă de el, spune Miah.

— N-ar trebui. Este alegerea lui, nu? Nu doar să pună capăt căsniciei, ci şi cumva, nu ştiu, să se şteargă din peisaj cât noi eram încă acolo.

— Da, dar el pierde. Te pierde şi pe tine.

— Nu cred că el simte aşa.

Mergem fără să vorbim, braţele ni se ating iar şi inima îmi palpită sub lumina lunii. Dintr-odată îmi pare rău că am pomenit de tata. Nu-l vreau pe plaja asta, cu noi. Schimb subiectul.

— Unde crezi că o să ajungi până la urmă?

— în lumea asta?

— Da.

— Adică, în cele din urmă?

— Exact.

— Păi, sorţii zic că în puşcărie sau la reabilitare. Dar nu ştiu. Deocamdată sunt unde ar trebui să fiu. Shirley spune că insula are felul ei de a-ţi da ce-ţi trebuie.

— Tot ce mi-a dat mie este o tunsoare tâmpită şi nişte pişcături de insecte, care arată de parcă aş avea lepră.

Şi seara asta, şi poate pe tine.

— Poate exact de asta aveai nevoie.

Mă înghionteşte în braţ, iar eu îl înghiontesc în spate.

— Dar la sfârşitul verii? Unde o să fii într-o lună de aici

înainte?

— O să intru în CIA, rânjeşte el la mine. Dar tu?

— De când eram mică mi-am dorit să merg în California. E un ţinut atât de vast şi de îndepărtat şi, ei bine, pare pământul făgăduinţei. Am plănuit cu Saz să mergem acolo împreună şi să devenim scriitoare. Doar că eu m-am hotărât să merg la Universitatea Columbia, iar ea merge la Northwestern.

— Asta nu înseamnă că nu poate să se întâmple într-o bună zi. Şi nu înseamnă că nu poţi merge de una singură. Nu văd viitorul ca pe un drum întins, bine planificat şi organizat: şcoală, muncă, relaţii. Cred că viitorul este cam ca oceanul – nu ştiu, mai fluid.

— Uau, asta a fost profundă.

— Te face să mă vrei?

— Nu chiar.

— Mai aşteaptă niţel. Tind să am un efect întârziat asupra femeilor. Face parte din farmecul meu.

Ne întoarcem şi o luăm înapoi pe drumul pe care am venit; fiecare centimetru din mine e concentrat asupra acestei plaje, la apa care îmi udă picioarele, la aerul nopţii, la lună, la băiatul ăsta de lângă mine. Miah îşi scoate tricoul.

— Locul ăsta, aici. Exact ăsta e.

îşi dă jos şi şortul de uniformă, hainele lui zac aruncate pe plajă şi el a rămas gol puşcă. Se îndepărtează de mine, direct spre ocean. Rămân pe loc, înţelegând că am o alegere de făcut. Pot să stau aici, pe nisip, şi să aştept. Sau pot să-mi scot hainele şi să intru în apă. Pare un moment de răscruce în viaţa mea. Nu le mai cumpăni atât, Claudine.

Aştept până când îi dispare capul sub apă şi îmi scot hainele. Le arunc peste ale lui; am rămas în chiloţi, fără sutien. Rămân cu slipul pe mine, îmi acopăr pieptul cu mâinile şi pe jumătate mergând, pe jumătate sărind, intru în apă înainte să mă pot răzgândi. înaintez până când apa îmi ajunge mai sus de talie şi apoi mă las pe vine, ca să mă acopere oceanul.

Miah este o umbră întunecată, în depărtare, scufundându-se şi ieşind la suprafaţă dintre valuri, ca un delfin. Mai avansez un pic stând pe vine, apoi îmi amintesc de Danny şi de curentul de reflux, de faptul că locul ăsta este, se pare, teritoriu de înmulţire pentru

rechini. Mă opresc şi aştept, cu inima bătând mai tare decât zgomotul valurilor. Un minut sau două mai târziu, îl văd pe Miah înotând spre mine. Mă las şi mai jos, încercând să adun apa sub

mine şi în jurul meu. Iese la suprafaţă ca să respire, la doar o jumătate de metru. Sclipeşte în lumina lunii.

— Vezi? rânjeşte el. Efect întârziat.

Călcăm apa privindu-ne în ochi. Nu ştiu de ce, dar pare un moment memorabil.

— Isuse, eşti superbă, îmi spune el şi mă sărută.

Apoi se scufundă iar şi înot după el până când abia dacă mai ating fundul cu picioarele. Apa e caldă şi bună. Lumina lunii se reflectă pe suprafaţa ei.

Mă gândesc la viitorul fluid ca acest ocean, apoi mă imaginez parte delfin, parte sirenă. înot spre Miah şi-l cuprind cu picioarele. Chiar dacă eu nu sunt dezbrăcată, el este şi, cumva, parcă acum mă simt cel mai aproape de un băiat decât am fost vreodată. Mă ţine în braţe şi plutim aşa multă vreme, legănându-ne pe valuri, cu pieptul meu lipit de al lui, cu inima mea lângă a lui.

Merge complet dezbrăcat până la grămada pe care am lăsat-o pe nisip şi nu mă pot abţine să nu trag cu ochiul spre el, zvelt şi bronzat, cu pielea udă sclipind în lumina lunii. Ne luăm hainele; îmi trag pe mine rochia care mi se lipeşte de trup ca iarba de mare. Apucă un prosop şi mi-l întinde, apoi ia unul şi pentru sine. Abia acum mă uit drept la el – întreg, din cap până-n picioare. Şi îmi este foarte, foarte clar că timpul pe care l-am petrecut împreună în apă a avut un efect asupra lui.

Aşa că încerc să mă uit oriunde altundeva, numai la el nu.

— Ce s-a întâmplat, căpitane?

— Nimic. Doar că luna e aşa de frumoasă.

Râde şi într-un final îşi pune şortul. Ne aşezăm pe pătură şi bem sucurile pe care le-a adus, iar eu aş vrea ca noaptea să nu se sfârşească. Aş putea locui aici. Aş putea trăi chiar aici, îmi spun.

Apoi, nu ştiu de ce, mă gândesc la acea

Claude care eram înainte de vara asta, fata care nu ştia că oamenii pleacă şi că iubirea se poate răzgândi. Aşa mă simt în acest moment, pe această plajă, sub lună, alături de acest băiat – eu însămi, din nou.

Stăm unul lângă altul cu braţele atingându-ni-se şi nu spunem o vorbă. Doar privim apa şi aşteptăm. Valurile vin şi pleacă rostogolindu-se şi în întuneric, în bezna nopţii, sunetul lor e ameninţător ca tunetul. Tremur. Fără o vorbă, îmi întinde tricoul lui. Mi-l trag pe mine, chiar dacă noaptea e atât de caldă încât pielea mi s-a umezit de la aer, nu doar de la apă, iar părul mi s-a lipit de frunte.

Stăm aşa o oră sau poate mai mult. Pierd noţiunea timpului şi îmi place că ar putea fi miezul nopţii sau ar putea fi 2 dimineaţa. Timpul nu prea contează aici, indiferent ce spune mama. Stăm uitându-ne amândoi la ocean. Mi-am cuprins genunchii cu braţele; el se sprijină în mâini, lăsat pe spate, cu picioarele alea lungi întinse în faţă. Mă umple un sentiment straniu că suntem separaţi, dar împreună. Noi doi suntem singurii oameni din lume, care stau aici, în acest loc de pe această insulă, aşteptând să apară ţestoasele din mare.

La un moment dat, mi se pare că văd una în lungul plajei. Mă aplec în faţă şi îmi dau seama că a văzut şi el, pentru că s-a ridicat în capul oaselor. Ne ţinem respiraţia amândoi deodată, dar se dovedeşte a fi un alt soi de creatură, poate un raton, ceva scund care fuge din raza vederii noastre. Miah se aşază la loc şi ne uităm în continuare la ocean. Sunt conştientă de tot, de trupul meu în alertă, de pielea mea receptivă. De aerul nopţii, de senzaţia de uşoară asprime a tricoului lui pe pielea mea, de felul în care mă înfăşoară materialul, mirosind ca el. De nisipul de sub tălpi, de nisipul care mi le înconjoară când le îngrop în plajă. De mirosul apei sărate şi de sunetul valurilor care se întind spre noi, se retrag, se întind, se retrag. De lumina lunii şi a stelelor şi de faptul că sunt mai multe decât am văzut vreodată chiar şi la fermele din Ohio. Le memorez pe toate, le aduc în mine, unde o să le păstrez pentru totdeauna, ca să fiu în stare să le scot la

suprafaţă din nou, într-o bună zi, peste multă vreme, când voi fi departe, foarte departe de insulă. Băiatul ăla de o vară, cum îl chema? S-ar putea să nu-mi amintesc, dar nu voi uita niciodată cum am aşteptat alături de el, pe nisip, să apară ţestoasele.

Deodată se ridică şi-mi întinde mâna. Nu vreau să plec, dar îl las să mă tragă în sus, pentru că tot trebuia să ne urnim, până la urmă. îl urmez pe lângă

dune, apoi o apucăm pe potecă, îndepărtându-ne de plajă. Aş vrea să mă întorc şi să stau acolo până la răsărit, fără să vorbim, fără să ne atingem, dar împreună.

La marginea pădurii se întoarce şi mă priveşte, îmi urmăreşte cu degetul linia maxilarului şi a bărbiei. Se întâmplă brusc. Gura lui pe gura mea. Mă trage spre el sau poate că eu îl trag spre mine. Oricum ar fi, ne sărutăm şi ne tot sărutăm. Când, într-un final, ne desprindem, îmi spune:

— Uau.

Exact ca înainte, doar că nu chiar ca înainte.

— Uau, repet eu.
— Uau, spune el din nou.

Ziua 6

în ziua următoare mă duc la magazinul universal, pentru conversaţia telefonică săptămânală cu tata. Ultima dată când am vorbit cu el eram în camera de oaspeţi din casa bunicilor, în Atlanta. L-am rugat să mă lase să mă întorc mai devreme acasă, în Mary Grove, şi m-a refuzat. îmi imaginez toate lucrurile pe care aş vrea să i le spun acum. Mama nu doarme. Am auzit-o noaptea trecută, pentru că nici eu nu dormeam. Stăm acolo, în casa lui Addy, fără să putem dormi, aşteptând să te răzgândeşti şi să ne spui să ne întoarcem acasă.

Dar conversaţia noastră a decurs aşa:

— Cum este insula?

— în regulă.

— E cald?

— Da.

— Cum s-a adaptat Dandelion?

— Bine.

(Multe pauze stânjenite aici.)

— Bradbury vrea să te salute.

Apoi îl aud pe Bradbury gâfâind la telefon, şi dintr-odată îmi vine să închid, ca să nu fac telefonul fărâme. Dar mai întâi spun:

— Bradbury, vreau să mă asculţi bine. O să mă întorc. îţi promit. Să nu crezi că am plecat fiindcă nu te iubim.

Apoi tata ia telefonul şi mai vorbim un minut, două, despre lucruri fără importanţă – îmi pomeneşte despre un film pe care l-a văzut şi îmi spune despre maratonul pentru care se antrenează, iar în cele din urmă spune:

— Te iubesc, Ghemotoc.

Trebuie să-mi adun toate forţele ca să spun:

— Şi eu te iubesc.

Şi chiar îl iubesc. Ar fi mult mai uşor dacă nu l-aş iubi.

Seara, toată lumea de pe insulă coboară la han pentru ceea ce ei numesc fiertură ţărănească, adică un fel de mâncare făcut din cartofi, porumb, cârnaţi şi creveţi fierte laolaltă într-un ceaun uriaş, în aer liber. Mama se amestecă printre adulţi, iar eu îl găsesc pe Jared servind oaspeţii cu mâncare. în timp ce-mi umple farfuria, îmi spune:

— Deci biletul ăla pe care l-am livrat. Ţi-am împlinit toate aşteptările şi visurile?

— O parte dintre ele.

Râde cu gura până la urechi şi nu mă pot abţine: râd şi eu. Chiar dacă sunt mai mică decât el, mă simt ca o soră mai mare când îi spun:

— Dar tu? Te întâlneşti cu cineva?

— Aş vrea eu.

— Dar Miercuri?

— Nu prea sunt genul ei.

Dintr-un motiv sau altul asta sună destul de ciudat, dar apoi apare şi Miercuri, de parcă am fi invocat-o, şi mă salută:

— Hei, Continentale».

Le spun că ne vedem mai târziu, la artificii, şi găsesc un loc pe iarbă, aproape de mama. Mănânc în linişte, în timp ce ea vorbeşte cu un trio format din femei în vârstă, toate cu accentul acela blând, sudist. Fotograful stă pe aproape, cu spatele spre noi, şi îmi spun: Te provoc să vii încoace. Nu vine. După aceea mă întâlnesc pe plajă cu Jared, Miercuri, Emory şi cu ceilalţi membri ai personalului. Mă uit după Miah, dar nu e aici.

Ne strângem la marginea dunelor ca să ne uităm la focul de artificii lansat peste insulele din vecinătate. E ceva reconfortant în trosnetul, şuieratul şi pocnetele pe care le scot în timp ce aerul explodează de steluţe – albastre, roşii, verzi şi aurii. Mă gândesc la toate zilele de 4 Iulie şi în fiecare dintre ele sunt ambii mei părinţi. Noi trei în Rhode Island, privindu-le de pe ponton alături de o sută de oameni. Noi trei în Atlanta, la picnic în Piedmont Park, sub un cer din culori strălucitoare. Noi trei în Ohio, bând limonade acidulate alături de Saz şi familia ei.

Se aude un bubuit puternic şi rachete aurii se înalţă pe cer.

Miercuri spune:

— V-ar plăcea să aveţi penisuri în loc de braţe şi trunchiuri de copac în loc de picioare?

— Ce fel de copaci? întreb eu.

— Stejari de Virginia. Ba nu – palmieri. Din ăia înalţi.

— Penisuri în loc de braţe, continuă Jared, apoi mimează cât poate de bine braţele-penis, ceea ce ne face să izbucnim într-un râs incontrolabil.

După ce ne liniştim, Emory oftează.

— Trebuie să mă culc cu cineva. Pe o insulă nu sunt prea

multe opţiuni.

— Mersi, spune Miercuri.

— Ştii tu ce voiam să zic.

— Dar vecinii noştri de peste apă? întreb făcând semn din cap în direcţia artificiilor.

— N-ar pleca el vreodată de-aici.

Miercuri se întoarce cu faţa spre cer, în timp ce Emory spune:

— S-ar putea să plec. Nu-s făcut să fiu călugăr.

— Mie mi-ar plăcea să fiu îndrăgostit, spune Jared în felul lui optimist, dar la final îi scapă un oftat. Gen, mă întreb dacă sexul e într-adevăr diferit când eşti îndrăgostit de cineva.

Şi chiar dacă sunt virgină, aş vrea să-i spun că sexul e doar sex. Nu contează cu cine îl faci, cât timp ai consimţământul celuilalt şi el pe al tău, şi cât timp îţi plac mâinile lui pe trupul tău şi gura lui pe a ta. Cât timp există tot felul de posibilităţi şi acel „aproape” şi acel „poate”.

Dar în afară de partea cu consimţământul, nu ştiu dacă mai cred cu adevărat în chestia asta.

— Nu ştiu.

Miercuri îşi întinde braţele ca şi cum ar încerca să apuce artificiile.

— Aş vrea să văd cum e cu oameni diferiţi. Să văd cum sunt eu cu diferiţi oameni. Oameni de toate sexele. Să am şansa să iubesc pe cine vreau şi, dacă într-adevăr mă îndrăgostesc, minunat. Dacă nu, cel puţin o să mă distrez un pic. Ce ştiu este că în momentul ăsta nu vreau să mă leg de nimeni.

Nu ştiu de ce, dar se uită la mine.

— Pentru că mereu se termină la fel, nu? Te simţi bine şi celălalt se simte şi el bine şi toată lumea se distrează şi, odată ce vânătoarea a luat sfârşit, brusc celălalt începe să vâneze pe altcineva, de parcă tu nici n-ai fi existat vreodată, în plus, îmi place prea mult să fiu eu însămi.

Mă gândesc: Poate că este mereu la fel, dar eu vreau să cred că nu este. Aş vrea să cred că e mult mai mult decât

vânătoarea şi capturarea.

— Nu crezi că poţi fi tu însăţi şi alături de cineva? o întreb.

Scoate un hohot cinic.

— Nu, Continentalo. Nu cred. Prietenii mei, mama – cu toţii au devenit versiuni ale lor înşişi. Gen, versiuni distorsionate, ca alea din oglinzile de bâlci. Nu, mulţumesc.

în ciuda propriei familii descompuse şi a tuturor lucrurilor prin care trec, îmi pare rău pentru ea. Nu pare să mai creadă în nimic şi poate – doar poate – eu mai cred încă.

Miercuri se trage de una dintre cozile ei lungi şi apoi mă fixează iar cu privirea.

— Dar tu? Te-ai culcat vreodată cu cineva?

Jared scutură din cap:

— Nu te simţi obligată să-i răspunzi.

Mă uit la Grady, care vorbeşte cu unul dintre oaspeţii de la han, o doamnă cam la 30 de ani. Mă uit la focurile de artificii explodând şi apoi murind peste ape. Mă gândesc să inventez o poveste, ceva elaborat şi erotic. Poate chiar să aduc vorba despre Shane Waller şi actul sexual aproape înfăptuit în hambar.

Dar toţi ceilalţi sunt sinceri, inclusiv Noua Claude, de aceea spun:

— Aproape. Cu un băiat din Ohio.

Nu pomenesc faptul că abia dacă mă mai gândesc acum la Wyatt Jones.

— Sora mea crede că, tehnic vorbind, nu se numără ca sex decât dacă e vorba de un penis şi un vagin. Gen, dacă tipa merge pe anal, e tot virgină.

Emory se holbează la ea.

— Deci atunci, potrivit soră-tii, nimic nu se pune în afară de sexul hetero?

— Doar vă spun ce crede ea. Nu trebuie să te enervezi pe mine.

— Frate, ăsta e un rahat. Ra. Hat.

— Prietena mea cea mai bună e lesbiană şi s-a îndrăgostit, le spun eu. Şi nu cred că ea ar fi de acord că partidele de sex pe care le are cu iubita ei nu se numără.

Dintr-odată simt nevoia s-o protejez. Genul de protecţie „săltaţi-maşina-de- pe-copil”. Nu doar cu Saz, ci şi cu Yvonne. Cu amândouă.

— Nu cred că există ceva de genul „tehnic vorbind”. E vorba doar de persoana alături de care eşti şi despre cum te simţi. Sexul e sex. Dragostea e dragoste. Nu am nevoie de vreo teorie stupidă din anii 1950 care să-mi spună ce e sau ce nu e. Indiferent ce se întâmplă şi indiferent cum pare, cred că ştii aici – mă bat cu mâna în dreptul inimii – dacă mai eşti sau nu virgină.

Miercuri se apleacă.

— E ca şi când ai trece o graniţă invizibilă pe care numai tu o vezi. Tu o stabileşti. Eu o stabilesc. Noi o stabilim.

— Huh. Da.

— Sunt de acord, spune ea.

— Poftim?

— Sunt de acord cu tine.

Rămânem uitându-ne una la alta, tăcute şi uluite, pentru că

simţim la fel. Jared îşi ciocneşte sticla de a mea.

— Beau pentru asta.

Iar eu mă gândesc: Ce bine îmi pare că sunt şi ei aici. Datorită lor, Saz îmi lipseşte parcă mai puţin, dar totodată mai mult. Brusc îmi vine să-i dau un telefon ca să-mi cer scuze că n-am

întrebat mai multe despre Yvonne, mai

multe despre cum se simte ea, Saz, despre cum îi merge. în ultima vreme nu mi-a fost cea mai bună prietenă, dar nici eu ei.

Emory şi Miercuri îşi ciocnesc sticlele cu ale noastre.

— Dumnezeule, suntem profunzi, spune ea.

Apoi vine mama ca să-mi spună că se duce acasă. Mă ofer să merg cu ea, dar îmi zice:

— Nu, rămâi cu prietenii tăi. E bine să văd că te distrezi. Doar să fii acasă cel mai târziu la ora 1.

Conversaţia se mută de la sex la SSS, sau Societatea Sertarului

Secret.

— Ai fost în Apartamentul Blackwood de la han? mă

întreabă Emory.

— Nu.

— E acolo un monstru de birou care ocupă cea mai mare parte a camerei şi care are un soi de compartiment ascuns. Oamenii au lăsat dintotdeauna bilete acolo. Gen, de când există hanul. Sunt bilete de amor, poveşti despre şederea lor aici, despre ţestoasele de pe insulă, despre uragane. Lucruri de genul ăsta.

Jared ia o gură din băutură şi se şterge pe buze.

— Cele de dragoste sunt chiar mişto. Acum e cineva cazat acolo, dar putem să ţi le arătăm când se eliberează camera. Am scris şi eu câteva scrisori. Pentru bunicul meu. Pentru prietenul meu Rashid, cel care a murit. Dar am mai scris câteva şi pentru mine. în genul: „Dragă Jared, trebuie să-ţi aminteşti că viaţa e scurtă, aşa că obţine tot ce e mai bun de la fiecare secundă”.

Miercuri desenează cu o scoică cercuri pe nisip.

— Cu toţii am scris. „Dragă Miercuri, nu mai fi aşa de aspră cu tine. Dacă tu nu te iubeşti, n-o să te iubească nimeni.” Când am ajuns prima dată aici, am scris una şi familiei mele, pentru că nu le-am putut spune unde sunt sau de ce am plecat.

Vocile lor urcă şi coboară, amintindu-mi de călătoriile făcute cu părinţii mei, pe când eram mică şi stăteam pe locul din spate, uitându-mă pe geam sau citind, ascultând, dar nu prea, ce vorbeau între ei, aproape, însă la mare depărtare. Mă uit spre imensitatea neagră a oceanului, spre luminile din depărtare, venite dinspre o insulă necunoscută, şi mă gândesc ce aş putea să- mi scriu mie însămi sau poate lui Miah.

Dar dacă îi caut casa în noaptea asta, să mă strecor la el în pat şi să-l iau prin surprindere? îmi şi imaginez. Pielea lui. Pielea mea. Goală. Fierbinte. El. El. El. Băiatul ăsta care mă ştie deja atât de bine şi mă place oricum, în ciuda felului în care sunt. îmi ating braţul şi simt că arde doar fiindcă m-am gândit la el.

Apare cinci minute mai târziu, o siluetă întunecată străbătând nisipul. Nu trebuie să-i văd chipul ca să ştiu că el este. îi cunosc deja mersul şi felul în care se mişcă. îmi întinde mâna fără o vorbă, iar sângele începe să-mi pulseze în vene şi inima mi-o ia la fugă de parcă m-aş fi trezit dintr-un somn lung. Miercuri se apleacă să-i spună lui Jared ceva la ureche, apoi ne privesc amândoi. Emory îi dă o bere lui Miah.

— Nu, sunt bine, omule, spune el, apoi se întoarce spre mine: Vrei să plecăm de-aici, căpitane?

— Da.

Ziua 6

(partea a doua)

Ne îndreptăm spre nord, către o fâşie pustie de plajă, unde ne plimbăm şi vorbim uitându-ne după ţestoase. Mi-aş dori să mă sărute sau să mă ia de mână, dar n-o face. îmi spun că e OK, putem fi doar prieteni. Nu e timp pentru altceva, oricum, fiindcă amândoi vom pleca de aici. Suntem două vapoare trecând unul pe lângă altul într-o lungă noapte de vară şi eu sunt cea care decide asta, nu el. în timp ce ne îndreptăm înapoi spre camionetă, printre dune, îi trag un pumn în braţ, de parcă am fi vechi amici.

— Eşti bine, căpitane?

— Excepţional.

Excepţional ?

Pe drumul de întoarcere spre sud, dăm peste casa vopsită în albastru-aprins, cea cu balansoarele pe terasă. Miah încetineşte cu o mână pe schimbătorul de viteze şi cu cealaltă pe volan. E ceva cât se poate de firesc, cât se poate de languros în felul în care îi atârnă mâna. Sau poate că aşa e el, pur şi simplu.

— Vrei să intri un pic?

Motorul camionetei merge la ralanti.

— E casa ta?

— Nu, mă gândeam să dăm o spargere.

— în cazul ăsta, bineînţeles.

Da da da.

Ca prin farmec, tot trupul îmi intră în alertă. Dacă intru, se poate întâmpla orice. încerc să nu mă gândesc deocamdată la ce va fi. Mă concentrez să ies din camionetă, să mă îndrept spre casă, să urc scările, să-l aştept să deschidă uşa, să-l urmez înăuntru.

Casa, în sine, e micuţă. E aprinsă o singură lumină, pe o masă vizavi de şemineu. Mă uit împrejur şi decid că în casă e la fel ca în camionetă – plin de mici comori. Cranii de animale de diferite mărimi, oase şi cochilii. Fotografii alb-negru cu alte oase şi cochilii, cu ruinele Rosecroft, cu dune, urme de ţestoase, cu oceanul. Dacă aş fi conceput un loc în care să trăiască Jeremiah Crew, ar fi fost exact ca ăsta. O casă de un albastru aprins. O vitrină plină de curiozităţi. Rafturi dând pe-afară de cărţi. Hărţi şi aparate foto vechi, relicve peste tot. Chiar şi un schelet de ceva.

— Toate astea erau aici când te-ai mutat?

— Unele, da. Am mai adăugat şi eu câteva lucruri. Am făcut locul să fie al meu.

Ridic un craniu de animal.

— Multă natură, cu ghiotura.

Râde. Las craniul jos şi mă aşez pe marginea canapelei, străduindu-mă să-mi fac creierul să se concentreze, să nu se piardă cu firea, să nu ne imagineze pe noi doi goi, în patul lui, adică exact ce mi-aş dori să fac. îl văd cum scoate din frigider două sucuri.

Ridic privirea spre fotografiile înrămate de pe pereţi. Ochii îmi rămân pe o poză a ruinelor, dezolante pe fundalul unui cer mohorât.

— Tu ai făcut pozele?

Ridică privirea spre ele.

— Depinde dacă-ţi plac sau nu.

— Sunt obsedante.

Sunt un amestec de sălbatic şi frumos, întuneric şi lumină.

— Atunci, da, eu le-am făcut.

— Ai putea să le vinzi.

— Nu ştiu. Poate. Bram a fost cel care m-a băgat în asta. Mi-a dat camera şi a spus, îţi jur: „Poate că asta o să te ajute să vezi şi altceva în afară de tine însuţi”.

Miah lasă sucurile în faţa mea.

— El mi-a dat şi casa asta. De fapt, el şi Shirley mă lasă să stau aici verile. Am participat la Outward Bound de atâtea ori, încât, în cele din urmă, mi-au oferit un job. Unul dintre avantaje este că pot locui aici.

A trecut iar în cealaltă parte a camerei, căutând printr-o colecţie de discuri depozitate lângă un pick-up.

— O parte din treaba mea este să conduc grupurile Outward Bound care sosesc pe insulă ca să cureţe drumurile, să le facă ţestoaselor cuiburi, genul de lucruri care-i ţin pe oameni afară, la treabă. Aceleaşi rahaturi pe care le-am făcut şi eu prima dată când am venit aici.

— Ce se întâmplă la finalul verii?

— O să mă alătur programului spaţial.

— Credeam că te duci la CIA.

— De fapt, particip la amândouă.

Aşază un teanc de discuri pe platan.

— NASA şi CIA sunt ceva de genul „Avem nevoie de tine. Spune cât vrei”.

Se scufundă pe canapea alături de mine, în timp ce primul disc începe să se învârtească. Dar are ceva greu în voce.

— Hai să nu vorbim despre asta cât eşti aici. Acasă la mine.

Se apleacă. Mă sărută. înainte de a mă pierde în fiinţa lui, mă

retrag.

— Eşti OK, căpitane?

— Ai ceva mai tare decât apa?

Nu-i vorba că simt nevoia să beau ca să mă simt mai curajoasă; e vorba despre dorinţa de a opri timpul – sau cel puţin de a-l încetini – ca să pot savura fiecare moment. Ridică o sprânceană.

— E nişte votcă la rece, de acum vreo sută de ani. Din amabilitatea lui Bram şi Shirley, dar o ţin pentru musafiri.

— Mulţumesc.

Dau să mă ridic, însă îmi spune:

— Te servesc eu. Nu sunt total lipsit de maniere.

îl privesc cum se duce în bucătărie, deschide frigiderul, scoate votca şi îmi toarnă cam două degete. Aş vrea să-i spun să umple paharul – poate că simt totuşi nevoia să mă simt mai curajoasă –, dar nu vreau să par beţivă. Când se întoarce, îl întreb:

— Pentru tine n-ai pus?

— Am băut destul în viaţa mea. M-am oprit la 14 ani. Am încetat cu toate la 14 ani.

îmi întinde paharul, îşi lasă braţul pe spătarul canapelei şi mă priveşte drept în ochi.

— Ei, nu chiar cu toate.

Rămâne cu ochii pe mine cât las paharul jos, fără să fi sorbit măcar o dată din el. Exact în acelaşi moment ne repezim unul la altul. Mă sărută. îl sărut. Sângele din vine şi inima îmi pulsează iar cu atâta putere, încât mă întreb dacă o să-mi reziste corpul. Mă mângâie pe faţă, apoi mâna îi coboară. Şi asta este. Da da da. Deodată sunt cea mai curajoasă persoană din lume.

Mă urc peste el aşa încât să-l încalec şi îl simt prin pantaloni, în timp ce ne sărutăm tot mai tare şi mai tare. Apoi ne întindem, eu tot deasupra lui, şi trebuie să mă retrag un moment, pentru că e prea mult şi o să-mi explodeze inima. Respirăm amândoi greu, încercând să ne umplem plămânii cu aer şi îmi aud inima bătând să-mi spargă pieptul, de parcă ar încerca să iasă de- acolo.

Aruncă pernele pe jos, ca să facă mai mult loc. Mă sărută iar. îşi încolăceşte braţele pe talia mea. Mă răsuceşte ca să ajung sub el şi, cumva, reuşim să rămânem pe canapea. Ne privim în ochi, apoi se împinge în mine şi totul e în ceaţă, buzele lui sunt lipite de ale mele, iar singurele lucruri care există pe lume sunt gura lui, pielea lui şi muşchii supli şi încordaţi de pe spatele lui, sub palmele mele.

îl sărut până când aterizăm cu efect de bumerang în zona periculoasă, cea baricadată şi marcată cu bandă galbenă, presărată cu fumigene, sirene de alarmă şi indicatoare de avertizare. Cea care îmi amorţeşte creierul şi nu-mi mai dă voie să mă gândesc la nimic altceva. Ignor vocea din mintea mea care strigă: Chiar se întâmplă. Mă simt chiar pe muchie, canapeaua a luat foc şi îmi arde tot spatele, din creştet până la călcâie, însă nu-mi pasă. Simte şi el şi se răsuceşte un pic, dar nu-i dau drumul. Aşa că acum ardem amândoi aici, pe canapeaua asta.

Dar de data asta nu mă opresc. Nici măcar când îmi spune că n-are boli cu transmitere sexuală, că nu practică decât sexul protejat. Nici măcar atunci când îmi spune:

— Eşti sigură? Aminteşte-ţi – patru săptămâni. Atât. Chiar mai puţin, deja.

— Da, îi răspund. Da.

— Glumesc, dar nu prea, căpitane. N-o să merg mai departe de-atât fără

— consimţământul tău.

Asta mă şochează, pentru că nu-mi amintesc ca Shane să-mi fi cerut vreodată binecuvântarea. Pot să spun „nu” şi ne oprim chiar acum.

— Da, îi spun din nou. îl ai. Cât timp am şi eu

consimţământul tău.

Şi pot să spun din expresia de pe chipul lui că este şi el şocat.

— Da, îmi spune, foarte încet. Dumnezeule, da.

Ca să-mi dovedesc mie şi să-i dovedesc şi lui că sunt sigură şi că asta e ce vreau, sută la mie, îi scot tricoul, îl sărut pe gât, pe umăr, pe piept. Geme un pic, apoi îmi scoate rochia alb cu roşu pe care mi-am cumpărat-o la ultimul 4 Iulie. Sunt fără sutien, doar în chiloţi, iar el e încă în pantalonii scurţi. întind mâna spre ei, însă nu pot să-i scot, aşa că mă ajută, dar nu poartă deloc lenjerie, aşa că rămâne complet gol, iar acum chiar pot să mă uit la el, fiindcă poate aşa se face sau poate că în fine vreau să ştiu, şi văd o dâră subţire de păr auriu care pleacă de pe piept şi se continuă până jos de tot.

Mă lupt cu impulsul de a mă acoperi cu mâinile. îl las să mă sărute pe sâni şi, cu toate că, tehnic vorbind, am ajuns deja până aici cu un băiat, acum pare mult mai mult.

Apoi îmi scoate chiloţii dintr-odată, de pe ambele picioare în acelaşi timp, şi îmi priveşte trupul, iar eu rezist nevoii de a apuca pătura de pe spătarul canapelei, ca să mă acopăr. îl las să mă privească, dar nu pentru multă vreme, fiindcă îl sărut din nou; mâinile lui sunt în ce a mai rămas din pletele mele, apoi îl văd că se răsuceşte într-o parte şi pescuieşte ceva din buzunarul pantalonilor.

Caută un prezervativ.

Când se întoarce iar spre mine, cu prezervativul în mână, îi spun:

— Uau. Dar ştiu că ai încredere în tine.

— Nu e vorba de încredere. Ci de speranţă. Altminteri, salut.

Face semn cu mâna spre trupul lui şi-mi aruncă un zâmbet siropos. Apoi expresia i se schimbă într-un zâmbet sincer şi nu mă pot abţine, îi sărut gropiţele din amândoi obrajii, apoi mă sărută şi el pe gât şi, chiar când mă gândesc că s-ar putea ca trupul să-mi explodeze ca un foc de artificii, se întâmplă.

Sunt în acelaşi timp şi în trupul meu, şi în afara lui. Pe măsură ce se derulează evenimentele, este o parte din mine care îmi povesteşte totul: Acum desface prezervativul. Acum şi-l pune.

Capul a preluat conducerea şi nu-mi doresc decât să tacă naibii şi să lase trupul la comandă.

Acum poţi să-l simţi. Acum intră cu tot cu prezervativ.

Mă surprinde să-l simt înăuntru, deşi mă aşteptam să se întâmple. E ca la petrecerea de ziua mea din clasa a cincea, când s-au ascuns cu toţii în camera mea, dar eu ştiam că vor să mă surprindă, fiindcă îmi spusese Saz înainte, însă tot m-am speriat când au început să ţipe şi să alerge spre mine.

— Eşti bine, căpitane? îl aud.

— Da. Sigur.

Mintea îi spune trupului să înceteze să se mai gândească la petrecerea aniversară din clasa a cincea şi să se mişte, pentru numele lui Dumnezeu, aşa că mă mişc. Dar mă simt ca Omul de Tinichea din Vrăjitorul din Oz, înţepenită toată, ca un măturoi. Brusc încep să mă gândesc la Vrăjitorul din Oz, un film care nici măcar nu-mi place, iar acum mă gândesc la cum mă gândesc atât de mult la Vrăjitorul din Oz, încât am uitat să-mi povestesc ce se întâmplă.

Acum chiar îl simţi - îl simţi pe tot. Şi încă o surpriză. Nu e neapărat durere, ci surpriza trupului meu experimentând ceva cu totul nou. Sorb efectiv aerul. Cu un sunet puternic, gemut şi icnit, care îl face să se oprească şi să mă privească caraghios. înainte să mă poată întreba ce mama naibii a fost aia sau să se răzgândească în privinţa sexului cu mine, îl sărut. Mă întreb dacă sângerez pe toată canapeaua, dacă himenul meu mitic s-a rupt

sau nu. Chiar dacă nu s-a rupt şi chiar dacă asta a fost cea mai ciudată şi teribilă partidă de sex care s-a petrecut vreodată pe planetă, ştiu că, tehnic vorbind, se numără. Se numără. Chiar dacă virginitatea este un construct heteronormativ şi patriarhal...

Acum se mişcă deasupra ta. Şi tu te mişti cu el, chiar dacă habar n-ai cum. Te rog, te rog să taci, creierule.

Iar apoi, ca prin miracol, mintea îmi amuţeşte complet. Iar trupul preia controlul. Este ca şi cum el ştie ceva ce eu nu ştiu, ca şi când trupul meu şi al lui se cunosc şi se înţeleg unul pe celălalt, ca şi cum sunt menite să se mişte împreună, în felul ăsta. Dar apoi, brusc, se termină. Adică el termină. Iar ăsta e un alt lucru surprinzător – faptul că finalul pare să depindă de el. Aproape că-i spun: Hei, mai vreau. Eu nu am terminat. Dar nu spun nimic.

Şi, uite-aşa, toţi aceşti ani de aşteptare au luat sfârşit.

După aceea se răsuceşte de deasupra mea şi stăm întinşi, eu pe spate, el pe-o parte, înghesuiţi pe canapea, care pare dintr-odată mai mică decât era acum câteva momente, holbându-ne la grămada de cranii aşezate cu pricepere în stivă, clătinându-se şi legănându-se, scoţând sunete seci de oase lovite între ele.

îmi ia mâna.

— Când a ajuns aia acolo?

într-un fel sau altul, ştiu că vorbeşte despre tavanul care acum 15 secunde era învăluit de fumul scos de focul aprins de noi, şi de cerul plin de stele din spatele lui. Cele mai strălucitoare stele.

— Nu ştiu.

Stau întinsă pe canapeaua care se răceşte sub mine, simţind cum inima mi se aşază la locul ei, ca un organ micuţ şi ascultător. Mă gândesc la cum, acum şase zile, habar n-aveam că poate să stea în mâini şi să mă sărute ca nimeni

altul, iar în seara asta ştiu totul despre el.

Mi-am pierdut virginitatea şi totuşi îmi spun că n-am pierdut nimic. Asta e trupul meu. Sunt singura din el; eu am ales să se întâmple. Am ştiut ce fac. Am decis unde şi când să fac sex. Aşa cum voi decide ce fac cu viaţa mea. N- o să mai aştept să decidă alţii pentru mine. Eu îmi scriu viaţa, chiar acum.

Ziua 6

(partea a treia)

Mă numesc Claude Henry şi tocmai am făcut sex pentru prima dată în viaţa mea.

S-a întâmplat acum cinci minute. Jeremiah Crew este în baie, iar eu stau pe scările acestei case albastre, cu rochia şi chiloţii la locul lor, uitându-mă în noapte, fiindcă înăuntru sunt un milion de grade şi am nevoie de aer.

Ar trebui să mă simt electrizată şi vie. Matură. O femeie cu experienţă. Poate chiar cu un tuşeu franţuzesc? Dar tot ce ştiu este cum nu mă simt. Nu ca o femeie. Sau o fată. Sau orice altceva. Este de parcă m-aş fi golit de cine sunt.

Uşa se deschide în spatele meu şi iese Miah, tot în pielea goală. Instinctiv mă uit în altă parte, ceea ce e o prostie, pentru că acum câteva minute a fost la propriu în mine. Iese şi se aşază alături.

— Isuse, căpitane. Ai ţâşnit afară de parcă luaseşi foc.

— Scuze.

— E totul în regulă?

— Totul e minunat.

Nu-i adevărat. Sau poate este. Dar chiar dacă nu e, n-o să stau aici să vorbesc cu el despre sentimente. Fără lacrimi sau Te rog, ia-mă în braţe sau Te iubesc, dragoste sau Tu întregeşti lumea mea sau Iubeşte-mă pe vecie, te rog, te rog, te rog. Doar Miah deasupra mea, mai greu decât mă aşteptam să fie, şi o trupă

denumită Zombies cântând în fundal.

— Arăţi de parcă ţi-ar fi frig, îmi spune el.

— Păi chiar mi-e.

Şi deodată simt că mi s-a făcut frig până în oase. Tremur, iar el îşi pune braţul în jurul meu şi mă freacă pe cot, încercând să mă încălzească. îmi las capul pe umărul lui pentru că, dacă nu-l sprijin de ceva, s-ar putea să-mi cadă de pe trup şi să o ia la vale, bubuind pe trepte, până pe cărare.

— Vrei să te duc acasă? mă întreabă el.

Şi preţ de o clipă îmi spun: da, te rog să mă duci în Ohio. Pe urmă îmi dau seama că se referă la casa în care locuim eu şi mama în această vară.

— Da. Aş vrea să merg acasă.

îl urmez spre camionetă şi urc; nu sunt chiar Robotul Claude, ci mai degrabă Claude cea Pustiită. E o minune şi că-mi pot mişca membrele. Miah aprinde farurile şi pare un fel de moarte mai mică. Fără lună, fără licurici.

Mă gândesc la cât de uimitor este să ai pe cineva atât de apropiat de tine, că pentru prima dată, la propriu, nu ai mai fost singură în trupul tău. Şi totuşi, cumva, te simţi tot însingurată.

Mama stă întinsă pe canapea, cu volumul televizorului dat la minimum şi cu o carte deschisă pe piept, în timp ce Dandelion moţăie sprijinit de piciorul ei. Când intru, deschide ochii.

— îmi pare rău că am întârziat, îi spun. Am stat cu Miah şi cu Jared pe plajă, să ne uităm după ţestoase.

Poate că Noua Claude nu spune chiar întotdeauna adevărul totuşi.

— Este OK. Cât e ceasul?

încă este pe jumătate adormită, dar stinge televizorul, închide cartea şi stă dreaptă de parcă ar fi dimineaţă şi gata de plecare.

— Unu şi zece.

— Cred că putem trece cu vederea acele zece minute.

Apoi mă îmbrăţişează şi îmi cercetează chipul.

— E totul în regulă?

— Sunt doar obosită. Dar a fost o zi bună.

Iar asta e destul pentru ea, pentru mama, singura persoană care a reuşit mereu să vadă prin mine. Un lucru pe care nu ţi-l spune nimeni – sexul poate fi un zid, şi mama ta e de-o parte a lui, iar tu de cealaltă. De fapt, toată lumea e de o parte, iar tu de cealaltă, de una singură.

Chiar dacă afară sunt 200 de grade, mă îngrop sub cuvertura de pe pat, înfăşurându-mă în ea cât de strâns pot.

— Saz, dacă poţi să mă auzi, aşa se simte? Tu aşa te-ai simţit? şoptesc în noapte.

De ce n-am întrebat-o cum s-a simţit după ce s-a culcat cu Yvonne? Acum aş vrea mai mult decât orice pe lume să vorbesc cu ea. Poate că mi-a spus un pic cam târziu despre Yvonne, dar a încercat să mă facă părtaşă. Şi, OK, eu n-am făcut-o pe ea părtaşă, dar asta înseamnă că nu ar fi trebuit să-i rămân prietenă bună?

Ziua 7

La 10 şi jumătate, în dimineaţa următoare, sunt tot în pat. Mama bate şi apoi bagă capul pe uşă.

— Eu o să ies, mai întâi la muzeu şi apoi să mă întâlnesc cu nişte povestitori locali pe care să-i intervievez. Tu eşti bine?

Ridic spre ea degetul mare.

— Mă încearcă doar o mare lene.

La prânz sunt tot în pat, mâncând biscuiţi sub pături. Nu vreau să văd pe nimeni, nici măcar pe mama. Vreau doar să zac aici şi să mă gândesc.

Dr. Alex Comfort scrie, în The Joy of Sex, despre ceva denumit la petite mort, „mica moarte”. Se pare că unele femei şi ocazional şi unii bărbaţi pot să-şi piardă cunoştinţa după orgasm. Ca exemplu, el menţionează cazul unui biet bărbat care a făcut cunoştinţă cu această situaţie cu prima femeie cu care a făcut sex. Până să-şi vină ea în simţiri, omul sunase deja la poliţie şi chemase ambulanţa.

O oră mai târziu scriu în caietul găsit în biroul lui Addy, cel cu coperta albastră.

Mica moarte

Două cuvinte care se pot referi şi la pierderea virginităţii. Nu într-un fel

morbid, tragic. Nu într-o manieră tristă. Ci cam la modul ăsta-este-sfârşitul- copilăriei-tale. Chiar dacă tot mă simt stupid de tânără.

Aştern pe hârtie fiecare sentiment, indiferent cât de întunecat, şi fiecare gând, chiar şi pe acelea care mă fac să vreau să mă întorc sub pătură. Pentru că, orice s-ar întâmpla, vreau să mi le amintesc pe toate.

Pe la 3 fără un sfert mă opresc din scris şi mai zac un pic. Dacă aş avea energie, aş merge până la magazinul universal, care ar putea fi sau nu deschis, depinde de Terri, m-aş aşeza la masa mea din colţ şi aş suna-o pe Saz.
Fiindcă, în ciuda faptului că ea nu mi-a spus chiar imediat despre Yvonne şi chiar dacă n-am ascultat-o când a încercat să-mi spună, aş vrea, mai mult ca orice, să vorbesc cu ea şi să-mi spună că mă iubeşte în continuare, că sunt aceeaşi şi că totul este în regulă.

Ziua 10

Mă plimb pe Drumul Principal şi nu mai sunt virgină.

Iau prânzul la Rosecroft, mâncând pe trepte, şi nu mai sunt virgină.

Oriunde mă duc şi orice fac, nu mă gândesc decât la asta: nu mai sunt virgină.

Cercetez chipurile tuturor, mai ales pe al mamei, să văd dacă înregistrează şi ceilalţi acest fapt.

îmi trec mâinile peste corp în felul în care a făcut-o şi Miah. încerc să mă văd cu ochii lui. îmi cercetez propria faţă în oglindă – nu că m-aş aştepta să arăt diferit, dar mă uit după semne ale virginităţii pierdute.

Chestia este că nu arăt diferit faţă de vechiul meu eu. Sincer, seamănă un pic cu ziua de după Crăciun. Un fel de Huh şi Iar acum? Deci aşa este de cealaltă parte a unui lucru pe care-l anticipai de multă vreme. Părinţii mei tot vor divorţa. Saz şi cu mine tot vom merge la facultăţi diferite. Eu am crezut, într- un fel sau altul, că momentul va fi mai important şi mai solemn decât a fost. în schimb, e ce e.

în zona cu WiFi de la magazinul universal primesc un mesaj vocal de la Saz.

Claude, eu sunt. îmi pare rău că nu te-am ascultat aşa cum ar fi trebuit. Doar că Yvonne e aici şi tu nu eşti, n-am ştiut că o să mă suni şi n-am ştiut că îmi vei spune ceva cutremurător, fiindcă aş fi trimis-o acasă. Prietenele pe primul loc. Mereu.

Da, n-ar fi trebuit să-i spui lui Wyatt înaintea mea, dar cred că ştiu de ce ai făcut-o. Şi da, n-ar fi trebuit să-mi închizi telefonul, dar nici eu n-ar fi trebuit să spun ce-am spus despre părinţii tăi. Ce ar fi trebuit să spun este că sunt surprinsă, dar nu foarte tare. Sunt surprinsă pentru că ăsta pare un lucru care nu ţi se poate întâmpla în viaţă.

Tu, mama ta, tatăl tău – sunteţi celula aia ciudată în care toată lumea face totul împreună şi în care oamenii se înţeleg. Nu-mi pot imagina cum aţi fi voi trei unul fără celălalt. Dar nu sunt surprinsă, din motivele pe care ţi le-am spus deja. Numai că ar fi trebuit să te ascult mai mult în tot timpul ăsta. Doar să ştii, eu sunt aici. Şi am vorbit serios cu treaba aia, să ne întâlnim la jumătatea drumului. Dacă se înrăutăţesc lucrurile pe insulă, dă-mi de veste. Te iubesc mai mult decât o iubesc pe Katniss[15] şi fursecurile rotunde cu dulceaţă şi toţi pistruii de pe faţa ta.

îmi las capul pe masă şi plâng. Nu e vorba doar de Saz; este vorba despre tot, în ansamblu. Lângă mine se aude un buf, pe masă – o cutie de şerveţele. Terri îmi pune mâna pe cap, apoi se întoarce îndărătul tejghelei. încerc să mă stăpânesc, dar lacrimile îmi curg în continuare, chiar şi după ce aud uşa magazinului deschizându-se şi închizându-se, apoi un zgomot de paşi. Cineva vorbeşte cu Terri, apoi uşa se deschide şi se închide iar. Ridic capul şi mijesc un ochi spre Terri, care face cumva şi nu se holbează la mine.

îmi şterg ochii şi nasul, apoi o sun pe Saz. Intră mesageria vocală, aşa că îi spun şi eu că-mi pare rău, că nu mai sunt virgină şi că-mi place de băiatul ăsta, chiar îmi place de el, dar că nu-mi dau seama cum ar trebui să mă simt. Că vreau să înţeleg cum s-a simţit ea după ce a fost prima dată cu Yvonne, pentru că n-am nicio idee despre ce simt.

După ce închid văd că am o notificare nouă. Wyatt mi-a trimis un mesaj. Hei. Ai ajuns acasă? Mă tot gândesc la tine. După tot timpul petrecut ca să creez pentru el o viaţă interioară plină de

sens şi profunzime, după ce l-am făcut mai important decât el însuşi, decât Mary Grove, Ohio, şi decât toţi băieţii din lumea asta, după toate posibilităţile şi după toate acele „aproape” şi „poate”, nu mai simt nimic.

încep să-i scriu un mesaj de răspuns, dar n-am nimic de zis, pentru că nu mai sunt interesată deloc de el. Sunt interesată de altcineva.

înainte de a pleca aşez cutia de şerveţele la loc, pe tejghea, în faţa lui Terri.

— Scuză-mă pentru scena de mai devreme. Mi-e dor de prietena mea şi mi-a venit şi ciclul...

Pune cartea pe tejghea, cu faţa în jos.

— Ai ars-o pe-aici cu Jeremiah Crew.

Sună ca o acuzaţie. Dacă ar fi spus: Ştiu că te masturbezi cu gândul la Wyatt Jones, n-aş fi fost mai surprinsă.

— Uite, nu-i treaba mea, dar ar trebui să ai grijă.

— în ce sens să am grijă?

— Experienţa îmi spune că băieţii care au intrat o dată în bucluc o să mai intre şi altă dată. Iar el pare să fie pe calea cea bună în ultima vreme, dar, crede-mă, n-o să dureze.

Mă uimesc întotdeauna oamenii care se simt datori să dea sfaturi de parcă te- ar cunoaşte, de parcă ai fi genul care nu-şi poate găsi de unul singur drumul în viaţă. îmi vine să-i spun: Chiar nu e treaba ta cu cine o ard eu sau în ce fel ne distrăm, dar Terri are intenţii bune.

îi mulţumesc că a avut grijă de mine, apoi ies cât de repede pot.

Merg spre plajă şi văd un grup de turişti coborând de pe feribot. Instalându-se pe insulă de parcă ar fi o zi ca oricare alta. Dacă aş fi fost într-un film, s-ar fi auzit pe fundal vreo melodie de inimă albastră, în timp ce hoinăresc fără ţintă, dar nu am altă coloană sonoră în afară de sunetul cicadelor.

Băieţii care au intrat o dată în bucluc o să mai intre şi altă dată.

încerc să-mi scot din minte cuvintele lui Terri. Văzută din exterior, ziua trece ca oricare alta. Miah este la lucru. Mama este la lucru. Jared, Miercuri şi Emory, precum şi restul personalului de pe insulă sunt la lucru. Oaspeţii de la han se plimbă sau merg cu bicicleta la plajă sau la Rosecroft. Camionetele de la Administraţia Rezervaţiei îi poartă pe vizitatori spre nordul insulei.

Aş vrea să pot da timpul înapoi până acum două nopţi. Aş vrea ca tot ce s-a întâmplat noaptea trecută să fie încă în viitor. Vreau şansa de a încerca să fac în aşa fel ca totul să dureze mai mult – Jeremiah şi cu mine, dezbrăcaţi pentru prima dată. Nimeni nu mi-a spus că alaltăieri noaptea a fost o ocazie istorică. A trecut aşa cum trece timpul, ca oricare altă noapte.

Mi-a plăcut? Da şi nu. A fost cum îmi imaginam eu când închideam ochii şi mi-i imaginam pe Wyatt, Miah sau domnul Rochester? Da şi nu. N-am avut orgasme multiple, ca în filme. De fapt, n-am avut nici măcar un orgasm, cu toate că am fost foarte aproape sau, oricum, pe acolo. Dar au fost licurici şi camera s-a învârtit cu mine. Mă simt mai apropiată de el fiindcă am făcut sex? M-a făcut asta să-l plac mai mult? Nu ştiu. E complicat. în mod sigur mă simt mai legată de el.

Ar trebui să ai grijă.

Ar trebui să ai grijă.

Ar trebui să ai grijă.

Merg kilometri întregi pe plajă, fiindcă nu pot sta locului şi am multă energie de consumat. Chestia este că, oricât aş încerca, nu mi-l pot scoate din minte.

Mă întreb dacă acum se gândeşte şi el la mine.

Dar acum?

Dar acum?

Către după-amiază mă întorc spre casa lui Addy şi îl văd – Miah. Stă pe veranda cea mare de la han, iar inima începe să facă toate tumbele alea

nebuneşti, gen Cirque du Soleil, însă apoi văd că stă lângă o fată. Se sprijină de una dintre coloanele albe ale verandei, iar fata i-a pus o mână pe braţ şi el râde, apoi se apleacă şi-i spune ceva la ureche, iar acum râde ea. Cam mult aplecat şi cam mult râs.

Apoi fata se întoarce şi văd că este Miercuri; mă simt ca o proastă. Băieţii sexy de pe insulele izolate, inclusiv el, pot avea pe cine vor ei. Probabil că i se întâmplă tot timpul genul ăsta de lucruri, iar eu nu sunt decât o fată aflată în trecere.

Mă îndepărtez, sperând că nu m-a văzut. îmi văd de drum şi când îl aud strigându-mă, mă prefac că nu l-am auzit. Mă prinde din urmă, suflând de parcă a alergat kilometri întregi.

— Isuse, căpitane. E cam târziu să faci faza cu lăsatul greu,

nu crezi?

— Scuze.

— Care-i treaba?

— „Care-i treaba?”

— Da. Care-i treaba? mă întreabă el mai tare şi mai rar. Putem s-o repetăm în continuare sau pot să te întreb şi altfel Ce mai faci? Cum îţi e azi?

— Mi-e foarte bine, mulţumesc, îi răspund continuându-mi

drumul.

— Hei.

— Ce?

Merge pe lângă mine.

— Care. E. Treaba?

— Niciuna, îi răspund, dând impresia unui copil căruia nu i s-a făcut pe plac. M-am gândit că azi eşti la lucru.

Şi, pentru ca lucrurile să fie şi mai rele de-atât, îmi imaginez cum arată totul

de sus – felul în care eu îmi continui drumul, felul în care evit să mă uit la el, chiar dacă nu mi-a greşit cu nimic. Aş vrea să am o radieră în mărime naturală, cât mine, ca să pot dispărea. în schimb, mă uit spre han şi spre Miercuri.

îmi urmăreşte privirea, apoi oftează.

— M-am temut că asta o să se întâmple. Ţi-am spus să nu te îndrăgosteşti de mine.

— Nu sunt îndrăgostită de tine.

Felul în care o spun sugerează că sunt îndrăgostită lulea, chiar dacă nu sunt chiar deloc, pentru că, efectiv, l-am întâlnit acum opt zile.

— Mai întâi, căpitane, să ştii că eşti geloasă. în al doilea rând, chestia s-a terminat vara trecută.

— Ce chestie?

— Miercuri şi cu mine.

— Oh.

La fel de bine ar fi putut şi să mă plesnească peste faţă; desigur că a fost şi o poveste cu el şi cu Miercuri. Adică, fireşte. Ce credeai? Că eşti singura fată care a fost vreodată pe insula asta? Singura fată cu care a fost el?

Deodată mă simt încolţită. Şi incredibil de proastă. Şi poate că Terri avea dreptate şi ar trebui să am grijă. Dacă nu pornesc mai departe n-o să mai fiu în stare să respir şi ştiu că, dacă rămân, n-o să fac decât să înrăutăţesc lucrurile spunând ceva ce o să vreau imediat să retractez şi n-o să pot retracta, pentru că a fost spus deja şi aşa va rămâne pentru totdeauna.

— Trebuie să mă întâlnesc cu mama la muzeu.

— Te duc eu cu maşina.

— E OK. îmi place să merg pe jos.

îmi place să merg pe jos? Tacă-ţi gura, Claude.

— Ce se petrece cu tine?

— Nimic.

Ne fixăm cu privirea; niciunul nu clipeşte, niciunul nu-şi fereşte ochii, în cele din urmă ridică mâinile în semn de capitulare.

— OK.

Nu mă opreşte când mă îndepărtez; acum, abia acum pot să mă gândesc la ce anume simt.

în primul rând, îmi este frică. Frică. Frică. Frică.

Sunt neliniştită.

Furioasă pe mine însămi că am început să mă deschid faţă de această persoană pe care abia dacă o cunosc.

Furioasă pe el, fiindcă m-a făcut să simt că m-aş putea deschide în faţa lui.

Proastă pentru că am crezut că sunt diferită, că el e diferit şi că toată chestia asta e diferită în vreun fel.

Captivă în spatele zidului pe care l-am construit în jurul meu, incapabilă să mă mişc, să respir sau să fac orice, în afară de a-l construi în continuare, cărămidă cu cărămidă, cât de repede pot.

Vinovată, pentru că ar fi trebuit să-i spun că sunt virgină. Iar acum, dacă o să- i zic, o să creadă că pentru mine a însemnat mai mult decât a însemnat de fapt şi că o să am pretenţia să mă iubească sau să-mi spună că nu sunt decât eu pe lume sau ceva de genul, iar şi iar, bla, bla, bla.

Dar asta e chestia – poate chiar a fost pentru mine o chestie mai importantă decât credeam. Poate chiar contează, de fapt.

O oră mai târziu reuşesc să găsesc drumul spre casa lui. Sun la uşă şi aştept, făcându-mi vânt în căldura de afară. Stau aici şi îmi spun: Cară-te. Nu înrăutăţi lucrurile. Nu trebuie să fie nimic serios. Nu trebuie să fie nimic, de fapt.

Uşa se deschide şi apare Jeremiah Crew, la bustul gol, desculţ, ţinând un şarpe în mână (şi când spun „şarpe” nu folosesc o conotaţie eufemistică, mă refer la un şarpe adevărat).

— Salut, spune el.

— Uh. Salut.

Deschide uşa, ca să intru în casă. Mă lovesc de cadru, ca să-i fac şarpelui cât de mult loc pot. Plasa de insecte se trânteşte în spatele nostru. îl urmez în living şi ochii îmi fug direct spre canapea.

— Am crezut că te duci la muzeu, îmi spune el.

— Da, m-am dus. Mă duc. De ce ţii şarpele ăla în mână?

— Chiriaş clandestin.

— E veninos?

— Ăsta nu.

Ţine şarpele departe de mine, cât îi permite lungimea braţului.

— Fă-te comodă.

Apoi iese, iar plasa de insecte se trânteşte iar. Nu mă aşez, rămân în picioare. Nu mă uit nici spre pick-up, nici spre canapea, pentru că ambele sunt în mod evident instrumente de seducţie şi n-o să le cad iar victimă.

Uşa se mai izbeşte o dată şi Miah revine. Aştept să spună ceva despre noaptea trecută, dar el zice:

— Deci eram cocoţat pe o scară, ca să curăţ jgheaburile, când aud o bufnitură în casă şi un sunet, de parcă ar fi căzut ceva. întâi am crezut că e Archie, câinele insulei, dar ceva mi-a spus să verific totuşi, aşa că am intrat şi am găsit o pasăre zburând. Iar câinele era fericit ca dracu', pentru că tot ce voia era să prindă pasărea aia, aşa că l-am dat afară, să nu pună laba pe ea. Mă uit după ceva – o mătură, un prosop –, deci am ieşit cam 30 de secunde, să zicem, când aud un ţipăt ca la un sacrificiu uman. Am crezut că a intrat iar câinele în casă, dar nu, îl vedeam pe verandă, şi atunci am zărit şarpele. Care înghiţea pasărea.

— Pe-aici se întâmplă des chestii de-astea?

— Fii mai specifică.

— Pasărea, plus câinele, plus şarpele în casă, egal Jeremiah Crew, îmblânzitorul de animale sălbatice.

— îmblânzitorul de animale sălbatice.

Se uită spre tavan, gândindu-se la asta.

— îmi place.

Se aruncă pe canapea – acea canapea – şi spune:

— Care-i treaba, căpitane?

— Aş vrea să vorbesc ceva cu tine.

— Lasă-mă să ghicesc, vrei să ştii dacă acum sunt iubitul tău.

— Nu te măguli.

— Adică, sigur, dacă vrei tu să fiu.

Dă din sprâncene şi bate cu palma pe canapea:

— Am priceput. Mai vrei o tură.

— Nu.

— Auci.

— Adică n-a fost nasol de tot.

— Minunat.

— Am ceva să-ţi spun, atâta tot.

Nu-i mare chestie. Nici măcar n-o să-i pese. Probabil o să fie ceva de genul „Şi ce?”. Dar rămân tot în picioare, nu mă aşez, mutându-mă de pe un picior pe altul, scărpinându-mi bubele de la înţepăturile de insecte, trecându-mi o mână prin păr, dând şuviţele după urechi, chiar dacă nu-i nimic de dat.

— îmi spui azi?

— Sunt virgină. Eram virgină.

— Când?

— Acum două nopţi. înainte să facem sex.

— Vorbeşti serios?

O parte din mine răsuflă uşurată: Oh, mulţumescu-ţi ţie, Doamne, că n-am sângerat pe canapeaua lui.

— Nu, îi răspund. Iar ăsta este unul dintre motivele pentru care cred că m-am purtat cam ciudat mai devreme. Te-am văzut cu Miercuri şi deodată m-am trezit că sunt ceva de genul Ce naiba fac? Abia dacă te cunosc, iar acum abia dacă mă cunosc şi pe mine însămi...

— Deci lasă-mă să recapitulez. Te întreb dacă eşti sigură şi tu răspunzi ceva de genul Oh, da, sunt sigură, doar dă-mi nişte votcă...

— N-am spus aşa şi nici n-am băut...

— Apoi o facem şi te întreb iar dacă eşti sigură şi acum vii

şi-mi spui că a

fost prima dată?

— Da.

— Rahat.

Acum nu mai zâmbeşte deloc. Se scarpină în cap, îşi trece mâinile prin păr, se uită ţintă în podea, de parcă ar încerca să memoreze Magna Carta.

— Spune ceva.

Mărturisirea mă face imediat să mă simt uşurată. în acelaşi timp simt cum îmi dau lacrimile, fiindcă îl văd supărat.

— Rahat.

Se uită la mine. Apoi se uită în altă parte.

— Asta-i tot ce-mi vine. Rahat, rahat, rahat.

— Sunt OK. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

— Mulţumesc, foarte reconfortant.

— Vorbesc serios. Am ştiut ce fac.

Se uită iar la mine, iar uitătura aceea mă face să-mi doresc să nu mă fi privit.

— Te-ai gândit vreo clipă că poate ar fi trebuit să ştiu şi eu? Gen, poate că aş fi vrut să am acea frântură de informaţie?

— Am crezut că tipii n-au chef de virgine.

— Isuse, căpitane.

— Ce?

— Nu suntem toţi nişte nemernici.

— N-am spus asta...

— Deci acum sunt un nenorocit. M-am încurcat cu o fată care mi s-a părut şi interesantă, şi sexy, dar nu sunt sigur că aş fi făcut-o, dacă aş fi ştiut. A fost prima dată pentru tine. Ar fi trebuit să fie, habar n-am, special. Aş fi putut face să fie ceva special.

— Vezi, de aia nu ţi-am zis. N-am vrut ceva special. Am vrut ceva normal.
Nu vreau să cer atenţie ca o ciudată. Şi nu am nevoie să-mi spui că mă iubeşti şi nici nu trebuie să te simţi obligat să spui că eşti iubitul meu.

încep să mă înfurii niţel.

— Uau. OK. Deci de ce eu? Cum ai făcut, ţi-ai zis: Hei, tipul e amuzant. O să-i scutur niţel ouăle şi o să le spun prietenilor de acasă că am înscris cu tipul de pe insulă?

— Nu asta ai făcut şi tu cu mine? Ai înscris cu fata de-o

vară?

Nu asta ai făcut şi vara trecută, cu Miercuri?

— Nu ştiu. Poate. Dar nu asta e ideea.

— Am aşteptat atât şi, în cele din urmă, a fost ceva de

genul Ce mai aştept?

— Aşa că ţi-ai zis să termini odată cu asta.

— Exact. într-un fel.

Ridică privirea şi, de data asta, mă priveşte fără să se mai uite în

altă parte.

— Mulţumesc.

— Adică mă bucur că ai fost tu...

— Las-o aşa.

îmi dau seama că e rănit şi pentru prima dată îmi trece prin minte că are şi el sentimentele lui. Stau acolo fără să ştiu ce să spun, dorindu-mi să mă întorc în

timp şi să repar lucrurile, aşa încât, orice am face, să nu trebuiască să mai trecem încă o dată prin momentele astea.

în cele din urmă, oftează.

— Ştii, acum pari extrem de tânără. Şi ai multe pe cap.

Se ridică în picioare, trece pe lângă mine şi deschide uşa:

— Ar trebui să pleci.

— Serios?

Ne uităm unul la altul în timp ce el îmi ţine uşa, iar eu stau înfiptă în podea, fără ca vreunul dintre noi să facă vreo mişcare.

Fac câţiva paşi. Mă opresc în faţa lui.

— N-aveam de ce să-ţi spun că a fost prima dată pentru mine şi nu-ţi datorez nicio explicaţie, dar am venit aici fiindcă te plac şi am vrut să fiu sinceră cu tine. Ştiu că îţi place să „conduci" şi toate alea, dar aici n-o să conduci tu. Am făcut amândoi o alegere şi, dacă reuşeşti să-ţi vezi lungul nasului, am putea să mai facem iar alegerea aia. Dar este o alegere pentru fiecare dintre noi. Dacă noi decidem s-o facem iar, uite aici un sfat – nu se termină automat atunci când termini tu.

Ies şi trântesc plasa de insecte în spatele meu. Apoi intru iar. A rămas acolo unde l-am lăsat.

— Şi poate, Jeremiah Crew, ar trebui să tratezi fiecare dată ca şi când ar fi prima dată.

Ies iar trântind uşa şi plec spre casă.

Ziua 10
(partea a doua)

în seara aceea, după cină, nu alerg spre plajă, ci merg cât de repede pot încălţată în balerini. Nu mai am timp să-mi schimb pantofii, pentru că asta ar însemna să mă întorc acasă alături de mama şi să stăm mai mult de vorbă. Zbârnâitul cicadelor este atât de puternic, încât mi se pare că au prins rădăcini în timpanele mele.

La un moment dat modific lumina lanternei din alb în roşu, pentru că mi s-a spus că lumina roşie nu deranjează ţestoasele, iar raza ei se leagănă în ritmul paşilor mei. O parte din mine speră ca el să nu fie acolo, iar cealaltă parte speră că este.

Ies dintre dune spre plajă.

Care este pustie.

Mă aşez pe locul nostru şi aştept. Şi aştept.

Dar el nu vine.

încerc să nu-mi las mintea să meargă acolo unde vrea ea să

meargă.

N-ar fi trebuit să sari aşa la el. Are dreptul la propriile sentimente. în plus, nu ştii ce trecut are sau ce-l aşteaptă la întoarcerea acasă. Nu ştii ce a însemnat Miercuri pentru el sau poate ce înseamnă încă. Nu ştii nimic despre el. Efectiv l-ai cunoscut acum opt zile. Ce credeai c-o să se întâmple? Că îşi va petrece toată vara aici dându-şi întâlnire cu tine pe plajă, ca să staţi şi să

vă uitaţi după ţestoase? Dumnezeule, Claudine.

Nimeni nu mă poate face mai repede să plâng decât eu însămi. Stau şi clipesc în întuneric, refuzând să plâng. îmi afund tălpile în nisip şi tremur când un nor acoperă luna.

Lasă băiatul în pace. Dacă vrea să te vadă, te găseşte el. Ştia că o să vii aici. Dacă voia să te vadă, ar fi venit.

Dar o altă parte din mine judecă altfel: Ia-o şi tu aşa cum e. Ai făcut sex pentru prima dată în viaţă. Cu un tip care te place şi care este – cum a zis? – interesant şi sexy. Şi nu a fost într-un hambar şi nu a fost Shane, care nu te-a atras niciodată cu adevărat, şi nu a fost nici Wyatt, pe care – hai să fim cinstiţi – abia dacă-l cunoşti. Şi în nici două luni de-acum înainte, la facultate, te-ai fi trezit că ai băut prea mult la o petrecere şi te-ai fi deşteptat a doua zi de dimineaţă fără să-ţi aminteşti măcar numele lui, aşa cum i s-a întâmplat surorii Marei. Lecţii de viaţă, cum ar spune Jared. Un căţărat eşuat. Nu trebuie să fie nimic mai mult de-atât.

Mă gândesc să plec, când din mare apare ceva întunecat şi enorm. Ştiu ce este şi fără Miah aici, ca să-mi spună. Monstrul intră sub lumina lunii şi nici nu este un monstru, ci o ţestoasă. încrustată cu ciripede. Lopătând în nisip, târându-se de parcă fiecare pas este o luptă. Stau chircită, abia respirând, şi o salut în tăcere. Dorindu-mi să ajungă oriîncotro s-ar îndrepta ea.

Este enormă. O văd cum se propteşte la câţiva metri mai încolo şi începe să sape cu înotătoarele posterioare. Munca este istovitoare şi lentă şi aş vrea s-o ajut. Dar numai ea o poate face. Ea e singura care ştie exact cum trebuie făcut.

Aud în minte vocea lui Miah: O femelă poate depune până la 200 de ouă. Două luni mai târziu, în cazul în care cuibul supravieţuieşte, puii ieşiţi din ou îşi vor croi drum afară şi se vor îndrepta spre ocean. Dar cei mai mulţi dintre ei nu vor supravieţui.

Sunt nemişcată ca o stâncă şi abia dacă respir; gândurile mi se

învălmăşesc în minte şi aş vrea să am caietul la mine, ca să le pot păstra, să pot păstra imaginea asta. Mă uit cum ţestoasa se îngroapă în nisip şi după o vreme —

minute, ore – acoperă cuibul şi se retrage înapoi spre apă. Mă gândesc la efortul pe care l-a făcut. Cât de puternică este ca să înoate sute de kilometri, să se lupte să revină pe plaja pe care s-a născut, să facă un cuib pentru puii ei. îmi imaginez acei pui de ţestoasă fără o mamă care să-i ajute şi dintr-odată mă apucă plânsul.

Nu putem face nimic pentru ei ?

îi ajutăm cum putem, dar de la un punct încolo trebuie să laşi natura să-şi urmeze cursul.

Privind-o cum se poticneşte în drum spre ocean, îmi vine să strig la ea să se întoarcă. îmi vine s-o iau de-o aripă şi s-o târăsc înapoi la cuib, s-o oblig să rămână acolo. Dar nu fac decât s-o privesc cum se îndepărtează înot.

După câteva minute mă ridic, scutur nisipul de pe mine şi merg spre cuib în vârful picioarelor. Iau singurul lucru pe care îl am – lanterna – şi îl îngrop alături, ca să marchez locul. îmi scot puloverul şi-l aştern pe pământ. Nu este chiar o plasă de sârmă, dar va oferi un pic de protecţie împotriva ratonilor şi coioţilor şi o să marcheze cuibul până când vom reveni.

[15] Personaj din trilogia Jocurile foamei, scrisă de Suzanne Collins.

Insula

Doi

Ziua 10

Iată ce ştiu despre magazinul universal: Terri este o voluntară venită de pe continent. Are trei nepoţi şi un câine pe nume Banjo. Excursioniştii cumpără mai mult junk food decât oricine altcineva. Cel mai popular obiect din magazin este – surpriză, surpriză – spray-ul contra insectelor. înainte de a fi magazin, clădirea a găzduit o şcoală, dar aceasta a fost închisă în 1972, pentru că n-au mai fost destui copii pe insulă. în zilele în care nu e aglomerat, de obicei pe timpul iernii, Terri se duce acasă mai devreme, pentru că n-are niciun rost să mai stea pe aici dacă nu se arată nimeni. în afară de predicile ei în privinţa lui Miah, Terri şi cu mine ne-am împrietenit repede.

Stau în colţul meu obişnuit, scriind în caiet – pe care acum îl car cu mine peste tot –, pentru că aici mă simt mai puţin singură decât în firida de la fereastră din casa lui Addy. îmi mâzgălesc însemnările de-a curmezişul paginii, pe margini, de sus în jos şi în bule. Ar fi nevoie de un spărgător de cifruri ca să le dea de cap. Sunt cât de sinceră pot cu mine însămi, ceea ce e mai dificil decât pare. Cine n-ar vrea să scrie mai degrabă lucruri drăguţe şi să pretindă că sunt adevărate? Dar însemnările astea sunt despre cum mă simt – o harababură de emoţii şi gânduri necenzurate, sălbatice şi amestecate, fără nicio ordine, scoase toate abrupt, dintr-o bucată. Bine aţi venit în haosul din mintea mea.

îmi bâzâie telefonul; este Saz. Ne-am tot conversat toată dimineaţa. Subiect: sexul. Mai exact: prima dată.

Uite care-i treaba, îmi scrie ea. Indiferent ce-ţi spun alţii, indiferent ce vezi online sau prin filme, în realitate este diferit. Nu mai rău sau mai bine, doar diferit. Este diferit decât atunci când o faci de una singură, fiindcă mai este o persoană de faţă şi poate că ea nu ştie cum să te atingă aşa cum ştii tu să te atingi, dar e o cu totul altă treabă că tu o vrei şi ea te vrea pe tine. Sexul cu Yvonne m-a făcut să mă simt invincibilă şi m-a mai făcut să mă simt şi

complet... nu ştiu cum să spun, umană. Are sens ce zic? Nu cred că are vreun sens. Dar o să-ţi dai tu seama ce vreau să spun, Hen. Mereu îţi dai seama. De aia ştiu că noi o să fim mereu OK. Pentru că tu eşti translatorul meu pentru lumea asta.

îi scriu înapoi: Are sens. Cumva, faptul că el m-a atins şi n-am avut orgasm a fost mai tare decât să mă ating eu şi să am orgasm. Nu m-am simţit în viaţa mea mai umană. Ca şi cum fiecare parte din mine a fost dezgolită şi expusă, dar şi complet trează, şi ca şi cum puteam simţi orice pe lume, bun sau rău.
Ca şi cum aş fi fost capabilă, cumva, să simt mai mult. Dar tu cum te protejezi?

Saz îmi scrie: Noi folosim folie dentară. Pentru că, ghici ce? Şi lesbienele pot contacta boli cu transmitere sexuală, oameni buni. Eu n-am auzit niciodată de una ca asta, dar Yvonne a avut mai multe partenere decât mine, inclusiv pe Robbie Ziffren, şi este foarte grijulie. (Ţi-o aminteşti pe Ziff? Era în clasa a douăsprezecea când eram noi a zecea.)

Răspund: Mi-o amintesc vag pe Ziff. (O ardea cu fraţii Lawler, nu?) Dar nu vorbeam despre folii dentare, prezervative şi contracepţie, pentru că le ştiu pe toate (mulţumesc, mamă). Vorbeam despre cum te asiguri că nu vei fi rănită? Inimă, minte, suflet etc.

Rămân cu ochii la telefon, la cele trei punctuleţe pâlpâitoare. Aştept, aştept şi aştept.

în spatele tejghelei, Terri se ridică, se întinde şi începe să se pregătească pentru închiderea magazinului.

— Cinci minute, Claude.

— OK.

Fac un spectacol întreg din adunatul lucrurilor, trăgând cât mai mult de timp. Caietul în geantă. Pixul în geantă. Şapca pe cap. Mă ridic. împing scaunul. Verific de două ori dacă am caietul în geantă. Verific de două ori dacă am pixul în geantă. Şterg praful de pe masă. Mă prefac că îmi caut cheile pe care nu le-am mai

folosit de când eram în Ohio, pentru că toată lumea de pe insulă

lasă uşa descuiată.

Când îmi dau seama că nu mai pot lungi plecarea, mă îndrept spre uşă. Pun mâna pe clanţă şi aud telefonul bâzâind. Mă uit la ecran. După toate minutele alea, Saz a scris doar trei cuvinte: N-ai cum.

O găsesc pe Miercuri la han, schimbând aşternuturile într-una din camerele de la parter, cea de lângă bibliotecă. Bat în uşa deschisă şi ridică privirea spre mine. în timp ce lucrează, cozile negre i se leagănă în aer.

— Salut, Continentalo.

Nu pare surprinsă să mă vadă.

Intru în cameră, unde se luptă cu un cearceaf, aşa că apuc şi eu de-o parte şi învelim amândouă salteaua, netezim cutele cu palmele, apoi aşternem cearceaful pentru învelit şi cuvertura. Totul în timp ce încerc să nu mi-o imaginez râzând cu Miah pe veranda din faţă, adică exact ce vrea creierul meu să facă.

Aranjăm pernele şi apoi ne îndreptăm amândouă de spate, umăr la umăr. Mă întind spre colţul cuverturii şi trag un pic, ca să fie perfect dreaptă.

— Ce vrei? mă întreabă ea.

— Să te întreb despre Miah.

— Ţi-a spus despre noi?

— Doar că a fost ceva între voi vara trecută.

Urăsc s-o spun cu voce tare, pentru că urăsc faptul că e adevărat. E stupid, însă nu vreau să mă gândesc la Miah şi Miercuri. Vreau să mă gândesc numai la Miah cu mine.

— Deci ai făcut-o? Te-ai culcat cu el?

— Am ars-o împreună…

— Deci te culci cu el.

— Voiam să vorbesc cu tine înainte să ies iar cu el.

— De ce?

— Pentru că prietenii sunt pe primul loc.

— N-aş zice că suntem chiar prietene, Continentalo.

— Pur şi simplu am simţit că trebuie să te întreb. Mi s-a părut că aşa e corect să fac. Deci dacă între tine şi Miah este ceva, n-o să mai ies cu el.

Se aşază pe colţul patului. Cât timp se uită la mine mângâie cuvertura, netezind pliurile pe care le-a făcut aşezându-se.

— Am fost împreună două sau trei săptămâni vara trecută şi asta a fost tot. Şi nu, nu e nimic între noi acum. Nu a mai fost nimic de atunci încoace.

— îţi place?

— Abia dacă-l cunosc.

Se ridică, adunând de pe jos cearceafurile murdare.

— O să vezi. Până la finalul verii probabil că nu vei şti nici tu nimic despre el. Aşa că n-o să mă deranjezi. Doar să ai grijă. Lui Miah nu prea îi pasă decât de Miah.

Din nou: Doar să ai grijă.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să zic decât că are pe continent o viaţă întreagă despre care nu vorbeşte niciodată şi, când a terminat cu tine, chiar a terminat. Nu „Hei, a fost mişto, îţi mulţumesc pentru amintirile frumoase”. Aşa că da, poţi să-l iei tu pe tot.

Aştept un minut, în caz că se răzgândeşte. îndeasă aşternuturile sub braţ şi apoi trece pe lângă mine spre baie, unde aruncă cearceafurile într-un sac de rufe şi începe să adune prosoapele.

Nu ştiu ce să fac sau să spun, aşa că ies din cameră. îmi doresc să nu fi intrat niciodată aici, apoi aud:

— Hei, Claude?

— Da?

Mă întorc iar în prag, aşteptându-mă pe jumătate să ţipe la mine. Miercuri îşi aruncă o coadă peste umăr şi saltă coşul de rufe, echilibrându-l pe şold.

— Mulţumesc. A fost drăguţ că m-ai întrebat.

Ziua 10

Mai soseşte încă un pachet de la Neil Henry, 720 Capri Lane, Mary Grove, Ohio. Acesta conţine: un teanc din cărţile mele, nişte poze cu Bradbury şi Dandelion şi cu mine când eram mică, încălţările mele Converse roşii, două perechi de cercei şi tricoul cu Miss Piggy. îmi pun tricoul care pare dintr- odată prea mic, ca şi când ar aparţine unei persoane mult mai tinere. îl scot şi- 1 arunc în coşul de gunoi.

în biletul lui scrie aşa:

Dragă Ghemotoc,

Tot nişte comori dezgropate din adâncurile camerei tale. Să-mi spui dacă mai vrei sau mai ai nevoie de ceva. Lui Bradbury şi mie ne e dor de tine, şi lucrurilor tale le e dor de tine, de aceea îţi mai trimit din ele. Sper că ai grijă de tine, puştoaico. Abia aştept luna august

Cu

drag,

Tata

în toţi anii ăştia tata nici n-a pus piciorul la mine în cameră şi acum, brusc – când am plecat – e toată ziua acolo.

Iau telefonul şi-i scriu un mesaj: Te rog să nu-mi mai trimiţi lucruri. O să vin acasă în august şi nu faci decât să-mi dai mai mult de împachetat şi de cărat de aici. Doar dacă nu vrei să ai prin preajmă lucrurile mele, fiindcă îţi amintesc de mine, caz în care NU MAI INTRA ÎN CAMERA MEA.

Din mine ţâşnesc toate gândurile pline de furie. Cum îndrăzneşte să intre în camera mea şi să smulgă bucăţi din ea, îndepărtând de acolo lucruri de-ale mele de parcă ar face o operaţie, separându-le unele de altele, invadându-mi casa?

Las mesajul netrimis şi neşters. Mama spune câteodată că trebuie să scriem despre sentimentele noastre, dar nu trebuie neapărat să le şi împărtăşim – fiindcă poate că persoana pe care suntem furioşi pur şi simplu nu pricepe sau nu dă doi bani pe asta, iar trimiterea unui mesaj sau a unui e-mail lung n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile. Dar măcar scoţi sentimentele astea din tine.

Adaug: în caz că te întrebi, mama şi cu mine suntem foarte bine. Ea este ocupată cu lucrul, iar eu am cunoscut un băiat şi m-am culcat cu el, ceea ce înseamnă – potrivit doctorului Alex Comfort – că acum sunt femeie. Gata cu Ghemotoc. Nu mai sunt fetiţa ta.

Iar ceea ce vreau să spun este: Sunt în continuare fiica ta, dar acum lucrurile s-au schimbat. însă nu din cauza lui Jeremiah. Ci din cauza ta. Apoi stau aşa, cu toate cuvintele scoase din mine şi intrate în ecran. Le las să stea acolo multă vreme înainte să le şterg.

Nu prea vreau să merg pe plajă, dar ceva mă conduce într-acolo. Poate simţul datoriei faţă de ţestoase şi faţă de mine însămi. Am nevoie de ceva din rutina aceea. La 7 şi jumătate seara: cocktailuri. La 8 şi jumătate seara: cina. La 10 seara: oceanul. Este liniştitor să ştiu ce fac şi când.

Merg pe jos spre Mica Plajă Blackwood, prin aerul care freamătă

şi prin căldura care mi se lipeşte de piele. Există un moment care mă face să-mi ţin respiraţia – când ies din frunzişul copacilor direct pe nisip, iar luna e sus pe cer, dar şi în apă, şi asta e tot ce văd: o lună enormă, sângerie, care arată de

parcă ar fi luat foc.

Trec de dune, căutând cuibul ţestoasei marcat de mine cu lanterna şi acoperit cu puloverul. Lanterna a fost înlocuită cu un băţ de lemn şi pe nisip sunt aşternute plase. Nici urmă de puloverul meu.

Merg un pic mai departe şi mă scufund în nisip; deodată îmi dau seama că nu sunt singură pe plajă. E caraghios aici, pe insulă – cum poţi simţi câteodată istoria, efectiv. Poate că e vorba despre culoarea cerului sau intensitatea zgomotului făcut de cicade sau o fi ceva în felul cum se aşterne apusul peste mlaştini. Sau poate că este doar dispoziţia mea schimbătoare. în noaptea asta, sub luna roşie, fantomele din neamul Blackwood sunt peste tot, călărind ţestoasele spre mare, dansând în hainele lor bune, încercând să lupte cu flăcările în timp ce Rosecroft arde.

Potrivit mamei, pe 11 martie 1993, mătuşa Claudine s-a trezit dimineaţa ştiind că va muri în ziua aceea. Fără să-i fugă podeaua de sub picioare. Fără surprize. Pe atunci locuia la han – sau în casa care a devenit apoi han –, moştenit după moartea tatălui ei şi pe care l-a lăsat şi ea moştenire Administraţiei Rezervaţiei. I-a cerut prietenei mamei ei, Clovis Samms, s-o ducă la Rosecroft pentru ultima dată, chiar dacă era în ruină fiindcă arsese cu două luni înainte. La amiază s-a întors în patul ei, cu picioarele deja reci. Răceala asta i s-a răspândit în tot corpul. Câteva ore mai târziu era moartă. Autopsia a dezvăluit că suferea de cancer. Şi dacă o fi fost diagnosticată vreodată, Claudine n-a spus nimănui nimic.

Mă gândesc la această capacitate de a şti. La Claudine, care s-a trezit dimineaţa ştiind că va muri – cum o fi să te trezeşti dimineaţa şi să ştii că ţi- a sosit clipa? La Tillie Donaldson Blackwood gândindu-se, în ziua nunţii ei, că are toată viaţa înainte. Este mai bine să fii pregătit? Să trebuiască să aştepţi, ştiind că nu poţi face nimic? Sau este mai bine ca lumea să ţi se schimbe într-o clipită – aşa cum s-a schimbat a mea, cum s-a schimbat a Claudinei – fără avertisment?

Scot din geantă caietul albastru şi scriu toate lucrurile astea, în timp ce ochii mi se adaptează la lumina lunii. Sunt atât de adâncită în gânduri, că nu-l observ pe Jeremiah Crew până când nu ajunge lângă mine.

— Căpitane.

Clipesc. Preţ de o clipă, mi se pare că e şi el tot fantomă.

— Ţi-a fost dor de mine? mă întreabă.

— Nu.

Da. Şi nu doar inima începe să-mi bată mai repede. La vederea lui, tot corpul îmi zvâcneşte, cutremurându-se.

— Sunt destul de sigur că ţi-a fost.

îmi întinde ceva şi-mi ia o secundă să-mi dau seama ce e. Puloverul

meu.

— îţi mulţumesc că ai marcat cuibul.

Se aşază lângă mine. îmi pun puloverul pe genunchi ca o pătură, deşi numai frig nu mi-e acum.

— Aşadar, spune el.

— Aşadar.

îşi trece mâna peste nisip. Pescuieşte ceva de acolo. îl împrăştie. îşi freacă mâinile, ca să le scuture.

— Uite, îmi spune. îmi pare rău. Un rahat cu ochi rămâne un rahat cu ochi, într-o anumită măsură. Nu erai datoare să-mi spui, dar mi-ai spus, totuşi. Un pic cam târziu, dar mi-ai spus.

— Ai dreptate. Nu eram datoare să-ţi spun. E corpul meu. Eu decid ce se întâmplă cu el. Şi nu te-ai supărat deloc când ţi-ai zis că sunt o fată uşoară, de-o vară, cu care ai putea să ţi-o pui.

— Nu m-am gândit niciodată că eşti o fată uşoară, de-o vară. Nimic nu este uşor cu tine, căpitane. Dar OK. Ai dreptate. Şi mie mi-a fost dor de tine.

— N-am zis că mi-a fost dor de tine.

— Dar ţi-a fost.

Mă gândesc la Miercuri şi la Terri, şi la avertismentele pe care mi le-au dat în privinţa lui. însă apoi îmi spun: poate că ele nu-l cunosc aşa cum îl cunosc eu. Ca urmare, o parte din mine spune:

— Mi-a fost.

Pentru că... ce-am de pierdut?

Mă uit la el, el se uită la mine şi niciunul dintre noi nu-şi fereşte privirea. O văd în ochii lui. încă mă place. Iar eu nu mă pot abţine: îl plac.

— Aşadar am avut un pic de timp să mă gândesc şi uite la ce concluzie am ajuns. Fii sinceră cu mine; o să fiu şi eu sincer cu tine. Adică ăsta sunt eu; asta eşti tu. Am început destul de bine, aşa că hai să continuăm. Accepţi sau refuzi, fără negociere.

îmi îngrop tălpile în nisip, încercând să formulez gânduri şi cuvinte şi să le organizez raţional, inteligent şi articulat. N-am mai făcut niciodată aşa ceva – să-mi vărs tot sufletul în faţa unei persoane pe care abia am cunoscut- o. Nici măcar cu Saz, pe când aveam zece ani; şi în cazul ei mi-a luat ceva timp. Dacă nu pot face asta? Dacă am spus tot ce puteam spune? Deschid gura şi spun primul lucru care-mi vine pe limbă.

— Tu şi Miercuri. Ce a fost mai exact între voi? O mai placi? Ai de gând să ţi-o mai tragi cu ea în vara asta, în timp ce o arzi cu mine? Pentru că nu ştiu dacă sunt chiar atât de emancipată. Nu că te-aş iubi sau aş avea nevoie să mă iubeşti tu pe mine, dar sunt destul de sigură că nu pot să mă culc decât cu cineva care nu se culcă în paralel şi cu altele.

Râde.

— Uau. Ce mod de a accepta sinceritatea! Deci zici c-o să ne-o mai tragem?

— Teoretic vorbind. Ipotetic.

— Nu aşa a sunat.

Ridic mâinile în semn de Cine zice asta?

— Cred că n-avem decât să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă.

îşi freacă faţa. Se uită spre ocean şi îmi dau seama că îşi pune şi el ordine în gânduri.

— Deci Miercuri şi cu mine am ars-o împreună câteva săptămâni, vara trecută. în fond, n-a fost altceva decât sex şi, din când în când, mai mergem la plajă sau o ardem pe la Inspir, ceea ce e cam ce-şi dorea ea. Nu am de gând să mi-o mai trag cu ea, cu atât mai puţin cât îmi petrec timpul împreună cu tine. Dacă aş fi vrut să fiu cu Miercuri, aş fi fost cu ea.

— Nu vreau să descopăr, gen, că ne compari în vreun fel, iar eu sunt un soi de premiu de consolare.

— N-ai putea fi vreodată premiu de consolare, căpitane. Eşti ca un urs de bâlci, uriaş, violet, mare cât un nenorocit de SUV, care te costă un catralion de tichete. Ursul ăla pe care te dai peste cap să-l câştigi jucând Prinde-Cârtiţa şi Împuşcă-Raţa şi ce naiba mai trebuie să joci ca să pleci acasă cu el. De asemenea, nu sunt chiar genul care să se culce cu mai multe fete în acelaşi timp. Şi, în plus, ştii şi tu că suntem pe o insulă.

îmi zâmbeşte pe jumătate.

— Deci ce te sperie cel mai tare? în privinţa noastră?

Mă gândesc un pic.

— Că azi eşti cu totul alături de mine, iar mâine n-o să mai fii, şi eu nici n-o să-mi dau seama dinainte. Fiindcă se pare că sentimentele se pot schimba peste noapte. Poate că e ceva cu mine. Poate că sunt prea mult. Sau poate că nu-s destul.

Adică toate lucrurile la care m-am gândit de când mi-a spus tata că ne părăseşte.

— Eşti destul. Crede-mă. Eşti mai mult decât destul.

Râde un pic, dar îmi dau seama că vorbeşte serios.

— Nu e vorba că trebuie să mă placi pe vecie, doar că, pur şi simplu, nu cred că mai pot supravieţui încă unei situaţii de tipul Acum vezi podeaua, acum n- o mai vezi.

— N-o să se întâmple aşa ceva.

— De unde ştii?

— Ştiu pentru că eu sunt tipul care vine când tatăl tău vă părăseşte, când mama ta e distrusă. Iar când simt ceva pentru cineva, lucrul ăsta nu se schimbă peste noapte.

Deschid gura să-l întreb despre Miercuri, dar îl aud:

— Am zis când simt ceva.

Ceea ce îmi spune că poate sunt diferită, în vreun fel.

Trag aer în piept. îl las să iasă.

— Dar pe tine ce te sperie cel mai tare?

— Tu.

Suntem ochi în ochi, eu şi el, iar acesta este cel mai erotic moment pe care l- am trăit până acum în scurta mea viaţă. Simt toată fierbinţeala clipei, însă şi ceva în plus. Ceva ca iubirea.

— Şi eu, adaugă el. Mă înfricoşez de moarte. Am obiceiul ăsta de a sabota toate lucrurile bune din viaţa mea, pentru că mult timp, atunci când mi s-a întâmplat un lucru bun, am crezut că nu-l merit. Aşa că l-am buşit cu totul, de cele mai multe ori intenţionat. Ştiu suficient încât să-mi dau seama că n-am de ce s-o fac, dar asta nu-nseamnă că n-o s-o fac. Aşa cum, probabil, îţi dai seama şi tu.

Are vocea blândă şi răguşită. Mă gândesc la ce mi-a spus.

— Deci eu am probleme de încredere fiindcă oamenii mă părăsesc, iar tu buşeşti intenţionat lucrurile bune pentru că în felul ăsta măcar n-o să fii rănit.

— Cam aşa ceva.

— Perfect.

— Cel puţin ştim în ce am intrat.
îmi dă un ghiont în braţ şi îi dau şi eu unul. Undeva, în mine, zidul se năruie un pic.

— Ca să fie clar: şi eu cred despre tine că eşti un uriaş urs de bâlci; altminteri n-aş fi avut în veci de-a face cu tine. Ce fel de fată crezi că sunt?

— Felul pe care nu l-am mai întâlnit niciodată până

acum. îmi zâmbeşte. îi zâmbesc.

— Deci asta înseamnă că vrei să fiu iubita ta?

— Asta am zis?

— Cam da. Adică, desigur, dacă vrei să fiu.

— Vreau să fii.

— Şi eu vreau.
Se apleacă şi mă sărută. Mă ia în braţe, iar eu mă cuibăresc lângă el şi mă simt foarte bine aici.

— Poate că e mai bine să nu vorbim despre ce-o să se întâmple când plecăm de-aici, îi spun, făcând semn cu mâna spre insulă.

— Cum doreşti, căpitane.

Rămânem amândoi aşa şi, nu ştiu de ce, nu mă pot gândi decât la ce-o să se întâmple când o să plecăm.

Miah ridică privirea spre cer.

— E lună plină. Ceea ce înseamnă maree uriaşă. Ceea ce înseamnă o excelentă vânătoare de comori.

îmi imaginez galioane de piraţi, bănuţi de aur şi sipete cu podoabe – munţi de stele sclipitoare, strălucitoare. Mă imaginez alături de Miah bântuind mările într-o corabie de piraţi, aruncând cu aur peste tot, peste mulţime. Deodată, lumea pare posibilă. îmi spun: Poţi s-o faci. Doar să ai grijă.

— Trebuie să mergem şi noi mâine. îţi aduc nişte cizme

pescăreşti.

— De ce-mi trebuie cizmele pescăreşti?

— O să vezi. Ce mărime porţi?

— 39.

Şuieră.

— Ce? Este o mărime medie, gen.

— Nimic nu e mediu la tine, căpitane. Nici măcar tălpile

alea enorme.

Ajung acasă înainte de miezul nopţii şi o găsesc pe mama încă trează, lucrând în micul birou. Rămân în prag preţ de o clipă, privind-o cum stă cu capul înclinat în timp ce citeşte ceva, uitându-mă cum se apleacă spre laptop când scrie, cum mormăie ca pentru ea din când în când, de parcă ar asculta un cântec pe care numai ea îl poate auzi.

Dintr-odată mă simt copleşită de iubire. Intru şi o iau în braţe fără niciun cuvânt. Mama lasă jos hârtiile pe care le citeşte şi mă

îmbrăţişează şi ea, apoi rămânem amândouă aşa, multă vreme.

Ziua 10

în după-amiaza următoare mă urc alături de Miah în camioneta care ne scutură şi ne zgâlţâie pe drumul de pământ care trece pe lângă Rosecroft, printre hăţişuri. Pe bord, cochiliile, oasele de aligator şi celelalte relicve de pe insulă aruncă în parbriz reflexii pâlpâitoare, dispărând şi reapărând, după cum ieşim sau intrăm sub coroana copacilor. Miah cântă, deşi e complet afon, iar eu ţin bine şapca de pescar ca să nu mi-o zboare vântul.

îl ascult şi mă gândesc la a doua şansă şi la fiinţa umană. La cum habar n- avem dacă un lucru o să meargă sau nu. înainte, credeam că ştiu tot ce e de ştiut despre mine şi despre cei din jurul meu. Lumea mea era pusă în ordine. Toate lucrurile erau la locul lor. Iar acum sunt într-o camionetă cu un băiat pe care abia l-am cunoscut – un băiat cu care am făcut sex –, iar el mă duce într-un loc în care n-am fost niciodată.

Camioneta se opreşte brusc la marginea mlaştinii. Miah se întinde în spatele scaunului şi scoate o pereche de cizme de ploaie verde-închis, acoperite cu noroi uscat.

— Ai noroc.

— N-ai găsit ceva mai drăguţ? Gen, cu buline roşii?

— Dă-te jos din maşină.

Mă aşez desculţă pe prag şi îmi trag o cizmă, apoi pe cealaltă. în stânga a rămas nişte apă, dar n-o mai scot, ci mă ridic în picioare în faţa lui – în rochiţă de vară, cu şapcă de pescar, cizme pline de noroi şi piciorul stâng plescăind în trei centimetri de apă stătută – apoi mijesc ochii spre el, gen Tada.

— Claude Henry, acum eşti oficial o insulară. Eşti una dintre noi.

în acest moment, sunt cele mai frumoase cuvinte pe care mi le-ar fi putut spune, de parcă toată viaţa am aşteptat să le aud. Bineînţeles că este desculţ şi poartă super-şortul de uniformă militară.

— Ştii că în ăla arăţi ca un mare pămpălău, îi spun arătând spre şort.

— De fapt, prefer să mi se spună îmblânzitorul de animale sălbatice, colecţionarul de dinţi de rechin, luptătorul pentru eliberare. De ce nu-i pipăi, căpitane? Haide – ştii şi tu că vrei. Au cel mai moale material din lume.

Mă sărută.

— După buzele tale.

îl sărut şi eu şi apoi ne giugiulim sprijiniţi de camionetă. Mă ia în braţe, mă trage spre el şi eu mă lipesc şi mai mult de trupul lui.

— Gata? îmi spune la ureche.

La început mă gândesc că vrea să spună: Eşti gata pentru încă o partidă de sex? Aici, cu mine, în camionetă?

— Gata.

Da, sunt

Dar el îşi trece cureaua aparatului foto peste umăr şi plecăm; îl urmez pe cărarea care se deschide, la capătul culoarului de vegetaţie, într-o panoramă a cerului şi apelor. Mergem tropăind prin nisipul tasat, tare, nu moale şi alb cum e cel de pe dune şi de pe Mica Plajă Blackwood. Apa mlaştinii se zăreşte din loc în loc şi trecem prin bălţi, sărind peste părţile mai adânci. îmi întinde mâna şi îl prind de degete. Se opreşte când ajungem în dreptul unei ape cam cât un râu mai mic.

— Nu-mi place cum arată pârâul.

— Ăsta e un pârâu?

— încă nu s-a terminat fluxul, ceea ce înseamnă că la

întoarcere va trebui să

— înotăm.

Se încruntă spre rochia mea de vară.

— Nu eşti singurul dur din zonă.

Intră primul; apa îi ajunge doar peste genunchi. îmi face semn şi întinde mâna, aşa că intru şi eu; rochia mi se lipeşte de corp ca o a doua piele, în timp ce ne croim calea prin nămol. Trec în faţa lui şi îmi fac cu greu drum până la ţărm, în ierburile mlaştinii.

Miah mă prinde din urmă şi deja ne-am murat bine şi ne-am umplut de noroi. Mă conduce prin stuf, spre plajă, spre ce a rămas din ea. Deodată, nisipul se transformă în mâl gros şi întunecat care ne soarbe. La fiecare pas, cizmele fac suap-suap. Trebuie să mă străduiesc să-mi păstrez echilibrul, să încerc să trec dincolo fără să mă scufund şi simt cum sunt trasă tot mai jos şi mai jos. Ori de câte ori rămân înţepenită, Miah mă ia de mână şi mă trage afară.

— Nămol de turbă, îmi spune el. Unii îl numesc nămol de mlaştină. Iarba care creşte din el se numeşte spartină.

— Acum ştiu aşa de multe despre natură!

Cuvintele mele îl fac să râdă. îşi scoate tricoul; la început mă gândesc că o să meargă mai departe şi că o să-şi scoată şi şortul. Dintr-odată mă trec frisoanele şi căldurile deopotrivă, fiindcă aş vrea mult de tot să se dezbrace; îmi imaginez că-mi smulg rochia de pe mine şi rămân acolo, în cizmele înnoroiate şi în chiloţi, acoperită doar de un centimetru de spray de insecte. Dar el îmi întinde tricoul.

— Te-ai umplut de pistrui. Vreau să zic, mai mult decât de obicei.

— Mulţumesc.

îl trag pe mine şi mi-l înnod în talie; simt mirosul lui pe mine – de proaspăt şi de ţărână, ca o briză. Ăsta e tricoul iubitului meu, îmi

spun. Ăsta este iubitul meu.

Se scufundă în nămol şi mă scufund şi eu şi rămânem amândoi blocaţi; ne

urnim cu greu mai departe, de parcă am merge prin nisipuri mişcătoare.

Pe nisip şi prin mâl sunt împrăştiate cochilii şi pietre cât vezi cu ochii, de parcă asta-i tot ce a rămas pe lume. Se întind până spre ocean, spre orizont. Merg uitându-mă în jos, fără să ştiu ce trebuie să iau şi ce să las. Miah colecţionează chestii. Ăsta e un dinte de rechin. Asta e o cochilie fosilizată. Ăsta e un dinte preistoric de ceva. Asta e o parte dintr-un aligator. Ăsta e un os de tatu. Pentru mine toate arată la fel şi nu ştiu cum reuşeşte el să le deosebească. Este ca şi cum ar vorbi limba mlaştinii, iar eu sunt o străină. Doar că acum nu sunt chiar străină de tot, fiindcă Miah îmi traduce fiecare lucru într-un fel care mă face parte din această insulă şi parte din el.

Se apleacă şi desenează un cerc în nisip.

— Aici se află un dinte de rechin.

Cercetez nisipul de parcă ar fi cea mai importantă parte de pământ de pe... ei bine, de pe Pământ. Mă aplec şi ridic cel mai mic triunghi negru. Deschid palma, ca să-l vadă.

— Ai talent.

Iar felul în care o spune mă face să mă gândesc că nu se referă doar la colţul de rechin. Se apleacă şi mă sărută, iar limbile noastre se regăsesc. îl sorb cu totul în mine, îi sorb căldura, mirosul, gustul.

— Abia aştept să fiu iar gol alături de tine, îmi spune.

Şi ne sărutăm iar, ca două animale sălbatice; chiar când începem să ne smulgem hainele de pe noi şi ne pregătim să ne rostogolim în nămol, în spartină şi în mlaştină, de undeva se aude un ţignal de sirenă. Ridic privirea şi zăresc trecând feribotul. Grady ne face cu mâna de pe punte, cu un rânjet cu gura până la urechi. Mă gândesc cum trebuie să fi arătat noi doi pipăindu-ne de zor, iar eu cu tot părul zburlit.

Ne desprindem unul de altul şi o pornim iar pe plajă, el desenând cercuri, eu

culegând colţii de rechin până când umplu un pumn. Alege unul şi îl ridică.

— Acum milioane de ani, ăsta a căzut pe fundul oceanului exact în locul potrivit şi a fost acoperit de nisip. Şi iată-ne pe noi acum, doar eu şi cu tine, după milioane de ani, găsindu-l aici.

Scutur colţii în mână şi mă gândesc la ei ca la nişte bucăţele sparte, desprinse dintr-un întreg. Ca nişte inimioare frânte.

— Unde crezi că se duce iubirea când oamenii încetează să te iubească? Crezi că există ceva de genul unui cimitir de vechituri, unde se adună toate iubirile pierdute şi uitate?

Deschid palma şi aranjez dinţii în forma unei inimi.

— Adică unde se duce iubirea ca să moară?

— Da, sau unde aşteaptă să fie reciclată.

— Iubire reciclată. Ei, cu asta mi-ai dat de gândit. Nu ştiu. Poate că devine şi mai puternică, pentru că este făurită din toate tipurile astea diferite de iubire, din toate acele părţi care au supravieţuit.

— Poate, îi spun.

Mă gândesc la ce mi-a zis, în timp ce Miah desenează încă un cerc, iar eu ridic un alt dinte. îl adaug în conturul de inimă, apoi strâng palma şi amestec iar piesele. îmi imaginez diferitele faţete ale iubirii: înţelegere, sex, romantism, durere, încredere, vulnerabilitate. Toate aceste piese diferite care formează iubirea romantică, dar şi iubirea non-romantică – aşa cum e aceea pe care o simt pentru Saz şi pentru celelalte prietene ale mele, ca iubirea pe care o simt faţă de mama. Şi, cu toate că nu vreau, şi faţă de tata.

— înainte credeam că faptul că ai mei sunt fericiţi – sau păreau să fie fericiţi – mă face invincibilă, de parcă aş fi putut intra în orice încăpere din lume şi toată lumea mi-ar fi prietenă,

pentru că nu ştiam că iubirea se poate schimba sau poate dispărea. Adică am avut prieteni ai căror părinţi au divorţat, dar din exterior toată treaba asta se simte foarte diferit faţă de cum o

trăieşti tu.

— Poate că nu era vorba despre fericirea alor tăi unul cu celălalt. Poate că îţi dădea superputeri felul în care ştiau amândoi să te iubească pe tine. Părinţii mei nu se puteau suporta unul pe celălalt şi, când erau împreună, nu prea se mai găsea loc şi pentru noi, copiii. De câte ori se aflau în aceeaşi încăpere mă răsuceam pe călcâie şi-mi vedeam dracului de drum, fiindcă se sfârşea mereu cu o telecomandă sau ceva mai rău aruncat spre tine.

— Serios?

— Oh, da.

— Nu i-am auzit niciodată pe ai mei certându-se. Prietena mea Saz spune că asta e ciudat.

— Poate că există o lume în care părinţii nu ţipă unul la celălalt, dar atunci când se ceartă îşi spun totuşi ce au de zis. Nu ştiu. Nu cred că l-am văzut pe tata ca pe o fiinţă umană până acum un an. Era doar forţa aia invizibilă care a dat peste cap viaţa mamei şi pe a mea.

Se uită spre orizont de parcă ar vedea ceva acolo – o amintire, poate.

— Dar dacă el n-ar fi făcut asta, poate că acum n-aş fi fost aici, pe plaja asta, plimbându-mă cu tine.

îşi întoarce privirea spre mine şi văd că i se limpezesc din nou ochii.

— Nici eu n-aş fi fost aici. Dacă nu s-ar fi separat ai mei.

Oare aş putea să renunţ la a fi pe plaja aceasta cu Jeremiah Crew, dacă asta ar însemna ca părinţii mei să rămână împreună? Aş renunţa la cine sunt acum, în momentul ăsta, cu soarele luminându-mă şi pumnul plin de dinţi de rechin ?

Desenează încă un cerc şi ne uităm amândoi ţintă spre nisip. Mă aplec. Culeg dintele. îl ridic.

— Nu-mi doresc decât ca ei să fi rămas împreună, iar eu să mă aflu totuşi

— aici.

— Dacă nu s-ar fi separat, ai fi fost probabil o altă Claude.

— Probabil.

— Ea cum era? Claude Pre-insulara?

— O mare visătoare care voia să călătorească, să vadă lumea şi să trăiască o viaţă importantă undeva. Eram, nici nu ştiu, neliniştită, dar îmi era bine, poate mai mult în pielea mea acasă, decât la şcoală. Credeam că ştiu exact cine sunt. Dar eram şi foarte naivă. Se poate spune că acum înţeleg mai bine cum funcţionează lumea.

îi zâmbesc.

— Profesorul meu de engleză mi-a spus că am nevoie să simt mai mult ca să- i fac şi pe cititori să simtă. Şi îmi doream să mi se întâmple ceva pentru ca scrisul meu să devină mai interesant.

Pe cât de lipsite de importanţă par aceste lucruri, sunt totuşi cele mai dificile pe care le-am spus vreodată cuiva despre mine. Asta sunt, îmi spun. Acceptă sau refuză.

— Deci acum scrii ceva?

Nu ştiu de ce, asta mă reduce la tăcere, poate dintr-un sentiment de vină că ar trebui să scriu mai mult decât scriu. Sau poate pentru că am tot mâzgălit în ultima vreme chestii fără vreun obiectiv sau scop şi nu sunt sigură că asta se poate numi scris.

— Nu chiar.

Ridică aparatul de fotografiat şi îl îndreaptă spre crabii care se agită pe lângă tălpile noastre.

— Fotografiile mele sunt un mod de a spune poveşti, dar fără toată presiunea aia a cuvintelor. Obişnuiam să mă gândesc la ele ca la o modalitate de a capta toate lucrurile bune. Tot ce nu era viaţa mea. Dar acum fac poze cu tot ce-a

fost acea viaţă: tristeţe, tulburare, urâţenie. Cam de aia colecţionez şi oase. Pentru că oasele spun o poveste. De obicei una tragică – fiindcă, ştii, sunt oase, dar pentru mine au o frumuseţe a lor.

— Frumuseţea aia există în orice poveste. Şi povestea există în tot şi-n toate.

— Şi în dinţii ăştia.

Desenează un cerc pe nisip. Ridic un dinte şi i-l dau, apoi mă gândesc la ce mi-a spus Miercuri, că n-ai cum să ajungi să-l cunoşti pe adevăratul Jeremiah Crew. Poate că eu sunt diferită.

— Sau poate că am stat eu prea mult pe insula asta.

Şi-mi aruncă un zâmbet larg pe care îl simt în tot corpul, până în călcâie. Mă uit în altă parte, drept în soare, nici pe departe la fel de orbitor.

— Dar Pre-insularul Miah cum a fost?

— Nu ţi-ar fi plăcut de el. Băiat rău. Supărat pe viaţă. Cinstit vorbind, era un nesăbuit, o persoană tare nefericită care a trăit acum multă vreme. Ăsta este singurul eu pe care îl cunosc.

Ridică din umeri şi e sincer.

— Asta nu înseamnă că nu mă întreb ce aş fi fost sau cum ar fi fost toate astea dacă tata n-ar fi plecat sau dacă ar fi fost altfel de om. însă este posibil ca, orice s-ar fi întâmplat, indiferent ce-ar fi făcut sau cine ar fi fost, eu să fi ajuns acelaşi tip pe care-l vezi în faţa ta. Ştiu numai că am trecut prin nişte rahaturi şi alea m-au făcut, ei bine, pe mine cel de acum.

Ne plimbăm printre crabii care forfotesc peste tot.

— Ascultă, îmi spune.

Stăm nemişcaţi şi îi auzim furişându-se prin stufăriş – o muzică abia auzită. Insula îmi pare deja o relicvă încremenită într-o altă eră. Şi chiar acum, exact în momentul ăsta, simt cum timpul s-a

oprit. Deodată pot vedea fiecare umbră, fiecare culoare. Pot auzi fiecare sunet. Privesc înjur şi, poate pentru

prima dată în viaţa mea, sunt prezentă aici şi acum. Nu în trecut sau în viitor, ci aici.

Mă îndrept de spate, pe jumătate scufundată în mâl, cu palma plină de dinţi de rechin, cochilii şi nisip, şi mă uit cum Jeremiah Crew se îndepărtează de mine şi merge înainte, cercetând plaja. Se apleacă, scoate din nisip o bucată de sticlă de mare, apoi merge mai departe. Şi în momentul acesta sunt copleşită de ceva asemănător cu iubirea pentru băiatul ăsta care îmi ştie atât de multe dintre secrete. Care mă învaţă cum să găsesc dinţi de rechin. Care mi-a adus cizmele de cauciuc. Care îmi arată insula lui. Băiatul ăsta desculţ, făcut din soare şi lumină, care e una cu mâlul, nisipul şi mlaştina. Care colecţionează comori. Care găseşte frumuseţea în cele mai mici lucruri. Rănit ca mine, dar fără să privească înapoi. Care rămâne în prezent. Care priveşte înainte. Minunându-se de ceea ce este în faţa lui. Ca acasă în propria piele.
Ca acasă, oriunde ar fi.

Aş putea trăi aici, îmi spun. Aş putea fi fericită aici. Chiar aici, cu el. Aş putea rămâne aici pentru totdeauna.

Pârâul care era doar o băltoacă a ajuns acum râu de-a dreptul. Aerul este mai fierbinte şi mai umed. Insectele ne dau târcoale. Miah stă în faţa mea, cercetând orizontul. Apă cât vezi cu ochii.

— Sunt aligatori acolo?

— Nu din ăia mici.

— Ce naiba vrei să zici?

— Vreau să zic să vii încoace, căpitane.

Mă ajută să cobor de pe mal în apă; îmi scapă un ţipăt, fiindcă alunec şi îmi fug picioarele; ne prăpădim amândoi de râs şi îl iau cu mâinile de gât, iar el ţine camera deasupra capului şi mă duce

în braţe; mi se ridică rochia în jurul taliei, el o trage în jos şi mi-o netezeşte pe genunchi.

Apoi mă sărută şi mă simt în siguranţă la el în braţe, ca şi când în lume nu se va mai întâmpla nimic rău vreodată. Aş vrea să rămân exact aici pentru tot restul verii, poate chiar pentru tot restul vieţii mele. Dar el mă lasă jos pe malul opus; sunt udă toată şi plină de noroi, iar el plesneşte un ţânţar care mi s-a aşezat pe braţ şi apoi îl scutură de pe mine.

Ridic privirea de pe înţepătura deja umflată şi de un roşu aprins şi văd că se uită la mine.

— Ce e?

îmi ia faţa în mâini, îmi dă la o parte părul adunat pe frunte şi mă sărută iar.

Ziua 10
(partea a doua)

Merg cu mama la han, braţ la braţ. M-am îmbrăcat în negru, pentru că mă face să mă simt sofisticată. Ruj roşu. Balerini. Ochelari de soare enormi, căţăraţi pe cap. Am abandonat şapca de pescar. Abia dacă am făcut 15 paşi şi pielea şi părul mi s-au umezit deja din pricina căldurii, iar pe braţ am două înţepături proaspete de ţânţar, fiindcă am vrut să miros a Miss Dior, nu a spray de insecte.

Ridic privirea spre hanul care arată nou şi curat, în ciuda vechimii sale; nu ştiu de ce, îmi aduc aminte de Societatea Sertarului Secret. O întreb pe mama dacă a auzit de ea.

— Addy şi cu mine obişnuiam să ne provocăm una pe alta să ne strecurăm acolo şi să lăsăm bilete pentru cei de care ne îndrăgosteam. Doamne, probabil că biletele alea sunt încă acolo, dacă n-au început cumva să le arunce.

Până ajungem la scările hanului mă gândesc la ce aş scrie eu, apoi ridic privirea şi-l văd pe Miah înainte ca el să mă vadă pe mine. Aşteaptă pe verandă, călare pe balustradă; când se întoarce cu faţa spre noi, îmi ţin răsuflarea. Poartă un sacou de culoarea oceanului şi o cămaşă bleu. Este atât de frumos, încât mă doare inima şi aş vrea să fiu lângă el.

Mama se uită la Miah şi apoi la mine.

— De acum înainte o să vă supraveghez îndeaproape.

— Mamă.

Oh, Dumnezeule, te rog să nu afle că am făcut sex, îmi spun în gând.

— Noi trei o să ne distrăm grozav vara asta.

într-o clipă mă vede şi Miah şi i se luminează chipul. Ne întâmpină pe treapta cea mai de sus.

— Căpitane.

— Aproape că nu te-am recunoscut cu pantofi.

— Sunt ca o închisoare pentru tălpi.

Alături de mine, mama îşi drege glasul.

— Jeremiah.

— Doamnă Henry.

— Spune-mi Lauren.

Nu-l corectează în privinţa numelui de familie.

— Aşa, ia spune-mi despre tine. Cât timp mai stai pe-aici? Ce faci când nu eşti pe insulă? Şi care sunt intenţiile tale faţă de fiica mea?

Se preface că se încruntă.

— N-o băga în seamă, te rog, îi spun lui Miah.

— încă trei săptămâni. încerc să nu intru în bucluc. Şi

habar n-am.

Răspunsul lui o face să zâmbească.

— în regulă. Interogatoriul s-a terminat.

Apoi, către mine.

— Nu-ţi face griji. O să mă duc să stau de vorbă cu cuplul acela drăguţ din

Cleveland. Ne vedem la cină.

După ce se îndepărtează mama, îl întreb:

— Cinezi şi tu cu noi?

— Nu pot. Am crezut că o să rămân. De acolo şi închisoarea pentru picioare. Dar Bram are o urgenţă la Outward Bound. După ce îl ajut să salveze nişte curăţători de trasee rătăciţi, o să vin să te iau şi putem merge să ne plimbăm pe plajă. în seara asta e o ploaie de meteoriţi şi s-ar putea să arate incredibil, dacă nu-i stă Luna în cale.

Se aud voci şi o izbitură în uşă, apoi dintr-odată toţi oaspeţii de la han năvălesc spre noi. Le fac cu mâna lui Jared şi lui Miercuri, dar în mintea mea nu-mi spun decât Nu veniţi încoace, nu veniţi încoace. Miercuri se uită pe lângă mine, spre Miah, apoi se răsuceşte pe călcâie. încerc să nu mă concentrez la felul în care îi străluceşte părul în lumina înserării.

— Ţi-ai lăsat telefonul la mine în camionetă.

Mi-l întinde şi spune:

— Ţi-am mai adus ceva.

Este un borcan transparent, cu capac negru. Doldora de comori. Deschid capacul şi scutur conţinutul dintr-o parte în alta, cercetând dinţii de rechin, cochiliile şi celelalte bucăţele de chestii pe care nu le pot identifica. Scot dintele preistoric găsit de el.

— Dar ăsta e al tău.

— L-am găsit împreună.

Pentru prima dată simt un soi ciudat de formalism între noi. Poate pentru că suntem gătiţi de parcă am merge la balul de absolvire şi fiindcă el nu este desculţ, iar mama se află pe undeva, prin apropiere, dar nu ştiu ce să spun.

Tresar când aud sunetul unui clopoţel. Miah este deja în picioarele

prinse în

pantofii-închisoare şi îmi spune încă o dată:

— Vin după aia să te iau.

Mă sărută pe obraz, zăbovind preţ de o secundă. îmi spune la

ureche:

— Eşti spectaculoasă, Claudine Llewelyn Henry.

După cină mergem la dune şi întindem o pătură pe nisip; suntem singurele suflete dimprejur. Ne întindem, umăr lângă umăr, sub cea mai mare lună pe care am văzut-o vreodată.

— S-ar putea să nu vedem nimic, spune Miah. Dar cine ştie? Meteoriţii cei mai strălucitori reuşesc să se zărească uneori, dacă avem noroc.

Simt acelaşi formalism ciudat, chiar dacă numai eu sunt gătită. Sacoul lui a dispărut, pantalonii lungi au fost înlocuiţi de pantaloni scurţi şi este iar desculţ.

Noaptea a amuţit cu totul şi aşteptăm în tăcere întinşi pe nisip, fără să ne atingem. Aş vrea să mă las spre el şi să-l sărut, să-i iau mâna şi să-i simt pielea. Mă întind să-i simt auriul braţului chiar în locul de sub mâneca suflecată. Degetele mele sunt uşoare ca o adiere. Coboară privirea spre ele, apoi o ridică spre mine.

— Căpitane.

— Crew.

Apoi râd.

— Căpitan. Crew[16]. Te-ai prins?

Se uită ţintă la mine timp de un minut foarte lung şi apoi râde şi el

— Ce caraghioslâc.

Deodată, o dâră singuratică de lumină brăzdează cerul de deasupra noastră, care prinde viaţă în dungi de lumină şi culoare. Privim înaltul fără să scoatem o vorbă. Meteoriţii sunt ca focurile de artificii, numai că fără zgomot, şi îmi imaginez sunetele pe care le-ar face dacă ar putea – un fel de simfonie intensă, spiralată.

— Am crezut că n-aveam cum să îi vedem, şoptesc eu.

— Păi n-aveam cum.

Tăcem din nou, privindu-i. O fac numai pentru noi, îmi spun. Spectacolul nostru privat.

La un moment dat, mult după aceea, îi spun:

— Tata zice că sunt puţini oamenii alături de care poţi sta fără să vorbeşti. Tăcere sociabilă, aşa îi spune. Şi mai spune că oamenii vorbesc prea mult despre nimic.

îl simt cum mă priveşte.

— Spune că este o mare diferenţă între a nu vorbi când suntem împreună şi a nu vorbi când unul dintre noi este acolo, iar celălalt este tot acolo, dar foarte departe.

Vocea mi se stinge şi mă gândesc la tata, deşi nu vreau să mă gândesc la el. Deloc.

Mă uit la Miah, care întoarce privirea spre simfonia de deasupra capetelor noastre.

— Căpitane, să nu vorbesc cu tine când suntem amândoi aici, sub cerul ăsta, este mai bine decât să vorbesc cu oricine altcineva despre orice.

Spre miezul nopţii, pe cer se adună norii. Mergem cu maşina prin întuneric spre Rosecroft, acum învăluit în ceaţă. Luna este înnegurată şi îndepărtată, dar cerul e plin de strălucire. Când ajungem la ruine, Miah parchează

camioneta, lăsând motorul să meargă.

— N-aş vrea să dispar fără să-mi scriu mai întâi povestea, îi spun gândindu- mă la Tillie Blackwood, dar şi la mine însămi, la felul în care am dispărut din Ohio şi din ceea ce eram pe atunci, ieşind din viaţa mea şi intrând în secretul părinţilor mei.

— De aceea sunt importante poveştile, căpitane. Poate că tu vei putea scrie într-o bună zi despre oamenii ăştia.

— Poate.

Şi pentru prima dată în viaţa mea o simt, nerăbdarea de a lucra la romanul meu sau poate de a scrie ceva nou. Nu doar scene, gânduri şi sentimente, ci un întreg, de la început până la sfârşit, despre locul din care am venit şi locul spre care mă îndrept, şi despre faptul că am fost aici.

Miah se joacă la butonul radioului şi deodată se aude muzica: „Joy to the World”, a celor de la Three Dog Night. îl dă mai tare şi coboară din camionetă, lăsând uşile deschise. Cântecul se strecoară afară învăluindu-ne, învăluind ruinele, încărcând aerul. Apoi el începe să danseze, iar băiatul ştie să se mişte – un lucru pe care l-am aflat deja. încep şi eu să dansez şi muzica mă umple până când eu însămi sunt muzica, iar muzica sunt eu.

Dansăm amândoi printre ruine, în ceaţă, sub lumina asta ciudată de lună. Mă aştept cumva ca Rosecroft să se dizolve în faţa ochilor noştri, sub tălpile noastre, absorbit de negură.

El se preface că ar cânta la o chitară imaginară, eu la tobe, lanterna o ţine pe post de microfon şi cântăm amândoi în el, chiar dacă eu nu prea ştiu cuvintele.

Sărim şi ne scuturăm, suntem efectiv cutremure. Mă simt mai liberă decât am fost vreodată şi în acest moment mi se pare că asta e cea mai tare piesă pe care am auzit-o în viaţa mea. Apoi Miah mă trage spre el şi ne legănăm împreună. îl iau de gât şi-l sărut; suntem toate posibilităţile din lume, tot acel „aproape” şi

tot acel „poate”.

După aceea stăm pe platforma camionetei legănându-ne picioarele, cu muzica în surdină. Ceaţa s-a ridicat şi luna a revenit pe cer.

— Dar tu? îl întreb.

— Eu, ce, căpitane?

— Tu nu vrei să-ţi scrii povestea?

— Vrei să spui, în afară de dosarul infracţional pe care-l las

în urmă?

— Vorbesc serios. Dar fotografiile tale?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată pe bune la asta. Adică să mă gândesc ca lumea. Am petrecut cea mai mare parte din viaţă încercând să nu visez la chestii prea mari.

Lumina lunii îi cade pe chip, aruncându-i-l în umbră, şi preţ de o clipă mi se pare că văd în el.

înainte să-l pot întreba de ce nu şi-a dat voie niciodată să aibă visuri mari, îmi spune:

— Dar când sunt cu tine, totul e liniştit; totul pare exact aşa cum trebuie, de parcă mi-ar veni turnat. Şi nu mă refer doar la când sunt cu tine cu tine.

Ultima replică o rosteşte pe un ton sexy, dar expresia de pe chipul lui e greu de descifrat. Este un amestec de tristeţe şi lumină. Şi chipul meu trebuie să arate cam la fel, pentru că mă gândesc la fata care eram în Mary Grove, Ohio, care, câteodată, se simţea nelalocul ei în propria piele.

Totul pare să fie perfect în regulă.

Da, aşa este, îmi spun şi îmi privesc pielea care - cel puţin în noaptea asta - îmi vine ca turnată.

Ziua 10
(partea a treia)

Hanul e tăcut şi întunecat. Am trecut pe lângă el pe drumul de întoarcere de la ruine şi tot ce ştiu este că n-o să mă întorc încă acasă, pentru că noaptea e magică şi aşa suntem şi noi. Fără un cuvânt, ne îndreptăm spre casa lui Miah.

Tragem în faţă, cu motorul maşinii în ralanti.

— Pot să te duc acasă, îmi spune el.

— Sau putem intra.

înclină capul, cercetându-mi faţa. Are zâmbetul ăla care pare mai degrabă fantoma unui zâmbet, de parcă ar fi doar un ecou. Mă citeşte. Şi o face bine. Aşa că îl las. Nu-mi feresc ochii. Nu mă foiesc. Nu-l ţintuiesc cu privirea. Printre noi trece un curent electric, încărcând aerul, noaptea şi luna.

în cele din urmă, spune:

— îmi place mai mult ideea ta.

O spune foarte încet. Ca şi cum, dacă ar vorbi prea tare, ar goni-o.

în casă pare diferit faţă de alte dăţi când am fost aici. Sau poate că eu o simt diferit. îmi dă un suc şi la început nici măcar nu-mi dau seama cum a ajuns la mine în mână, pentru că inima îmi bate să-mi sară din piept, atât de tare, încât sunt sigură c-o poate auzi şi el.

Se aşază pe canapea şi îi spun:

— Vreau să-ţi văd dormitorul.

Mă simt curajoasă şi îndrăzneaţă, perfectă în pielea mea.

Se ridică, mă ia de mână şi mă conduce prin living într-o cameră cu bârne de lemn pe tavan şi cu ferestre înşirate pe un perete, care dau spre curtea din spate, iar dincolo de ea, spre mare.

Aprinde lumina, care aruncă pe podea o rază ca o aşchie de

semilună.

— E şi nişte muzică aici?

— Ar putea fi.

— Alege tu ce.

în timp ce frunzăreşte un teanc de viniluri, eu cercetez fotografiile de pe perete – mai multe cadre în alb-negru cu stejari de Virginia, cai, dune, diferite oase de animale.

— Sunt foarte frumoase, îi spun lui, îmi spun mie. Chiar şi alea cu oase.

Mai ales una dintre poze îmi atrage privirea. Un cadru apropiat cu o palmă deschisă care ţine trei obiecte albe, în formă de inimă, arătând ca nişte cochilii. Rămân uitându-mă la ea; are ceva trist şi minunat care mă paralizează. Cam ca felul în care mă simt citind scrisorile Zeldei Fitzgerald sau orice scris de Ray Bradbury.

— Vertebre de căprioară, îmi spune el.

— Să faci ceva minunat din ceva care nu e chiar minunat.

Sunt plină de nerăbdarea aceea, de sentimentul care mă macină în piept, un fel de invidie că, indiferent unde merge şi ce face, el pare să ştie exact cine este. Şi e mai mult de-atât – ştie să privească lucrurile într-un fel pe care eu nu-l ştiu.

— Când Bram mi-a dat camera, mi-a zis: „De ce nu pui furia aia la treabă, pentru un scop bun? Caută poveşti. încearcă

să fii observator mai degrabă

decât participant la viaţă şi fă rost de nişte empatie”.

— Şi a funcţionat?

— Foarte amuzant. Da, căpitane, a funcţionat.
Mă aplec să mă uit la fotografiile de pe raftul încorporat în perete. O femeie cu acelaşi zâmbet ca al lui. Un tip la vreo 20 şi ceva de ani, într-un şort verde- militar destul de cunoscut – o versiune mai matură şi mai îndesată a lui Miah. Două fete, una roşcată, cealaltă brunetă, ţinându-se de braţ şi râzând. Două fete şi mai mici, una cu părul şaten şi cârlionţat, cealaltă blondă, strâmbându-se la cameră. Asta e familia lui. Este atât de ciudat să mă gândesc la el având undeva, în lume, nişte oameni care îl cunosc şi-l iubesc. Mă întreb cum este oare Miah din-afara-insulei. O fi diferit de cel pe care-l ştiu?

Mi-l imaginez pe acest celălalt Jeremiah Crew, unul pe care abia dacă-l recunosc, când muzica – sălbatică şi mustind de whisky – umple încăperea.

Miah se îndreaptă spre mine. îmi ia mâna şi îşi împleteşte degetele cu ale mele. Ne legănăm un pic în ritmul melodiei, mă uit în ochii lui şi mă gândesc la cât de uimitor este să poţi trăi 18 ani fără să ştii pe cineva, iar când îţi iese în cale, ca prin miracol, să te ştie mai bine decât oricine altcineva. Şi nu poţi înţelege cum ai trăit înainte ca el să te cunoască, să te vadă, să te audă şi să-ţi vorbească despre toate lucrurile prin care a trecut şi care contează pentru el.

— Nu trebuie să facem nimic, căpitane.

— Ştiu. Dar vreau să facem. Nu trebuie să-mi promiţi nimic. Nu trebuie să mă iubeşti.

— Nu pot să-ţi promit că n-o să se întâmple.

— S-ar putea să-ţi frâng inima.

— Ştiu.

— Sau s-ar putea să mi-o frângi tu mie.

— Deci poate că ar trebui să ne strângem mâinile chiar acum, să cădem de

— acord că a fost drăguţ să ne cunoaştem şi să ne luăm rămas-bun.

— Sau am putea să vedem ce se întâmplă mai departe.

Ne privim drept în ochi şi mă simt deja dezbrăcată. Dar nu este înspăimântător. Este minunat. De parcă n-am mai ajuns niciodată până în acest punct în care cineva să mă vadă pentru mine însămi. Eu, cea care sunt cu adevărat şi tot ce presupune fiinţa mea. Lucrurile care îmi plac la mine şi cele care nu-mi plac.

— Aşa cum probabil îţi aminteşti, avem nevoie de protecţie, îmi spune el.

Mă aplec şi-l sărut. Mă sărută şi el şi este blând ca o şoaptă. Apoi urmează o senzaţie de prăbuşire, de parcă nu-mi mai pot controla inima, capul sau trupul, ceea ce înseamnă că, de fapt, n-am niciun fel de protecţie, şi simt cum se detonează toate clopotele de alarmă, pentru că, pe cât îmi place mai mult de omul ăsta, pe atât cresc şansele să mă facă să sufăr.

Opreşte-te, Claudine. Fiindcă nu pot fi aici şi să nu fiu, în acelaşi timp. Trebuie să aleg una din două.

îl sărut şi mai tare, iar gura lui răspunde gurii mele, apoi îi simt palmele pe faţa mea şi mâinile mele sunt pe spatele lui, şi apoi îi deschei nasturii de la cămaşa bleu cum e cerul. Şi îmi spun: Nu suntem decât Miah şi cu mine, camera asta, mâinile astea şi noi doi. Nu suntem decât noi aici.

La un moment dat, creierul se decuplează şi trupul preia controlul, dar, spre deosebire de prima dată, sunt aici. Fără povestire în minte, doar complet, total, sută la sută pe patul de aici. Piesa care se aude acum este „Tennessee Whiskey”. Mă bucur că nu este vreun cântec stupid de care să mă simt stânjenită cândva, amintindu-mi această zi. De fapt, este perfect.

Exact cum suntem şi noi în clipa asta.

Acum, pentru prima dată după mult timp, am sentimentul că inima mea este în siguranţă. Şi ştiu destul încât să-mi dau seama că nu va fi mereu aşa, dar acum este, aici, cu Miah, când ne prăbuşim împreună pe pat şi ne dezbrăcăm unul pe celălalt, până când suntem peste tot doar piele peste piele.

Niciun moment nu-mi părăsesc trupul, aşa cum m-am gândit întotdeauna că se va întâmpla. Nu privesc spre noi de undeva, de deasupra patului, de pe raftul de cărţi, din balansoarul de la fereastră sau prin geam, de afară. Sunt pe pat, cu el. Nu mă întreb dacă îl dezamăgeşte corpul meu. Nu-mi fac griji unde să pun braţul ăsta sau piciorul ăstălalt. Pur şi simplu mă mişc odată cu el şi la început ne mişcăm împreună, dar separat. Mă mângâie şi camera începe să se învârtească, plină de lumină. Toţi acei licurici scânteietori, răsucindu-se şi sclipind în jurul meu. Când îl ating îmi geme în ureche şi se desprinde de mine.

îl văd cum se întinde după prezervativ. Ezită şi ştiu că n-o să facă nimic până nu-i spun „OK", aşa că spun:

— OK.

După care îl văd cum îl pune în acelaşi fel în care a făcut-o prima dată.

Apoi se întoarce iar spre mine şi mă sărută. O clipă mai târziu îi simt vârful în mine şi, cu toate că nu este prima dată, se simte ca prima dată. Poate în felul în care ar fi trebuit să se simtă.

Intră încet, privindu-mă, descifrându-mi chipul. îmi trec palmele pe spatele lui şi pe braţele încordate de la felul în care se ţine deasupra mea, peste mine, şi vreau mai mult din el. îl vreau pe tot.

Dar mai întâi se apleacă şi mă sărută, iar eu îl sărut şi mai tare şi mai pasional, ca să-i dau de înţeles că este în regulă. Este un „da". Este un „acum". Trupul meu îl doreşte pe al lui. Şi am luat foc, din creştet în călcâie, simt flăcări mici peste tot.

Apoi îl simt. Pe tot. Doare un pic, dar este mai mult surpriza, din nou, de a avea un alt trup în trupul tău, de a te obişnui cu ceva nou.

însă e amuzant cât de repede mi se adaptează corpul. Ceva de genul: Oh, salut, tu, aia de colo. De ce n-am făcut chestia asta mai devreme?

Sunt prinsă cu totul în asta. Şi el e la fel. El e la propriu în asta, în vaginul meu. (Vagin, serios? Pe bune, penis? Gen, de ce cuvintele astea nu sunt deloc

sexy?) Iar apoi, oh, Dumnezeule mare, râd tare de chestia asta. El se retrage, mă priveşte şi spune:

— Zău, căpitane?

— Pe bune, vagin? Penis? Puteau găsi nişte cuvinte mai puţin sexy de-atât? Râde şi el, mă sărută pe frunte şi mormăie în gâtul meu ceva de genul:

— Doamne, creierul ăla al tău.

Apoi râsul dispare undeva între aşternuturi, în saltea, şi nu mai vorbim. Este doar muzica şi zgomotul respiraţiilor noastre.

Ne ia o clipă să ne găsim ritmul şi timp de câteva minute nu e ca o a doua primă dată. Ştiu că o simte şi el – din felul în care se uită la mine, apoi din felul în care mă sărută şi apoi din felul în care nu-şi mai face griji că mă răneşte, ci doar se mişcă împreună cu mine şi nu se mai reţine, şi îmi spun să nu mă mai reţin nici eu. Ceea ce, pentru mine, înseamnă să trec peste vara asta, părinţii mei, Saz şi tot ce îmi este familiar, inclusiv virginitatea mea. Felul în care mă atinge îmi spune că-şi aminteşte ce i-am spus, că sexul nu este doar despre el

Mă atinge aici...

Şi aici...

Şi aici...

Şi se mişcă în mine, cu ochii în ochii mei.

Iar apoi...

Apoi vine un moment în care chiar uit totul... Este mai degrabă ca şi când aş fi trecut peste toate, preluând în acelaşi timp complet controlul. Mă simt nesfârşită. Liberă. Este un moment

perfect şi minunat, în care trupul meu se îngreunează şi se uşurează deopotrivă. încerc să-l păstrez până când simt că se topeşte în aşternuturi şi se ridică spre tavanul cu bârne, iese pe geam şi dispare în oceanul din depărtare.

Patul lui Miah este la fereastră şi, de pe perna mea, mă uit direct la cer şi la stele. El doarme respirând liniştit şi egal. Stau întinsă şi-l privesc. Felul în care îi flutură pleoapele. Felul în care pieptul gol se ridică şi coboară. Felul în care mâna i se odihneşte pe piciorul meu, ţinându-mă atât de aproape de el.

— Aş putea să te iubesc, şoptesc. S-ar putea să te iubesc deja. Mă gândesc doar că ar fi trebuit să te previn.

Apoi închid ochii şi aţipesc un pic, înainte să trebuiască să plec.

[16] Joc de cuvinte intraductibil. „Crew” înseamnă „echipaj”.

Zilele 12-14

Este mijlocul verii şi mă gândesc la sex o grămadă. Când şi unde putem să ne-o punem data viitoare, când şi cum pot să mă strecor departe cu Miah. Cobor pe Drumul Principal sau de-a lungul plajei şi parcă sunt mai înaltă şi mai sexy, ca această nouă Claude care se simte în pielea ei ca acasă. Sunt căpitanul Marvel, Văduva neagră, Domino şi toţi supereroii mei favoriţi într- o singură persoană. Sunt îmblânzitoarea de animale sălbatice, colecţionara de dinţi de rechini, luptătoarea pentru eliberare.

O facem peste tot – în camionetă, pe plajă, în anexa pentru trăsuri de la Rosecroft. Mă strecor acasă la Miah, în patul lui, şi ne descoperim unul pe celălalt în întuneric. Şoptim sub cearceafuri până când le aruncăm de pe noi împreună cu pernele, păturile şi orice altceva a avut ghinionul să se afle cu noi în pat.

Mă doare fiecare muşchi de la această activitate cu care nu sunt obişnuită, mă simt entuziasmată, flămândă şi încă într-un fel Fericită. Sunt atât de ocupată, încât nu mă mai duc la magazinul universal nici măcar ca să-mi verific mesajele.

Următoarele două zile sunt pline de aventuri.

Mergem kilometri întregi prin mâlul din mlaştină, căutând comori.

Mergem pe urmele lăsate de ţestoase dinspre ocean şi marcăm

cuiburile.

Mergem cu maşina la promontoriul Barbăneagră şi săpăm după prada piratului.

Mă duce la ceea ce numeşte el „Arborele iubirii este iubire”, adică un stejar

de Virginia şi un palmier care au crescut împreună şi trunchiurile li s-au unit şi li s-au împletit într-unul singur.

Stăm în ploaie pe plaja de lângă muzeul insulei, urmărind o familie de lamantini. Sunt patru. Creaturi blânde, fonfăite, amuşinând. Rostogolindu-se în apă şi plutind. Miah stă în spatele meu, cuprinzându-mă cu braţele. îmi arată în pădurea din spatele muzeului o căsuţă – parte laborator, parte studio foto – care a aparţinut unui Blackwood. Geamurile sunt sparte şi copacii au năpădit căsuţa, dar altminteri pare neatinsă, de parcă proprietarii s-ar putea întoarce în câteva minute.

— Dacă am putea sta aici pentru totdeauna, aş face-o studioul nostru de creaţie. Tu să scrii, iar eu să-mi developez pozele.

Printre toate cele, vorbim de toate.

El află că:

Am avut cândva doi prieteni imaginari, pe nume Panglicuţă şi Aţă

Dentară.
Obişnuiam să mă joc spunându-mi că ai mei divorţează şi că trebuie să aleg cu cine să stau. întotdeauna am ales-o pe mama.

în clasa a patra i-am spus în faţă Jessicăi Leith că e proastă şi n-am să uit niciodată cât de nasol m-am simţit când a început să plângă.

îmi urăsc pistruii şi odată am încercat să mi-i şterg cu acetonă pentru şters unghiile.

Mi-e teamă că eu şi Saz nu vom mai fi niciodată prietene cum am fost cândva.

Mă tem că domnul Russo are dreptate şi n-o să fiu niciodată în stare să scriu ceva profund sau autentic.

Mă întreb în secret dacă sunt imposibil de iubit şi dacă nu cumva de-aia ne-a părăsit tata.

Eu aflu că:

Avea 11 ani când a băut whisky pentru prima dată şi obişnuia să ascundă alcool sub casă, pentru că acolo îl ascundea şi tatăl lui.

Când a ajuns prima dată pe insulă a furat o barcă de la han, dar a intrat cu ea în debarcaderul din capătul nordic, aşa că a trebuit să meargă pe jos 25 de kilometri până la casa în care locuieşte acum. Ăsta a fost momentul în care totul s-a schimbat şi a hotărât să lase insula să-l cucerească.

Are o grămadă de prieteni, dar niciun „cel mai bun prieten” şi nu-l cunoaşte nimeni cu adevărat.

în urmă cu câţiva ani i s-a întâmplat ceva care i-a tăiat respiraţia, dar nu este pregătit să vorbească despre asta.

Culoarea preferată este albastru cum e cerul sau verde ca frunzele copacilor.

Al doilea prenume este Shepherd. Pentru aproximativ trei minute, în clasa a noua, a încercat să meargă pe numele Shep.

Piesa lui favorită este „Joy to the World” a celor de la Three Dog Night, nu doar pentru că este şi numele lui în versurile acesteia, ci pentru că redă acel sentiment despre cum este pentru el să trăiască pe insula asta.

Dacă ar putea trăi oriunde altundeva în afară de locul ăsta, ar fi undeva în vest, unde pământul e întins, oamenii au mintea deschisă, sunt relaxaţi şi te lasă singur când aşa vrei tu.

Fotografia de care e cel mai mândru este cea cu vertebrele de căprioară, în formă de inimă. îi place simplitatea ei. îi place că nu a trebuit să se străduiască prea mult ca să surprindă sentimentul, aşa cum face uneori cu alte fotografii. îi place onestitatea acestei poze.

Nu toţi băieţii sunt la fel. Felul în care i-am atins pe Shane sau pe Matteo sau chiar pe Wyatt este diferit de felul în care îl ating pe Miah, pentru că şi ei sunt oameni diferiţi. Parcă ar fi trebuit să mă gândesc mai mult în cazul lui Shane şi al celorlalţi. Printr-

un şir de încercări şi erori, a trebuit să învăţ ce le place şi ce nu. Dar pe Miah îl ating instinctiv, ca şi când corpul meu, mâinile mele şi gura mea le ştiau pe ale lui din capul locului.

Mai presus de orice, el mă învaţă – cu tot ce înseamnă fiinţa mea – şi eu îl învăţ pe el. Iar în acest moment, chiar aici, pe această insulă, chiar acum, ne potrivim unul cu celălalt.

Lucrurile pe care le-am aflat despre mine însămi

Ador:

• Felul în care mă sărută după ureche şi în scobitura gâtului, acolo unde începe clavicula.

• Felul în care murmură în pielea mea, făcând-o să vibreze.

• Felul în care mâinile lui sunt aspre, blânde, delicate, uşoare ca o adiere.

• Felul în care mă explorează, de parcă ar face o hartă cu toate zonele mele erogene – locuri care mă fac să râd, să zâmbesc şi să oftez.

• Felul în care îi simt respiraţia pe şold şi pe interiorul coapsei.

• Felul în care se uită la mine chiar înainte să mă sărute, de parcă sunt totul pe lume.

• Felul în care mă potrivesc în el după aceea, cu capul pe pieptul lui, cu umărul sub braţul lui, cu piciorul peste al lui.

• Felul în care mă simt puternică şi frumoasă. Felul în care îmi cunosc corpul aşa cum n-am mai făcut-o până acum. Felul în care corpul acesta al meu pare dorit, puternic, invincibil şi liber. Complet şi cu desăvârşire liber.

Ziua 10

Mai soseşte un pachet de la tata. în momentul în care îl deschid simt mirosul de acasă şi mă loveşte un dor de casă de-ăla care ţi se opreşte în gât şi nu te mai lasă să înghiţi sau să respiri.

Dragă Ghemotoc,

Număr zilele până când te voi revedea. Dar până atunci, uite câteva dintre Mary Grove-ismele tale preferate: fursecurile rotunde cu gem de la Joy Ann, prăjiturele nonpareil[17] de la Taggart's Chocolates, drajeurile alea acre şi dezgustătoare de la Veach 's Candy şi ultima ediţie a ziarului local, pentru că ştiu că ţie şi mamei vă place să citiţi rubrica ^Oameni de fiecare zi[a], iar asta e una dintre cele mai bune.

Ne vedem curând.

Cu drag,

Tata

Scotocesc printre şerveţelele cu reni verzi şi roşii care umplu cutia. îmi arunc în gură o prăjitură nonpareil şi frunzăresc Mary Grove Tribune. Mama şi cu mine obişnuiam să-i citim tatei rubrica „Oameni de fiecare zi” punând în scenă un fel de spectacol.

— Trebuie să pun asta pe muzică, a spus el odată. Poate o operă.

Iar în săptămâna următoare ne-am cântat toţi trei unii altora secvenţele favorite pe voci înalte, de operă. O clipă mi se pare că aud vocile acelea. Cânt câteva rânduri din rubrică şi apoi încep să citesc articolul pe care l-a marcat cu un plasture Jane Austen pe care trebuie să-l fi găsit în dulăpiorul din baia mea.

Râd zgomotos şi preţ de o clipă mi-l imaginez pe tata citind acelaşi articol despre o văduvă în vârstă care a confecţionat un steag american uriaş din scamele din uscătorul de rufe. Probabil că a stat pe veranda închisă cu plase de insecte, bându-şi cafeaua din cana lui preferată cu Sex Pistols pe care i-am dăruit-o de Ziua Tatălui, pe când aveam nouă ani. Singura cană pe care a folosit-o de atunci încoace. îi văd chipul, felul în care trebuie să fi zâmbit spre ziar, pentru că nu s-a putut abţine. Felul în care trebuie să fi fugit înapoi în casă, cu degetul marcând pagina, ca să caute cel mai ciudat obiect pentru a pune semn.

Mi-l imaginez după aceea alergând prin tot oraşul ca să adune lucrurile mele preferate, chiar dacă asta a însemnat că nu poate mânca singur toate prăjiturile. Apoi îl văd revenind acasă pentru a le aranja pe toate, împachetând fiecare lucru în şerveţele de Crăciun. Scriindu-mi o carte poştală, fără să aibă habar ce-ar trebui să spună, pentru că ştie că sunt furioasă pe el şi sunt alături de mama, care este şi ea furioasă pe el. Dar scriind-o oricum şi punându-le pe toate la poştă, pentru că, nu se ştie de ce, vrea să am toate aceste lucruri.

Şi deodată nu mai pot înghiţi, pentru că nodul din gât a crescut şi s-a făcut de mărimea unei mingi de tenis. Durerea este atât de ascuţită, încât îmi dau imediat lacrimile şi clipesc, clipesc şi iar clipesc, până când literele din ziarul pe care-l ţin în mână devin

cu totul neclare.

îmi ia opt minute să alerg spre plajă, dar ajung exact la ora 10. Miah nu este încă acolo, aşa că mă îndrept spre apă şi îl aştept.

Zece şi 20.

Mă dezbrac în costumul de baie şi mă întind pe nisipul atât de fierbinte, încât îmi arde spatele. Tot la câteva minute mă ridic în capul oaselor şi mă uit după el.

Zece şi jumătate.

Ar fi trebuit să plecăm într-o aventură. El a sugerat-o. Seara trecută mi-a spus:

— Ne întâlnim pe plajă la 10, mâine-dimineaţă.

Mi-a spus-o chiar înainte să mă ridice în braţe, să-mi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui şi să mă sărute.

Unsprezece.

Mă răsucesc pe burtă, chiar dacă am stat deja prea mult la soare pentru biata mea piele pistruiată, de Midwest. înhaţ un fursec rotund cu gem şi îl savurez, fiindcă vreau să-l fac să dureze. îmi sprijin bărbia în palme şi rămân cu ochii pe poteca dintre dune.

Unsprezece şi jumătate.

Intru în apă ca să mă răcoresc. Pielea mă înţeapă de la nisip şi soare. Vine un val şi ceva mă zgârie în talpă, dar este doar o cochilie de scoică. O ridic şi o arunc înapoi în ocean. Rămas-bun, incertitudini, îmi spun în timp ce o privesc zburând. Dispare şi mi-o imaginez plutind departe, în adâncurile cele mai adânci ale oceanului.

Mă aplec şi iau o altă scoică. Rămas-bun, îngrijorare. O arunc şi pe ea.
Găsesc alta şi alta. Rămas-bun, podele care dispar. Rămas-bun, suferinţă. Rămas-bun, frică.

Până la prânz am umplut oceanul cu toate lucrurile pe care le-am cărat cu

mine de când am plecat din Ohio – sau poate chiar dinainte –, iar Miah tot n-a venit.

Ajung acasă, dar nu găsesc niciun bilet, nimic care să-mi spună de ce n-a apărut. Mă acopăr din cap până-n picioare cu cremă de protecţie solară, pregătesc o geantă cu apă şi o gustare, căşti, pix, caiet, telefon şi mă pregătesc să ies iar în lumina zilei. înainte de a pleca, lipesc pe uşă un bilet în care îi spun că l-am aşteptat şi unde am plecat.

Până la urmă ajung la magazinul universal. Când intru, Terri îmi

spune:

— Nu te-am mai văzut de câteva zile. Cineva a stat prea

mult la soare.

— Am fost ocupată.

Nu spun cu cine. încerc să par cât pot de preocupată, ca să nu mă întrebe nimic. îmi împrăştii lucrurile peste tot şi mă aşez trăgând un scaun mai aproape, ca să-mi pot pune picioarele pe el.

Am patru mesaje vocale de la Saz. Trei lăsate în ultimele trei zile, toate despre sex. Ultimul e din această dimineaţă, doar: Hei. Sună-mă când poţi.

Primul meu gând este: Oh, nu. îl ascult iar şi iar, cu stomacul întorcându-mi- se pe dos de fiecare dată. De obicei, Saz foloseşte fiecare minut disponibil dintr-un mesaj şi, când se întrerupe înregistrarea, sună încă o dată, ca să mai lase un mesaj. Mai mult decât atât, totuşi, este nuanţa din vocea ei – un cenuşiu mohorât, un maro sumbru, la fel cum a fost când a murit bunica ei. încerc s-o sun, dar nici măcar nu face apel. îi las un mesaj vocal: „Am încercat să te sun. Te iubesc mai mult decât iubesc sărutatul, preludiul şi sexul în sine”.

Aşez telefonul cu faţa în sus, în modul silenţios, şi încerc să scriu, încerc să mă concentrez. Terri citeşte o carte şi singurul client care intră este un bărbat de vârstă mijlocie care cumpără îngheţată şi un suc.

După ce pleacă, o strig:

— Hei, Terri?

Şi-a băgat deja nasul în Pasărea Spin.

— Care crezi că ar fi o scuză acceptabilă pentru cineva care îţi dă ţeapă la întâlnire?

Ridică ochii din pagină, dar văd ce efort înseamnă asta.

— Depinde de ceea ce trebuia să faci şi cine era persoana.

— Să spunem că era iubitul tău şi trebuia să mergeţi într-o aventură.

— Cunosc persoana?

— Nu contează.

Ultimul lucru de care am chef este încă o predică despre Jeremiah Crew.

Se încruntă, fiindcă bineînţeles că ştie despre cine vorbesc.

— Stai aşa.

Ţine semn cu degetul între pagini şi frunzăreşte cartea până când găseşte ce caută.

— Aş spune că „Nu există ambiţii destul de nobile pentru a justifica suferinţa provocată altuia”.

Face semn cu mâna spre mine.

— Colleen McCullough.

— înţeleaptă carte.

— Aşa e.

îmi scriu citatul în caiet şi îl încercuiesc de o sută de ori. Derulez în minte iar şi iar ultima noastră conversaţie, căutând fuioare de

fum, cutremure, ceva ce

am făcut greşit sau ce a făcut el greşit, vreun indiciu care să-mi arate de ce n- a venit. Dacă aş avea numărul lui de telefon i-aş putea da mesaj sau l-aş putea suna, dar nu mi l-a dat şi nici el nu-l are pe al meu, fiindcă mi l-a trimis înapoi.

Poate că este cu altă fată, cu cineva din Jacksonville. Cu una despre care nici nu ştiu măcar, cu mai multă experienţă, mai relaxată, căreia îi place natura şi are un păr lung şi mătăsos şi o piele care nu se arde la soare.

îmi spun: Linişteşte-te. Fii raţională. Fii Claude cea înţeleaptă, nu Claude cea Sensibilă. De ce trebuie să presupui mereu tot ce e mai rău?

Ar putea fi mort pe undeva. Ar trebui să fiu îngrijorată, nu furioasă – dacă i s-a întâmplat ceva îngrozitor? Poate a fost atacat de mistreţi sau s-a înecat în mlaştină sau a fost mâncat de un aligator. îmi imaginez fiecare scenariu, inclusiv expresia de pe chipul lui în timp ce este înghiţit cu totul şi apoi scuipat la loc în ţărână, fără să mai fi rămas din el decât oasele, pe care să le fotografieze cineva la un moment dat sau să le transforme într-o decoraţiune mişcătoare.

Mă simt foarte, foarte proastă.

Fiindcă m-a făcut să am încredere în el şi să-i spun toate alea despre mine, deşi lui probabil nu i-a păsat niciodată, ca s-o spunem pe-aia dreaptă, şi oricum urma să mă lase baltă imediat ce se ivea ceva mai bun. Aşa îmi trebuie dacă am încetat să mă gândesc, gen, pentru o secundă, la tot ce i-ar putea provoca inimii mele. Iar acum a plecat şi a luat podeaua cu el, împreună cu toate lucrurile pe care i le-am spus şi cu virginitatea mea. Aşa îţi trebuie dacă-ţi pasă.

Dar când ajung acasă la Addy şi găsesc biletul meu lipit tot acolo şi niciun semn că ar fi trecut pe la mine, mă prind despre ce e vorba. E vorba despre Miah cel care buşeşte chestii fiindcă e fericit.

[17] Un fel de fursecuri acoperite cu glazură de ciocolată si decorate cu bobite mici din zahăr si amidon, traditional de culoare albă, dar disponibile în prezent în mai multe culori.

Ziua 10

În dimineaţa următoare, la ora 10, Jeremiah Crew îşi face apariţia pe veranda din faţă – desculţ, în slip, cu un tricou pe care scrie Vară nesfârşită – de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Bate la uşă şi ies, iar din câte văd pare intact din cap până-n picioare, fără vânătăi, răni sau membre lipsă.

— Oh, bine, îi spun. Eşti în viaţă.

— Ţi-am zis că ne vedem la 10.

Zâmbeşte reţinut, încercând să salveze situaţia, încercând să pară prietenul meu cel mai bun. Gropiţele din colţurile gurii se formează uşor, încercând să mă seducă şi să-l iert.

— La 10, ieri. Pe plajă. Unde te-am aşteptat.

— Rahat, este deja azi?

Se preface că se uită la telefon, chiar dacă nu are niciodată aşa ceva la el.

— Am crezut că ai murit sau te vezi cu altă fată. Adică, din câte ştiu, sunt sute.

— De asta îmi place mie de tine, căpitane: ai o imaginaţie incredibilă.

Se sprijină de cadrul uşii – lejer, dar nu chiar lejer. Prind o adiere din el; miroase ca oceanul.

Rămân la fel de rigidă ca una dintre coloanele verandei, nu mă aplec spre el nici măcar un centimetru.

— Vorbesc serios. Nici măcar n-am numărul tău de telefon.

— Chiar dacă l-ai fi avut, nu m-ai fi putut suna.

— Nu asta e ideea.

— O să ţi-l dau.

— Nu-l vreau.

Se îndreaptă, fără să se mai sprijine de toc.

— OK, deci de fapt îmi spui că, ce? Că nu ai încredere în mine? Sau că nu ai încredere în nimeni?

— Nu întoarce chestia asta la mine. Unde ai fost?

— Am avut ceva de făcut. Hai să mergem. Ne-ar prinde bine amândurora o aventură.

Se răsuceşte pe călcâie, aşteptându-se să-l urmez.

— A fost ceva legat de job?

Se opreşte pe trepte, cu o mână pe balustradă, şi mijeşte ochii spre mine.

— Nu.

— Shirley şi Bram sunt OK?

— Da.

Aştept să spună mai multe, dar n-o face.

— Deci asta e tot?

îl văd încercând să se hotărască ce să-mi spună, cât de mult să-mi spună, şi după tot ce-am împărtăşit cu el şi după câte i-am încredinţat, chestia asta mă face să iau foc, simt cum mi se încing obrajii şi urechile. Deschide gura şi ceea ce aud este: M-am răzgândit în privinţa ta. Nu te mai plac. Ceea ce spune de

fapt este:

— A intervenit ceva. N-am putut să vin. Dar am venit acum.

Vocea i-a căpătat în totalitate accentul acela sudic, aşa cum face când nu vrea ca lucrurile să devină prea serioase. Dar aud în ea o undă de reţinere. El este aici, dar de fapt nu-i aici.

— Dacă a intervenit ceva, ai fi putut să mă găseşti, să laşi un bilet sau săspui cuiva să mă caute. Ştii ceva, nu mai contează. Adică eşti liber să faci tu. Doar că e o mitocănie să laşi pe cineva să te aştepte.

— Bine, acum hai să mergem.

I-aş putea spune că mi-am făcut alte planuri, să încerc să-l fac gelos, dar prefer să fiu sinceră:

— Nu vreau.

Apoi intru în casă şi închid uşa.

Mă sprijin cu spatele de ea, cu obrajii şi urechile arzând de furie şi de încă ceva – ghimpele trădării, dar nu chiar aşa de dureros. Mai degrabă dezamăgire. Mă simt dezamăgită. M-a dezamăgit fiindcă nu mi-a spus adevărul despre ce-a făcut ieri. Aştept un minut sau chiar două înainte de a mă uita pe fereastră, dar el a plecat deja.

Muzeul e aşezat pe apă, în partea sudică a insulei, o clădire albă utilizată cândva ca gheţărie pentru Rosecroft. îmi dau seama că mama e surprinsă să mă vadă, dar nu-mi spune decât:

— Mă bucur că ai venit.

Intru şi deodată sunt aruncată înapoi în timp. Clădirea în sine este veche, cu pereţi scorojiţi şi crăpaţi făcuţi dintr-un amestec de beton, calcar şi cochilii de stridie zdrobite. în aer se simte miros de mucegai, de parcă ferestrele n-ar fi fost deschise de o sută de ani sau de când o sta locul ăsta aici. Mama încuie uşa după noi, pentru că muzeul este deschis numai în zilele de vineri şi marţi sau cu programare.

Vitrinele de sticlă găzduiesc în special oase de animale, o cochilie veche de ţestoasă, vârfuri de săgeţi de toate dimensiunile şi bibelouri şi argintărie gravate cu un B, de la Blackwood, printre alte lucruri aparţinând familiei – o Biblie, o carte de oaspeţi deschisă la o pagină acoperită cu semnături, sfeşnice, câteva bijuterii. Pereţii sunt străjuiţi de fotografii înrămate şi portrete ale câtorva locuitori mai cunoscuţi ai insulei, mergând în timp până în epoca amerindienilor.

O urmez pe mama în camera din spate, în care miroase puternic a mucegai; este, de fapt, o încăpere mai mică decât magazinul universal, înţesată din podea până-n tavan cu cărţi, cutii şi lăzi vechi pentru piersici. în clipa aceea înţeleg ce a făcut în ultimele două săptămâni: cutiile cu dosare etichetate, maldărele de hârtii marcate cu nume şi perioade. E ca şi când întreaga insulă – anii ei, oamenii ei – se află aici. Iar acesta este unul dintre lucrurile care mă fascinează în legătură cu mama. Face ordine în istoria acestui loc, găsind printre resturile ei poveşti universale. A făcut toate astea în 14 zile, în negura celei mai mari suferinţe.

— înainte să ajung eu aici, hârtiile astea stăteau pur şi simplu aruncate la vedere, de unde oricine le putea lua şi duce acasă. Nimeni nu s-a deranjat vreodată să le organizeze. Totuşi încă n-am dat de niciun cuvânt despre Tillie şi am cam aruncat deja ochii pe toate. Mă tem ca nu cumva Claudine să fi distrus orice referinţă existentă, pentru că altminteri ar fi foarte ciudat. Adică cine pleacă fără să lase nimic în urmă?

Recunosc tonul din vocea ei şi expresia de pe chip. Când o prinde câte un proiect, este îmbujorată şi plină de praf, ochii îi sclipesc ca nişte bănuţi şi aproape că auzi trosnetele şi pocnetele din mintea ei chiar şi atunci când face lucruri complet fără legătură cu cercetarea, de exemplu să ia cina sau să se uite la televizor. Când se adânceşte într-un proiect, o parte din ea este mereu acolo, indiferent ce se întâmplă.

— Eşti în agonie, îi spun.

Fiindcă aşa îşi descrie mereu starea – ca atunci când te

îndrăgosteşti pentru prima oară de cineva. Eşti cu totul luat de val şi nu te poţi gândi decât la asta, o simţi peste tot, nu doar în mintea ta.

Ridică mâinile ca şi când ar spune: n-am de ales.

— Sunt în agonie.

Aş vrea şi eu să fiu în agonie. Aş vrea un proiect ca ăsta, care să umple fiecare centimetru din mine şi să mă poarte ca şi când aş fi un balon cu heliu.

îmi arată sistemul pe care-l foloseşte ca să arhiveze documentele şi apoi se prăbuşeşte pe scaunul din spatele vechiului birou de lemn de lângă fereastră. Mă tolănesc pe jos, îndosariind şi organizând hârtiile după dată. Din când în când mă opresc ca să citesc unele cuvinte scrise acolo. Descrieri de petreceri, partide de vânătoare sau cine. Boli. Certuri. Aventuri romantice. Copii născuţi şi apoi pierduţi. Lucruri mici şi lucruri mari, semnificative şi banale. Bucăţi de viaţă.

Aici este suferinţă, iubire şi durere. Toate uitate de-acum. Mă gândesc la suferinţa tatei şi la durerea pe care o simt eu acum în legătură cu Miah. Viaţa este o acumulare de dureri. Toate te umplu şi îţi taie respiraţia, făcându-te să crezi că n-o să mai poţi respira vreodată, dar înainte să apuci să te dezmeticeşti, n-au mai rămas din tine decât nişte cuvinte pe o hârtie, tăcute şi adormite, până când cineva le descoperă şi le citeşte.

O vreme mă pierd în istorie. Apoi fac schimb cu mama, spunându-ne una alteia peste ce lucruri am dat între timp şi deodată sunt transportată înapoi în Ohio, în celelalte proiecte în care am ajutat-o de-a lungul anilor.

Mama îmi spune:

Potrivit unei scrisori de la soţul lui Tillie, cei doi se pregăteau să amenajeze un loc pe plajă unde să joace cărţi şi să bea ceva sub stejarii de Virginia.

Făceau plimbări pe mare, noaptea, către insulele din jur.

Se găteau cu cele mai bune haine, beau şampanie şi dansau pe peluză, ca Daisy Buchanan şi Jay Gatsby.

Pentru prima dată o văd pe Tillie în mişcare, în culori vii, şi nu

ştiu de ce mă surprinde, pentru că bineînţeles că avea o viaţă, că a fost cândva o persoană în

carne şi oase.

Mama îmi spune:

în nordul insulei, străbunica lui Shirley, Clovis, devenise prima femeie tămăduitor şi oamenii – inclusiv Tillie – veneau la ea din zone îndepărtate, precum Savannah şi Charleston.

Iar eu îi spun:

Fiica lui Clovis, Beatrice, a adunat poveşti şi a creat prima istorie orală a insulei. într-o bună zi a ieşit din casa ei aşezată în capătul de nord, ducând cu sine numai un băţ în care să se sprijine şi un cuţit, şi le-a spus alor săi că se va întoarce atunci când va fi vorbit cu fiecare persoană care are de spus o poveste. Cealaltă fiică a lui Clovis, Aurora, a devenit păzitoarea farului după ce tatăl şi fraţii ei au dispărut pe mare.

Ea îmi spune:

Claudine a revenit pe insulă de la Şcoala de fete a domnişoarei Porter când avea 19 ani. N-a mai plecat niciodată de aici. S-a căsătorit cu fiul peisagistului de la Rosecroft, un bărbat pe nume Tom Buccaneer.

După ce Tom a murit într-un accident de avion, Claudine s-a înarmat cu un pistol şi a început să patruleze plajele în căutare de braconieri, pregătită să-şi protejeze căminul cu orice preţ.

Şi îmi mai spune:

Se presupune că Rosecroft a fost incendiat de unul dintre aceşti braconieri. Familia a văzut flăcările de la han, dar până au ajuns la vilă – centrul vieţii familiei Blackwood pe insulă – nu mai rămăsese nimic din ea.

îi spun că au fost zvonuri despre incendiu, cele mai multe spunând că însăşi Claudine a dat foc vilei Rosecroft cu două luni înainte să moară, pentru ca şi clădirea să moară odată cu ea, asigurându-se că nimeni nu va mai trăi vreodată acolo.

Toate aceste cuvinte şi poveşti. Mama le numeşte coloritul unei vieţii de om:

aceste mici momente care sunt cu totul unice şi numai ale noastre. îmi spun: Claudine – la fel ca noi toţi – şi-a scris povestea înainte să se ducă.

încetez să mă gândesc la Jeremiah Crew şi să mă întreb unde se află el acum. M-am pierdut în această lume de demult. încep să recunosc nume pe care nu le-am mai auzit până acum. încep să pun laolaltă fragmente din viaţa acestei persoane şi din viaţa acelei persoane. Aflu despre separarea dintre albi şi negri pe insulă, clanul Geechee în capătul nordic, clanul Blackwood în cel sudic. Clovis Samms a fost prima care a trecut această frontieră invizibilă.

Apoi dau peste o scrisoare despre tânărul de 22 de ani Samuel Blackwood Jr. şi soţia lui de 19 ani, Tillie Donaldson din Indianapolis, alături de un decupaj din ziar. După o perioadă în care a curtat-o insistent şi o lună de miere petrecută în New York City, Samuel şi Tillie plănuiau să se îndrepte spre casa lor de iarnă, „o insulă de pe coasta Georgiei, încărcată de frumuseţi naturale”.

Simt un ghimpe în inimă pentru tânăra Tillie, care credea că are toată viaţa în faţă, doar ca să se trezească într-o zi că îi dispare podeaua de sub tălpi.

O întreb pe mama:

— Cum l-a cunoscut Tillie pe soţul ei?

— Cred că el era prieten cu fratele ei mai mare şi a venit în vizită într-una dintre vacanţe, pe când erau la facultate.

— Ştii, înainte eram fascinată de mătuşa Claudine şi de faptul că a stat aici toată viaţa. Totul pentru că şi în cazul ei a dispărut podeaua. Sau i-a fost trasă de sub picioare. Dar acea podea dispărută n-a oprit-o. A scris şi a colecţionat istoria familiei, s-a măritat cu bărbatul pe care l-a iubit, a protejat şi a păzit casa pe care a iubit-o. Dar acum vreau să aflu mai multe despre Tillie.

— Şi eu la fel. Cred că, pe de o parte, fiindcă nu se ştie de ce s-a sinucis. Iar pe de altă parte, pentru că nu ai cum s-o cunoşti, fiindcă nu a lăsat în urmă niciun indiciu.

— Ai auzit poveştile cu fantome?

Mama e în genunchi, cu mâinile într-o cutie cu dosare. Se opreşte din sortat şi se uită la mine.

— Nu.

îi povestesc adevărata istorie a lui Tillie – cea pe care mi-a spus-o Miah. Cum a murit cu inima frântă de durerea de a-şi pierde copilaşul, fratele şi mama. îi spun cum am rămas blocată cu Jeremiah Crew în pivniţa de la Rosecroft. Mama ascultă şi, după ce termin, spune:

— Ei bine, măcar acum ştim ceva despre ea.

Iar eu simt cum mă umflă un fuior uşor de heliu, ridicându-mă de la pământ.

— Ştii, îmi spune mama, la fel mi s-a întâmplat şi mie acum multă vreme.
Am rămas blocată în pivniţa de la Rosecroft. Din păcate, eu eram singură, nu împreună cu un băiat drăguţ.

Apoi îmi povesteşte despre prima ei vizită la mătuşa Claudine, când casa încă avea tavane şi podele, iar pereţii erau intacţi. în timp ce adulţii făceau chestii plicticoase de adulţi, mama hoinărea de una singură şi s-a trezit că ajunge şi în pivniţă. Spune că şi pe atunci era folosită tot ca depozit şi că a tot scotocit printre cărţi şi haine vechi, până când a auzit-o pe mama ei strigând-o. Atunci a încercat uşa – aceeaşi pe care intrase şi care ducea sus, în hol –, dar era blocată. A bătut în uşă şi a strigat din toate puterile, iar în cele din urmă s-a înălţat până la o fereastră. Când a ajuns din nou în casă a întrebat de ce nu i- au dat drumul, însă ceilalţi i-au spus că n-au auzit-o şi, în plus, uşa nu era încuiată.

— Aşa că am încercat-o eu însămi şi s-a deschis. Pur şi

simplu.

Se lasă pe călcâie.

— Crezi că a fost Tillie?

— Poate. Nu prea cred în fantome, dar cred totuşi că suntem făcuţi cu toţii dintr-un fel de energie şi că are sens să spunem că lăsăm în urmă ceva din energia asta, mai ales în cazul morţilor tragice. Mereu m-am gândit la

fantome ca la un soi de amprentă personală rămasă după noi.

Mă uit în jur, nu doar la această încăpere, ci şi la insula care se vede pe fereastră, şi mă întreb dacă o să las şi eu în urmă o amprentă când voi pleca de aici.

Timp de patru ore vorbim şi citim. La un moment dat ridic privirea spre mama, mă uit la cum îi cade părul peste cartea pe care o răsfoieşte, cum şi-l suflă de pe faţă din când în când, fără să se ostenească să-l dea la o parte cu mâinile atât de ocupate să frunzărească hârtii.

— Mamă?

Ridică privirea spre mine.

— Da?

— îţi mulţumesc că mi-ai prezentat această parte a familiei.

Zâmbeşte şi dintr-odată arată ca mama, aşa cum o ştiu din toţi aceşti ani, mama care îmi alunga coşmarurile şi avea răspuns la fiecare întrebare, indiferent câte voiam să ştiu.

— Mai mult decât pot spune în cuvinte, zice ea, adică prescurtarea de la Te iubesc mai mult decât pot spune în cuvinte.

— Mai mult decât pot spune în cuvinte, îi răspund.

Ziua 16
(partea a doua)

în faţa casei lui Addy, în mijlocul drumului, stă o camionetă neagră. Trec pe lângă ea pe cărare, cu mintea încă în urmă, la muzeu, alături de mama, Tillie şi Claudine. Miah mă aşteaptă pe treptele verandei. Sunt surprinsă şi nu prea, bucuroasă şi iritată să-l văd. Stă ca un bătrân cocoşat în lumina soarelui. Când mă vede se transformă iar în Miah, sare în picioare, se întinde şi-mi zâmbeşte.

— Ce cauţi aici? îl întreb.

— Am o surpriză pentru tine.

Mă uit prin el spre camionetă.

— Este important, căpitane.

Iar zâmbetul de pe chipul lui este ezitant, ca şi când abia dacă ar putea să şi-l păstreze. Fiecare bucăţică din mine – mă rog, aproape fiecare bucăţică – ar vrea să-i spună „nu”, dar este ceva în vocea lui şi în zâmbetul acela ezitant şi, mai mult de-atât, sunt eu, fata care nu vrea să-şi facă gânduri tot restul vieţii ei că băiatul cu care se vede face sex cu altă fată sau este mâncat de un aligator sau că ea, pur şi simplu, nu-şi dă voie să mai creadă vreodată în ceva.

Pentru toate aceste motive, îi spun:

— OK.

Ne îndreptăm spre nord, pe Drumul Principal. Camioneta se zdruncină şi se leagănă pe şleaurile croite de ploaie şi de căldura lui iulie. Aud cum îmi clănţăne dinţii de la zdruncinături, însă Miah este tăcut. Genul ăla de tăcere care îmi arată că e departe. Mă uit spre el ca să mă asigur că mai este aici, cu o mână pe volan şi cu cealaltă pe picior.

Nu vorbim niciunul, iar asta nu este deloc tăcere sociabilă. Asta sunt eu, atât de adâncită în propria minte, încât nu pot ieşi de-acolo. Ăsta este el, complet transportat în altă parte. Mă uit pe fereastră şi îmi îndrept atenţia spre copaci.

Câteva minute mai târziu trage camioneta pe o coamă îngustă şi ierboasă de pe Drumul Principal, lăsând spaţiu cât să mai poată trece o maşină. Coboară, vine pe partea mea şi se apleacă pe geam.

— De ce ne-am oprit?

— Adică nu mai pot să fac şi eu ceva împreună cu tine?

Râde la mine, dar nu chiar la mine, fiindcă tot mi se pare că e altă persoană, ca un impostor în pielea altcuiva.

— Poţi, dar de ce ne-am oprit?

Fiindcă ştiu că pune ceva la cale.

— E momentul să înveţi să mergi pe bicicletă.

— Aici?

Mă uit la drumul care se întinde în faţa noastră.

— Aici.

— Dar sunt în rochie. Şi în şlapi. Nu pot învăţa să merg pe bicicletă îmbrăcată în rochie şi încălţată cu şlapi. Şi nu ştiu ce să zic, s-ar putea să plouă.

Mijesc ochii spre cer, numai senin şi soare.

— Şi nu cred că sunt persoana care să meargă pe bicicletă. Pe bune, nu-i nicio problemă. Adică, şi dacă nu învăţ niciodată, o să fiu OK.

E adevărat, dar mă simt totodată şi complet ruptă de el, iritată şi ceva de genul De ce naiba sunt aici? în tot acest timp, Miah scotoceşte prin camionetă şi se întoarce cu o cască roşu-aprins:

— Căpitane, o să înveţi să mergi pe bicicletă, pentru ca în seara asta, la reflux, să ne putem plimba pe plajă, sub stele.

îmi întinde casca. Deschide uşa şi mă trezesc pe Drumul Principal, în rochie de vară şi şlapi; el se apleacă pe sub crengile unui stejar uriaş şi aduce de acolo o bicicletă albastră, veche.

— Nu există un loc mai bun ca să învăţ? Drumul e prea denivelat şi ar mai putea trece şi maşini.

— Nu mai este denivelat.

Mă uit dincolo de el şi văd că drumul este perfect drept şi egal

— Am raşchetat denivelările, ca să ai un drum drept pe

care să înveţi.

Trebuie să-i fi luat ore întregi. Şi poate, până la urmă, o parte din el este încă aici şi nu aşa departe, de aceea îmi prind casca şi mă îndrept spre bicicletă, arunc un picior peste şa şi rămân aşa, aşteptând. Nu vreau să arăt ca o tâmpită. Nu vreau să cad sau să-mi mp ceva şi nu vreau să-l dezamăgesc. Dar a venit aici şi a îndreptat drumul, pentru ca eu să am unde să învăţ să merg pe bicicletă, ceea ce ar putea fi cel mai drăguţ lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine vreodată, aşa că măcar pot să încerc.

Vine în faţa bicicletei ca să mă privească în ochi.

— Dacă n-o să reuşesc? îl întreb.

— Oh, sunt aproape sigur că poţi să faci absolut orice, dacă-ţi pui mintea aia extrem de încăpăţânată.

— Nu sunt încăpăţânată.

Râde şi râsul ăsta seamănă mai mult cu el însuşi decât tot ce mi-a zis pe ziua de azi. Apoi pune o mână pe şa şi cealaltă pe partea stângă a ghidonului.

— OK, câteva lucruri de ţinut minte. Pedalează cu putere. Pedalează repede. Şi ţine capul sus şi ochii în faţă. Bicicleta o să se ducă încotro te uiţi tu. Şmecheria este pedalatul. Cu cât mai repede pedalezi, cu atât e mai uşor. Şi nu analiza prea mult.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti.

— La trei. Unu... doi...

— Stai aşa. Sărută-mă.

Se apropie, prinzând bicicleta între picioare. îmi ia faţa în mâini şi mă trage spre el. Mă sărută lung şi adânc, de parcă aş fi un soldat care merge la război, îl sorb cu totul, fiindcă palmele lui pe faţa mea şi gura lui pe buzele mele mă fac să simt că este totuşi aici şi că, mai mult de-atât, şi eu sunt tot aici.

Numără iar şi la trei ne luăm zborul, eu pedalând şi el împingându-mă. Pedalez cât pot de repede, bicicleta se clatină şi, chiar când îmi spun că o să cad, el o stabilizează.

— O să stau lângă tine până când o să mergi aşa de bine, încât să fii gata să zbori pe plajă.

Continuăm aşa o vreme – eu pedalând repede, el împingând. Bicicleta se clatină, el o ţine, eu pun tălpile pe pământ. Iar şi iar. Nimic altceva pe lume în afară de mine, Miah şi bicicleta asta. De fiecare dată apăs frânele prea tare şi aproape că zbor peste ghidon.

— Mai uşor cu frânele. în cel mai rău caz, o să cazi. Şi dacă se întâmplă, aia e. O să fii bine.

— Nu vreau să cad.

— Dar s-ar putea. Cu cât mai repede accepţi lucrul ăsta, cu atât e mai bine, căpitane.

— Asta e un fel de lecţie de viaţă de tot rahatul, nu?

— Sunt aici doar ca să te învăţ cum să mergi pe o nenorocită de bicicletă.

Are un zâmbet lejer, gen Toate bune, doar îmi fac şi eu de treabă pe-aici. Dar în vocea lui este o nuanţă pe care n-am mai auzit-o niciodată până acum.

— Pfoa.

— Ce?

— Aia.

Şi arăt spre el.

— Tonul ăla. Ce-i cu tine?

— Nimic.

— Rahat. Nu e genul tău să mă laşi baltă şi apoi să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic şi după aia să vii cu Totul e minunat, totul e grozav.

— Poate că pur şi simplu nu mă cunoşti atât de bine.

Parcă m-ar testa.

— Poate că, dacă mi-ai spune ce se petrece cu tine, te-aş cunoaşte mai bine.

— Ascultă, căpitane, sunt bine. Sunt al dracului de bine. Aş fişi mai bine de-atât dacă ai învăţa să mergi pe bicicleta aia.

Mijesc ochii spre el doar ca să-i dau de înţeles că nu cred nicio iotă din ce-mi spune.

— Acum, haide. S-o facem odată.

— Bine, îi spun. Dar n-am terminat de vorbit.

Pornesc mai mult ca să scap de el. Aleargă pe lângă mine.

— Pedalează tare, pedalează repede.

Pedalez şi mai tare, şi mai repede, ca să nu poată să ţină pasul. Ultimul lucru pe care-l aud este cum îmi strigă:

— Capul sus. Ochii în faţă.

Apoi tăcere. Pedalez şi pedalez, şi în câteva secunde îmi dau seama că nu mai este lângă mine. Pentru o clipă mă bucur de senzaţie – aerul de pe faţa mea, valul sălbatic şi palpitant care mă umple când navighez prin lume. Sunt complet, pe deplin liberă. Aş vrea să merg fără să mă mai opresc. Să merg mai repede şi mai repede, până când o să mă ridic spre cer ca în E.T. Aş vrea să zbor pe deasupra pământului, a norilor şi a soarelui.

Deodată, pedalele se învârtesc prea furios şi repede pentru picioarele mele. Frânez prea puternic şi aproape că mă prăbuşesc; un nor de praf tălăzuieşte împrejurul meu. Dar reuşesc să mă stabilizez înfigându-mi tălpile în pământ, îmi scuip plămânii tuşind şi, când întorc capul, îl văd alergând spre mine.

Aproape că mă placheazǎ, ca să mă prindă; râdem amândoi, iar eu sar de bucurie, doar că sunt încurcată în bicicletă, aşa că ne prăbuşim amândoi în praful drumului. Stăm întinşi ca să ne tragem sufletul, iar copacii şi cerul ne sunt acoperiş.

Clipim spre cerul albastru. îmi spun să las tăcerea să ne acopere. Să-l las să vorbească atunci când o să vrea el. Dacă o să vrea.

îmi liniştesc pulsul şi bătăile inimii. îmi liniştesc mintea care îmi spune: S-a răzgândit. Asta s-a întâmplat ieri. Nu-l cunoşti cu adevărat. N-o să-l cunoşti niciodată, indiferent cât de goi o să fiţi. Aşa îţi trebuie dacă te implici prea tare. Chiar dacă o să-ţi spună lucrul de care te temi cel mai tare —„Nu-mi mai placi; nu mi-ai plăcut şi nici nu te-am iubit, pentru că nu poţi fi iubită” – o să fii bine.

îmi spun să trăiesc clipa de acum, din acest senin, şi să încetez să mă mai pregătesc pentru ce-i mai rău. Stau complet nemişcată, până când albastrul mă cuprinde din toate părţile, până când îmi

curge prin vene şi mă ţine acolo, parte din el.

îl aud de unde stă întins pe pământ:

— Săptămâna trecută, mama a făcut un atac de panică în băcănie. Sora mea a sunat ieri la han, ca să-mi spună că de atunci mama e la pat. Nu s-a dus la serviciu şi nici n-a mâncat, iar Kenzie încearcă să aibă grijă de toate. Habar n- am avut.

— Acum e bine? Mama ta?

— O să fie, atât cât poate mama să fie bine. Aveam şase ani când a avut primul episod de care-mi amintesc, doar că nu ştiam ce este. Credeam că e vreun joc...

Vocea i se stinge.

— Aşa că acolo am fost ieri. A trebuit să mă duc în Jacksonville, să mă îngrijesc de toate.

Mai e ceva ce nu spune, ceva ce aud dincolo de cuvinte.

Mă întind înapoi şi spun foarte, foarte încet:

— Nici nu-mi pot imagina cum a fost şi îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Dar nu-i OK să mă aduci la limita răbdării, să-ţi verşi frustrarea pe mine sau să mă faci să mă simt ca un soi de obstacol. Şi nu-i OK nici să dispari. Primul lucru la care m-am gândit a fost că poate am făcut eu ceva sau că te-ai răzgândit sau că buşeşti lucrurile intenţionat, pentru că ne e aşa de bine împreună; mai degrabă aş vrea să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat. Fii sincer cu mine; o să fiu şi eu sinceră cu tine. Adică ăsta eşti tu; şi asta sunt eu. Acceptă sau renunţă.

îmi susţine privirea pentru o secundă.

— Rahat.

Apoi ridică din nou ochii spre cer.
— OK.

Oftează. îl văd cum se gândeşte, în el se duce o luptă când încearcă să-şi dea seama ce trebuie să spună. în cele din urmă, îl aud:

— Aşa că m-am obişnuit. Se întâmplă. Aşa s-a întâmplat toată viaţa mea şi când sunt acolo mă duc şi rezolv situaţia. Dar se presupune că aveam şi eu opt săptămâni în vara asta aici, pe insulă. Doar pentru mine. Opt săptămâni. Asta-i tot. Două luni pentru mine, să vin aici şi să muncesc ce trebuie să muncesc, fără să trebuiască să am grijă de toată lumea.

— Dar fratele tău? El este mai mare. Nu poate să dea o

mână de ajutor?

— Era mai mare.

— Poftim?

— Fratele meu era mai mare.

înainte să-l întreb ce s-a întâmplat, dacă asta este durerea la care a făcut aluzie când spunea că nu poate să vorbească despre ea, el continuă:

— Este prima vară în care nu m-am dus cu feribotul acasă în fiecare weekend. Mă pregătesc să plec pentru un an şi ele trebuie să se obişnuiască fără mine. Dar cum aş putea pleca, dacă mama are nevoie de mine? Chestia este că-i bolnavă, dar nu destul de bolnavă încât să nu ştie ce face. „Deci acum, că ai viaţa asta şmecheră, pur şi simplu o să ne întorci spatele? Vrei să- i spui surorii tale de zece ani că nu-ţi pasă suficient de ea încât să rămâi aici şi să ai grijă de ea, sau o să pleci exact aşa cum a făcut taică-tău? Cine crezi că te-a suportat în toţi anii ăştia, când ai făcut numai probleme? Normal că vrei să fii acolo, cu toţi bogătanii ăia, în loc să fii aici, unde te-am crescut."

Expiră ca şi când şi-ar fi ţinut respiraţia.

— O să sune stupid, căpitane, dar nu mi-am dorit decât să fac 18 ani. Să fiu liber s-o dau în bară şi să iau propriile

decizii, să nu mai fiu adult tot timpul. Ceva de genul: dar dacă plec şi se întâmplă ceva, ceva mai rău, iar eu nu sunt acolo? Dar dacă rămân în Jacksonville şi nu se întâmplă nimic? Oricare variantă e de rahat.

îmi imaginez cum ar arăta pentru el genul ăsta de viaţă. Fără insulă. Fără aventuri. Fără Jeremiah Crew luminat de soare, ci doar Jeremiah Crew muncind, frământat de griji şi ofilindu-se în spaţii închise.

— Dar este şi viaţa ta.

— Numai că nu este. N-a fost niciodată. A fost mereu a altcuiva.

— Tata i-a frânt inima mamei. Şi câteodată tot ce îmi doresc este să renunţ la facultate şi să stau cu ea, ca să mă asigur că n-o s-o mai rănească nimeni, niciodată. Dar este adult. Este mamă. Trebuie să fac ce am de făcut.

— însă diferenţa este că ea îţi lasă libertatea de a-ţi face griji numai pentru tine. Tu n-ai de ce să te consideri egoistă dacă vrei să pleci şi să-ţi trăieşti viaţa. Este ceea ce trebuie să faci. Eu nici măcar nu-mi pot privi surorile în ochi dacă ştiu că urmează să le părăsesc, cu atât mai puţin pe mama. în ziua de dinaintea venirii pe insulă, sora mea Channy mi-a dat un cadou învelit în hârtie de băcănie. Era animalul ei de pluş preferat, cel pe care îl are de când era mică de tot. Cel cu care doarme în fiecare noapte. Mi-a spus: „Ţi-l dau ţie pe BeeBo, ca să nu mai trebuiască să pleci nicăieri”.

Nu ştiu ce să-i spun, aşa că îl iau de mână şi îmi împletesc degetele cu ale lui. Stăm aşa multă vreme, inundaţi de albastru. După câteva minute, mă răsucesc ca să mă uit la el.

— Şi ce-o să faci la toamnă? Pe bune.

— O să mă alătur unui circuit de rodeo, ca să devin cowboy cu drepturi depline.

— Asta e înainte de NASA şi CIA?

— Undeva între ele.

Simt un ghimpe de frustrare din cauza faptului că încă se eschivează. Aş vrea să-l întreb unde se va duce de fapt şi ce va face de fapt, dar rămân acolo, întinsă pe pământ, uitându-mă la

cerul acestei clipe. Ea un moment dat, îmi spune:

— Ştiu că ai cunoscut-o pe Shirley, dar aş vrea să-l cunoşti şi pe Bram. Ar trebui să mergem la ei la cină, ne-a invitat încă de atunci. Să-i las pe ei să-ţi spună ce rahat în ploaie eram când m-au cunoscut.

Mă primeşte în lumea lui. Este un moment foarte important, dar ceva îmi spune să nu arăt că aşa este, ca şi cum s-ar putea răzgândi şi şi-ar putea retrage invitaţia.

— Mi-ar plăcea mult, îi spun lejer şi degajat. Jeremiah Crew, îţi mulţumesc că m-ai învăţat să merg pe bicicletă.

Chiar dacă aş vrea să spun mult mai multe lucruri.

— Claudine Henry. îţi mulţumesc şi eu.

— Pentru ce?

Mă ridic în capul oaselor şi mă uit în jos spre el, cum stă întins.

Privirile ni se întâlnesc.

— Pentru tine însăţi.

Ziua 10

Merg pe bicicleta cea veche până la magazinul universal, unde găsesc un afiş atârnat pe uşa din faţă, pe care scrie strâmb: Am plecat pe continent. Revin curând. Scutur de clanţă, dar uşa este încuiată. Mă uit pe geam şi văd scaunele puse cu fundul în sus pe mese, iar Terri lipseşte de după tejghea.

Mă aşez pe trepte, încercând să prind un pic de reţea. Ridic telefonul, îndreptându-l în mai multe direcţii. încerc oricum s-o sun pe Saz, dar nu face apel, aşa că îi scriu un mesaj:

Ştiu că mi-ai zis să te sun şi am încercat. Sper că eşti bine şi că toţi sunt bine şi în viaţă, mai ales tu, Sazzy.

Recitesc şi adaug:

Ce aţi plănuit tu şi Yvonne în legătură cu facultatea? Ea nu merge la Prescott, în Arizona? Vorbiţi sau nu despre asta? V-aţi gândit vreodată să rămâneţi în Mary Grove, ca să nu trebuiască să vă despărţiţi?

Nu e chip ca mesajul să plece, deşi încerc totul. în lemnul uşii văd înfipt un cui vechi şi îl smulg de-acolo. N-am mai forţat niciodată până acum o încuietoare, dar zgâlţâi cuiul în gaura cheii şi sper să funcţioneze. Uşa nici nu se clinteşte, aşa că mă mut de pe un picior pe altul, cu telefonul întins spre cer. Apoi las telefonul pe pământ şi stau în mâini, iar fusta mi se umflă ca un balon în jurul capului, aşa încât lumea nu mai este decât un vârtej de negru şi galben, de frunze şi flori. îmi spun: Cum ar arăta lumea dacă n-ar exista decât aceste două culori?

Aud deodată un fluierat lung şi ascuţit, aşa că revin cu picioarele pe pământ. Grady trece pe lângă mine şi îmi face cu ochiul.

— Mişto chiloţi, râde el.

îmi scutur fusta, îmi potrivesc la loc pe cap şapca de pescar şi îmi adun lucrurile.

— Ce pui la cale, Claudette?

Preţ de o clipă mă întreb: De ce-mi zice ăsta aşa? Pe urmă îmi amintesc că aşa m-am prezentat.

Sunt cât pe ce să inventez pe loc ceva sălbatic şi bizar, însă îi spun:

— încerc să prind semnal pentru telefon.

— Să ştii că dacă ai nevoie de reţea poţi trece pe la Inspir.

— Credeam că ăsta e singurul loc unde se prinde reţeaua.

— Câteodată, dacă ai noroc, poţi să ajungi la lumea de

afară şi de acolo.

Este ceva în felul în care mă priveşte, cam pieziş şi cu pleoapele grele, şi în felul în care o spune – treci pe la Inspir – mocirlos şi alunecos.

— Nu, mulţumesc, îi răspund.

— Tu pierzi.

încalec bicicleta şi mă îndepărtez de el, clătinându-mă. îl aud strigând după mine:

— Sau poate eu.

Pe drumul spre casă trec pe lângă un grup de excursionişti împrăştiaţi în afara traseului, în desişul copacilor. Sunt cât pe ce să opresc şi să-i întreb dacă s-au rătăcit, însă văd apoi că adună resturi şi crengi uscate, victime ale vreunui uragan recent, pe care le strâng în grămezi la marginea drumului. Unul dintre ei ridică privirea spre mine, apoi se apleacă şi-şi vede de treabă.

Mă pornesc din nou, când aud un strigăt. Ridic privirea şi-l văd pe Miah la bustul gol, cocoţat sus de tot într-unul dintre stejari, simţindu-se acolo ca acasă, precum Tarzan. Cu o mână se ţine,

Ziua 10

iar cu cealaltă le arată ceva

excursioniştilor care se pare că nu-s deloc excursionişti, ci puştii de la Outward Bound. Se întinde după o creangă uscată prinsă între ramurile copacului şi văd cum i se încordează muşchii braţelor şi ai umerilor. într-o secundă, creanga uscată se desprinde şi cade pe pământ.

Nu mă pot smulge de acolo, stau cu picioarele înfipte în ţărână, de-o parte şi de alta a bicicletei, privindu-l cum lucrează, captivat cu totul de munca lui. Arată liniştit şi fericit. Aşa de fericit, încât nici nu-l strig, fiindcă nu vreau să- 1 tulbur sau să-l fac să coboare. Vreau să rămână exact acolo unde este.

Iau cina devreme, acasă la Addy, ca să mă pot întâlni cu Miah pe plajă, pentru o plimbare printre dune la apus, care se transformă într-o hoinăreală printre canioanele şi văile unei alte lumi dintre nisipuri. Cărarea se îngustează şi ajung direct în spatele lui, privind cum aurul soarelui ce se stinge îi poleieşte părul şi pielea.

Mă prefac că suntem într-adevăr într-o altă lume, când îl aud:

— Vreau să stau cu tine în noaptea asta. Toată noaptea, de la început la sfârşit. Tu în patul meu. Vreau să mă trezesc lângă tine şi să văd cum îţi stă părul dimineaţa. Şi mai am şi alte întrebări, de exemplu dacă pistruii ăia sunt pe bune sau ţi-i desenezi? Şi cât de tare sforăi?

— în primul rând, pistruii sunt pe bune. Ar fi trebuit să ştii până acum că nu se pot şterge. în al doilea rând, nu sforăi. în al treilea rând, mama n-o să accepte niciodată aşa ceva.

— Atunci rămân eu la tine.

— Cred că n-o să-i placă nici asta.

— De ce nu mă inviţi pe la voi şi vedem noi după aia ce se întâmplă?

Ziua 10

Prima şi singura petrecere pe care am dat-o a fost în clasa a şaptea. Am petrecut împreună cu Saz zile întregi meşterind decoraţiuni şi invitaţii şi creând un joc cu o tablă cam cât aceea de la Twister, în care am combinat „Şapte minute în dulap” cu „învârte sticla” şi cu „Niciodată n-am avut vreodată”, lucru care ne garanta că o să ajungem cel puţin să ne scoatem hainele. I-am invitat pe toţi din clasă şi ne-am petrecut toată noaptea uitându-ne cum băiatul pe care mi se pusese mie pata (Zachary Dunn) şi fata pe care i se pusese ei pata (Harriet Loos) se giugiulesc într-un colţ.

îl găsesc pe Jared în bucătăria hanului, spălând şi ştergând vasele.

— Invit câţiva oameni pe la mine mâine-seară şi aş vrea să

vii şi tu.

— Spune-mi când. Aduc de băut.

— O să fie şi mama, aşa că nu cred că o să se bea.

— Atunci sucuri, şi poate fac rost şi de un desert.

Apare Miercuri, care mai pune în chiuvetă nişte farfurii murdare.

— „Oameni”, adică Jared, eu, tu şi Miah?

— Şi Emory.

Prind un damf de ceva – iarbă, probabil Şi apoi simt un fior vag pe piele când îl văd pe Grady trecând pe lângă noi.

— Abia aştept, spune el.

— Grozav, răspund, chiar dacă n-aveam de gând să-l invit.

— Şi Grady, se pare.

Miercuri se uită la Jared.

— Ar fi mai sexy dacă nu s-ar strădui aşa de tare.

— O să fim acolo, îmi spune Jared.

La câteva minute după ora 6, mama mă găseşte dând un raid prin bucătărie ca să fac inventarul gustărilor pe care le avem, să-mi dau seama dacă mai trebuie să comandăm ceva de pe continent pentru petrecere. Mă ajută şi ea, ridicând o pungă de chipsuri. Dau din cap în semn de „da”. Ridică nişte migdale. Scutur din cap în semn de „nu”. Continuăm aşa pentru o vreme, un dans perfect orchestrat pe care-l facem de când eram eu mică.

îşi drege vocea.

— Deci. Jeremiah.

— Jeremiah. Cunoscut uneori drept Miah. Dar niciodată

drept J.Crew.

— Bine de ştiut. Petreci mult timp cu el.

— Mi-ai spus să nu lâncezesc prin casă.
— Nu cred că am folosit cuvântul „a lâncezi”, dar e bine să te văd părăsind firida aia de la fereastră.

Deschid un suc şi îi torn şi ei puţin. Eu beau direct din cutie. Aştept să văd ce are de spus mai departe.

— A trecut ceva de când am avut discuţia aceea.

Şi uite că vine.

— Mi-o amintesc. E totul în regulă în privinţa asta.

Clasa a cincea. Mama a venit la mine în cameră, s-a aşezat pe pat şi mi-a răspuns la toate întrebările pe care le-am avut despre sex. A doua zi mi-a dat un exemplar din Corpul nostru, noi înşine şi am învăţat să mă masturbez. Am făcut-o aproape în fiecare zi în toată clasa a cincea, ca pe un hobby miraculos şi secret despre care ştiam numai eu. Am folosit degetele, periuţa de dinţi electrică, animalele de pluş, orice obiect cu care mă puteam freca. Animalelor de pluş li s-au strâmbat gâturile de la atâta frecangeală.

Acum îmi spune:

— N-o să te întreb nimic, dar ştii că sunt aici, dacă ai nevoie. Şi te rog să-mi zici că te protejezi.

— Dacă se întâmplă ceva, mă protejez. Nu-s tâmpită.

— Ştiu asta.

M-a repezit exact aşa cum am repezit-o şi eu.

— îmi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău.

Stau alături de ea şi ne bem sucurile, noi, femeile Llewelyn. Stăm în aceeaşi poziţie, ne balansăm la fel un picior în timp ce ascultăm muzică. Semănăm în continuare, chiar şi cu tot spaţiul ăla dintre noi.

— Vrei să-mi povesteşti despre el?

— Nu.

— Câţi ani are?

— E de vârsta mea.

— Arată mai mare.

— Nu e.

— Merge la facultate?

— Cred că-şi ia o pauză de un an. A venit aici să muncească pentru Outward Bound pentru că vrea să ajute oamenii.

Nu pomenesc de faptul că la început a fost aici pentru delincvenţă juvenilă.

— Chiar are talent pentru fotografie. Face nişte poze în locuri unde nu-i multă frumuseţe şi le face frumoase.

Este limpede că l-am făcut să pară ca visul unei mame, fiindcă mama, care şi- ar putea câştiga traiul ca psiholog datorită abilităţii ei de a vedea prin oameni – mai ales prin mine – continuă:

— Uau. Pare serios.

— Este şi nu este. E doar o aventură de-o vară.

— îmi amintesc prima mea dată.

— Oh, Doamne.

— îl chema Ryan şi era cu un an mai mare, dar mie mi se părea că este cel mai minunat lucru din lumea asta. Treceam în clasa a douăsprezecea, iar el pleca la facultate în Texas şi mi-a spus că vrea să fiu în continuare iubita lui. Cred că după ce a plecat m-a mai sunat o dată, poate de două ori. Era mereu prea ocupat şi mai târziu am aflat că venise în vizită acasă şi nici măcar nu-mi spusese. Am fost distrusă. A încercat să mă câştige înapoi în vara următoare, dar pentru mine trecuse momentul.

— Ţi-ai dorit să te fi păstrat pentru altcineva? o întreb gândindu-mă la tata, la cum ar fi fost viaţa.

— Nu. La momentul acela, el a fost totul. Dar asta e o decizie foarte personală. N-am fost cu mulţi bărbaţi, Claude, dar am fost norocoasă ca toţi să fie oameni buni.

Devine tăcută şi ştiu că aşteaptă să spun şi eu ceva.

— N-o să vorbesc despre el cu tine.

Dar aş vrea să-i pot spune: Cred că-l iubesc pe băiatul ăsta. Dar nu vreau să-l iubesc pe băiatul ăsta, pentru că trebuie să ne luăm rămas-bun în două săptămâni şi probabil n-o să-l mai văd niciodată. Aşa că încerc să nu-l iubesc, încerc doar s-o ard cu el şi să ne distrăm, fără să ne ataşăm prea mult unul de altul. Aşa ar trebui să fac, nu? Aşa face Alannis şi iese cu băieţi de când avea 12 ani.

— Nici nu trebuie, cât timp ştii că poţi vorbi oricând cu

mine.

Ne uităm spre picioarele noastre legănându-se ritmat.

— O să treacă Addy pe la noi, îmi spune ea.

— Când?

— Duminică.

Nu ştiu ce mă face s-o întreb.

— Nu vine şi tata, nu?

— Nu.
— Foarte bine.

Ziua 10

Stau pe jos în living şi mă joc Jenga cu Jared, Miercuri, Emory şi Grady, mereu cu părul lui alb în ochi şi cu trei inele cu cranii pe mâna stângă. Degetele lui lungi şi subţiri mă fac să mă gândesc la un păianjen.

— Prima dată aveam 15 ani, spune Emory. Mi s-a părut năucitor. Dar acum, că mă uit în urmă ca un bărbat experimentat ce sunt, la cei 19 ani ai mei...

Miercuri tuşeşte zgomotos spre el şi se apleacă în faţă bătând uşor în piese, cât să nu dărâme turnul.

Emory o înghionteşte în braţ şi ea îşi retrage mâinile de lângă turnul care se clatină, dar nu cade. îl plesneşte în glumă pe umăr:

— Cretinule.

Emory râde.

— Aşa cum spuneam. Mă uit înapoi şi sunt ceva de genul Da, de fapt a fost un dezastru. Niciunul dintre noi nu ştia ce naiba făceam acolo.

Miah iese din baie şi se aşază lângă mine.

— Ce-am ratat?

— Cum Ţi-Ai Pierdut-O, spune Miercuri. Specificând momentul şi, dacă te lasă inima, şi persoana.

Ne zâmbeşte amândurora şi mă crispez din tot corpul, fiindcă este evident că a făcut-o intenţionat. Ea continuă:

— Aveam 17 ani. îl chema Nicholas. Am aşteptat cât de mult am putut. Surorile mele se păstrează pentru căsătorie şi sunt aproape sigură că ai mei

sunt convinşi că aşa fac şi eu. Nu pot vorbi cu niciunul dintre ei despre asta, fiindcă probabil aş fi alungată sau ceva de genul ăsta.

— De aia te-ai alungat singură înainte? Ca să n-o poată

face ei? o întreb, încremeneşte cu degetele pe o piesă.

— Poate.

Una dintre piese cedează, aşa că o scoate şi o pune deasupra, apoi se aşază la loc.

— Dar tu? se uită ea spre Miah.

— Ce-i cu mine?

Miah se apleacă pe spate, cercetând turnul cu un ochi, apoi cu celălalt. Mă gâdilă pe picior.

— Câţi ani aveai când ai făcut-o prima dată?

Miercuri se uită când la mine, când la el. Simt nevoia urgentă să mă ridic şi să fug la baie, pentru că nu vreau să aud despre fetele de dinaintea mea.

— Un gentleman nu se laudă cu aventurile lui, spune el cu voce politicoasă, dar rece.

Miercuri îl fixează cu privirea şi el pe ea; niciunul nu clipeşte.

— Eu da.

Grady se ridică în capul oaselor şi întinde mâna. Trage o piesă şi o lasă să cadă în vârf, de parcă nu i-ar păsa dacă se prăbuşeşte toată chestia.

— Aveam 13 ani. Cred că o chema Bridget. Sau poate

Brittany.

Jared scutură din cap.

— Hei, omule. Un pic de respect.

Grady se mulţumeşte să clipească spre el.

— Poftim?

— Fie te pricepi foarte bine să faci pe ticălosul, fie chiar eşti un ticălos, îi spune Emory lui Grady.

— Numai fete?

Grady ia un pumn de chipsuri.

— Mai ales fete. De fapt, am şi o iubită.

Asta ne reduce pe toţi la tăcere.

— Locuieşte pe continent. Ne tot certăm şi ne împăcăm de

cinci ani, cred.

— Vine vreodată pe-aici? îl întreabă Miercuri.

— Stă în Savannah. Ne vedem în timpul şcolii.

Şi aşa aflăm că Grady merge la SCAD, Facultatea de Artă şi Design din Savannah, şi că are ca specializare principală sculptura şi artele interpretative, ceea ce ne demonstrează că nu poţi judeca întotdeauna o carte după copertă.

Plec cu Jared în bucătărie ca să mai pregătim nişte băuturi şi de aici îi văd ceilalţi jucând Twister. încerc să nu mă uit cum Miah şi Miercuri îşi încârligă picioarele, braţele şi alte părţi ale corpului, să nu mă gândesc la cum au folosit aceleaşi poziţii şi pentru alte activităţi.

Jared aruncă o privire în living, apoi spre mine.

— Să nu le zici, dar eu nu m-am culcat decât cu o singură persoană. Anul trecut. Aveam 20 de ani.

— Nu le zic. De fapt, mi se pare destul de mişto.

— N-ar fi trebuit să se întâmple, dar a fost OK. Adică, a fost sex, na. Ea a vrut. Eu am vrut. Ştiam ce-o să se întâmple. Dar am fost amândoi de acord cu asta. însă cred că data viitoare când o s-o fac, aş vrea să fiu îndrăgostit.

Mă uit dincolo de uşă cum Miercuri aterizează pe un şold, aproape trăgându-l şi pe Emory după ea. Miah stă practic în mâini, ceea ce mă face să mă gândesc la statul în mâini de pe plajă, la înotul în pielea goală de la miezul nopţii, sub lună.

— Dragostea complică lucrurile, îi spun lui Jared. Oamenii îţi spun asta întruna şi e adevărat.

— Aş vrea mai degrabă o complicaţie decât nimic.

Pune gheaţă într-un pahar şi mi-l întinde.

— Deci.

îmi aruncă o privire.

— Nu prea v-am mai văzut în ultima vreme.

— Am fost în nişte aventuri.

— Asta-i mişto. Sunt bucuros că te-a găsit, pentru că eşti o fată bună şi-l faci fericit.

— Şi eu sunt bucuroasă că l-am găsit.

Mă ajută să torn. Un strigăt din cealaltă cameră. Râsete.

— Să nu-ţi faci griji. în legătură cu Miercuri, vreau să zic.

Cu tine e diferit.

— Mulţumesc.

însă în momentul în care o spun, mă întreb: Ce contează că e diferit cu mine? N-am un viitor alături de băiatul ăsta.

De parcă mi-ar citi gândurile, Jared spune:

— Pleacă în curând, nu?

— Da.

în 13 zile.

— Şi ce-o să faceţi?

— Nu ştiu. Nu prea am vorbit despre asta. Ne concentrăm

la ce avem acum.

— Sper să o rezolvaţi cumva. E amuzant. Aici suntem ca o familie ciudată. Ca Insula Jucăriilor Desperecheate.

Se aud iar râsete, când Miah şi Emory se prăvălesc în acelaşi timp. Miercuri face poze cu telefonul, în timp ce Grady dă tura victoriei în jurul măsuţei de cafea.

— Da, cred că aşa e.

Şi mă bucur că sunt şi eu parte.

Pleacă toţi cam pe la miezul nopţii, iar Miah iese ultimul din casă. în pragul uşii spune, un pic mai tare decât e necesar, vorbind spre camera mamei:

— Noapte bună, căpitane.

— Noapte bună, Miah, îi spun şi eu, cu toate că mama s-a dus la culcare acum 20 de minute.

Mă sărută şi păşeşte în noapte, iar eu închid uşa în urma lui, în cazul că mama ascultă. Nu mă grăbesc, sting luminile, îmi torn un pahar cu apă. Rutina mea de la culcare. îmi iau caietul din firida de la fereastră. Mă spăl pe dinţi. Mă spăl pe faţă. îi dau nişte crănţănele lui Dandelion. Pornesc spre camera mea, închizând uşa cu un clic.

O bătaie în geam; Miah e de partea cealaltă. Ridic fereastra şi el îmi spune:

— Hai, că mă mănâncă de viu aici.

Stau deasupra lui în pat, iar Miah râde. Mă aplec şi-l sărut, iar când mă desprind de el îi văd pe faţă expresia aia. Este greu de descifrat, dar pare un amestec de fericire şi încă ceva – poate dragoste.

— De ce nu ai jucat Cum Ţi-Ai Pierdut-O? îl întreb.

— Fiindcă n-am doişpe ani.

Mă sărută din nou şi privirea aceea este încă acolo.

— îmi doresc să nu te fi culcat cu ea. Ar fi fost mult mai uşor să fim prietene.

— Şi eu îmi doresc să nu mă fi culcat cu ea.

— Deci câte au fost? Fete, adică?

în timp ce-i pun întrebarea, inima mi-o ia la goană şi îmi vine să-i spun: Numi zice, te rog, nu-mi zice.

— De ce?

— Cred că vreau doar să ştiu unde sunt în clasament.

— Mai întâi, eu nu fac clasamente. Nu am o listă, dacă la asta te gândeşti. în al doilea rând, nu e mult de scris pe lista aia. Când nu mă aflu pe o insulă pustie, sunt cam îngrijitor cu normă întreagă pentru o femeie adultă şi patru surori mai mici.

— Scuze.

— E OK. Tu vrei să-mi spui unde m-ai pus în clasament?

— Eşti singurul băiat cu care m-am culcat.

— Dar nu sunt singurul cu care te-ai prostit.

— Asta pare atât de demult. Parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Şi aşa şi e. Shane Waller, Matteo Dimas şi Wyatt Jones par nişte băieţi cu care s-a intersectat altcineva.

— Ai auzit vreodată de „stridia vieneză”? îl întreb.

Cinci minute mai târziu frunzărim The Joy of Sex studiind desenele în stilul portret-robot şi citindu-ne unul altuia în şoaptă pasajele misogine. El şi le citeşte pe ale lui cu expresia caraghioasă a domnului Hernandez, profesorul meu de spaniolă din clasa a zecea, iar eu îmi îngrop faţa în pernă ca să-mi înăbuş hohotele de râs.

— Frate, cartea asta chiar e oribilă, spune el. Dar poziţiile

sunt... interesante. Ridică una dintre ele. Scutur din cap.

— Sunt şi mai bune. îi iau cartea din mână.

Ne oprim la flanquette, care este un soi de Twister, dar fără tablă. Cartea nu ne dă prea multe informaţii, aşa că el îşi ia un picior în nas, în ochi, în bărbie, iar eu capăt un cârcel în gambă şi trebuie să luăm o mică pauză. Sar şi cobor din pat înfăşurată în cearceaf, fiindcă în niciun caz n-o să mă legăn prin faţa lui cu ţâţele atârnând.

în cele din urmă îmi trece şi cârcelul. Ne adunăm. Urc iar în pat şi încercăm din nou. De data asta ia încă un picior în faţă înainte ca eu să sfârşesc prin a cădea din pat cu o bufnitură puternică. încremenim, eu pe podea, şi ascultăm.

— Cred că ne trebuie ceva un pic mai puţin zgomotos, îi spun.

Mă întind iar pe spate şi el închide cartea şi o strecoară sub pat, ca să n-o mai vedem.

— Poate e un moment bun să-ţi spun despre cercetarea pe care am făcut-o.

Vocea îi este aproape o şoaptă.

— Ce fel de cercetare?

— în domeniul sexual.

— Adică porno?

— Vorbesc de fapt despre articole educaţionale, gen „Cum să-i provoci plăcere partenerei tale” şi „Cum să te asiguri că ai avut grijă de doamna ta”, îmi imaginez că niciodată n-ai învăţat destul când vine vorba să-ţi satisfaci iubita.

— Când ai făcut cercetarea asta?

— Ultima dată când am plecat de pe insulă.

— Şi ai aflat ceva?

— Nimic, fir-ar al dracului.

Se întinde după telefonul meu.

— Pot? în scop ilustrativ?

Dau din cap. Se sprijină în cot. Ecranul îi luminează faţa, în timp ce se preface că citeşte.

— De fapt, nu-i adevărat. în clitoris se află 80 000 de terminaţii nervoase.

— OK, pe-asta n-am ştiut-o.

— Totodată: „S-ar putea ca ea să nu aprecieze contactul direct”. Unul zicea: „Foloseşte-i trupul ca pe un ghid”.

Stă întins în pat, prefăcându-se că navighează online.

— Inutil, inutil, inutil.

Se opreşte din căutare şi apoi se preface că-mi aruncă telefonul în celălalt colţ al camerei. Se apleacă şi mă sărută.

— Aş vrea să fi fost lumina aprinsă, ca să văd fiecare părticică din tine.

îi iau mâna şi i-o pun între picioarele mele, poziţionându-i degetele exact cum le aşez pe ale mele. îi spun:

— Dacă vrei să ştii cum să-i provoci plăcere unei femei, pur şi simplu întreabă.

Un pic mai târziu face şi el la fel, ghidându-mi mâna, arătându-mi când şi unde şi cum să-l ating.

După aceea stăm lungiţi pe-o parte, uitându-ne unul la celălalt, iar eu îl întreb:

— Cum se simte sexul la tine?

îmi ia mâna, apasă palmele noastre una peste alta, degetele, unul

peste altul.

— Isuse, căpitane. Ai mâini mari pentru o fată.

— Răspunde la întrebare.

îşi împleteşte degetele printre ale mele.

— Nu ştiu. înainte credeam că nimeni nu mă rezolvă mai bine decât mă rezolv eu, dar ai apărut tu. Cred că-mi place genul ăsta de presiune, o presiune bună, pe fiecare centimetru din corpul meu, care clădeşte şi clădeşte, până când, la final, se adună toată într-un loc şi se simte de parcă aş exploda în fărâme. Şi când se întâmplă, e ca şi cum înainte duceam în cârcă 300 000 de kilograme – ca ăla, cum îl chema, Atlas –, doar că acum, în loc să car lumea întreagă, pot s-o ridic deasupra capului, s-o balansez şi s-o lansez într- un alt sistem solar. Este ca un răsărit,

apus şi valul perfect, combinate toate într-una.

îmi dă drumul la mână şi-mi desenează contururile cu degetele.

— Dar la tine cum se simte?

— Ştii noaptea în care am mers cu luminile stinse şi am văzut un milion de licurici? Este ca şi cum i-ai putea prinde absolut pe toţi şi i-ai pune într-un borcan, iar ei ar lumina toţi deodată, tu ai deschide capacul şi i-ai elibera.

Fluieră.

— E prea târziu ca să-mi modific răspunsul?

— Da.

— Căpitane, ar trebui să pui asta într-o carte, într-o bună zi.

— Poate o s-o fac.

— O să ştiu că despre mine vorbeşti.

— Sau poate că aşa e cu oricine.

— Mda, nu prea cred.

Ne sărutăm o vreme; îmi bagă degetele în păr, se lipeşte de mine. Mă concentrez asupra căldurii şi fierbinţelii, uitând de mama, a cărei cameră e vizavi.

După o clipă, el şopteşte:

— Unul dintre articolele alea chiar mi-a oferit un sfat interesant.

— Care anume? îmi spune la ureche:

— Şi nu uita de restul trupului ei.

Un pic mai târziu mă aplec peste noptieră şi scormonesc prin sertar. îi dau un fursec cu gem din punga pe care am îndesat-o acolo.

— Ce-i asta?

— Un pic de gust din Mary Grove, Ohio. îl aruncă în gură

şi închide ochii.

— Sunt de la o brutărie mică din centru. Joy Ann Cake Shop. Cea mai bună brutărie din lume. înăuntru miroase a zahăr, aniversări şi toate evenimentele fericite.

îi spun despre familia care o deţine, despre veveriţa care stă la uşă în fiecare zi ca să capete un fursec cu unt de arahide, despre ritualul matinal secret pe care l-am avut cu tata în ultimii şase ani.

— Este un fursec extraordinar, spune Miah.

îi mai dau unul şi iau şi eu unul, apoi închid sertarul. Mă mulez după forma trupului său, îmi aşez capul pe pieptul lui şi stăm aşa, întinşi. Simt cum respiraţia îi urcă şi coboară, iar firele de păr îmi gâdilă obrazul.

— Este ca licuricii, dar este şi ca scrisul. Este sentimentul pe care-l ai când scrii o propoziţie, un paragraf sau o scenă cu adevărat bună şi asta te face invincibil, ca şi când ai putea face orice. Se simte ca o superputere şi în momentul acela nimeni nu te poate atinge. Eşti cel mai bun din lume. Aşa mă faci să mă simt, Jeremiah Crew. Cea mai bună din lume.

Mă mângâie pe păr. Mă mângâie pe spate, şi degetele lui îmi desenează cercuri pe şira spinării. îmi spune:

— Chiar eşti.

Ziua 10

Bram şi Shirley Bailey locuiesc în capătul nordic al insulei. în timp ce ne îndreptăm spre nord pe Drumul Principal, trecem pe lângă un indicator pe care scrie ZONĂ NEPOPULATĂ. REZIDENŢIAL. NUMAI CU PERMIS. TRECEREA INTERZISĂ. Miah merge mai departe. Oricât de sălbatică ar fi pădurea lângă casa lui Addy, aici este şi mai sălbatică. Palmieri şi stejari de Virginia amestecaţi cu pini şi porţiuni întregi de drum dispărând sub întinderile verzi ale arboretului de dedesubt.

Trecem pe lângă o biserică baptistă formată dintr-o singură încăpere; pe lângă hotelul în ruină care i-a aparţinut cândva lui Clovis Samms; şi pe lângă ceva denumit Inelul Scoică, vechi de 4 000 de ani, alcătuit din movile ceremoniale amerindiene care s-au format de-a lungul timpului lângă mlaştina din apropiere. Miah spune că, dacă sapi acolo, încă poţi găsi unelte precolumbiene şi fragmente de vase de lut.

Familia Bailey locuieşte într-o zonă numită Belle Hammock, într-o casă roşie, masivă, cu ferestre mari şi verandă largă cu acoperiş de tablă care luceşte în soarele târziu al după-amiezii. în curtea din spate este parcat un autobuz şcolar care pare răsărit ca din pământ, ca plantele şi florile ce cresc în jurul lui.

Bram este un bărbat îndesat, cam la 50 de ani, cu părul sare şi piper, pielea cafenie, ridată, şi o faţă pusă pe chicotit, ca şi cum tocmai i-ai spus o glumă. Deşi abia dacă i se mişcă gura, ochii îi zâmbesc şi îl plac pe loc.

Shirley deschide larg braţele şi mă cuprinde într-o îmbrăţişare, spunându-i lui Miah, peste capul meu:

— Era şi timpul s-o aduci aici.

Ne aşezăm pe veranda închisă cu plase de insecte şi mâncăm stridii pe care le

sorbim din cochilie cu un sos de lămâie, în timp ce Shirley ne spune poveşti despre insulă.

— Mi-a spus că eşti o Blackwood, zice ea, dând din cap spre Miah.

— De departe. Una dintre rudele sărace. Mi-au dat numele după stră- strămătuşa Claudine.

— Am cunoscut-o pe când eram copil. Mi se părea că e o regină, fiindcă aşa se purta, cu câinii ăia care o urmau peste tot. Avea mereu un pistol la brâu şi unii spuneau că e o armă veche, cea cu care s-a sinucis mama ei.

— Ştii ce s-a întâmplat de fapt?

— Cu Tillie?

Bram ne mai aruncă nişte stridii pe farfurii şi îmi dă sosul.

— în pură tradiţie sudistă, nimeni n-a mai vorbit despre asta după aceea, spune Shirley.

— Dar cel mai probabil a avut un fel de depresie post-partum care s-a înrăutăţit şi mai mult din cauza pierderii copilului. Normal, oamenii nu i-au zis aşa. Ci au spus: „Oh, biata Tillie. Ai auzit? Femeia aia, săraca, a murit de inimă rea”.

Shirley îmi zâmbeşte.

— Ţi-ar fi plăcut. Era un om tare bun. Plină de energie. Blândă. Amuzantă, râdeai cu lacrimi alături de ea. Vie. Era foarte vie.

Dă din cap.

— Străbunica mea Clovis a fost, probabil, cea mai bună prietenă a ei. A suferit foarte tare când a murit Tillie.

— Străbunica ta a fost tămăduitoare.

— Timp de 52 de ani. A murit la 100 de ani.

Apoi o întreb despre înaintaşele ei – Clovis şi Aurora, păzitoarea farului, şi Beatrice, povestitoarea şi colecţionara.

Shirley se ridică de la masă şi merge către living, unde se duce spre o bibliotecă; rămâne în faţa ei, cu mâinile în şolduri, căutând în mod evident ceva. Bram îi spune:

— Raftul de jos, a treia din coadă.

Şi ne face cu ochiul.

Shirley se apleacă, trage ceva de pe raft şi se întoarce cu un album de fotografii.

— Bărbatul ăsta, spune ea, arătând din cap spre Bram. Mereu ştie unde sunt toate alea.

— E şi o treabă bună în asta, îi spune el. Apoi, către noi: femeia asta şi-ar pierde şi nasul dacă nu i-ar sta lipit de faţă.

Dar dincolo de vorbele lui aud iubirea.

Shirley se aşază şi deschide albumul, apoi mi-l dă şi mie. Bate cu degetul într-o poză alb-negru, înceţoşată, înfăţişând o femeie în alb care pare că abia reuşeşte să stea un pic liniştită în faţa camerei.

— Asta e Clovis. Singura ei poză pe care o avem.

Mă uit la Clovis şi ea îmi întoarce privirea; mă gândesc la toate poveştile pe care trebuie să le fi trăit şi cules – cu mult înainte ca Beatrice să le consemneze – şi pe care le-a luat cu ea când a murit.

Discuţia se mută apoi spre munca lor cu Outward Bound. Când l-au cunoscut pe Miah, erau deja implicaţi de 16 ani în organizaţie.

— N-ai pomenit o mai mare bătaie de cap decât ăsta de-aici, spune Bram, îndreptând paharul spre Miah. Prima dată când a venit aici, Shirley ameninţa în fiecare zi că-şi dă demisia.

Miah se uită la mine.

— Ţi-am zis.

Apoi arată spre el însuşi:

— Rahat cu ochi.

Shirley scutură din cap.

— Dar putem vedea binele dincolo de rău. De obicei, dacă te uiţi atent, vezi binele ascuns acolo, în oameni.

— Nimeni nu s-a obosit să-l caute înainte de voi, spune Miah.

Şi dintr-odată îl văd şi eu, un băiat de 13 ani care a avut grijă de toată lumea, fie că a vrut sau nu. Care a crezut că nu va putea avea niciodată o viaţă a lui, pentru că vieţile altora au fost mai importante. Mă întind să-i iau mâna şi el o ia pe-a mea fără să întrerupă conversaţia, de parcă ar fi cel mai natural lucru din lume.

Apoi vor să ştie câte ceva despre mine – unde mă duc la facultate în toamnă, ce o să studiez, cu ce se ocupă mama. Despre tata nu întreabă nimic şi nu-mi dau seama dacă Miah le-a spus sau nu de ce mă aflu aici, pe insulă.

La desert, conversaţia se întoarce iar spre Outward Bound. Le spun:

— Plecaţi la finalul verii sau rămâneţi aici tot anul?

— O să pornim curând spre Montana, cu ăsta, spune Shirley.

La început mi se pare că vorbeşte despre Bram, dar se uită la Miah.

— Este primul lui an ca îndrumător.

Mă uit şi eu la Miah, care stă cu nasul în farfurie.

— Extraordinar.

însă plăcinta mi-a rămas înţepenită în gât. Beau nişte apă. înghit. Dar nodul e tot acolo.

La întoarcere, în maşină, nu vorbim despre Outward Bound. Este ca şi cum ar şti că nu trebuie să aducă vorba, aşa că ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. îmi spun că n-am aflat nimic din ce nu ştiam deja. în mai puţin de două săptămâni va părăsi insula. Punct. Asta nu s-a schimbat. Miah spune:

— Eşti cam tăcută, căpitane.

— Scuze.

— Lui Bram şi Shirley le-a plăcut la nebunie de tine.

— Şi mie mi-au plăcut.

Şi mă gândesc: Iubirea complică totul. Te face să suferi, să te îndoieşti şi să-ţi doreşti să nu te fi îndrăgostit. Te face să-ţi doreşti să fii mai grijuliu, aşa încât să nu se întâmple niciodată nimic rău sau surprinzător. Te face să nu-ţi mai doreşti să te îndrăgosteşti vreodată de cineva, pentru că n-o să facă decât să-ţi pricinuiască suferinţă.

— Vrei să mă întrebi despre Montana?

— Nu neapărat.

Una este să glumim despre NASA şi CIA; şi alta este să ştiu adevărul, pentru că adevărul înseamnă să mi-l imaginez în celălalt capăt al ţării, făcând ce trebuie să facă. în timp ce eu, în New York, îmi voi face prieteni noi şi voi întâlni alţi băieţi. Iar Miah va fi în Montana făcându-şi prieteni noi şi cunoscând alte fete. Şi să n-o uităm şi pe Saz, care va fi în Chicago şi-şi va face şi ea prietene noi. Şi tata va fi în Ohio, iar mama altundeva, unde nu este Ohio, deci o să fim fiecare în altă parte, separaţi.

Brusc, toate lucrurile la care nu m-am gândit sunt chiar aici. Podul se ridică. Porţile se închid. Rămân în fortăreaţa mea,

privind afară. Eu îl văd pe el, dar el nu mă poate vedea pe mine.

— OK.

încetineşte, opreşte, întoarce camioneta şi pornim iar spre nord.

— Unde mergem?

— Aici erai, căpitane. Credeam că ai plecat.

— Sunt aici.

— Atunci hai cu mine.

— Unde mergem?

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Dincolo de casa lui Bram şi Shirley, farul se înalţă în cel mai nordic capăt al insulei, roşu şi ponosit, de parcă ar fi acolo de la începutul lumii. Acesta este locul pe care fiica lui Clovis, Aurora Samms, l-a preluat de la tatăl şi fraţii ei, după ce aceştia au murit pe mare. Fundaţia casei ei este încă aici, un pătrat mare de piatră şi cărămidă, nu mai mult decât un contur în iarbă.

Coborâm din camionetă. Miah aduce o pătură pe care vântul încearcă să ne-o zboare din mâini.

— Asta a fost casa Aurorei, strigă el pe când trecem în goană pe lângă fundaţie.

— Unde a dispărut? A ars şi ea?

— Aurora a fost ultima care a locuit aici. A murit cam prin anii 1970, iar Administraţia Rezervaţiei a lăsat pur şi simplu casa să se prăbuşească.

Alergăm prin vânt ţinându-ne hainele, pe noi înşine, ba chiar ţinându-ne de far. Meştereşte ceva la uşa încercată de vânturi şi vreme şi în cele din urmă aceasta se deschide. înăuntru este

un miros jilav, ca după 100 de ani în

furtuni şi uragane, dar e linişte şi neclintire. Intrăm în lumina difuză. închide uşa în faţa vântului care se aude izbind în ea, încercând să intre. Pe jumătate mă aştept să nu aprindă nicio lumină, ca să demonstreze că ochii ni se vor adapta, dar are totuşi o lanternă, pentru că Miah este mereu pregătit.

Spirala scărilor porneşte chiar de la intrare şi Miah începe să urce. îl urmez schimbând mereu direcţia, tot mai sus şi mai sus. Trecem pe lângă o ferestruică dreptunghiulară ce zornăie în rama ei şi ne uităm afară, spre întunecimea oceanului. Aceasta este cea mai întunecată parte a insulei şi încerc să mi-o imaginez pe tânăra Aurora trăind aici de una singură, având grijă de lumină.

— Cât mai e?

îmi iese o voce mofluză şi îmbufnată, ca a unui copil, dar nu aşa mă simt. Ar trebui să fie confuză şi îndepărtată.

Miah spune:

— Până în vârf.

Privesc în jos spre spirala scării, care arată ca o cochilie de melc. Pe măsură ce urcăm se îngustează tot mai mult până când, 200 de etaje mai târziu, se termină, în fine, într-o podea veche de lemn pe care stă farul însuşi, ca un ochi enorm, orb, negru şi tăcut.

Miah îmi întinde lanterna şi aşterne pătura.

— Vino aici, căpitane.

Nu vreau să vin, pentru că vreau să stau aici, în fortăreaţă. Nu vreau să creadă că m-am îndrăgostit de el şi că o să-mi fie dor de el. Vreau să creadă că sunt 300 la sută sigură şi OK şi Ce-o fi, o fi. Asta i-am promis, la urma urmelor. Stinge lanterna. Fereastra zdrăngăneşte şi de cealaltă parte a ei suflă vântul, dar înăuntru suntem în siguranţă. Se întinde cu mâinile sub cap şi mă aşteaptă. Aşa că la început stau în capul oaselor. Apoi mă las pe spate şi tavanul apare pictat cu stele.

— Uite, îi spun.

— Aurora le-a pictat. Aşa spune Shirley. Să-i ţină companie în nopţile întunecate, când era singură aici.

Găsesc Carul mare, Steaua Nordului şi Centura lui Orion şi le urmăresc cu privirea. După un minut îmi spune:

— La ce te gândeşti, căpitane?

într-un fel e mai uşor să-i răspund aici, în întuneric, uitându-mă spre constelaţii.

— Pleci în Montana.

— Nu-ţi place Montana?

— N-am fost niciodată. Dar tu acolo te duci. Iar eu plec la New York. Şi Saz pleacă la Chicago. Şi nu sunt sigură de ce facem asta, când între noi nu poate fi nimic.

— Iar prin asta te referi la „noi”?

Rămân cu ochii la stele.

— Da. Adică, ştiu că am fost de acord că este doar o distracţie şi numai pentru o vară, şi sunt OK cu asta. Serios. Dar mă simt şi ceva în genul Ce rost are? Vreau să zic, care-i treaba cu toate astea dacă se vor termina în curând?

Şi nu ştiu dacă mă refer la Miah, la mine, la Saz, la căsnicia părinţilor mei sau la iubire, în general.

— Vezi, eu cred că au un rost. Doar pentru că eu o să plec în Montana nu înseamnă că nu avem ceva acum.

— Pricep asta. Doar că ţi-am promis că n-o să am inima zdrobită când o să pleci, dar poate că o să-mi lipseşti un pic.

— Uau. Un pic?

— Poate.

Se întinde prin întuneric şi mă ia de mână.

— Am impresia că mie o să-mi fie dor rău de tot de tine.
Şi mă sărută în podul palmei, apoi îşi pune pe piept mâinile noastre, una peste alta.

Mă uit la el în beznă. Ochii mi s-au adaptat suficient cât să ştiu că mă priveşte.

— Eşti un iubit destul de bun, ştii?

— încerc.

— Reţine că n-am avut până acum cu adevărat un iubit, aşa că n-am cu cine să te compar.

— Reţine că trăiesc pe o insulă, deci n-am avut când să experimentez prea mult.

Stăm întinşi, ascultând vântul şi zdrăngănitul ferestrei.

— Cred că ar fi mai bine să nu vorbim despre finalul verii, îi spun.

La fel cum Saz şi cu mine am promis să nu vorbim despre facultate până când va veni timpul să plecăm, de parcă faptul că nu vorbeam ar fi putut să ne protejeze.

Şi e mai bine să nu ne gândim.

— Cum spui tu, căpitane.

Mă face să mă simt mai bine şi mai rău, pentru că bineînţeles că mă gândesc la asta.

într-un minut îl aud:

— O simţi?

— Ce?

Aici sus, în vârful acestui turn vechi de tot, mă îmbărbătez pentru vânt, tunet şi furtuna care ar putea să vină.

— Podeaua.

închid ochii şi mă concentrez până când, prin pătură, simt lemnul de sub braţele, picioarele, spatele şi capul meu.

— O simt.

Fără o vorbă, mă trag mai aproape, ca să stau sprijinită de el, lipită toată de trupul lui. Miah mă trage şi îmi pun capul pe pieptul lui, apoi mă înconjoară cu braţul

— Te ţin eu, îmi spune aşa de încet, încât aproape că nu-l aud. Pot să fiu eu podeaua ta.

Inima mea se agaţă de asta chiar dacă îmi spun: Acest moment e suficient. Acest „acum” e suficient. Nu trebuie să fim nimic mai mult decât suntem acum.

Zilele 21-22

Mă pregătesc împreună cu mama pentru vizita lui Addy, schimbăm aşternuturile în ambele dormitoare, dăm cu aspiratorul şi curăţăm băile. îi dăm lui Miah o listă pentru băcănie şi, trei ore şi jumătate mai târziu, ne aduce patru sacoşe de hârtie maro. Mă uit pe fereastră cum se îndepărtează cu spatele pe alee, până la camionetă, zâmbindu-mi cu toată gura.

— Pot să stau la el cât timp e Addy aici?

— Bună încercare, dar nu. Pe canapeaua din birou poate foarte bine să doarmă o persoană.

Adică eu.

— Dar aveţi o grămadă să vă spuneţi. Dacă ar veni Saz aici, am sta treze toată noaptea.

— Noi suntem bătrâne. O să mergem la culcare la 10.

Magazinul universal s-a deschis din nou. îmi las bicicleta afară, lângă uşă, sub afişul pe care scrie GHEAŢĂ, ÎNGHEŢATĂ, BĂUTURI ŞI ALTELE! Când intru, Terri ridică privirea din carte (Valea păpuşilor) şi spune:

— Am auzit că azi vine Addy Birch.

Insula e mică şi toată lumea ştie totul.

O întreb şi eu ce-a făcut cât a fost plecată de pe insulă; îmi spune despre noul nepoţel al surorii ei şi despre filmul pe care l-a văzut, cu băiatul ăla din Rocketman. Cumpăr o îngheţată sandvici şi îi spun că trebuie să-mi sun

prietena.

Arunc geanta pe masă şi Saz îmi răspunde la telefon înainte ca Terri să apuce să se întoarcă la cartea ei.

— Ce mama dracului?

— îmi pare rău. Magazinul a fost închis de miercuri şi este efectiv singurul loc unde prind reţeaua. Eşti bine?

Desfac ambalajul de pe îngheţată şi iau o gură, bucurându-mă de răcoarea ei pe măsură ce îmi alunecă uşor pe gât.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Te măriţi.

— Este vorba despre tatăl tău.

— Despre tata?

îngheţata începe să curgă pe masă. Nu ştiu de ce, îmi ia o secundă ca să-mi dau seama că vorbeşte despre tatăl meu, adică despre tata, Neil Henry. Atât de puţin m-am gândit la el în ultima vreme.

— Ai mei au ieşit la Leul Alb – ştii barul ăla din partea vestică? Li s-a părut că l-au văzut acolo cu cineva.

Durează un pic să procesez informaţia, pentru că încerc să mi-l imaginez pe tata într-un bar.

— Cu cineva?

— O femeie. Nu ştiu cine este. Avea părul castaniu. Nici ei n-au recunoscut- o.

— Ce făceau?

— Beau ceva, nimic mai mult. Mama a spus că tatăl tău a plecat la un minut

după ce i-a văzut. Femeia a rămas, aşa că poate stăteau doar de vorbă, poate o cunoscuse acolo. Adică, nu-i aşa? Probabil că asta a fost.

— Dacă asta a fost, de ce îmi spui mie?

— Pentru că, în caz că este mai mult de-atât, m-am gândit că ar trebui să ştii. Eu aş vrea să ştiu.

— Serios, chiar ai vrea?

Vocea îmi sună prea tare şi ascuţit.

— Da. Şi aş vrea s-o aud de la tine.

îmi vine să-i închid telefonul. De fapt, aş vrea ca această conversaţie să nu se fi întâmplat vreodată, pentru că până acum am avut o zi bună, luminoasă şi caldă, dar nu prea caldă, vine şi Addy şi e posibilsă-l văd şi pe Miah mai târziu. Dar nu-i închid, pentru că este vorba despre Saz, cea mai bună prietenă a mea, care nu vrea să mă facă să sufăr şi care mă iubeşte mai mult decât Etsy şi Jolly Ranchers şi pe Byron, fratele ei preferat. Aşa că îi mulţumesc cu voce uscată şi împuţinată şi îi spun că trebuie să plec, pentru că Addy trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, şi că o iubesc şi eu pe ea. Nu că o iubesc mai mult decât pe aia şi pe aia şi pe aia, fiindcă am creierul pustiit şi tăcut, dar o iubesc exact ca până acum.

Addy soseşte cu feribotul de după-amiază. O întâmpin împreună cu mama; o îmbrăţişează mai întâi pe mama, apoi pe mine şi apoi iar pe mama. Addy Birch este dichisită şi elegantă, cu ochi albaştri, zglobii, şi păr grizonant tuns mai scurt decât al meu. Din secunda în care coboară de pe feribot, îmbrăcată în pantaloni albi, lejeri, şi o bluză-kimono fluidă, seamănă cu acea Addy pe care o ştiu de când eram copilă – o femeie peste care nu trece timpul, fără vârstă – şi mi se aşază un nod în gât. Acasă.

Mama a fost apropiată de Addy toată viaţa ei. A fost acolo când s-a înecat Danny în curentul de reflux. A fost acolo după ce Addy şi soţul ei, Ray, au divorţat. Atunci, Addy a venit aici, la casa de pe insulă – pe care a moştenit-

o de la mama ei – ca să-şi tragă sufletul, aşa cum spunea ea. Mereu au fost Addy şi mama, mama şi Addy, la fel ca Saz şi cu mine.

Mergem să luăm cina la han şi nimeni nu pomeneşte de tata. Iau imaginea cu el la bar, stând de vorbă cu străina aceea, şi o îngrop în mine, cât de adânc pot. Departe, acolo unde nimeni n-o poate vedea şi unde ţi-ar trebui unelte de minerit ca s-o găseşti.

Addy vorbeşte despre bărbatul cu care a început să se vadă – un avocat din Columbus – şi vorbeşte despre munca ei de arhitect peisagist care o poartă încolo şi încoace pe Coasta de Est şi, câteodată, şi în California.

Addy nu m-a făcut niciodată să mă simt mică sau neînsemnată. întotdeauna am simţit că este şi prietena mea. Dar, oricât de bine ar fi s-o revăd, simt că este şi extrem de nepotrivit. De parcă n-ar trebui să se afle aici. De parcă, deşi stăm în casa ei şi trăim în universul ei, aduce lumea din afară în această lume, căreia nu-i aparţine.

Eu sunt ocupată cu Addy şi cu mama la muzeu, iar el este ocupat să cureţe traseele cu cei de la Outward Bound. Stau pe jos sortând dosarele şi mă gândesc la el, retrăind în minte aventurile noastre. Trec prin ele iar şi iar, ca să nu uit niciun detaliu, dar simt deja cum limitele încep să se estompeze pe măsură ce ne apropiem de plecare.

îmi spun că părinţilor lui Saz li s-a părut doar că l-au văzut pe tata. Că persoana pe care au văzut-o de fapt era un bărbat cu păr ondulat şi barba uşor crescută, un bărbat care doar semăna cu Neil Henry.

— Mă întorc imediat, spun şi mă ridic, îndreptându-mă spre încăperea cu vitrine, unde scotocesc prin geantă până îmi găsesc caietul albastru care începe să se umple.

Ies în lumina după-amiezii şi mă aşez pe o treaptă. Frunzăresc caietul spre mijloc şi găsesc nişte pagini goale. Le netezesc, trecându-mi mâna peste hârtie ca să-i simt goliciunea şi cuvintele care vor veni.

După cină, odată întoarsă acasă la Addy, las fereastra deschisă în birou, la fel cum Saz şi cu mine lăsam ferestrele deschise una pentru cealaltă. Stau acolo mult timp; aerul nopţii îmi încălzeşte faţa şi mă uit în bezna bâzâitoare, zbârnâitoare. Fereastra e deschisă şi eu sunt aici, aşteptând. Vino, te rog. Chiar dacă nu am plănuit aşa, sper ca Miah să-şi facă apariţia.

Plesnesc un ţânţar pe picior. Apoi altul, pe ureche. închid fereastra, dar o las un pic crăpată şi mă ghemuiesc pe canapea, sub aşternuturi, neliniştită. Termin fursecurile cu gem şi scriu până când mi se îngreunează pleoapele şi nu mai pot ţine ochii deschişi. îmi las capul pe pernă şi la un moment dat aţipesc. Cam pe la miezul nopţii simt cum canapeaua se afundă un pic; Miah este aici. Deschid ochii; el stinge luminile, în afară de una singură.

— Ce mult ţi-a luat, îi spun. M-au devorat insectele.

— Cred că ştim amândoi că merit aşteptarea.

îmi face exagerat cu ochiul, aşa că dau şi eu ochii peste cap. îmi

ia pixul din mână şi se întinde spre veioză.

— Aşteaptă, îi spun.
în loc să-i povestesc despre conversaţia pe care am avut-o cu Saz, îi arăt caietul.

— M-ai întrebat dacă scriu. Da, scriu. Cel puţin îmi notez chestii, dar nu ştiu încă ce reprezintă. Poate că nimic, însă poate vor fi ceva mai mult, într-o bună zi.

Nu mă scapă din ochi şi mă ascultă, chiar mă ascultă cu adevărat. îmi răspunde cu vocea aceea nespus de blândă:

— Sper să ajung şi eu să le citesc.

Zilele 23-24

în dimineaţa următoare, devreme, merg împreună cu mama şi cu Addy pe plajă. Ne oprim ca să adunăm scoici şi să privim bărcile de pescuit creveţi ancorate la mal; aud cadenţa din vocea mamei, ca o muzică. Atunci când râde, ridurile din jurul ochilor se încreţesc şi îmi amintesc că am citit cândva despre diferenţa dintre un zâmbet fals şi unul adevărat, cum îl poţi recunoaşte întotdeauna pe cel adevărat după ridurile din jurul ochilor.

Addy şi mama spun poveşti vechi de familie pe care îmi place să le ascult, din vremea copilăriei lor în Georgia. Mă alătur şi eu când şi când, dar aceste poveşti sunt ale lor şi rămân tot mai mult în urmă ca să le ofer un pic de spaţiu, chiar dacă pe plaja asta nu suntem decât noi trei, sub un cer uriaş, albastru. Mă uit la capul blond la mamei şi la cel grizonant al lui Addy. Merg la braţ şi pentru o clipă par nişte surori alunecând pe suprafaţa nisipului, ca lebedele. Addy spune ceva şi mama începe iar să râdă. Râde atât de tare, încât se apleacă de mijloc şi îşi pune palmele pe genunchi, se şterge la ochi şi râde în continuare. Nu ştiu de ce, dar imaginea asta face să-mi dea şi mie lacrimile, aşa că mă concentrez pe adunatul scoicilor.

Apoi mă aşteaptă să le prind din urmă, iar Addy mă întreabă despre facultate, dacă sunt entuziasmată şi dacă ştiu ce colegă de cameră o să am. îi răspund la întrebări, însă aş vrea să-i spun să trăiască clipa. Hai să nu ne gândim la facultate. Nu vreau să mă gândesc la facultate, chiar dacă e lucrul care m-a preocupat atât timp. Mai ales nu vreau să mă gândesc la ce se va întâmpla cu Miah şi cu mine când vom pleca.

Mă aplec să ridic un dinte de rechin, iar ea spune:

— Ştii, Danny colecţiona de-ăştia. Ţinea borcane întregi în camera lui. Iubea insula asta. Multă vreme a fost dificil să mă întorc aici după moartea lui.

— Te-ai gândit vreodată să vinzi casa?

— Tot timpul. Dar este ceva cu locul ăsta...

Vocea i se pierde.

— El mi l-a luat, dar tot el mă poate vindeca. în familia asta are fiecare partea lui de suferinţă, dar generaţii întregi şi-au găsit alinarea aici. De aceea mă voi gândi mereu la această insulă ca fiind a noastră. Ne aparţine în moduri care nu pot fi văzute sau descrise.

— Insula are felul ei de a-ţi da ce-ţi trebuie, spun aproape fără să mă gândesc, ca şi cum vorbele lui Miah ar fi aşteptat chiar acolo oportunitatea perfectă pentru a ieşi la iveală.

— Aşa este.

Mă priveşte într-un fel care-mi spune că a priceput sau că a mai auzit asta şi înainte.

Ne ia de braţ pe mine şi pe mama şi mergem o vreme aşa, toate trei. Apoi mama spune:

— Claude a cunoscut un băiat.

Addy ridică o sprânceană spre mine.

— Unul bun, sper.

Mama continuă:

— îl cheamă Jeremiah Crew şi lucrează pe insulă.

— îl ştiu pe Jeremiah, răspunde Addy şi e greu de zis dacă e

bine sau rău.

Mă aplec să mai ridic un dinte de rechin, sperând ca ele să nu vadă ce tare m- am înroşit. Dintele este cel mai bun pe care l-am găsit până acum. Mare cât o monedă, neted şi negru. Mă gândesc că abia aştept să i-l arăt lui Miah, dar îmi zboară gândul spre Danny. îi dau lui Addy dintele.

— Ia-l tu.

Clipeşte de câteva ori şi mă tem să nu plângă, dar ia dintele, îl strecoară în buzunar şi apoi se bate uşor pe el.

— Mulţumesc. Lui Danny i-ar fi plăcut mult.

Seara, mama şi Addy deschid o sticlă de vin, iar eu mă strecor afară, să mă întâlnesc cu Miah. Ne îndreptăm spre doc, la feribot. Miah ia din camionetă o găleată şi două undiţe şi mergem spre dig, unde aruncăm undiţa şi o tragem, o aruncăm şi o tragem, în timp ce noaptea se lasă în jurul nostru. Peste apă, la marginea lumii, văd luminile de pe continent.

Când terminăm cu pescuitul ne aşezăm pe o bancă la capătul docului şi ne uităm la stele fără nicio grabă, întârziindu-ne întoarcerea.

— Ar trebui să mergem, îi spun, chiar dacă n-aş vrea.

— Ştiu.

Mai stăm un pic, apoi mă ridic şi se ridică şi el, mâna mea este în a lui şi ne urcăm iar în camionetă.

Când ne întoarcem, văd că lumina este aprinsă în living şi le zăresc pe fereastră pe mama şi pe Addy, exact unde le-am lăsat. Sub stelele astea, sprijinită de peretele casei, mă las sărutată de Miah. Mă ridic pe vârfuri, aşa că sunt aproape la fel de înaltă ca el, şi-l sărut şi eu la fel de pasional cum mă sărută şi el.

Te vreau te vreau te vreau, îmi spun. Acum acum acum.

în ziua următoare, furtuna de după-amiază târziu lasă aerul mai răcoros şi mai puţin sufocant, iar Addy se oferă să ne gătească cina. După aceea stăm toate trei pe verandă, cu Dandelion privindu-ne de la geam, şi mâncăm îngheţată, în timp ce eu le spun poveştile cu fantome pe care le-am auzit de când am venit aici.

— Mai este şi o doamnă în alb, spune Addy. în şopronul de la Rosecroft. Am văzut-o şi eu o dată, când eram mică. Plutea prin faţa ferestrei de la etaj. Uitându-se la mine.

Se ridică ţinând îngheţata în mână şi ne face o demonstraţie, holbându-se fără expresie întâi la mine, apoi la mama.

— Cine era?

— Nu ştiu.

Se aşază iar şi gustă din conul cu îngheţată.

— Nimeni n-a reuşit să-şi dea seama. Dar, dacă mă întrebi pe mine, este Tillie. Unele fantome stau liniştite, altele se tot plimbă primprejur. Tillie e din specia plimbăreţelor. Se presupune că ar trebui să protejeze Rosecroft, iar asta include pământurile şi clădirile de pe ele.

îi spun despre cum i-a luat brăţara lui Miah, apoi amintesc despre Societatea Sertarului Secret, despre cum mama a spus că ele două scriau bilete şi le lăsau acolo.

Addy icneşte. Schimbă cu mama privirea aceea şi dintr-odată le pot vedea la vârsta mea, poate chiar mai mici. Addy spune:

— în fiecare vară mă îndrăgosteam de cineva şi în fiecare vară, înainte de a mă întoarce acasă, îi scriam o scrisoare în care îi ziceam că am fost prea fricoasă ca să-i mărturisesc în persoană. Când am divorţat de Ray, am venit aici pentru o vreme, ca să-mi adun gândurile.

Aruncă o privire spre mama:

— Şi i-am scris şi lui câteva scrisori.

Râde, apoi bagă în gură şi ultima bucată de cornet.

— Dar tu? se întoarce ea spre mine. Ai scris ceva de când

ești aici?

— Puțin. Nimic zguduitor. Dar am scris ceva.

— Scrisul te poate salva, adaugă Addy.

Mama îmi face cu ochiul, iar eu spun:

— Aşa am auzit şi eu.

Nu vreau să vorbesc despre ce scriu eu, aşa că le spun că intru să-mi iau ceva de băut. în bucătărie, Dandelion mi se strecoară printre picioare şi mă aplec să-l mângâi. După un minut aud trântindu-se plasa de la intrare. Mă trezesc cu Addy lângă mine, cu mâinile în şolduri:

— Deci, cum îţi e de fapt?

— Oh, ştii tu.

— Ştiu.

Se lasă pe vine şi-l scarpină pe Dandelion sub bărbie.

— Scumpo, îmi pare rău pentru părinţii tăi. Mama ta este una dintre cele mai grozave femei de pe planetă şi cea mai bună prietenă a mea. îmi este ca o soră mai mult decât propriile mele surori. Ceva de genul ăsta – nu ştiu cum. Nu-mi pot imagina cum îi e, deşi am trecut şi eu prin asta. încă îl iubeşte pe bărbatul ăla. N-o să înţeleg niciodată.

Şi este dificil să ştiu ce nu înţelege ea – de ce îl iubeşte mama pe tata sau de ce s-a întâmplat această separare, până la urmă. însă în momentul acela mi se pare că s-a ridicat o cortină şi o văd dincolo de ea pe mama, complet expusă; tot ce vreau este să mă uit în altă parte, dar nu pot, fiindcă am văzut-o deja.

— A reuşit mereu să ţină lucrurile sub control, cel puţin din exterior. Cred că munca o ajută. E bine că îşi face de lucru, spun eu.

— Cât timp nu se ascunde. Poate să treacă prin asta, să ştii. De aia am venit aici. Să mă asigur că nu se ascunde prea mult. Vreau să ştie că mă va avea mereu alături. Şi, bineînţeles, te are şi

pe tine. Am nevoie să stai cu ochii pe ea în locul meu, până când mă voi putea întoarce, mai ales acum, că oamenii au aflat.

— Oamenii au aflat...?

— Despre separare, despre faptul că mama ta este pe termen nedefinit pe o insulă îndepărtată din Georgia, despre iubită.

Ultimele vorbe sunt bombănite în barbă, aşa că abia le aud. Dar le aud. Iubită.

Şi în momentul acela podeaua dispare iar. Mă uit în jos, căutând-o şi, chiar dacă tehnic vorbind este aici, eu ştiu că de fapt nu mai există. Nu trebuie să întreb: Ce iubită?, fiindcă ştiu. Treaba merge dincolo de faptul că părinţii lui Saz l-au văzut pe tata într-un bar, cu o femeie. îmi dau seama din felul în care mi se întoarce stomacul pe dos. îmi dau seama din frisonul îngheţat din oasele mele. îmi dau seama din bătăile prea rapide ale inimii mele.

Nu vreau să crezi că există altcineva. Este important să ştii asta.

Dar există altcineva. Ceea ce înseamnă nu doar că mi-a tras podeaua de sub picioare, ci m-a şi minţit în legătură cu asta.

— Faptul că lucrează cu el este aşa un clişeu cretin.

— Ştiu.

Pentru că e mai uşor decât să spun: Nu am ştiut. Chiar n-am ştiut nimic din toate astea. N-am ştiut nici măcar de existenţa ei, până acum. Nu vreau să aud. Orice ar fi. Vreau să uit că am auzit orice din lucrurile astea. îmi vine să- mi bag degetele în urechi, să apuc cuvintele alea şi să i le arunc înapoi.

— Mama ta este o adevărată luptătoare, dar îi este foarte greu. Şi ştiu că e greu şi pentru tine.

Cumva reuşesc să spun:

— Da, este.

Dacă este adevărat că mama a ştiut, că a ţinut-o secret şi a ales să nu-mi spună, înseamnă că şi ea m-a minţit. Şi fiindcă e vorba despre ea, e mult mai rău decât în cazul tatei. Addy îmi pune o mână pe umăr şi mă strânge uşor. Simt mirosul parfumului şi al

şamponului ei. îi văd aluniţa de pe gât, chiar în

spatele urechii. Mă gândesc de câtă vreme o cunosc, practic de când mă ştiu, şi că tot de atunci îi ştiu şi parfumul, şi şamponul, şi aluniţa din spatele urechii. Dar acum toate astea par nişte lucruri care nu se adaugă la nimic. Tot ce aud este: Toată lumea a ştiut, numai tu nu. Toţi ne-am gândit că eşti aşa de proastă, încât n-ai fost în stare să vezi ce se întâmplă cu propriul tău tată.

Ceea ce spune ea cu adevărat este:

— Să-mi spui ce pot face pentru tine. Nu sunt aici doar pentru maică-ta.

— Mulţumesc.

Dintr-odată simt nevoia să plec, fiindcă dacă nu o fac, o să încep să plâng şi n-o să mă mai opresc până când n-o să mă topesc într-o baltă enormă, pe podea.

— O să stau cu ochii pe ea, îi spun.

Apoi mă prefac că am nevoie la toaletă, intru, trântesc uşa după mine şi vomit toată cina. După aia stau pe capacul veceului pentru un timp – poate câteva minute, poate ore întregi. Apoi îmi clătesc gura şi mă dau iar cu ruj, îmi netezesc părul până când arăt din nou ca mine însămi.

Mă întorc pe verandă, unde mama şi Addy beau limonadă şi stau de vorbă cu voci relaxate şi vesele. Mamei i-a făcut mereu bine să se vadă cu Addy, iar acum are mare nevoie de aşa ceva.

Mă aşez lângă ea; ridică privirea. Are chipul mai vesel decât l-am văzut în ultima vreme.

— Eşti bine? mă întreabă.

— Sunt bine.

Zâmbesc. Sunt bună la zâmbit, pentru că şi eu mă pot ascunde. îi spun:

— Mi-e sete, atâta tot.

Sorb din pahar. Nu-mi tremură mâna.

îl iubeşte, iar el n-o merită. Nu ne merită pe niciuna dintre noi.

Aş vrea să mă sprijin de mama şi să-i iau braţul şi să-l pun în jurul meu, să o fac să mă apere de toate. Aş vrea ca Addy să plece din casa noastră, care este casa ei. Aş vrea ca noi să plecăm din casa ei. Aş vrea să ne întoarcem acasă, dar nu în casa din Ohio, pentru că acolo locuieşte tata şi nu mai este casa mea de-acum. Aş vrea o casă neştiută încă, unde să mă simt în siguranţă, iar mama şi cu mine să fim fericite şi să nu mai trebuiască vreodată să mă gândesc la tata.

Ziua 10
(partea a doua)

Stau pe pat holbându-mă în gol de parcă ar fi un ecran de film, cu chipuri trecând fugar prin cadru. Există trei femei care lucrează direct cu tata. Michelle, Fiona şi Pamela, asistenta lui. Le ştiu pe toate de ani de zile. Au venit la noi în casă, la cină. Au venit la petrecerea de aniversare a 20 de ani de căsnicie a părinţilor mei. Au venit la ceremonia mea de absolvire. Plutind în umbră ca fantomele. Ca Tillie la fereastra şopronului. Observându-ne din zbor. Aşteptând. Toate au părul şaten.

Nu prea ştiu încotro să mă îndrept, dar trebuie să ies din casa asta. îi spun mamei că mă întâlnesc cu Miah. O îmbrăţişez pe Addy şi îi spun că ne vedem mai târziu, chiar dacă nu plănuiesc să mă întorc acasă înainte de a se duce ele la culcare sau până când o să plece ea de pe insulă.

Ies.

Abia dacă-mi simt picioarele.

Dar, cumva, reuşesc să mă deplasez.

Fără podea.

Cuvintele rulează în mintea mea ca un disc zgâriat.

Fără podea.

Fără podea.

Fără podea.

Asta este a doua oară în viaţa mea când podeaua mi-a dispărut de sub picioare şi acum îmi dau seama că nu poţi conta niciodată pe ea pentru că este un lucru schimbător, mişcător, pe care oricine ţi-l poate lua în orice moment. La fel şi pământul de sub picioare. La fel şi iubirea.

Urmez calea fâşiei de nisip din faţa hanului. Lac bucla de trei ori, apoi mă întorc acasă, îmi iau bicicleta şi pornesc în goană pe Drumul Principal.

Trec pe lângă caii care pasc în amurg, ca şi când ar fi o zi ca oricare alta. Bat la uşa cabanei vopsite în albastru-aprins. îl aştept să se ivească în prag. Nu ştiu ce-o să fac dacă nu este acasă. Nu ştiu unde altundeva să mă duc. Aştept şi iar aştept, dar nu-mi răspunde.

Pedalez spre magazinul universal cât de repede mă ţin picioarele. Mă împing în pedalele bicicletei cât de tare pot, încercând să merg şi mai repede, chiar dacă n-am unde să mă duc, fiindcă asta este o insulă.

Când ajung la magazin azvârl bicicleta şi mă reped la uşă. Izbesc în ea până când mă doare pumnul, chiar dacă – mare surpriză – nu este deschis, fiindcă e târziu şi Terri a plecat de mult. Scotocesc după telefon, dar bineînţeles că nu are reţea.

înapoi pe bicicletă, zbor spre Inspir sărind pe fiecare dâmb din cale, ţinându- mă bine, ca de frica morţii, ca să nu zbor peste ghidon. Aud muzica înainte de a vedea casa; zăresc apoi lumini şi oameni, aşa că arunc bicicleta şi o iau la goană.

Ora 10 noaptea mă găseşte în curte, jucându-mă un soi de „aruncatul pernei" pe băutelea. Miah nu e de găsit nicăieri, aşa că jucăm eu şi Miercuri contra lui

Jared şi Emory, iar eu tom în mine bere după bere şi mă bucur de felul în care alcoolul şi muzica îmi îneacă zgomotul din creier. îmi spun că nu mai există nimic pe lume în afara acestei insule şi a acestor perne aruncate şi a acestor oameni, prietenii mei.

După ce ne trece rândul, Jared şi cu mine ne aşezăm şi ne uităm la ceilalţi cum se joacă.

— Prietenul meu Rashid era cel mai bun la jocul ăsta, îmi

spune el.

— E tipul care a murit?

— Da.

îi cercetez chipul, de obicei foarte deschis şi relaxat. Acum e greu de descifrat, ca şi cum i s-ar fi lăsat un văl pe ochi.

în cele din urmă îl întreb:

— Ce s-a întâmplat cu el?

îi ia câteva clipe să-mi răspundă. Apoi îmi spune că Rashid s-a sinucis acum trei ani, în august. Dar asta e tot ce-mi spune despre moartea lui. în schimb, îmi povesteşte despre scurta şi minunata viaţă a lui Rashid, despre forţa de care ai nevoie când eşti cel care rămâne în urmă. Ca mătuşa Claudine, îmi spun, după moartea mamei ei.

— Te-a dus Miah la vechiul aerodrom? mă întreabă el.

— Nu cred.

— Ar trebui să mergeţi înainte să pleci, poate să vă luaţi şi prânzul la pachet. Nu-i mult de văzut acolo, dar, nu ştiu de ce, îmi place. Sunt aproape sigur că o să-ţi placă şi ţie.

încetez să mă gândesc la unul dintre cele mai rele lucruri care i se pot întâmpla unui om – sinucidere, moartea celui mai bun prieten şi toată viaţa dată peste cap în urma acestor lucruri – şi-mi îndrept gândurile spre un băiat pe nume Rashid, care a scos

ce-i mai bun din fiecare secundă cât a fost pe

pământ, şi spre un băiat pe nume Jared, care a ales să trăiască viaţa din plin.

La un moment dat intru în casă şi caut baia. închid uşa, mă aplec spre oglindă şi-mi cercetez faţa, dar nu ca un întreg, ci fiecare trăsătură în parte – gură, nas, ochi, sprâncene, pistrui, frunte, bărbie. Mă dau în spate şi mă uit la ansamblu. Zâmbesc. Lata din oglindă îmi zâmbeşte şi ea. Scot limba. Scoate şi ea limba. încreţesc faţa. îşi încreţeşte şi ea faţa. Dar este ca în cazul şamponului, parfumului şi aluniţei lui Addy – astea toate sunt numai detalii care nu înseamnă nimic.

Ies din baie şi mă izbesc atât de tare de Grady, încât aproape că ne prăbuşim amândoi.

— Lii şi tu atentă, spune el, salvându-şi băutura înainte de a se împrăştia peste tot.

— Scuze.

Mă cercetează aşa de insistent, că-mi vine să-mi verific pe rând gura, nasul, ochii, sprâncenele şi restul, de parcă aş fi uitat să pun ceva la locul lui.

— Aşadar te duci la SCAD, îi spun.

Liindcă am nevoie ca atenţia să se mute asupra lui, nu asupra mea.

— Ăsta-i planul.

— Cu prietena ta.

— Nu cu ea. Dar da, o să fie şi ea acolo.

— Cum poţi face asta? Eşti cu ea, dar nu eşti cu ea. Ce-i asta?

— E ceva ce funcţionează. Nu doar pentru mine. Şi pentru ea.

— Deci te culci şi cu altele pe timpul verii?

— De ce întrebi?

— Sunt curioasă.

— întrebi pentru tine sau în general?

— în general.

— Uh, atunci aş zice că nu-i cazul să te îngrijorezi.

— Ea ştie că te culci cu altele?

— Din nou, n-ai de ce să-ţi faci griji. Cu toate că pari

îngrijorată. Rău de tot.

— Nu sunt îngrijorată, îi spun.
îl privesc ţintă, fără să clipesc. Mă gândesc la sinceritate şi la faptul că nu contează cât de deschis eşti şi cât de mult îţi pui tot sufletul pe masă – oamenii tot te vor minţi.

— Ai aici vreo lucrare de-ale tale?

— Nu chiar. Una sau două chestii, poate.

— Pot să le văd?
Nu sunt sigură cine vorbeşte – eu, cea care a băut prea mult şi care merge fără podea sub picioare, sau fata din oglindă, ale cărei trăsături sunt toate la locul lor, ca întotdeauna. Ceea ce ştiu este că în stomac îmi creşte o uşoară senzaţie de rău care mă arde, iar asta înseamnă că sunt pe cale să fac un lucru pe care o să-l regret. Grady spune:

— Desigur.

Camera lui se află la etaj, la capătul culoarului, cu ferestrele dând spre

mlaştină. E o cameră simplă, nu vreun cuibuşor de nebunii plin cu postere şi narghilele, aşa cum mă aşteptam. Mă aşez pe pat.

— Hai, arată-mi-le.

Sună de parcă l-aş provoca. Arată-mi. Arată-mi ce soi de om eşti. Arată-mi de ce sunt aici. Lasă uşa deschisă.

— Ce faci?

— Aştept să-mi arăţi lucrările tale.

încerc s-o spun lejer ca o zi de vară. Şi ştiu că ar trebui să mă ridic şi să ies, dar am în mine o durere teribilă care mă secătuieşte şi pe care trebuie s-o scot afară. Trebuie să umplu locul cu ceva, ca să nu mai rămână loc pentru durere sau pentru gândurile care vin odată cu ea.

Grady închide uşa. Inima îmi bate prea tare şi faţa îmi arde, roşie şi încinsă, iar o voce micuţă din mine îmi spune: Ce faci, Claudine? Dă-te înapoi, întoarce-te. Fugi.

Vine spre mine şi îmi întinde mâna. Mă prind de ea şi mă trage în picioare, apoi îmi pune mâna pe obraz, urmărind cu degetul linia maxilarului, îşi lipeşte fruntea de a mea, apoi ochii lui sunt în dreptul gurii mele, iar eu stau ca o statuie, ţeapănă şi nemişcată. Dar nu mă trag îndărăt, pentru că dintr- odată vreau să simt gura lui peste a mea, să alung gândurile care îşi fac loc cu forţa înapoi, la mine în creier. Poate că asta am şi vrut când m-am ciocnit de el la parter.

Iar apoi – fără să mă întrebe – mă sărută. Şi iată surpriza unei noi guri, alta decât cea cu care sunt obişnuită. Mă forţez să-l sărut şi eu, cu toate că o parte din mine spune: Opreşte-te din chestia asta. Pleacă de aici. Mi-a pus ambele palme pe faţă, ca într-o carte sau un film, şi chiar dacă îmi spun că este o mişcare pe care o ştie bine şi o foloseşte mereu, chiar dacă vocea din mine a început să strige ÎNCETEAZĂ IMEDIAT CU ASTA, îl sărut în continuare.

îl sărut şi mai apăsat şi mă sărută şi el şi mai apăsat. Ne ciocnim

dinţii şi în loc să mă opresc, merg mai departe. Mai tare şi mai tare.

îl sărut până când îi simt mâna pe spatele meu, direct pe piele, pe sub tricou, şi atunci mă trag în spate de parcă mi-ar fi revenit creierul la locul lui, cu tot cu bunul-simţ, cu tot cu mine, adevărata Claude care – cu podea sau fără podea – nu vrea să se sărute cu Grady.

— Nu pot să fac asta, Isuse.

— Puteai acum o secundă, spune el.

— M-am răzgândit. îmi pare rău.

Râde spre mine, dar nu e un râs prietenos. Furia i se ascunde în colţurile gurii.

— Să mi-o bag dacă te înţeleg.

— Nici nu trebuie.

Mă îndrept spre uşă, dar se proţăpeşte în faţa mea.

— Sunt destul de sigur că ai venit aici, sus, ca să mă duci de nas. Tu ai început toate astea şi acum te cari. Ceea ce e frustrant, dacă înţelegi ce vreau să zic. Ai noroc că sunt un tip drăguţ.

— Da, am mare noroc. Te rog, dă-te la o parte.

Pare că fiecare parte din mine îşi ţine respiraţia, chiar şi inima care nu mai bate repede sau poate că nu mai bate deloc.

Fiindcă nu se clinteşte din loc, îi spun:

— Poate că am venit aici sus şi poate că eu am început toate astea, ceea ce – crede-mă – nu reprezintă cea mai măreaţă alegere a vieţii mele, dar când îţi cer să te dai la o parte, ar trebui să te dai la o parte.

Aş vrea să aştept să se dea din drum, pentru că n-ar trebui să fiu nevoită să-l ocolesc. însă ştiu, totodată, că trebuie să ies de aici, cu cât mai repede, cu atât mai bine, şi dacă se poate într-o singură bucată.

Nu mă opreşte când trec pe lângă el şi ţâşnesc din cameră, apoi pe coridor, pe lângă Miercuri, pe scări şi ies pe uşă, cobor de pe verandă în curte, trec pe lângă Jared, care strigă după mine, trec de Emory şi de ceilalţi. Uit de bicicletă şi o iau la fugă cât de repede pot.

Ziua 16
(partea a treia)

De data asta, casa albastră este luminată. într-o secundă se deschide uşa şi iată-l în prag, desculţ, fără tricou, rânjind la mine. Nu spun nimic. Pe jumătate mă aştept să încep să plâng până când o să inund casa asta şi întreaga insulă, în schimb, mă reped asupra lui. îl sărut apăsat. îl iau pe nepregătite. Mă ia în braţe şi mă ridică peste prag, intră cu mine în casă; mă trezesc lipită de peretele din bucătărie şi nu-l pot săruta destul de tare. îi trag şortul de pe el, practic i-l sfâşii, şi în momentul acela se trage înapoi. îşi pune mâna peste mâna mea.

— Hei. Ce-i asta?

— Te vreau.

— Da, am stabilit deja asta. Ce se petrece?

— Nimic. Nu pot să te vreau pur şi simplu?

— Mi se pare corect.

îl sărut din nou şi începe să mă sărute şi el pe mine şi asta e – gura lui minunată, gura pe care o ştiu, cea pe care ar trebui s-o sărut. Apoi mă încolăceşte cu braţele şi mă duce oarecum pe sus la el în dormitor, unde ne prăbuşim pe pat şi simt că nu-l pot aduce suficient de aproape de mine. Sunt absorbită în el şi în căldura dintre noi, dar în acelaşi timp este aici şi gura lui Grady. Trebuie să uit felul în care am simţit-o. Să uit tot ce-a spus Addy despre tata. Trebuie să le scot din mine, să le trimit înapoi pe continent, poate

şi mai departe, pe Lună.

Parcă viaţa mea ar depinde de partida de sex care urmează.

Ne scoatem şi restul hainelor, ale lui şi ale mele, şi dintr-odată suntem goi, dar nu destul de goi, iar eu nu vreau să mă gândesc la altceva decât la noi, la trupul meu şi la ce simt. Pentru că dacă mă opresc Grady e aici, tata e aici, iar eu trebuie să mă gândesc la mama şi la mine, la noi două, fără casă şi alungate, trăind în casa pe care ne-a pus-o Addy la dispoziţie. Nu mai vreau un alt „înainte” şi „după”. înainte ca tata să ne părăsească. După ce tata şi-a găsit pe altcineva. Fără alte „înainte” şi „după”. Măcar o dată, aş vrea să fiu Claude de Acum.

Brusc realizez că nu are prezervativ.

— N-ai uitat ceva?

— Rahat. Stai aşa.

După aceea stau întinsă în pat, uitându-mă ţintă în tavan, iar Grady este tot aici şi tata este tot aici, fiindcă sexul nu i-a alungat. Şi mai este ceva aici. Realitatea că Miah pleacă şi plec şi eu. Şi realitatea a ceea ce am făcut. Junghiul din pieptul meu se transformă în pustietate, apoi într-o strânsoare, de parcă mi-ar ieşi sufletul din mine.

Mă duc departe, departe de tot. El crede că stau întinsă aici, dar de fapt nu sunt în camera asta, nici pe insula asta, nici măcar pe pământul ăsta. Sunt undeva departe, privind prin ochii mei care funcţionează ca nişte ecrane de computere, transmiţând către mine, în spaţiu. Aşa se întâmplă când te protejezi, ca să nu-ţi pese prea tare. Fiindcă, inevitabil, oamenii te vor răni şi este mai bine să-ţi amortizezi căderea. în felul ăsta, tot vei cădea, dar nu foarte de sus şi poate nu te vei lovi aşa de tare când vei atinge pământul.

— Hei, căpitane.

Mă întorc cumva pe pământ şi e limpede că-mi spunea ceva ce n-am auzit.

Se întoarce pe-o parte, cu un braţ trecut peste mine.

— Unde eşti?

— Aici.

— Nu, nu eşti aici. Ce se întâmplă?

— Nimic.

Totul. în loc să mă facă să mă simt mai aproape, sexul m-a trimis departe de tot, nu doar de el, ci de toată lumea.

— Da, nu. Nu face asta.

Se întinde spre braţul meu, dar mă trag.

— Poate că nu vreau decât să mă distrez, fără să mai gândesc aşa mult tot timpul.

— Minunat, şi eu la fel, dar nu când te porţi ciudat.

— Nu mă port ciudat.

— Rahat.

— Nu fi porc.

— Tu să nu fii poarcă.

— Eşti un porc care aproape că uitase să-şi pună

prezervativul.

— Ei, bine, erai şi tu pe-acolo, căpitane. Şi sper că ştii că n-a fost intenţionat. O să dai peste tipi care o să-ţi spună că nu reuşesc să termine dacă îşi pun prezervativ, care vor încerca să te convingă să renunţi la protecţie. O să fie cu toţii ceva de genul: Hai să trăim momentul, hai să nu ne facem griji...

— De ce-mi vorbeşti de alţi tipi?

— Vreau doar să te pregătesc pentru când n-o să mai fiu eu prin preajmă.

— Mulţumesc, dar nu-s tâmpită. Şi n-o să mă culc cu oricine încearcă să mi-o tragă.

Deja clocotesc. Suntem dezbrăcaţi în pat, iar el se gândeşte deja la momentul când nu vom mai fi împreună.

— Scuze. Cu patru surori mai mici, te obişnuieşti să le fii protector.

— Nu vreau să vorbesc despre alţi tipi cu care o să mă culc eu, nu cu tine, nu acum.

— Am priceput. Şi ca să ştii, nici eu nu prea vreau să

vorbesc despre asta. Rămânem tăcuţi pentru o vreme. Apoi el

mă întreabă:

— Deci pe cine eşti furioasă? Pe tatăl tău?

Se ridică un pic şi mă priveşte; tot ce vreau este să mă lase în pace, dar continuă:

— Hei, haide. Sunt eu.

Mă mângâie pe faţă şi îmi ridică bărbia, ca să nu mă pot uita în altă parte. Felul în care mă atinge este atât de dulce şi de blând, încât mă trag, să nu poată ajunge la mine. Dar îi spun. îi spun, pentru că trebuie.

Mărturisirea iese din mine sub formă de fragmente mici de sticlă spartă, prea ascuţite ca să le adun, prea multe ca să le pot pune laolaltă. îi spun despre tata şi iubita lui. Apoi îi spun despre Grady.

Stă şi ascultă. Aşa tăcut. Aşa neclintit.

— Spune ceva.

— Nu ştiu ce să spun.

Vocea lui pare o încăpere pustie, golită complet, la repezeală.

— Te rog, spune ceva.

Pe piept îmi apasă o greutate care mă împiedică să respir, atât de apăsătoare şi întinzându-se atât de repede, încât mă sufocă. în momentul ăsta mă simt deodată ca şi când funcţionarea organelor mele – plămâni, inimă – depinde de momentul în care va vorbi el.

— Cred că e mai bine să nu zic nimic.

— Miah, îmi pare rău. Nu ştiam ce fac. M-am dus acolo ca să te găsesc pe tine şi nu erai...

Se întoarce să mă privească şi pustiirea aceea este şi în ochii lui. Când vorbeşte, are vocea controlată şi liniştită. Cât se poate de liniştită.

— Chiar o să arunci asta pe mine, de parcă ar fi vina mea? Nu sunt într-un loc, deci sari pe primul tip pe care-l găseşti?

— Nu, sigur că nu. Uite, n-am vrut şi nu ştiu de ce am făcut-o. A fost de parcă eram acolo, dar nu eram acolo. Ştiu că n-are niciun sens şi că asta nu rezolvă lucrurile, dar aşa a fost.

— Nu poţi folosi sexul, sărutatul sau orice altceva ca să ştergi rahatul. Isuse, Claude.

Nu-mi spune niciodată Claude şi atunci le simt – lacrimile care îmi ard pleoapele pe dinăuntru. înainte să o pot opri, una dintre ele mi se prelinge pe obraz.

— Dacă te face să te simţi mai bine, tot ce s-a întâmplat a fost să mă simt şi mai rău.

— Nu, nu mă face să mă simt mai bine. Dar, hei, am priceput. Viaţa poate fi de rahat şi chestiile alea cu taică-tău tocmai ţi-au futut-o. Dar nu eu am făcut asta, căpitane. N-am fost eu ăla.

Este calm. Aşa de calm. Are vocea egală şi măsurată, complet

golită de emoţie şi eu sunt cea care am provocat asta. Se ridică şi preţ de o clipă mi se pare c-o să mă îmbrăţişeze. Dar îşi trage pe el pantalonii scurţi, îşi pune

tricoul şi iese din cameră. Aştept una, două, trei secunde, apoi mă îmbrac şi eu şi îl urmez. Deschide uşa de la intrare fără să mă privească.

— Unde te duci? îl întreb.

— Te duc acasă.

Mi se pare că drumul spre casa lui Addy durează trei ani. Trage pe dreapta, opreşte camioneta şi stăm aşa, cu motorul la ralanti, şi îmi este tot mai clar că n-o să mă conducă la uşă.

— îmi pare rău, îi spun.

Niciodată în viaţa mea nu mi-am dorit mai mult să mă întorc în timp şi să repar ceva, aşa cum îmi doresc acum. Dacă nu m-aş fi dus la Inspir. Dacă nu mi s-ar fi pus pata pe Grady. Dacă n-aş fi urcat în camera lui. Trec prin toate iar şi iar, de parcă retrăirea acelor momente ar putea să schimbe cumva rezultatul.

— îmi pare rău, îi spun iar.

— Şi mie.

O jumătate de oră mai târziu stau întinsă pe spate pe canapeaua extensibilă, cu capul pe pernă. Sunt singură în mintea mea şi singură cu mine însămi, în cel mai periculos loc în care aş putea fi.

Are tot dreptul să se simtă rănit şi furios. Şi tu ai fi rănită şi furioasă. Ştii că ai greşit şi îţi urăşti greşeala, dar asta nu schimbă nimic. Trebuie să spui câţi pare rău şi să continui să spui că-ţi pare rău şi să încetezi să te mai temi să fii tu însăţi.

Scotocesc în comodă după caietul albastru şi îmi scriu absolut toate gândurile, oricât de oribile sunt ele.

Ziua 10

În dimineaţa următoare o conducem pe Addy la docuri, ca să prindă feribotul. Miah îi cară atât de uşor bagajul ticsit, de parcă n-ar cântări nimic. Când ajungem la dig îl zărim pe Grady împreună cu Emory şi vreo doi localnici. Grady se uită la mine, apoi la Miah. Se ridică.

— Preiau eu de-aici.

— E în regulă, spune Miah. Mă descurc.

Trece pe lângă el, ridică geanta de parcă n-ar cântări 40 de kilograme şi o aruncă pe feribot. Addy vrea să-i dea bacşiş, dar el ridică mâinile şi se dă înapoi.

— Nu-i nevoie, îi spune aruncându-i zâmbetul acela al lui; apoi spune către mine: Ne vedem mai târziu.

Nu Ne vedem într-o oră sau Ne vedem mai târziu, diseară, doar Ne vedem mai târziu. Îl văd cum trece iar pe lângă Grady, cum Grady îi strigă ceva ce nu pot auzi, cum Miah îşi vede de drum fără să spună o vorbă, cu Grady ţintuindu-l cu privirea.

— Ce-a fost asta?

Mă trezesc cu mama lângă mine.

— Ştii tu. Bărbaţii.

O spun lejer, dar îi cercetez chipul, să văd dacă este de acord, pentru că ştie despre tata şi cealaltă femeie, oricare ar fi ea.

— Bărbaţii, o aud ca un ecou.

— Bărbaţii, spune Addy. Mi-aş dori să nu-i mai iubim, dracului, aşa de mult.

Trece şi căpitanul, urmat de Grady. Mă uit în altă parte, ca să nu-mi prindă privirea. Brusc se adună şi alţi oaspeţi cu bagajele lor, se îmbarcă pe feribot şi îşi ocupă locurile. Archie, câinele insulei, merge odată cu ei dând alene din coadă, amorţit de căldură.

Addy ne îmbrăţişează, mai întâi pe mama, apoi pe mine.

— Să ai grijă de ea, îmi spune ea la ureche. Şi s-o laşi şi pe ea să aibă grijă de tine.

— Aşa o să fac.

— Şi ai grijă şi de inima aia a ta. Deocamdată sunt destule inimi frânte în familie.

Nu-mi dau seama dacă vorbeşte în general sau se referă anume la Miah, dar aş vrea să completez: Ar trebui să-i avertizezi pe ceilalţi în legătură cu mine, nu invers.

Apoi o îmbrăţişează din nou pe mama, iar când îi dă drumul o văd pe mama cu lacrimi în ochi şi trebuie să-mi feresc încă o dată privirea.

Facem cu mâna când Addy se îmbarcă pe feribot şi se aşază pe locul ei, apoi facem iar cu mâna, când feribotul se desprinde de mal. Mama rămâne mai multă vreme cu mâna în aer şi cu un zâmbet pe chip. Când Addy nu se mai vede, se întoarce spre mine:

— E greu s-o văd plecând.

O iau în braţe fără o vorbă.

— Eu mă bucur că am rămas iar doar noi două.

îmi cercetează faţa, dar nu-i dau drumul. Sunt lipsită de expresie, zâmbitoare, fiica îndatoritoare, cea a cărei inimă este încă neatinsă.

— Mă gândeam să te ajut la muzeu astăzi, dacă vrei.

Ea îmi cercetează în continuare faţa, încercând să mă citească, dar într-un final îmi spune:

— Mi-ar plăcea mult.

Petrec restul zilei alături de mama, la muzeu, triind şi organizând hârtiile lui Claudine, fără să spun nimic despre tata.

Mergem acasă împreună şi tot nu spun nimic.

Luăm cina şi tot nu spun nimic.

Stăm împreună pe veranda hanului şi mă uit la licuricii care pâlpâie printre copaci, pe iarbă. Şi tot nu spun nimic. A trecut deja prin prea multe şi acum e treaba mea s-o protejez şi să-i cumpăr parfum de caprifoi, să-i spun că e frumoasă şi să mă asigur că are o podea – oricât de şubredă ar fi – pe care să calce.

Plasa de la uşă se trânteşte şi ridic privirea. Miercuri îmi face semn cu mâna, ceva de genul, Vino încoace. Mă uit în altă parte. Aud paşi şi evident că vine spre mine. Se încruntă.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Continentalo.

— Sunt ocupată.

— Claude.

Asta a venit de la mama.

— Bine, fie.

Mă ridic şi o urmez pe Miercuri târându-mi picioarele; traversăm veranda şi intrăm în biblioteca hanului, acum pustie.

— Grady ţi-a făcut ceva? mă întreabă ea.

— Nu.

— Spune-mi adevărul.

— Nu. Eu am fost o idioată. A fost vina mea.

Eu mi-am făcut rău. Nu Grady. Nu Miah. Eu.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

— Claude?

Şi poate pentru că foloseşte pentru prima dată adevăratul meu nume, îi spun:

— A început ceva, dar m-am oprit.

— Ştii că e un gunoi.

— Ştiu.

Oftează.

— Miah ştie?

— I-am spus eu.

— De ce?

— A trebuit.

— Rahat.

Scutură din cap, iar cozile se leagănă înainte şi înapoi, ca limbile unui pendul.

— Deci uite, când aveam 16 ani am început să stau cu capul la cutie, pentru că mi-am imaginat că aşa o să mă apăr şi n-o să fiu rănită. Am avut grijă de cutia aia de parcă mi-ar fi fost vreo nenorocită de casă. La început, cutia a

fost bună. Compactă, mică, totul era sigur în interiorul ei. O ţineam curată şi ordonată. Am şi pictat-o. Am pictat-o cu cine voiam eu să fiu. Nu mi-am dat voie să fiu văzută sau auzită. Mi-am redus sexualitatea la tăcere şi am făcut-o nesemnificativă, în loc s-o scot în evidenţă, s-o fac vizibilă. Dar mi-am dat seama că-mi este tot mai greu să respir, aşa că am început să împing lateralele cutiei, una câte una. Ultima a fost fuga din Alabama, ca să trăiesc viaţa pe care îmi doream s-o trăiesc. Şi să spun şi altcuiva în afară de mine: Asta-s eu. Vreau să fiu cântăreaţă. Vreau să schimb lumea cu muzica mea. Vreau să mă îndrăgostesc şi să mi se frângă inima. Sunt pansexuală. Par dură, dar nu sunt. Cel puţin nu mereu. Aşa că, da. Uite-mă. Neconvenţională, atipică. Şi câteodată e nasol de tot. Dar cel puţin pot respira.

După un moment lung, îi spun:

— OK.

— OK?

— Da.

— Asta e tot ce am vrut să-ţi spun.

Apoi pleacă. O secundă mai târziu mă duc la uşă şi o strig:

— Hei, Miercuri?

A ajuns la scările care coboară spre sufragerie, ţine o mână pe balustradă. Se uită înapoi, la mine:

— Continentalo?

— Mulţumesc.

Bicicleta mea aşteaptă pe veranda casei lui Addy. Urc treptele alături de mama şi arunc o privire spre pădure, spre han şi spre drum, dar nu e niciun semn că ar fi trecut cineva prin preajmă.

Mama îmi spune:

— De unde a apărut aia?

— Nu ştiu.

Intrăm, ne ghemuim pe canapea, cu Dandelion între noi, şi ne uităm la un film. Cuvintele lui Miercuri îmi înoată în minte. Oare am băgat şi eu capul la cutie? Asta am făcut? îmi rod unghiile, pierdută în gânduri.

în secunda în care pe ecran apare Jean Seberg, mama se uită la

mine.

— Acum recunosc tunsoarea aia.

Vocea ei mă smulge din gânduri. Mă uit la chipul luminos al lui

Jean Seberg.

— Pare aşa relaxată şi am vrut să fiu şi eu la fel.

— într-adevăr, iar filmul ăsta a transformat-o într-un simbol, dar a avut o viaţă nefericită.

Vocea mamei este blândă. Citim subtitrările.

— A murit la 40 de ani; sinucidere. A fost dată dispărută zece zile înainte să-i fie găsit trupul, pe bancheta din spate a maşinii, la trei străzi de apartamentul ei din Paris.

Informaţia mă loveşte mai tare decât ar trebui. Pe ecran, Jean Seberg zâmbeşte şi râde, se plimbă pe stradă, şi o parte din mine vrea să fie în continuare ca ea sau cel puţin ca varianta ei contrafăcută.

— Dacă s-ar putea deschide pământul să mă înghită, asta mi-aş dori, spune personajul ei.

Mă gândesc: N-ai ştiut niciodată ce ascund ceilalţi. Cu toţii ne ascundem când este nevoie s-o facem.

— Este totul în regulă cu Jeremiah?

întrebarea mă surprinde, dar rămân cu ochii lipiţi de ecran.

— Am făcut o tâmpenie mare de tot, un lucru care l-a rănit foarte tare şi pe care aş vrea să-l iau înapoi, dar nu pot.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu. Mă simt şi aşa destul de nasol. Nu vreau decât să nu mai existe, de exemplu să construiesc cumva o maşină a timpului, să mă duc înapoi la ziua de ieri şi să schimb fiecare chestie, ca să nu se fi întâmplat niciodată.

Aştept ca ea să-mi spună: Poate ar trebui să te străduieşti mai mult. Fii o persoană mai drăguţă, mai puţin complicată, mai puţin distrusă. Poate că n-ar trebui să te zăvorăşti singură în spatele acelui zid pe care ţi l-ai construit. Toate lucrurile pe care mi le spun eu însămi.

în schimb, mama zice:

— Oh, Doamne, chiar semănăm.

Mă uit la ea.

— Adică am avut şi eu, de-a lungul vieţii, din când în când, momente în care am făcut tâmpenii pe care aş fi vrut să le iau înapoi şi să îndrept lucrurile.

— Tu eşti perfectă.

— Nu sunt. Nimeni nu este, slavă Domnului. Altminteri, tare plicticoasă ar fi lumea asta. Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să le fi făcut diferit la momentul respectiv, inclusiv în ceea ce-l priveşte pe tatăl tău. Dar nu putem decât să fim mai atenţi, să sperăm că am învăţat ceva, să încercăm să nu buşim lucrurile iar – cel puţin nu exact în acelaşi fel – şi să mergem înainte, ştiind că o să ne stricăm iar viaţa, în pizda mă-sii, la un moment dat. Din greu.

Mama înjură rar, aşa că ridic sprâncenele. îmi zâmbeşte.

— Scuze. Important este să facem ce putem noi mai bine, întotdeauna, să nu fim prea aspri cu noi înşine când nu reuşim şi

să lăsăm regretele deoparte.

Trebuie să ai încredere în mine în privinţa asta, pentru că sunt mai mare decât tine şi ştiu chestii.

îmi trec mâna prin păr, netezindu-l în dreptul urechilor şi pe frunte.

— Pricep c-o să buşesc lucrurile grav, indiferent ce-aş face. Şi mai pricep că n-ar trebui să fiu prea aspră cu mine. Dar acum, în momentul ăsta, nu vreau ca Miah să fie vreun soi de lecţie de viaţă. Vreau să fie mai mult de-atât.

— Atunci vorbeşte cu el – chiar dacă nu vrea să audă –, până când o să-i zici tot ce ai de zis.

Ziua 16
(partea a doua)

Este 11 noaptea şi eu pedalez prin noapte spre casa lui Miah. Nu ştiu exact ce o să-i spun, ştiu doar că am nevoie să-i spun ce simt.

Deci tata are o amantă.

Cuvintele dau târcoale prin mintea mea. Le spun cu voce tare, sperând că asta o să le oprească să se mai învârtească în cerc, la nesfârşit, că vor evada în aer, ca să le pot vedea exact acolo, în faţa mea, cât să nu le pot atinge. Aş vrea să le iau înapoi, dar nu se poate, fiindcă sunt adevărate.

Tata are o amantă.

Nu-i vorba că speram ca părinţii mei să se împace. De fapt, nu ştiu dacă am crezut sau nu asta. Dar acum îmi este clar că n-o să se întâmple şi că eu şi mama îi stăteam în cale.

Şi aceste cuvinte sunt adevărate. Noi îi stăteam în cale.

îl găsesc pe verandă, sub lună, în pantaloni scurţi, tricou negru, desculţ. Stă în picioare, cu braţele la piept, uitându-se spre stele. îmi sprijin bicicleta de un copac şi trec direct prin iarbă şi ciulinii de cactus. Urc treptele şi ajung lângă el.

— Hei, îi spun cu respiraţia un pic tăiată.

— Hei.

Rămâne cu ochii îndreptaţi spre cer.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care aş vrea să i le zic, dar nu iese nicio vorbă din mine. îi urmăresc privirea în sus, spre cer, unde pare că s-a aşternut o pătură din cel mai adânc şi închis albastru, acoperită cu un milion de punctişoare luminoase.

îmi spune, fără să mă privească:

— Ce vrei, căpitane?

— Vreau să-ţi spun că-mi pare rău. Vreau să-ţi cer scuze de o mie de ori şi să-ţi spun de ce cred că am făcut ce am făcut, nu că asta ar fi o scuză. Vreau să-ţi spun cât de speriată sunt de am buşit în pizda mă-sii chestia asta, deşi este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de o vreme încoace. Tu eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de o vreme încoace. Vreau ca toată chestia asta cu Grady să nu mai existe, dar există, este din vina mea şi aş vrea să ştii că ştiu şi eu că e vina mea, nu a altcuiva. Vreau să-ţi spun cât de mult îl urăsc acum pe tata şi cât de confuză sunt, cât de pierdută mă simt, dar şi că ştiu că asta nu repară lucrurile. Vreau să stau aici cu tine, chiar dacă vorbesc doar eu şi tu n-o să-mi mai vorbeşti niciodată. Vreau să am şansa să-ţi spun cum mă simt şi ce însemni pentru mine. Gen, n-o să ştii niciodată cât însemni pentru mine. Vreau să-ţi spun că nu vreau ca ăsta să fie sfârşitul pentru noi, aici, acum. Vreau să te rog să mă ierţi.

Mi s-a pus un nod în gât şi mi s-au umezit ochii. Acum Miah se uită la mine, nu la cer. Pentru o clipă, rămâne acolo, nemişcat. Apoi spune:

— Hai să plecăm de-aici.

înainte să se răzgândească, mă ridic şi urc în camionetă. îl aştept ascultându- mi respiraţia. Sună de parcă aş fi alergat la un maraton. Mă concentrez pe inspiraţie şi expiraţie. Stabilă. Calmă. Aştept şi el nu urcă, sigur s-a răzgândit. Dar apoi aud un buf, ca şi când a fost aruncat ceva în spatele camionetei, apoi uşa se deschide larg şi urcă şi Miah.

Mergem în tăcere, legănându-ne pe şleaurile Drumului Principal. Habar n-am unde mă duce. încerc să mă gândesc la ce ar fi potrivit să spun, să-mi găsesc cuvintele, dar sunt prea multe lucruri de zis, aşa că stăm amândoi în maşină, tăcuţi. întoarcem spre plajă pe o cărare sălbatică, năpădită de vegetaţie, pe care n-o recunosc. De fiecare dată când cred că am învăţat insula, mă duce pe câte un drum ca ăsta unde n-am fost niciodată.

Nu vorbim şi nici nu ascultăm altă muzică în afară de zbârnâitul cicadelor, parcă mai puternic decât de obicei. Copacii se văd ca în ceaţă când trecem printre ei şi ne deplasăm prin beznă fără faruri, fără licurici care să ne lumineze drumul. Mă aştept oarecum să mergem până nimerim în ocean, dar la un moment dat Miah încetineşte şi apoi opreşte camioneta.

Coboară şi mă dau şi eu jos, dar tot nu vorbim. Apucă ceva din camionetă – o pungă – şi îl urmez pe sub coroana copacilor cam un kilometru şi jumătate. Traversăm dunele interioare, cele mai apropiate de pădure şi, înainte de a ieşi pe plajă, coteşte spre o văiugă aflată între dunele interioare şi cele exterioare. Acolo, la adăpost de vânturi, Miah se opreşte, lasă punga jos şi-mi întinde o cutie cu chibrituri.

— Pentru ce sunt astea?

— Se potrivesc cu asta.

Scoate o sticlă cu gaz de brichetă.

— E cam cald pentru un foc de tabără, nu crezi?

Dar e prea târziu: adună surcele şi le stivuieşte în bazinul dintre dune. Le stropeşte cu gaz de brichetă şi apoi dă din cap spre mine. Scapăr chibritul şi-l arunc peste surcele. Mă uit cum se aprind şi cum creşte focul pocnind, trosnind, cu flăcările dansând în noapte. Scotoceşte în rucsac şi scoate un carnet pe care mi-l întinde.

— Scrie aici toate chestiile de rahat pe care eşti prea

speriată ca să le spui cu voce tare. Scrie tot ce te ţine departe de tine însăţi. Scrie tot ce te ţine departe

de mine.

— De ce?

— Ca să le putem arde.

Nu pomenesc de ziua petrecută pe plajă, aşteptându-l pe el, când am aruncat în ocean scoici şi griji. Sunt prea ocupată să mă gândesc că nu există destulă hârtie în carnetul ăla sau chiar pe insulă ca să scriu ce mă sperie sau fiecare gând rău care îmi umple mintea.

Scrie Grady pe o foaie de hârtie, apoi o smulge şi o ţine deasupra flăcărilor. Privesc cum hârtia începe să scoată fum şi să ardă, destrămându-se literă cu literă.

Scrie: Mi-e dor de fratele meu, o smulge, o aruncă în foc.

Scrie: Vreau să trăiesc viaţa mea, nu pe a altuia.

Şi: Nu mi-am dorit decât să împlinesc 18 ani.

Eu scriu: îl urăsc pe tata.

Mi-e dor de Saz.

Grady nu înseamnă

nimic, îmi pare rău,

Miah.

N-o să mai am niciodată încredere în cineva.

în următoarele 20 de minute facem cu schimbul la scris chestii pe care le aruncăm în foc. Mă aştern pe hârtie, golindu-mă pe dinăuntru până când nu mai rămâne nimic.

După ce terminăm, ne aşezăm pe nisip. El miroase a soare strălucitor şi a aşternuturi proaspete, iar eu nu ştiu dacă să-l ating sau nu, pentru că mi se pare că nu mai am dreptul. Stau cu mâinile în poală şi încerc să-mi imaginez ce aş mai vrea să-i

spun.

Apoi îl aud:

— Ştiu cum este să te afli într-o perioadă dificilă.

Mă uit la el, dar ţine ochii aţintiţi în foc.

— Asta nu înseamnă că trebuia să fac ce-am făcut.

— Nu, nu înseamnă.

Scoate un geamăt de frustrare şi scutură din cap. închide ochii. îi deschide.

— Rahat.

Oftează.

— Dar m-am prins. Câteodată faci chestii doar ca să înrăutăţeşti situaţia. Pe când aveam 13 ani şi viaţa era un rahat absolut, voiam ceva care să-mi amorţească durerea şi am găsit. A funcţionat pentru ceva timp, dar problema este că vrei mai mult, ai nevoie de mai mult, şi înainte să-ţi dai seama, nu mai simţi nimic.

îşi priveşte ţintă mâinile.

— Dar ştii de ce mi-am dat seama până la urmă?

Se uită iar spre foc.

— Trebuie să simţi. Trebuie să simţi chiar dacă ţi se pare c-o să te ucidă.

— îmi pare rău. Pentru chestia cu Grady. Foarte rău.

— Ştiu, nu avem timp nelimitat aici şi încă vreau s-o ard cu tine. Serios, chiar vreau să ne petrecem timp împreună.

— Dar?

Mă pregătesc, pentru că ştiu ce urmează.

— Dar sufăr. Şi cred că ar trebui să te iert, pentru că, dacă vreau să petrec timp cu tine înainte să pleci de pe insula asta, o să fiu nevoit s-o fac. Chiar vreau s-o fac, dar am fost amândoi destul de sinceri unul cu celălalt şi aş minţi dacă aş spune... adică, tu câte griji ţi-ai făcut în legătură cu Miercuri? Nu ştiu. Chestia este că ai intrat aici, căpitane. Ai intrat al dracului de tare aici.

Vorbeşte despre inima lui sau poate despre întreaga lui fiinţă.

— Păi şi asta ce vrea să însemne?

— Vrea să însemne că trebuie să fim mai mult decât ce s-a întâmplat cu Grady. Suntem mai mult decât Grady.

Apoi se uită la mine.

— Mă rog, ştiu că eu sunt.

Stăm ochi în ochi şi colţurile gurii i se ridică, apoi apar brusc şi gropiţele. Diferite, dar aici.

— însă tot mă simt ca un rahat.

— îmi pare rău, îi spun din nou.

— Ştiu.

Gropiţele dispar dintr-odată. Ochii i se îndreaptă din nou spre foc. Sunt un milion de lucruri pe care aş vrea să i le spun, dar nu-i zic niciunul dintre ele, pentru că ştiu că nu va ajuta la nimic. Aşa că, în cele din urmă, adaug:

— Povesteşte-mi despre fratele tău. Dacă vrei. îi ia un

minut ca să-mi răspundă.

— N-am simţit niciodată că am ajuns să-l cunosc, pentru că atunci când eram suficient de mare pentru asta, el plecase deja să-şi facă instrucţia de bază la şcoala pentru rangeri, apoi în prima misiune, apoi în următoarea. Era dur, dar amuzant. Ori de câte ori venea acasă purta pantalonii ăia scurţi absolut

— cretini, care-i plăceau aşa de mult. Spunea că după tot echipamentul din deşert, când purta şorţul ăla simţea că-şi „leagănă bijuteriile pe o pernă de îngeri”. E stupid, însă când mi-i pun pe mine mă simt de parcă ar fi şi el aici. De parcă am merge împreună în toate aventurile.

— Nu mi se pare că-i stupid.

— înainte de Bram şi Shirley, el a fost poate singura persoană din viaţa mea care nu m-a dezamăgit niciodată. Dar asta nu înseamnă că i-am fost mereu un frate bun.

— Cum îl chema?

— Flynn.

— îmi pare rău pentru Flynn.

— Da, şi mie.

Mă priveşte.

— Mai este un lucru de care mi-am dat seama, căpitane. La un moment dat, va trebui să începi să ai încredere că podeaua este din nou acolo. Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla, la o adică? OK, dispare. Ai supravieţuit deja unei dispariţii a podelei şi eşti încă aici, mergând de colo colo. Mai poţi supravieţui şi altora. Da, poţi să stai de veghe 24 de ore din 24, poţi să nu-ţi iei ochii de la ea, dar asta n-o să împiedice lucrurile rele să se petreacă.
Pentru că viaţa o să facă ce trebuie ea să facă. Chestia pe care poţi conta este că, la un moment dat, ceva rău chiar o să se întâmple. Ceea ce face ca lucruri precum luna roşie, vânătoarea de comori şi chiar tu însăţi să devină cu atât mai importante.

îmi ia mâna:

— îmi pare rău pentru tatăl tău.

— Cel puţin el este încă aici. Şi am priceput ce mi-ai zis. O să încerc să-mi amintesc. Doar că mă simt cam ultima care a aflat, toată lumea s-a prins ce se întâmplă, în afară de mine.

Ridic carnetul cu mâna liberă, scriu Mă simt atât de proastă şi ţin foaia deasupra flăcărilor până când acestea o înghit şi o prefac în cenuşă.

Stăm aşa multă vreme, privind focul cum moare. Mă concentrez la senzaţia pe care mi-o dă mâna lui într-a mea – degetele, pielea, căldura. Indiferent ce se va întâmpla cu Miah şi cu mine, vreau să-mi amintesc mereu senzaţia lăsată de mâna lui.

— M-am gândit la chestia asta şi cred că ar trebui să ai visuri îndrăzneţe. Ai nevoie de visuri îndrăzneţe. Indiferent ce ar însemna asta. Montana. Outward Bound. Circuitul de rodeo. Luna. Meriţi să-ţi trăieşti propria viaţă, Jeremiah Crew.

Privirile ni se întâlnesc şi îi văd pe chip expresia aceea greu de descris. Ca şi când l-aş putea vedea în copilărie, înainte de toate pierderile şi suferinţele trăite, înainte să fie nevoit să crească prea repede şi să devină adult, ca să aibă grijă de toată lumea.

Se întinde şi mă trage lângă el.

La un moment dat ne întindem pe spate. închide ochii. îi închid şi

eu.

— Sunt aici pentru tine, îmi spune.

Stau aşa multă vreme, simţindu-i braţul în jurul meu. îmi spun că este OK. în momentul ăsta, totul este bine. Eu sunt bine, iar el este aici. îmi spun că atât cât este, e destul.

E aici pentru mine.

E aici pentru mine.

E aici pentru mine.

— Şi eu sunt aici pentru tine, îi şoptesc.

Ziua 10

În dimineaţa următoare o găsesc pe mama în bucătărie. Ne foim una pe lângă alta turnându-ne cafea şi cereale, tăind fructe, învârtind iaurtul cu lingura într- un castron, dar nu vorbim. Nu spun nimic. Nu vreau să spun nimic.
Niciodată. Apoi mama se uită la mine şi mă întreabă:

— E totul în regulă?

Iar eu încep să plâng. într-o secundă mă ia în braţe şi mă lasă să plâng pe umărul ei. Stau aşa preţ de o clipă, ţinându-mă de ea, apoi reuşesc să mă desprind.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi spun.

După expresia pe care o are pe faţă, îmi dau seama că se pregăteşte pentru ce- i mai rău. Probabil crede că sunt însărcinată.

— Este o discuţie la fereastră sau o discuţie într-o plimbare?

— Nici una, nici alta. Este o discuţie despre monştrii din pădure.

Ăsta e codul pentru Hai să stăm pe pat şi să construim o fortăreaţă din perne care să ţină monştrii la distanţă. Aşa făceam când aveam şapte ani şi eram îngrozită de copacii care înconjurau casa. Eram convinsă că acolo trăieşte ceva întunecat şi ameninţător, iar mama stătea cu mine seara şi-mi explica faptul că nu sunt monştri în pădure, dar dacă ar fi – deşi nu sunt –, ca să ajungă la mine ar trebui să descuie mai întâi uşa de la intrare, şi dacă ar putea face aşa ceva, ar trebui să treacă de câine şi apoi de tata şi de ea. O mulţime de linii de apărare.

Lăsăm cafeaua şi mâncarea pe blatul de la bucătărie şi intrăm în camera ei. Odată ce suntem baricadate şi aşezate turceşte, genunchi în genunchi, faţă în

faţă, îi spun despre conversaţia pe care am avut-o cu Addy. în timp ce vorbesc încep din nou să plâng – lacrimi pentru amanta tatei, lacrimi pentru tot roller coasterul în care s-a transformat viaţa mea.

Mă ia în braţe şi mă ţine aşa şi, chiar dacă lucrul ăsta nu schimbă nimic, este suficient. îl las să fie suficient. Apoi mama îmi spune:

— Mai întâi, îmi pare rău că ai aflat în felul ăsta. O iubesc pe Addy, dar nu era treaba ei să-ţi spună ceva. Acestea fiind zise, nu a ştiut că nu ştiai, eu ar fi trebuit să-ţi spun. Aici e vina mea. Tatăl tău şi cu mine încercăm să manevrăm situaţia asta cât de bine putem, dar niciunul dintre noi nu ştie ce naiba e de făcut. în al doilea rând, nu e vina ta. Hai să stabilim clar lucrul ăsta, chiar acum.

— Ştiu.

Dar nu sunt sigură că aşa e. Simt nevoia de neoprit să mă caţăr la ea în poală de parcă aş fi mică din nou şi lucrurile ar fi simple şi uşoare, iar singurul lucru de care mi-ar fi teamă ar fi monştrii din pădure.

— Ce ţi-a spus Addy, mai exact?

— Doar că are o amantă şi că tipa lucrează cu el.

Aştept să-mi spună că, de fapt, nu-i adevărat, dar expresia ei o

confirmă.

— Tu ştiai.

Tot sper că, prin vreun miracol, îmi va spune Nu, nu ştiam, habar n-aveam. Nu că aş vrea să fiu eu cea care i-a dat vestea, dar îmi doresc să nu mă fi minţit, nici măcar prin omisiune.

— Ştiam de puţin timp.

Mi se strânge stomacul.

— Ar fi trebuit să-mi spui.
— Ştiu.

Nu se scuză în niciun fel.

— Ăsta e încă un secret.

— Ştiu şi îmi pare rău.

— îl urăsc.

— Relaţiile sunt complicate, scumpa mea. E nevoie de doi ca să facă una şi tot de doi ca să rupă una. Nu sunt în alb şi negru. Şi ştiu că pentru tine toate astea par că s-au întâmplat din senin, ca şi cum iubirea ar putea dispărea pur şi simplu sau s-ar putea schimba într-o clipită. Dar, cel puţin în cazul meu şi al tatălui tău, îmi dau seama că a fost o serie progresivă de mici fracturi. Chiar dacă n-am înţeles bine lucrul ăsta la timpul lui.

— Tot îl urăsc.

— Am înţeles asta. într-un fel, îl urăsc şi eu. Dar tot eu îl cunosc pe tatăl tău mai bine decât oricine altcineva şi ştiu că el face lucrurile în felul lui. Aşa a făcut mereu. Este ca în cartea aia care-ţi place ţie mult, cartea despre timizi.

— Jurnalul unui adolescent timid.

— Replica aceea despre cum acceptăm iubirea pe care credem că o merităm? Aşa e tatăl tău.

— Deci cine e tipa?

— Michelle.

— Şi e ceva serios?

— Aşa cred. A spus ceva despre o mutare la ea, aşa că discutăm să vindem casa, iar eu să-mi găsesc o locuinţă. Indiferent dacă se va întâmpla sau nu asta, nu înseamnă că te iubeşte mai puţin. Tatăl tău te iubeşte mai mult decât iubeşte pe oricine altcineva, inclusiv pe el însuşi.

— OK.

Mă aud vorbind. Par Claude Robotul, dar mă simt ca o tornadă sau ca un animal încolţit, speriat şi furios. Asta ai vrut să spui, domnule Russo? Acum crezi că o să fiu în stare să scriu ceva real şi adevărat, care îi va face pe oameni să simtă ceva?

— Claude.

— Da.

— Sunt mama ta. Te ştiu de-o viaţă, a ta. Şi trebuie să vorbeşti cu mine, indiferent ce se întâmplă. îţi spun lucrul ăsta ca una care se poate ascunde, atunci când vrea.

— OK.

— Asta înseamnă că putem vorbi despre orice. Despre tatăl tău. Casă. Saz. Facultate. Sex.

— Chiar nu vreau să vorbesc cu tine despre sex.

— Mi se pare corect. Ştii, mie mama nu mi-a spus niciodată vreo vorbă despre asta. Poate că de aceea vreau să mă asigur că poţi vorbi cu mine, dar te înţeleg. Spune-mi o singură dată că ai grijă să te protejezi, fiindcă sunt mamă şi mamele au nevoie să ştie că aşa e.

— Mă protejez.

— Şi eşti bine?

Se referă la sex şi la Miah, nu la restul lucrurilor.

— Sunt bine.

Oftează. înclină capul spre mine şi ne atingem frunţile. Rămânem aşa un minut. Apoi ea se trage înapoi. Mă trag şi eu. îmi imaginez casa noastră, care va fi curând casa altcuiva, şi camera mea verde, care nu va mai fi camera mea verde, ci camera verde a altcuiva. Mama îmi spune:

— Mă bucur că te-am văzut plângând. Eram îngrijorată pentru tine. Dacă

lacrimile nu ies ca lacrimi, vor căuta altă cale să iasă. Şi, hei, este în regulă să rămâi tot copil pentru părinţii tăi. Indiferent cât de mult ai crescut. Este OK să mă laşi să fiu mama ta. De fapt, este bine şi pentru mine. Mai ales acum. Aşa că lasă-mă să-ţi fiu mamă.

în după-amiaza aceea, noi două, Lauren şi Claude, Claude şi Lauren, ieşim în lumina de afară. Soarele şi căldura ne învăluie de parcă ne-ar spune: Sunteţi bine.

Mama se uită spre cer.

— „Totul e bine. Totul va fi bine. Toate lucrurile vor fi bune."[18]

Nici mama, nici tata nu sunt credincioşi practicanţi, dar aceasta este o zicere din înţelepciunea quakerilor pe care-i place s-o citeze. Apoi se uită la mine, cu sprâncenele ridicate:

— Hai să chiulim.

— Ar trebui să luăm nişte biciclete şi să mergem la Rosecroft.

Ridică sprâncenele până la rădăcina părului.

— Când ai învăţat să mergi pe bicicletă?

Dar eu am încălecat deja bicicleta – cu picioarele dezgolite, desculţă, cu capul descoperit, pentru că mi-am uitat şapca de pescar – şi plutesc deja de-a lungul potecii.

Pedalăm una lângă alta pe Drumul Principal, cu soarele luminându-ne chipurile, cu părul zburătăcit de vânt. Ajunse la Rosecroft, ne croim împreună drum prin iarbă şi cărămizi până când ajungem la o scară largă din spatele casei, cea mai apropiată de mlaştini. Eu merg înainte şi mama mă urmează până la etajul al doilea. Cea mai mare parte a podelei a dispărut, dar la capătul

scărilor a mai rămas o cameră, largă şi aerisită, cu cerul albastru
drept

acoperiş, mirosind vag a flori.

Intrăm şi îmi ţin respiraţia.

Uşa dulapului este deschisă, iar mama îmi arată gaura lăsată de glonţ. încerc să bag degetul prin ea, aşa cum spunea că făcea şi ea când era mică, şi mă întreb dacă a făcut asta şi Claudine, vreodată. Venea aici sau a ţinut camera încuiată? Aici a dormit? Sau a stat cât de departe a putut de această încăpere? Mă gândesc la ea, la cum trebuie să fi fost în casa asta mare şi veche, cutreierându-i holurile, stând singură în camerele acestea uriaşe, coborând scările – aşa cum fac eu acum – spre parter, doar cu fantoma lui Tillie să-i ţină companie.

Stând aici mă simt brusc cuprinsă de iubire faţă de Tillie, această tânără femeie, frumoasă şi tristă, care a murit prea devreme. Şi în momentul acela îmi dau seama. De aceea a rămas Claudine aici în toţi aceşti ani. Nu a vrut să- şi părăsească mama.

După ce ieşim, ne plimbăm în jurul casei mergând în lungul ei pe o latură şi apoi pe alta – în timp ce mama îmi descrie felul în care arăta locul cândva, încăpere cu încăpere. Mobilierul de răchită albastră de pe veranda dinspre nord. Balansoarul mare de lemn. Uşile din stejar auriu cu balamale din fier negru. Holul pătrat de la intrare. Recipientul de alamă pentru scrisorile care urmau să fie trimise. Camera unde se jucau cărţi şi era păstrată şi cartea pentru oaspeţi. Arcada spre holul cel mare, cu şemineul lui şi cu mottoul Blackwood încrustat în poliţa căminului: VIVIS SPERANDUM. UNDE ESTE VIAŢĂ, ESTE ŞI SPERANŢĂ. Canapeaua mare, roşie, unde Claudine mai aţipea din când în când şi pe care nimeni nu îndrăznea să se aşeze, fiindcă era a ei şi numai a ei. Şi aşa mai departe.

Când soarele stă să apună, noi am pus deja casa din nou laolaltă, reconstruind-o din ruine.

Stau în pat recitind Zelda pentru a cinci suta oară. Fitzgerald este la

Hollywood, încercând să devină scriitor de scenarii, în timp ce Zelda se află la Highland Hospital din Carolina de Nord, unde e tratată de schizofrenie. El are o aventură sălbatică şi ostentativă cu o editorialistă de mondenităţi pe nume Sheilah Graham, care va şi scrie mai târziu o carte despre asta, în timp ce Zelda este închisă într-un sanatoriu de la munte, unde va muri arsă de vie.

Mai du-te dracului, Scott Fitzgerald.

Las cartea jos şi mă trântesc pe spate, cu capul pe pernă, aşteptând să vină Miah.

Stăm îmbrăcaţi pe grămada de cearceafuri, uitându-ne unul la celălalt. La început am din nou sentimentul acela, că nu ştiu dacă să-l ating sau nu. Este Miah, dar parcă nu-i Miah, sau poate că problema e la mine. Poate că s-au întâmplat prea multe – tata, Grady – pentru ca noi să fim la fel cum eram înainte de venirea lui Addy pe insulă. îi spun şi lui ce cred.

— Păi şi ce-ai de gând să faci în legătură cu asta, căpitane?

— Nu ştiu.

îmi ia mâna şi o aşază pe inima lui.

— Hai să începem de aici.

Apoi mă sărută. îl sărut şi eu. O ţinem aşa un minut, poate două.

Ne desprindem unul de altul, iar el îmi spune:

— Ştii, nu trebuie să facem nimic. Câteodată pur şi simplu nu-ţi stă mintea la anumite lucruri şi nu e nicio problemă, serios.

— Dar tu mai vrei?

— Aproape întotdeauna. Da.

— Cu mine, vreau să spun.

— Asta vreau să spun şi eu. Cam întotdeauna vreau cu tine.

îl sărut. Mă sărută şi el. îmi aşez iar mâna pe inima lui şi îi simt bătăile, un pic mai rapide decât de obicei, dar egale, atât de egale.

[18] Citat din Julian de Norwich. o sihastră din Anglia secolului al XIY-lea.

Ziua 16

Ne trezim înainte de răsărit şi plecăm cu bicicletele spre plajă. Le lăsăm lângă poteca ce ne duce peste dune, spre nisip. Eu îmi car geanta, el, aparatul de fotografiat. Când ajung la ultima dună, îl văd. Cerul este ca o paletă de albastru-blând, roz şi auriu. Apa a prins toate culorile acelea şi le-a păstrat în ea, aşa că totul, oceanul şi cerul, este scăldat în aceeaşi lumină ameţitoare. Universul pare cu totul nou şi pe deplin curat.

îi spun şi lui Miah, iar el îmi răspunde:

— Shirley numeşte asta dereticatul de dimineaţă, când lumea pare, cumva, că o ia de la capăt.

La fel ca noi, îmi spun.

Respir în aerul rece şi uşor. Până la jumătatea dimineţii va fi greu ca o pătură udă, dar acum se simte tare bine pe piele.

— Trebuie să scriu, îi spun.

Dar adevărul este că scriu deja. Mintea îmi este ameţită de imaginile, cuvintele şi scenele pe care le derulează înăuntrul ei. Trebuie să le scot şi le aştern pe hârtie.

Mă plimb puţin, până găsesc locul potrivit unde să mă aşez, cu vedere perfectă spre răsărit şi spre băiatul care hoinăreşte pe plajă, încolo şi încoace, făcând poze.

Din când în când ridic privirea ca să mă asigur că este încă aici. îl privesc cum intră în apă, cum îngenunchează în nisip ca să prindă unghiul pe care şi-l

dorește, cum acoperă cu palma ecranul aparatului, ca să verifice fotografia pe care a făcut-o. Se întoarce să se uite la mine, de parcă ar simţi că-l privesc. Râde.

— Te văd, căpitane.

Scriu Te văd, căpitane. Mi-aş dori să-l pot desena din cuvinte şi să-l pot pune pe hârtie aşa cum arată acum, de parcă ar fi parte din acest răsărit.

La un moment dat – un clic. Ridic privirea şi-l zăresc pe Miah întins pe jos, la câteva zeci de centimetri, cu aparatul îndreptat spre mine. Sunt atât de adâncită în gânduri, încât îmi ia o clipă să mă dezmeticesc. Aici erai, îmi spun. Mă bucur că eşti aici.

Cândva, mai târziu – cine ştie cât de târziu – stă în picioare în faţa mea, fără tricou.

— Hai să înoţi cu mine.

— Nu pot. Sunt băgată toată în poveste.

Chiar şi aşa, aş vrea să le fac pe amândouă, să rămân aici şi să

merg cu el.

— Când o să citesc şi eu?

— Probabil niciodată.

Râde.

— OK. Rămâi aici.

Şi ştiu ce vrea să spună: Rămâi în poveste. Se răsuceşte pe călcâie şi o ia la fugă. Cerul din spatele lui este albastru-

Ziua 16

strălucitor. Când a ajuns soarele acolo? în alergare, încearcă să-şi scoată pantalonii şi aproape că se prăbuşeşte. Clic. Fac poze din cuvinte în timp ce el se îndepărtează. Clic. în timp ce strigă: „Nu-i nimic de văzut aici!” Clic. în timp ce aleargă cu toată viteza spre apă. Clic. Clic. Clic.

Ziua 27
(partea a doua)

Stau pe unul dintre cele patru scaune înghesuite într-un colţ al magazinului universal şi-mi rod o unghie ruptă. Locul este pustiu, nu e aici decât Terri, în spatele tejghelei.

Tata mă sună exact la ora 12.

— Tată.

— Salut, puştoaico.

Habar n-am ce-o să-i spun sau dacă o să pomenesc de cealaltă femeie, măcar să-i spun numele. Trebuie să aud mai întâi ce are de gând să spună.

— Am vorbit cu mama ta. Puştoaico, îmi pare foarte rău.

Nu Ghemotoc. Ea e acum mama ta şi se pare că eu aş fi puştoaico.

— îmi pare rău că a trebuit să afli în felul ăsta şi îmi pare rău că ţi-am spus să nu vorbeşti despre asta şi îmi pare rău că te-am dezamăgit.

îmi aud pulsul în urechi. Dacă aş putea readuce lucrurile la normal, totul ar fi în regulă. Casa mea ar fi în continuare casa mea. Părinţii mei ar fi în continuare părinţii mei. Poate că tata nu s-ar îndrăgosti de colega lui Michelle şi ar reveni şi situaţia asta la normal.

— Aş vrea să fiu acolo, spune el

— Chiar ai vrea?

— Da...

— Ai vrut să ne părăseşti mai demult?

— Ghemotoc...

Şi dintr-odată sunt iar Ghemotoc. Oh, nu, îmi spun. Nu poţi să arunci pur şi simplu porecla aia, oricând vrei tu. S-o iei; apoi s-o dai înapoi. S-o iei; iar s-o dai înapoi.

— Ai vrut?

— Este complicat.

— Ţi-ai găsit pe cineva şi o părăseşti pe mama. Nu sună prea complicat.

La celălalt capăt se aşterne tăcerea.

— Mi-ai spus că nu e vorba de nimeni altcineva. Textual, ai spus: „Este important să ştii asta”. De ce ai spus-o, dacă ştiai că e o minciună?

— îmi pare rău.

Este rândul meu să nu spun nimic.

— Ghemotoc? Mai eşti acolo?

— Ştii că dacă te însori cu ea o să ai iar o familie, nu? Realizezi lucrul ăsta? La celălalt capăt al firului se aşterne iarăşi tăcerea.

îi dau o grămadă de timp ca să răspundă. Pentru că n-o face,

continui:

— Aşadar presupun că despre noi era vorba de fapt, nu-i aşa? Nu că nu voiai tu o familie. Ci pur şi simplu nu voiai familia noastră.

— Nu e aşa. N-ar fi trebuit niciodată să spun asta. Pur şi simplu n-am ştiut

— cum s-o spun, aşa că am spus-o greşit.

— Este adevărat că tu şi mama vreţi să vindeţi casa?

— Ne gândim la asta. Nu-i nimic stabilit.

— De aia îmi tot trimiteai pachete? Ca să îmi scoţi lucrurile de acolo?

— Ţi-am trimis lucrurile alea pentru că am crezut că s-ar putea să le vrei.

— Ei bine, nu-mi pasă ce faci cu restul. Aprinde un chibrit şi arde totul până la temelie, dacă vrei.

Imediat ce o spun îmi vine să-mi iau vorbele înapoi. Nu lucrurile mele sunt de vină în toată povestea. N-ar trebui să fie ele victimele.

Şi brusc pun totul cap la cap – trimisul nostru de acasă, vânzarea casei. Probabil că el ştia de mult ce o să facă. De aia nu puteam găsi tricoul cu Nirvana. Era deja acasă la ea, împăturit în vreun sertar sau stând pe vreun raft din dulap. Iar femeia aia va folosi lucrurile mamei, lucrurile părinţilor mei şi lucrurile noastre, va trăi viaţa noastră, doar că într-o variantă nouă şi îmbunătăţită, care nu ne include pe mama sau pe mine.

înainte să mai pot adăuga ceva, îl aud:

— O să ne vedem curând şi vom putea vorbi mai mult atunci, dar sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le ştii acum. Mai întâi, vreau să nu te îndoieşti vreodată de ceea ce simt pentru tine. Deşi nu am fost întotdeauna tatăl pe care l-ai putea crea pe hârtie, te iubesc foarte mult. în al doilea rând, nu-ţi voi îndeplini mereu aşteptările, dar nu voi înceta niciodată să încerc.

în timp ce îl ascult, mă ciupesc neîncetat de carnea de pe braţ. Apoi îi dau drumul, pur şi simplu.

— Durează o vreme să ajungi să-ţi cunoşti părinţii. Eşti norocoasă să ai o mamă cu adevărat specială. Nu-mi dau seama dacă acum poţi aprecia acest lucru la adevărata lui valoare, dar îl vei descoperi pe măsură ce vei înainta în vârstă. Eu nu sunt chiar atât de special – ştii că ştiu şi eu asta –, dar sper că anii care vor veni îţi vor arăta cât de mult ţin la tine şi cât de importantă eşti

pentru mine, indiferent cât de tare am stricat totul, în pizda mă-sii.

Şi chiar dacă sunt obişnuită să-l aud pe tata înjurând, nu vreau să facă asta – să-mi spună că mă iubeşte şi totul să fie aşa de sensibil şi real. Aş vrea să-l urăsc. Stau aici, străduindu-mă să-l urăsc.

— Nu vreau s-o văd. Pe Michelle.

Abia dacă-i pot spune numele.

— Nici nu trebuie. Nu acum.

Nu vreau s-o văd în veci.

Nu spun nimic. El aşteaptă.

în cele din urmă dă drumul unui oftat anemic.

— Putem vorbi mai mult când vii acasă. O să mergem la brutărie şi o să cumpărăm tot stocul de fursecuri cu gem. O să cumpărăm câte e nevoie. O să cumpărăm toată nenorocita de brutărie.

— Nu putem să mergem pur şi simplu la Joy Ann, ca de obicei, ca şi când nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ca şi când nimic din toate astea nu se întâmplă. Lucruri de genul tu şi eu şi Joy Ann au murit când ne-ai alungat de acasă.

— Nu trebuie neapărat să moară, Ghemotoc. Nici măcar atunci când vei pleca la facultate. Nici măcar atunci când vei fi scriitoare celebră în California.

Apoi spune:

— Te iubesc mai mult decât îl iubesc pe Beethoven, Joy Ann Cake Shop şi tricoul meu cu Nirvana, pe care îl furi mereu. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Şi ăsta este momentul când ia o chestie pe care o fac cu Saz şi o foloseşte ca să mă câştige înapoi, şi este ultima picătură. închid

fără să-i spun că-l iubesc şi eu.

îl găsesc pe Miah în faţa casei lui, la bustul gol, aplecat peste o grămadă de oase şi o găleată de apă cu clor de la al cărei miros mă înţeapă ochii. Dintr-un radio vechi se aude tare muzica şi la început nici nu mă vede.

Rămân privindu-l, arată fericit şi adâncit în munca lui aşa cum era în ziua aceea, cu cei de la Outward Bound, doar că de data asta trebuie să-l aduc la realitate.

— Nu ţi se pare o chestie morbidă? Să-ţi faci de lucru cu toate oasele alea?

Revine din ale lui şi pare că s-a înfuriat, ca şi când l-aş acuza pe el de ceva. întind mâna şi opresc muzica.

Le scufundă pe rând în găleată.

— Gândeşte-te la ele ca la cimitirul de vechituri despre care vorbeşti tu mereu, unde se duce iubirea să moară. Gândeşte-te la ele ca la nişte supravieţuitori. La lucrurile care rămân. Ca la iubirea care rămâne să mai trăiască încă o zi.

— Ce se va întâmpla cu noi peste o săptămână? îl întreb.

Se ridică, scuturându-şi părul din ochi.

— Ce vrei să spui?

— Ce se va întâmpla cu noi?

— Nu ştiu.

— Dar măcar te-ai gândit?

— Da. M-am gândit. Normal că m-am gândit. Nu sunt ceva de genul: „Bum, bam, mulţumesc, madam. Mersi pentru o vară minunată”.

— Fii serios.

— Sunt. Nu ştiu ce se va întâmpla cu noi, căpitane. Nu ştiu nici măcar ce se va întâmpla cu mine. Poate că o să plec, poate o să rămân. Poate că în cinci ani de acum înainte o să fiu exact în acelaşi punct, luând feribotul înainte şi înapoi între casa mamei şi locul ăsta, albind oasele şi gândindu-mă la fata pe care am cunoscut-o într-o vară. Gândindu-mă la momentul ăla când am fost Claude şi Miah. îmblânzitori-de-animale-sălbatice, colecţionari-de-dinţi-de- rechini, luptători-pentru-eliberare.

— Nu glumi pe tema asta. Nu acum.

— Scuze.

Se aşază pe treapta cea mai de sus a verandei, cu mâinile ude atârnând pe genunchi.

— Căpitane, suntem doi oameni care nu s-au aşteptat să se întâlnească unul cu celălalt, dar s-au întâlnit, probabil cu ani înainte de momentul când ar fi trebuit să se întâmple.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine.

— Nici eu n-am mai întâlnit pe cineva ca tine. Şi nici nu cred că voi mai întâlni, fiindcă sunt destul de sigur că nu există prea multe fete aşa, hălăduind prin lume. Dar nu putem să ne-o căutăm cu lumânarea.

— Deci ce facem cu toată treaba asta?

— Nu ştiu. Nu-mi imaginez cum aş putea să-mi iau rămas-bun de la tine, dar nu-mi imaginez nici o versiune a noastră vorbind la telefon şi scriind mesaje, cum fac toţi ceilalţi.

— Atunci ce rost au toate astea?

Aş vrea să fiu în urmă cu patru săptămâni, cu toată vara în faţa noastră. Dar nu sunt şi dintr-odată simt nevoia să fug departe de el, pentru că nu pot sta aici să mă prefac că sunt prezentă, când în mintea mea s-a făcut deja timpul ca el să plece şi-l văd pe mare, îndepărtându-se pentru totdeauna de insulă şi de mine.

— Vino să stai lângă mine..., îmi spune el.

— Trebuie să plec.

— Nu fugi.

— Nu pot rămâne, fiindcă dacă rămân o să-mi pierd controlul şi nu vreau să mi-l pierd. Vreau să-ţi aminteşti de mine ca acum.

îi zâmbesc şi arăt cu degetul spre acest zâmbet, gen: Ta-da.

— Deci nu fug de tine; fug de tine plecând şi de mine plecând. Doar pentru un timp. Doar cât să-mi trag sufletul.

Şi înainte să poată să spună ceva sau să încerce să mă oprească, fug.

Plaja este pustie, în afară de câţiva pescăruşi şi fluierari. Traversez nisipul îndreptându-mă direct spre apă. Vântul încearcă să mă împingă înapoi spre ţărm, dar mă lupt cu el, tot mai departe şi mai departe, până când pământul îmi fuge de sub picioare şi mă duc la fund dintr-odată, iar braţele mi se întind singure spre suprafaţa apei, fără niciun ordin din partea mea, ajungând la aer.

îmi forţez corpul să se scufunde tot mai jos şi mai jos, imaginându-mi cum ar fi să trăiesc aici, în această altă lume. Furia mă arde tot mai mult pe interior şi sunt surprinsă că nu mă scufund sub greutatea ei. Sunt furioasă pe tata, pe mama, pe Michelle, Saz, Yvonne, Grady, pe toată lumea, chiar şi pe Miah.

îmi ţin respiraţia până când plămânii mi se golesc de aer, ameţesc şi trupul mă aduce la suprafaţă. Trag adânc aer în piept, în timp ce lumea se clatină în jur, şi mă gândesc la femela ţestoasă cu cap pătrat, la felul în care trebuie să se simtă din cauză că nu se poate ridica de la pământ şi e nevoită să se târască pe ţărm, să eşueze acolo, dezorientată şi pierdută.

îmi spun: Să simţi asta. Să simţi fiecare parte din treaba asta, oricât de îngrozitoare, incomodă şi copleşitoare ar fi. Trebuie să o simţi ca să poţi trece dincolo de ea.

Mă trag cu greu din apă şi mă prăbuşesc pe nisip. Stau întinsă acolo, uitându- mă ţintă la cer şi gândindu-mă la vărul meu, Danny. Mă gândesc la toate lucrurile pe care le va pierde, toate lucrurile pe care nu le va vedea şi nu le va experimenta niciodată. Dar mai există şi alte lucruri pe care nu le va şti vreodată – suferinţa, secretele şi felul în care te simţi când ţi se frânge inima.

Mă întorc la magazinul universal, gândindu-mă de data asta la părinţii mei.
La tata spunându-mi că mă iubeşte. La mama având nevoie să fie mamă.
Apoi mă închipui pe mine luându-mi rămas-bun de la Miah săptămâna viitoare. Din toate aceste motive, o sun pe Saz din nou, ca să-i spun că o iubesc.

Răspunde imediat şi îmi spune:

— Şi eu te iubesc.

— Mai mult decât iubesc dinţii de rechin, ţestoasele cu cap pătrat şi lunile sângerii.

— Mai mult decât iubesc pizza fără ananas, petrecerile în pijama şi pe Yvonne. Mai mult decât orice şi pe oricine.

— Ce o să se întâmple cu camera ta după ce pleci la facultate?

— Nimic. Ai mei o s-o lase exact aşa cum este, pentru când vin acasă. îţi aminteşti cum, atunci când sora Marei a plecat la facultate, părinţii ei i-au transformat imediat camera în sală de antrenament? Mama a zis ceva de genul: „Mai degrabă mă duc în chiloţi la ştrand decât să fac aşa ceva în camera ta”.

Trag aer în piept. îl las să iasă.

— Părinţii mei vând casa. Ceea ce înseamnă că dormitorul meu verde o să fie dormitorul verde al altcuiva, până când îl vor vopsi în altă culoare, iar casa mea va fi casa altcuiva,

iar oamenii ăia se vor muta acolo şi o vor schimba total.

Şi nu ştiu ce este mai rău – ca o cameră să fie transformată în ceva complet diferit sau să nu mai fie deloc camera ta, niciodată.

— Ştii, nici tu nu mai eşti aceeaşi Claude Henry care a locuit pe Capri Lane într-o cameră verde cu un pat cu baldachin. în plus, tu o să ai mereu o casă la mine acasă, Hen.

Nu pot vorbi o clipă lungă de tot. Apoi, cumva, reuşesc să spun:

— Mi-e dor de tine, Sazzy.

— Şi mie mi-e dor de tine.

— Aş vrea să fii aici.

— Dar ştii că sunt, nu-i aşa? Acolo, cu tine? Chiar dacă nu

mă poţi vedea.

Şi poate că este sau poate că nu este, şi poate că ştiu sau poate că nu ştiu. Chestia este că asta îi spui celei mai bune prietene când nu ştii ce altceva să-i spui, şi tot ce vrei să faci este să fii acolo pentru ea şi să alungi lucrurile rele.

De aceea îi spun şi eu:

— Ştiu.

Ziua 16

Merg cu bicicleta spre Rosecroft. în afară de unul sau doi cai sălbatici la marginea pădurii, locul este pustiu. Urc treptele şi păşesc pe lângă semnul cu TRECEREA OPRITĂ, ca să ajung lângă ruine. îmi croiesc drum înăuntru, străbătând încăpere după încăpere, călcând cu grijă peste cărămizi şi resturi, până pătrund în inima clădirii.

Stau acolo şi îmi dau seama de ceva – nu este casa lui Claudine, ci a mea.

Aici sunt livingul şi fereastra – cea mai apropiată de uşa de la intrare – pe care o lăsam deschisă pentru Saz, aşa cum lăsa şi ea una deschisă pentru mine la ea acasă, în josul străzii, în caz că nu puteam dormi.

Iar aici, în faţa aceleiaşi ferestre, aşezam bradul de Crăciun, să poată fi văzut din stradă, fiindcă nu e nimic mai minunat decât să te plimbi într-o noapte friguroasă de iarnă şi să vezi luminile acelea. Pianul stă vizavi de el, pe acest perete, în faţa canapelei. Uram să exersez, dar ani întregi am luat lecţii de la domnişoara Gernhoffer, care era atât de frustrată din cauza mea, încât peruca i se strâmba de tot până terminam lecţia. Dintre noi toţi, tata cântă cel mai bine la pian, iar Bradbury nu face decât să urle şi iar să urle. „Jingle Bells” era melodia preferată a lui Bradbury. Ne atârnam cu toţii şosetele de poliţa şemineului din camera de zi a familiei, de la demisol.

Acolo este veranda cu vedere spre pârâu. Tata i-a pus plase, aşa încât să se poată bucura de ea şi câinele şi pisica. Noi, toţi cinci – mama, tata, Claude, Bradbury, Dandelion – obişnuiam să stăm aici după cină şi să ascultăm pădurea.

Semnele astea care măsurau înălţimea, de pe tocul uşii de la bucătărie, erau o treabă făcută de mama – ea îi măsura pe toţi cei care intrau în casă, chiar şi pe adulţi, chiar şi animalele de companie. Aici era baia mea, pe holul de la etaj. Dacă te uiţi cu atenţie, poţi să vezi ştirbiturile de pe smalţul căzii, acolo

unde am azvârlit peria de păr în prima zi de gimnaziu, când freza nu voia să mi se aşeze.

Acesta era biroul mamei, cu o bibliotecă din podea până-n tavan, construită de tata într-un weekend după ce ne-am mutat aici, astfel încât să-şi poată găsi un loc absolut toate cărţile necesare pentru cercetările ei. Aici este fotoliul în care stăteam în timp ce ea lucra, citind sau ajutând-o, atunci când puteam, şi învăţând să găsesc povestea din orice lucru. Aici am început pentru prima dată să scriu poveşti, pe când aveam doar zece ani.

Dormitorul părinţilor mei este la capătul culoarului, cu vedere spre pârâu.
Aici am discutat cu mama despre Moş Crăciun şi, mai târziu, despre sex. Aici obişnuia să stea Dandelion în fiecare dimineaţă, pe noptiera tatei, dând jos fiecare lucru, unul câte unul, până când tata se ridica să hrănească nenorocita asta de pisică.

Iar această cameră uriaşă, verde, cu pereţii înclinaţi, a fost a mea. Era plină de muzică şi spaţiu pentru dans. De cărţile mele aliniate pe acest perete. Dulapul meu era aici, dar cele mai multe haine locuiau pe jos. Patul cu baldachin era acolo. Posterele erau aici, aici şi aici. Biroul meu – cel la care am început să- mi scriu romanul prost şi mult prea lung – se afla în faţa acestei ferestre. Iar la această fereastră am stat privindu-i pe Wyatt Jones şi pe prietenii lui cum îmi decorează curtea cu hârtie igienică, înainte ca tata să-i întrerupă...

Stau pe iarba cea verde, pe podeaua mea cea verde, până când reuşesc să văd fiecare detaliu, oricât de mic.

O oră mai târziu stau pe trepte, cu spatele sprijinit de una dintre coloane. Simt prin tricou asprimea şi răceala cărămizilor. Scot pixul şi carnetul şi scriu.

Pierd noţiunea timpului. Nu mai număr zilele sau minutele. Nu-mi fac griji despre cât de mult timp a trecut sau cât a mai rămas din

zi. Umplu paginile cu gânduri, scene şi bucăţi din mine. Scriu până când fac cârcel la mână, apoi închid ochii şi îmi odihnesc capul pe cărămida rece şi aspră.

Când deschid iar ochii, soarele este la apus. Cerul este roz, auriu şi

portocaliu. Rămân uitându-mă cum devine tot mai strălucitor, apoi cum se întunecă, pe măsură ce soarele începe să pălească. Scriu apusul 28, pentru că atâtea am văzut aici. Apoi îmi strâng lucrurile şi mă îndrept spre casă.

Seara las fereastra deschisă şi adorm în bâzâitul cicadelor. Undeva, pe la miezul nopţii, Miah se strecoară la mine în cameră, la mine în pat. îi simt pielea, pieptul şi respiraţia pe gâtul meu, când mă trage spre el.

— Uite ce ştiu, îmi spune el. Eu sunt chiar aici. Noi doi suntem chiar aici. Nu-ţi pot spune ce rost au toate astea, în afară de faptul că sunt al dracului de fericit că te-am cunoscut, şi nu-ţi pot spune ce o să se întâmple mâine sau săptămâna viitoare sau vara viitoare sau în cinci ani de-acum înainte. Dar ştiu că acum, în momentul ăsta, pe insula asta, sunt exact unde ar trebui să fiu, adică alături de tine.

Zilele 29-30

Aş vrea să existe o modalitate de a îngheţa timpul. Ca şi când aceasta ar fi o povestire a lui Ray Bradbury şi ni s-ar da fiecăruia cinci şanse în viaţă de a opri timpul cât de mult dorim, ca să putem trăi la nesfârşit o clipă anume.

în zilele 29 şi 30, asta este ceea ce-mi doresc. Capacitatea de a respira, pentru că el este aici, eu sunt aici şi niciunul dintre noi nu trebuie să plece.

Insula

Trei

Ziua 16

În ziua de dinaintea plecării lui plouă. Mama stă în living cu hârtiile împrăştiate în jur pe podea, ca nişte dale de piatră. Cu ochelarii căzuţi spre vârful nasului, cercetează paginile pline cu însemnări. Din când în când mută hârtiile din jur, se lasă pe spate, le cercetează iar. Dandelion intră, se aşază pe unul dintre vrafuri şi începe să se spele pe faţă. Ea îl ridică şi-l aşază pe canapea.

— Ce-s astea?

— Nişte scrisori scrise imediat după moartea lui Tillie. Se pare că a existat o anchetă înainte ca poliţia să stabilească oficial că a fost suicid.

— Soţul ei a fost suspectat?

— Pentru o secundă, poate, dar nu, niciodată serios. Devotamentul lui pentru ea era cunoscut de toată lumea. Iar raportul legistului – bate cu mâna într- unul dintre teancurile de hârtii – a fost destul de lămuritor în privinţa sinuciderii.

Stăm una lângă alta, holbându-ne la hârtii. Bucăţi de viaţă. îmi vine să mă aşez chiar acum pe podea şi să le citesc pe toate. Aş vrea s-o ajut pe mama să le pună în ordine, ca să ne facem cea mai limpede imagine despre Tillie înainte şi după, ca să putem rezolva odată pentru totdeauna misterul acelui de ce.

Dar mă aşteaptă Miah. Simt o mică zbatere de inimă.

— Mă duc la Miah, îi spun.

— OK.

Este neatentă şi văd cât de absorbită este, desface şi reface puzzle-ul, stând acolo, jos.

— Pleacă mâine şi s-ar putea să vin mai târziu.

Mama îşi adună părul, îl leagă într-o coadă de cal şi se încruntă la mine. Are nişte ochelari verzi şi îmi amintesc când şi i-a cumpărat, într-o călătorie cu mine şi cu tata, dintr-o farmacie din Memphis.

— Cât de târziu?

— în zori?

— Claude.

— Mamă. Ştii unde o să fiu şi, dacă vrei să vii să mă iei şi să mă aduci aici, poţi s-o faci. Dar este important pentru mine.

— Şi eu ce-ar trebui să spun? Dacă spun „nu”, înseamnă că vă stau în drum ţie şi băiatului ăluia şi s-ar putea să-mi porţi pică pentru totdeauna sau cel puţin pentru multă, multă vreme de acum înainte. Dacă spun „da”, sunt cea mai neglijentă mamă din lume, o mamă pe care propria mea mamă ar renega- o într-o clipită, dacă ar şti.

— Dar ce zici despre „am înţeles”? Despre „nu-mi place, dar am priceput, pentru că îmi amintesc cum e să ai 18 ani şi să fii îndrăgostit, iar tu eşti un adult destul de responsabil, care va merge curând la facultate, iar eu voi tânji după zilele în care îmi cereai voie să petreci noaptea împreună cu un băiat de încredere, care nu bea şi creează din oase mici piese de artă”?

— Creează piese de artă din oase?

— De animal, nu umane, şi poate că nu trebuia să

pomenesc despre asta. Mama se lasă pe braţul canapelei,

studiindu-mă.

— Când am ajuns aici mi-ai spus să-ţi zic ori de câte ori am nevoie de ceva, îi spun. Am nevoie de asta. Te rog.

Oftează.

— Chiar eşti îndrăgostită?

— Aşa cred.

Ne uităm una la alta multă vreme. Apoi, mama spune:

— Du-te.

Cobor împreună cu Miah pe Drumul Principal, dar niciunul dintre noi nu spune nimic, pentru că nu avem de ce. Vremea spune totul. Mohorâtă. Umedă. Cenuşie. Oricât ar vorbi Miah despre a trăi clipa, ştiu că o simte şi el cum o simt şi eu – timpul nostru împreună aici s-a scurs deja. îmi spun că o să fie totul bine.

La jumătatea drumului spre Rosecroft trage pe dreapta, în dreptul unei spărturi printre copaci, care duce spre pădure. Scotoceşte în torpedou, apoi prin consola de bord, până când scoate un inel de chei strălucind argintiu şi auriu în lumina sumbră a zilei.

Coboară din camionetă şi vine pe partea mea, apoi îmi deschide uşa. Mergem împreună pe sub stejarii de Virginia, ţinându-ne de mână cu degetele împletite, păşind pe frunze ude.

— Unde mergem?

— O să vezi.

După câţiva metri ajungem la o poartă ruginită, sub formă de arcadă, cu un lacăt de modă veche şi un semn de TRECEREA OPRITĂ. încearcă cheie după cheie, până o găseşte pe cea potrivită.

— Ce-i aici? îl întreb.

Ploaia cade din cer neobosită şi apăsătoare, de parcă aşa va

curge de acum înainte, pentru tot restul vieţilor noastre. îmi scot şapca de pescar, cedând pur

şi simplu în faţa ploii, şi într-o secundă sunt murată din cap până-n picioare.

— Cimitirul Behavior.

împinge poarta, ca s-o deschidă. Apoi văd mormintele: dreptunghiuri cenuşii, netede, aşezate toate în rând, forme neregulate ieşind din pământ, lespezi de căpătâi simple, acoperite cu muşchi, îngeri sculptaţi, cu mâinile întinse sau împreunate în rugăciune.

Miah spune către cimitir, copaci şi cer:

— Cerem permisiunea morţilor ca să intrăm.

Apoi păşim în cimitir, iar ploaia cade într-un bocet nesmintit, sacadat. Unele morminte sunt acoperite cu flori, cărţi, farfurii, ceşti, lămpi cu ulei.

— Există prin partea locului o credinţă că spiritele morţilor rămân prin preajmă şi că singura cale de a le împiedica să-i deranjeze pe cei în viaţă este să le aduci un soi de ofrandă, lucruri care le-au aparţinut pe când trăiau.

Vorbeşte şoptit, de parcă morţii ar putea să-l audă.

— Lămpile sunt ca să le lumineze drumul în necunoscut.

Trecem pe fiecare rând, citind epitafurile, cuvinte despre iubire şi pierdere, nume, date şi citate blânde şi triste din Rudyard Kipling, J. M. Barrie şi Oscar Wilde.

A AVUT O VIAŢĂ SCURTĂ, DAR ÎN SCURTA SA TRECERE NE-A OFERIT NIŞTE MOMENTE EXTRAORDINARE, NIŞTE AVENTURI PLINE DE SEMNIFICAŢII.

A DOUA STEA LA DREAPTA ŞI DREPT ÎNAINTE, PÂNĂ DIMINEAŢA.

SĂ-ŢI TRĂIEŞTI VIAŢA ESTE CEL MAI RAR LUCRU DIN LUME. CEI MAI MULŢI DOAR EXISTĂ ŞI ATÂT.

La sfârşitul unui rând, alături de mama sa, este şi Claudine Blackwood. A

REFUZAT SĂ SE PLICTISEASCĂ MAI ALES PENTRU CĂ EA ÎNSĂŞI NU ERA PLICTISITOARE. Este un citat din Zelda Fitzgerald.

— Şi mie îmi place mult Zelda, îi spun lui Miah.

Văd nume pe care le recunosc şi nume pe care nu le ştiu.

— Aici există multe poveşti pe care nimeni din afara insulei acesteia nu le va şti vreodată.

— Cu atât mai mult ai un motiv să le scrii.

Mergem către secţiunea afro-americană a cimitirului, trecem pe lângă Clovis, Aurora şi Beatrice Samms, ale căror morminte sunt acoperite cu flori. Pe piatra de mormânt a lui Clovis se află o lampă care luminează în negura zilei.

— Cine are grijă de lampa asta?

— Tehnic vorbind, familia lui Clovis, dar stă cu ochii pe ea şi Administraţia Rezervaţiei. Şi o mai verific şi eu din când în când. Ca să ne asigurăm că nu se stinge.

în cel mai îndepărtat capăt al cimitirului se află un zid de piatră care stă să cadă, înalt cam până la umăr şi încovoiat ca o semilună. Ne urcăm pe el, iar Miah îmi spune poveştile aventurilor noastre, ca să le pot retrăi din perspectiva lui. îmi spune ce a simţit prima dată când am găsit de una singură un dinte de rechin. îmi spune cum se gândeşte la mine ori de câte ori vede cum se aprinde un licurici. îmi spune despre noaptea pe care am petrecut-o la ruine şi cum a schimbat pentru totdeauna felul în care le vede. îmi spune despre cum am rămas înţepeniţi în mâlul mlaştinii şi cum nu există altcineva pe lume alături de care să vrea să rămână înţepenit.

Tonul lui este lejer, dar eu nu-l percep aşa.

— Deci ce facem? îl întreb.

— Stăm aici, pe zidul ăsta cu adevărat uluitor.

— Fii serios. Tu pleci mâine şi asta este, n-o să te mai văd

niciodată?

— Poate?

— Nu vreau să pleci.

— Nici eu nu vreau.

Mă ia de mână şi mă mângâie uşor cu degetul mare.

— Şi dacă n-am pleca deloc? Dacă am rămâne aici?

— în cimitir?

— în cimitir. Pe insulă. Să continuăm – cu asta. Tu vii să mă vezi la New York. Eu vin să te văd în Montana.

Aş vrea să lupte pentru mine, să lupte pentru noi.

îşi freacă bărbia.

— OK. Tu o să-ţi laşi baltă facultatea. Eu o să-i las baltă pe cei de la Outward Bound.

— Asta nu-i o glumă.

— Nu glumesc.

Pentru un minut îmi permit să mă prefac că lucrurile astea s-ar putea întâmpla cu adevărat. Eu şi Miah. Noi. Să trăim aici, în casa lui albastru-aprins, sub cerul acesta albastru-aprins, să avem parte de aventură şi să nu ne facem griji nici măcar o dată pentru podelele care pot dispărea, fiindcă în locul lor ar fi nisip, iarbă şi ocean în care să te scufunzi.

Oftează.

— Sau.

— Nu spune sau.

— OK.

în păr, pe faţă şi în gene are picături de ploaie.

— Căpitane, ai de văzut locuri în lumea asta. Ai poveşti de scris. Aventuri de trăit. Aş vrea să trăiesc aventurile astea alături de tine. Categoric, fir-ar să fie. Dar nu ştiu cum ar merge.

— Ai putea veni cu mine la New York. Sunt acolo şcoli extraordinare cu programe de fotografie. Şi multe locuri de fotografiat. Adică, şi aia e tot o insulă. Doar că de alt fel.

însă chiar în momentul în care o spun, ştiu că nu va veni niciodată la New York.

— Căpitane. Mă cunoşti vreun pic? Aş fi nefericit acolo.

Ceva din cuvintele lui pare definitiv ca un sfârşit.

— Deci asta e, gata?
— Sper că nu. Dar avem momentul de acum. Şi restul zilei. Şi noaptea. Şi ziua de mâine. Astea sunt lucrurile pe care le ştiu.

Zâmbeşte şi este trist, dar fericit.

îi întorc şi eu un zâmbet trist-fericit.

Apoi mă sărută, însă e prea târziu. O simt în inimă – o mică moarte.

— Ar trebui să mergem, îmi spune. Dar mai întâi. Stai aici.

Arată spre capătul zidului, apoi sare jos şi fuge desculţ spre celălalt

capăt.
îmi spun încontinuu să nu plâng. Nu plânge. Nu cumva să plângi. Sar pe pământ şi mă aşez în picioare lângă zid.

După o clipă îl aud:
— Eşti acolo, căpitane?

E doar o şoaptă venind prin crăpătura gardului drept spre urechea mea, limpede ca lumina zilei. Mă întorc să mă uit la el şi-l văd făcându-mi cu mâna.

— Da, şoptesc spre zid.

— De ce ţi-e cel mai teamă?

Aproape că-i spun: De dorul de tine. Că n-o să te mai văd niciodată. Dar în loc de asta răspund:

— Că n-o să-mi pot scrie propria poveste. Că n-o să-mi dau seama cine ar trebui să fiu. Ţie de ce-ţi este cel mai teamă?

— în continuare, de tine.

Mergem la el acasă, să ne uscăm hainele. Fac un duş de trei minute, fiindcă nu vreau să irosesc din timpul în care putem fi împreună. îmi dă un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi; mă plimb prin încăpere simţindu-mă cu totul înghiţită de Jeremiah Crew. Sunt desculţă şi miros ca el

Cât timp face şi el duş, cercetez fotografiile de pe pereţi ca şi când aş fi într- un muzeu. Studiez absolut fiecare cadru. Oasele, ruinele, scheletele lucrurilor.

Din baie se aude cum cântă. „Joy to the World”, piesa lui favorită.

Stau la el în pat, încă în tricou, în timp ce pantalonii scurţi sunt pe podea. Miah este dezbrăcat. Văd pe fereastră cum cade ploaia. îmi trec degetele peste pielea lui.

— Dacă ai putea schimba un lucru la corpul tău, care ar fi

ăla?

— Oh, Isuse, căpitane. Nu ştiu. Degetul mare de la piciorul

stâng.

— Eu aş scăpa de pistrui.

— Mie îmi plac pistruii tăi.

începe să-i urmărească cu degetul pe cei de pe stomac.

— Mă fac să mă gândesc la vară, la zilele lungi, la strălucirea soarelui şi la lunile sângerii.

— Arată de parcă aş avea vărsat.

Ştiu că n-ar trebui să fac asta – să atrag atenţia asupra lucrurilor care nu-mi plac la mine –, dar încerc să par relaxată şi veselă, ca şi când nu m-aş gândi la timpul care trece prea repede. încerc să nu-mi fie deja dor de el, fiindcă este încă aici.

Mă opresc din mângâiat şi ridic braţele în aer, de parcă aş dirija o simfonie, îmi ia unul dintre braţe, examinându-le ca pe cel mai fascinant lucru din lume, uitându-se de aproape la fiecare pistrui în parte. îşi trece degetele peste pielea mea. îmi depune un sărut pe cot. îmi roteşte braţul un pic spre dreapta, apoi spre stânga, apoi îmi sărută interiorul articulaţiei. Urmează mâna, umărul şi podul palmei.

— Ce faci?

— îţi sărut toţi pistruii, îmi sărută şi genunchiul.

— Sau poate te sărut pe tine toată, îmi sărută şi celălalt

genunchi.

— Nu cred că te-am sărutat vreodată aici.

Şi mă sărută pe buric.

— Sau aici.

îmi sărută urechea. Şi continuă tot aşa, fără să se grăbească.

Ştiu, fără să-l sărut peste tot, că pe umărul stâng are un pistrui în formă de inimă şi sub bărbie o cicatrice. Ştiu că părul de pe braţe pare auriu în cea mai mare parte a timpului şi se face roşcat în lumina soarelui. Ştiu că degetul mare de la piciorul drept este un pic mai lung decât cel de la piciorul stâng şi că mai are o cicatrice pe genunchiul stâng.

în timp ce trece de la braţ la umăr, apoi spre ureche, îmi fac griji în legătură cu examinarea de aproape a corpului meu, la lumina zilei. Pistruii, apoi un pic cam prea multă carne aici, cam prea puţină dincoace, fiecare denivelare şi fiecare cusur. Dar este la fel ca în fotografiile lui, real, autentic şi minunat, şi nimeni n-a mai făcut asta până acum. Aşa că îl las să mă sărute. Şi nu-mi mai fac griji defel, pentru că nu suntem decât noi doi, Miah şi cu mine, şi nu mă mai ascund, chiar dacă asta aş vrea.

— Nu te-am sărutat niciodată aici, spune el. Sau aici.

Aş putea să rămân, pur şi simplu. Aş putea trăi pe insula asta alături de Jeremiah Crew.

— Sau aici.

Mă sărută pe frunte şi, orice s-ar întâmpla cu noi, ştiu că va exista cel puţin o persoană pe lume care a văzut totul din mine.

După aceea stăm amândoi întinşi în pat, el ţinându-mă în braţe, eu cu capul pe pieptul lui.

— Mâine vreau să fiu toată ziua cu tine, îmi spune.

— Şi eu.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care încă nu le-am făcut împreună, căpitane. Vreau să te duc în nord, la cules de stridii. Şi trebuie să mergem cu cortul la Grota Albastră şi să ne dăm cu canoea prin mlaştină.

Iar eu vreau să continui să te iubesc. Şi tu să mă iubeşti pe mine. Şi vreau să dorm la tine în braţe, pentru că aşa dorm cel mai bine, nu mă

trezesc din

somn să zac ore întregi. Pur şi simplu este un somn liniştit şi fericit.

— Cred că va trebui să revenim aici, îi spun.

— Cred că da.

Sunt hotărâtă să rămân trează toată noaptea, ca să nu pierd niciun minut. Când îl simt aţipind, îi spun:

— Plutesc.

îmi răspunde cu voce adormită, ca în vis:

— Şi eu te iubesc.

Apoi îl simt cum adoarme, îndepărtându-se în somn.

Aş vrea să-l scutur, să-l trezesc, să-l fac să repete ca să fiu sigură că l-am auzit bine. îmi vine să strig: Chiar ai spus-o primul, chiar dacă nu ştii că ai spus-o. Mă iubeşti, Jeremiah Crew.

însă rămân întinsă lângă el ascultându-i respiraţia egală şi uşoară. Se răsuceşte şi mă strânge mai tare, iar eu mă uit fix spre tavan şi-mi abandonez existenţa în cele patru cuvinţele.

Ziua 16

Când mă trezesc, partea lui de pat e goală. Rămân întinsă, nu vreau să mă ridic, fiindcă odată ce o fac va începe oficial numărătoarea inversă pentru plecarea lui. Poate dacă aş rămâne să zac aici toată ziua, aş putea opri cumva timpul în loc.

— ‘Neaţa, căpitane.

Stă în prag, deja îmbrăcat. Pantaloni scurţi negri, tricou de culoarea cerului senin.

— Astăzi este o zi de-aia de rahat.

Aruncă o privire spre staţia de emisie-recepţie care bâzâie scurt, apoi scutură din cap.

— Fiecare vrea câte ceva, aşa cum vor ei mereu când ştiu bine că trebuie să fiu altundeva.

Se apleacă spre mine şi mă sărută.

— De exemplu cu tine, în pat.

încerc să-l trag peste mine, dar se desprinde cu un geamăt uşor.

— Ce vrea să însemne asta? îl întreb.

— Vrea să însemne că am nevoie de vreo două ore ca să fac nişte chestii, dar apoi sunt al tău.

Zâmbeşte.

îi zâmbesc şi eu.

O parte din mine se întreabă dacă nu cumva se preface ocupat ca să se protejeze, fiindcă ştie că trebuie să plece şi e mai bine să treacă pur şi simplu peste asta. Şi o parte din mine se întreabă dacă n-ar fi mai uşor să nu-l mai văd deloc. îmi pot spune că l-am inventat şi că vara asta nu s-a petrecut în realitate, să mă întorc în Ohio, să mă întâlnesc cu Saz şi cu tata şi cu toţi prietenii mei, apoi să mă duc la facultate ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Doar că s-a întâmplat şi ne-am întâmplat şi noi, împreună, şi-mi doresc încă o zi cu el. O zi întreagă, de la început până la final, fără niciun S-a sfârşit, ci poate cu un O să ne întâlnim din nou, cândva. Dar nu, nu inventează nimic, fiindcă acum îl aud vorbind prin staţie cu o persoană nevăzută şi îndepărtându-se pe hol. Mă ridic în capul oaselor, îmi azvârl tălpile pe podea şi mă întind după haine.

O să ne întâlnim după prânz, ca să mergem la plajă. Mă lasă la magazinul universal, de unde îmi cumpăr un caiet nou, fiindcă cel vechi aproape s-a umplut. Acesta este mai mare şi mai gros, cu o copertă de culoare verde, ca iarba. Merg spre casă în lumina soarelui.

Când ajung la Addy, o găsesc pe mama în bucătărie, cu o carte în mână, bându-şi cafeaua. Are părul adunat în creştet, într-un coc neglijent, şi poartă tricoul cu SCRIITOARE ŞMECHERĂ pe care i l-am dăruit la ultimul Crăciun.

— M-am întors.

— Te-ai întors.

Lasă cartea jos.

— E totul în regulă?

— Da.

Simt zidul şi nu vreau să fie niciun zid. O îmbrăţişez şi mă

îmbrăţişează şi ea,

de parcă l-ar simţi. îl dărâmăm împreună şi apoi ne desprindem una de alta, fiindcă asta e treaba cu îmbrăţişările – trebuie să se sfârşească la un moment dat, chiar dacă nu vrei. Torn suc în două pahare, apuc două castroane din dulap, deschid cutia de cereale. Ea îmi întinde o cană de cafea. Apoi face semn din cap spre locul de la fereastră şi pachetul care stă acolo.

— Este de la el?

— Da.

— I-am spus să înceteze să mai trimită lucruri de-ale mele.

— Atunci nu-l deschide.

Zâmbeşte.

— Dar dacă îl cunosc bine pe taică-tău, este un fel de a-şi

cere scuze.
Iau castroanele, paharele şi cănile – o demonstraţie de echilibristică – şi le duc pe masă. Mă aşez cu spatele spre locul de la fereastră. Mama stă în faţa mea.

O vreme mâncăm în linişte, apoi o întreb:

— Cum era când l-ai cunoscut?

încremeneşte cu mâna în aer. Lasă cana jos şi apoi se uită spre

tavan.
— Complicat. Amuzant. Un pic cam plin de el, dar într-un fel cuceritor. Credea că poate face orice. Purta negru pentru că trecea printr-o fază artistică şi se simţea mai matur decât oricine altcineva, era un geniu muzical, nu alta. Eram un pic căzută în admiraţie faţă de eh

Nu mă întreabă de ce vreau să ştiu.

— După ce a absolvit la Juilliard, de ce n-aţi rămas la New York? De ce n-a încercat să devină muzician?

— Tatăl tău nu s-a simţit niciodată acasă acolo, nici în ceea ce priveşte

şcoala, nici oraşul. Muzica a venit mereu spre el, pur şi simplu, dar nu cred că rigoarea unui program de genul ăsta i s-ar fi potrivit.

— Dar tot ar fi putut face ceva cu talentul lui.

— Nu este uşor să-ţi câştigi traiul ca artist.

— Tu o faci, îi spun.

— Şi pentru asta mă simt extrem de recunoscătoare şi, de asemenea, un pic în genul Doamne, sper că n-o să afle nimeni că sunt o impostoare.

— Crezi că aţi mai fi împreună dacă n-ar fi renunţat la muzică?

— Nu ştiu. Dar vreau să-mi promiţi ceva, totuşi. Că tu o să mergi în lumea asta mare şi o să-ţi împlineşti tot potenţialul claudin.

— îţi promit.

Stăm la masă ridicând lingura cu cereale exact în acelaşi timp, ridicând cana de cafea exact în acelaşi timp, perfect sincronizate.

— încetează, îi spun.

— Tu să încetezi.

Şi începem să râdem. Apoi scoatem acelaşi sunet de uşurare, ca un oftat, ceea ce ne stârneşte iar.

— Mamă? O să-mi fie dor de tine.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine. Groaznic de dor. Dar o să vin la New York să te văd. Poate chiar o să-l aduc şi pe Dandelion. Şi înainte să-ţi dai seama o să vină şi Ziua Recunoştinţei. între timp o să te încurajez să ieşi şi să-ţi faci propria viaţă, şi o să fiu foarte ocupată să mă mândresc tare de tot cu tine.

— Tu ce-o să faci?

— După ce te duc la New York şi te las în holul căminului, te îmbrăţişez şi-

— mi iau rămas-bun? Probabil că o să mănânc un kil de Oreo şi o să plâng în blana lui Dandelion.

— Şi după aia ce-o să faci?

— Nu ştiu.

Se uită pe lângă mine, pe fereastră.

— Probabil o să mai stau aici pentru o vreme. Vrea să vină şi mătuşa ta, Katie. Şi – ridică din umeri – îmi place aici. Mă simt bine. E treabă de făcut.

— Insula are felul ei de a-ţi da ce ai nevoie. Ca răsăritul. Când lumea o ia de la capăt. Shirley, prietena lui Miah, îi spune dereticatul de dimineaţă.

— *Dereticatul de dimineaţă.*

îmi zâmbeşte cu cel mai frumos zâmbet al ei de mamă.

— E minunat.

— Te iubesc mai mult decât iubesc mersul cu bicicleta şi Rosecroft în amurg şi mai mult decât pot spune în cuvinte.

— Şi eu te iubesc mai mult decât pot spune în cuvinte.

Se lasă pe spate, cu ambele mâini pe cană, cu lumina soarelui strălucind în auriul părului ei.

— Ştii, ai chestia asta de la el – asta cu „te iubesc mai mult decât”.

— Nu, n-o am. Am inventat-o cu Saz când eram noi mici.

— Tu şi Saz poate că v-aţi însuşit-o, dar ai luat-o de la tatăl tău.

O bătaie în uşă; e Jared. Cu un zâmbet în semn de scuză, îmi întinde un bilet.

Simt că mă lasă inima. Asta a fost. Miah îşi ia rămas-bun. Aproape că-mi vine să-i dau lui Jared biletul înapoi, dar îl deschid totuşi.

Căpitane, urgenţe arzătoare peste tot. (Nu incendii, slavă Domnului.)

O să plec cu un feribot mai târziu, ca să avem un pic de timp împreună. Ne întâlnim la Addy, la 5 p.m.

Cu

drag,

Miah

Merg cu Jared cu bicicleta spre vechiul aerodrom, pentru un picnic la prânz.
O iapă şi mânzul ei pasc prin apropiere. După aceea ne lungim în iarbă şi ne uităm la ei. Mi se îngreunează pleoapele de la căldură şi mâncare. îl aud:

— Claude?

întorc capul şi îl văd uitându-se la mine, cu palma streaşină la ochi.

— Da?

îmi fac şi eu umbră cu mâna, ca să-l privesc.

— Cum este să fii îndrăgostit?

întind mâinile deasupra capului şi îmi întorc privirea şi faţa spre cer. Nu răspund imediat, pentru că nu ştiu ce să-i spun. Sunt mai mult emoţii decât cuvinte şi nu m-am gândit niciodată la cum să descriu această stare. Mă gândesc la teama, îndoiala şi grija care vin odată cu acest sentiment, întrebările şi începuturile pentru fiecare lucruşor, oricât de mărunt, pe care îl simţi de parcă ai fi o

broască pe masa de disecţie, complet expus. Faptul că îţi pasă prea mult, sau poate exact cât trebuie, şi înfricoşarea ce vine odată cu asta. Faptul că există un om în lumea asta care are puterea de a te răni mai mult decât oricine altcineva, pentru că într-atât îl iubeşti de mult. Faptul că

eşti nevoit să crezi că nu o va face şi că poate, doar poate, chiar crede ceea ce spune şi că, cel puţin pentru o vreme, poate fi podeaua ta.

în cele din urmă îi spun:

— Când este vorba de persoana potrivită, te simţi invincibil, înţeles şi ca acasă, indiferent unde eşti în lume.

Oftează.

— Mi-ar plăcea să mă simt invincibil.

Apoi ne întoarcem cu bicicletele la han şi el mă strecoară în apartamentul Blackwood, unde vieţuiesc scrisorile Societăţii Sertarului Secret. încăperea este aerisită şi luminoasă, iar biroul ocupă un perete întreg. Arată ca şi cum ar dormi, un gigant teribil şi mătăhălos. Lângă comodă se află două valize. în dulap atârnă nişte haine.

— Stă cineva aici?

— Este în regulă. Am cerut voie, îmi spune Jared.

Nu-l cred, dar este prea târziu – bagă mâna în gura gigantului, adică în locaşul sertarului, şi scoate un vraf de scrisori, cât a putut prinde cu mâna. Mi le întinde şi le citim împreună.

Tată către fiu, mamă către fiică, soţ către soţie, soră către frate, prieten către prieten. Cuvinte înţelepte, de dor şi de iubire. Scuze, poeme, o cerere în căsătorie, un epitaf. Câteodată, biletele sunt anonime. Unele au doar câte o propoziţie sau două; altele au câteva pagini. îl întreb:

— Care este cea mai veche scrisoare pe care ai citit-o?

— Uh... cred că una din 1994.

— De atât timp sunt acolo?

— Le scoatem din când în când, ca să facem loc pentru

cele noi. în pod sunt cutii peste cutii de scrisori.

— Deci acolo ar putea fi şi unele scrise de cei din familia Blackwood.

— în mod sigur sunt şi ale lor. De fapt, chiar o Blackwood a pus bazele SSS.

— Claudine?

— Mama ei.

Şi arată spre peretele de deasupra biroului, unde atârnă o ramă simplă, aurie, în interiorul căreia este un bilet de mărimea unei cărţi poştale, scris cu cerneală neagră pe hârtie albastră, cu marginile îngălbenite. Caligrafia este îngrijită şi elegantă, iar literele înclinate perfect, ca şi când ar face o plecăciune.

Dragă prietene,

Bine ai venit în Societatea Sertarului Secret. Eşti invitat să laşi scrisori, bilete, suveniruri. Scrie orice vrei să scrii. Cuvintele tale contează, înghesuie-le aici, unde vor fi în siguranţă.

Cu sinceritate, a ta, Tillie

Donaldson Blackwood 23

septembrie 1933

Cu cinci ani înainte de a muri, în anul în care s-a născut Claudine. Simt cum mă trece un fior, apoi ceva în plus – un soi de iluminare caldă. Din câte ştiu, este singura mostră rămasă din corespondenţa lui Tillie. Un testament romantic, minunat, din partea unei femei pline de viaţă, pline de energie. îmi scot telefonul şi fotografiez scrisoarea.

înainte de a pleca, scriu şi eu una.

Dragă Claude, scrie-ţi propria poveste. Cu dragoste, Eu.

întoarsă acasă la Addy, mă aşez în firida de la fereastră şi iau pachetul, care este mai greu decât pare. îl scutur zdravăn şi zdrăngăneşte ceva înăuntru. Orice ar fi acolo, nu va reprezenta o scuză suficientă, dar tot îl deschid.

Găsesc un morman de şerveţele cu desene de Crăciun, argintiu cu albastru, cu fulgi de nea. Deasupra lor, o carte poştală. Bun venit în Ohio, cel mai rău loc din Midwest, scrie peste fotografia arcadei albastre, uriaşe, de deasupra autostrăzii l-70, care te întâmpină la intrarea în stat. Sub arcadă se aşterne drumul neted şi nesfârşit. Avem câmpii! Porumb! Porci! Droguri! Şi mai multe câmpii! O întorc pe partea cealaltă. Pe spate, tata a scris:

Dragă Ghemotoc,

Cred că pe insulă nu poţi găsi aşa ceva şi probabil tânjeşti deja după asta. Dacă poţi mânca tot până să pleci de aco/o, voi fi mai mult decât impresionat. Chiar uluit. Adu supravieţuitorii (dacă vor exista) acasă, şi îţi promit să-ţi mai fac. Te iubesc.

Cu dragoste,

Tatăl tău, aşa cum e el.

De bine, de rău, că-ţi place sau nu.

Tatăl cu care te-ai pricopsit,

care nu te merită, dar care te va iubi mereu, indiferent ce se va întâmpla.

Las cartea poştală deoparte şi scotocesc prin şerveţele; brusc încep să clipesc, şi tot clipesc, cât de repede pot, pentru că n-o să plâng. N-o să plâng. N-o să-l iert şi n-o să plâng.

Cinci minute mai târziu îmi şterg faţa cu un prosop şi mă holbez în oglinda din baie la ochii umflaţi şi roşii. Mă întorc în sufragerie, la locul de la fereastră, unde stau aliniate obiectele din pachet, unul lângă altul. Douăsprezece cutii de macaroane cu brânză de la Kraft.

Miah ajunge la Addy la ora 5, în camioneta lui. îl aud venind şi alerg să-l întâmpin pe verandă.

— îmi pare rău, căpitane. Cineva a spart biroul de la Administraţia Rezervaţiei, doi tipi de la Outward Bound s-au rătăcit, Bram şi Shirley au nevoie de mine să le închid casa şi m-a sunat şi sora mea.

— Mama ta e bine?

— încă nu ştiu.

îşi sprijină fruntea de a mea şi şopteşte:

— Hai să fugim, şi gata.

— Da, îi răspund.

Hai să fugim, închide ochii

şi îi închid şi eu.

După o clipă se desprinde şi oftează prelung.

— O să închiriez o barcă pentru ora 10 fără un sfert, ca să mai avem un pic de timp.

îmi zâmbeşte trist şi văd că se străduieşte ca totul să pară luminos şi firesc. Apoi, într-o clipită, zâmbetul îi dispare şi se

uită în mine, atât de adânc, încât

îi simt pur şi simplu privirea.

— Mai am câte ceva de făcut, apoi vin să te caut, îmi spune.

Deodată mă copleşeşte sentimentul că mă afund. încerc să-l alung. îmi spun că e doar tristeţe faţă de plecarea lui şi faptul că timpul pe care l-am avut aici, pe insulă, s-a sfârşit. Dar e mai mult de-atât. Simt o străfulgerare de panică, fiindcă ceva din mine îmi spune: Gata, asta e. Ăsta este momentul tău de bun rămas.

— Ce este, căpitane?

El zâmbeşte din nou, însă are o privire îngrijorată. îmi dau seama că el chiar crede asta, că va veni să mă caute.

— Nimic, îi răspund.

Fiindcă am nevoie să alung grijile, să mă uit drept în ochii lui şi să mă văd doar pe mine.

Apoi mă sărută şi nu e decât un simplu sărut. Nimic mai mult. Dar, într-un fel, înseamnă cel mai mult pe lume.

Ziua 32 (partea a doua)

Sunt la cină şi încerc să mă concentrez asupra conversaţiei de la masă, însă stau cu ochii pe uşă, uitându-mă după Miah. îmi spun că mai devreme am fost prea dramatică. Sigur că o să vină să mă găsească. Apoi mi se pare că-l văd venind, aşa cum a promis, şi că eu nu-l văd, iar el pleacă fără să ne putem lua rămas-bun.

îi spun mamei:

— Mă întorc imediat. Toaletă.

Mă strecor afară din sufragerie, trec pe lângă baie spre uşile duble, largi, care duc spre peluza din faţă, acum pustie. Aştept un minut. Două minute. Apoi mă furişez înapoi la masă şi mă aşez.

Mama îmi aruncă o privire, dar nu spune nimic.

Jared aduce desertul şi-mi spune că mâine pleacă de pe insulă pentru câteva zile, ca să-şi viziteze prietenii.

— Să-mi spui când te întorci, îmi zice el.

— Nu sunt sigură că mă voi întoarce prea curând. Dar dacă o să fii aici, atunci poate că o să vin ca să te văd.

— Ei bine, o să fii mereu bine-venită pe Insula Jucăriilor Desperecheate. Acum eşti una dintre noi.

Miercuri trece pe lângă masă şi îi fac cu mâna. îmi face şi ea semn.

— Sunt onorată să fiu una dintre voi.

Jared se repede la mine şi mă strânge atât de tare în braţe, încât abia mai pot să respir.

— Mă bucur că te-am cunoscut, îmi şopteşte el la ureche.

— Şi eu mă bucur că te-am cunoscut.

Se îndepărtează şi mă aşez, un pic mai ţeapănă, clipind ca să alung lacrimile care mi-au ţâşnit din ochi, habar n-am de ce. împing desertul de colo colo în farfurie, apoi las furculiţa jos.

Mama vorbeşte, ceilalţi oaspeţi vorbesc, dar sunt ca un fel de muzică de fundal. Este 9 şi 21, iar barca lui pleacă la 9 şi 45.

Nouă şi 22 de minute.

Nouă şi 23.

Nouă şi 24.

La 9 şi 25, fără să-i spun nimic mamei sau celor de la masa noastră, mă ridic pur şi simplu şi plec. De data asta mă duc drept spre uşa de la intrare.

Afară e întuneric şi plouă, acum doar ca o bură măruntă, iar stelele răsar ca nişte flori, ezitante, însă pline de speranţă, cicadele zbârnâie şi e vară peste tot.

Stau pe verandă şi mă uit după camioneta lui. în seara asta trebuie să aprindă farurile, pentru că licuricii, la fel ca stelele, s-au stins din cauza ploii. O să văd camioneta înainte de a o auzi, dacă vine din sud.

Nouă şi 28 de minute.

Cobor treptele lipăind, lemnul vechi este plin de scobituri şi găuri în care se adună apa. Rămân la baza lor, în drum, cu ploaia udându-mi pielea, părul şi

rochia. Mă uit şi spre sud, şi spre nord, pentru că ar putea veni

de oriunde. Nouă şi 31 de minute.
îmi spun că întârzie ca întotdeauna. Probabil că împachetează febril şi încearcă să închidă micuţa casă albastră şi casa lui Bram şi Shirley. Probabil că rezolvă vreo situaţie incendiară sau îi ajută pe tipii de la Outward Bound care nu mai sunt de-acum rătăciţi, ci găsiţi, datorită lui. Probabil că încarcă bagajele pe barcă înainte de a veni să-şi ia rămas-bun de la mine.

Nouă şi 35 de minute.

O să mă întâlnesc cu el chiar la barcă. îmi scot pantofii şi o iau la fugă în josul drumului, spre apă, pe sub stejarii de Virginia ieşiţi parcă dintr-o lume veche, de poveste. Alerg pe cărarea presărată cu scoici şi abia dacă simt cum mă înţeapă în tălpi muchiile lor mici şi zimţate. în timp ce gonesc, sunt cu ochii după faruri. Nu mă opresc din alergare până nu ajung la doc.

Iar docul e pustiu.

Rămân acolo multă vreme, uitându-mă ţintă spre apa neagră şi nesfârşită, pe care sclipesc departe de tot câteva lumini. Şi acela, ştiu, este continentul. Ar putea fi la fel de bine la o distanţă de ani-lumină.

Aştept să apară o barcă.

Aştept să vină Miah.

Aştept.

Aştept.
Deodată îmi dau seama că nici nu mai simt ploaia pe piele, în păr şi pe haine, fiindcă singurul lucru pe care-l simt este durerea din inimă. O durere cum n- am mai simţit până acum. Este deopotrivă teribilă şi minunată. Şi mă inundă cu totul. Mă inundă.

Ar fi trebuit să avem mai mult timp.

întotdeauna ar fi trebuit să avem mai mult timp.

Mă las pe banca udă, care mă murează şi mai tare. La un moment dat, ploaia se opreşte de tot. Ridic privirea şi stelele de deasupra capului meu sunt un covor de lumină. Aşa simt aici. Miah este parte din el. Dar el nu e totul. Mai sunt şi verile din copilărie, când aveam opt, zece, 12 ani. Şi genul ăla de momente minunate când totul e plin de iubire, lumină şi posibilităţi.

îmi las palma pe lemnul băncuţei şi degetele dau peste ceva rece şi neted. Mă uit în jos. Un dinte de rechin. Cel mai mare pe care l-am văzut vreodată. Şi tot acolo, desenat în jurul lui, un cerc.

Mă întorc pe cărare şi pornesc spre han, cu dintele de rechin în buzunar. Printre copaci, luminile verandei strălucesc ca nişte balize, ca nişte felinare care luminează calea spre lumea de dincolo. Urc scările, plescăind cu tălpile prin micile băltoace de pe trepte. îmi pun pantofii, îmi dau părul la o parte de pe faţă, însă pentru celelalte nici nu mă sinchisesc. Asta sunt, bună sau rea – udă din cap până-n picioare, ciufulită şi cu dor de Miah.

— Claude?

Vocea mamei vine de undeva, de la capătul verandei. Stă cocoţată pe marginea leagănului, ca şi cum s-ar uita după mine. Traversez veranda şi mă aşez lângă ea, cu un nod în gât mare cât oceanul.

— E totul în regulă? mă întreabă.

Şi atunci îşi dă seama. O văd pe chipul ei.

— O să fie.

Dar în inima mea nu cred asta.

Mama mă ia de mână, iar leagănul se mişcă înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, în timp ce noi ascultăm ploaia.

La 9 şi 53 mă copleşeşte sentimentul că insula e pustie fiindcă el nu mai este aici.

Nu vreau încă să merg acasă, aşa că mă îndrept spre plajă, fără să-mi pese dacă dau peste aligatori, şerpi sau porci mistreţi. Pe sub copaci, peste dune, pe nisip, până când ajung sub lună şi sub tot cerul ăsta. Sunt prea neliniştită ca să mă aşez. îmi las geanta, arunc pantofii din picioare şi pornesc pe plajă. Mareea se rostogoleşte bubuind ca un tunet; sunt singură aici.

Merg cel puţin un kilometru şi jumătate. încerc să nu mă uit la luminile din depărtare, cele de pe insulele învecinate. Liindcă dincolo de aceste insule este continentul, iar pe continent este Jeremiah Crew, care nu şi-a luat rămas-bun.

Vechiul meu eu mi-ar fi spus că nu i-a păsat, că eu nu am însemnat pentru el ce a însemnat el pentru mine şi că de aceea a plecat fără să ne mai vedem, deşi mi-a spus că va veni.

Dar ştiu că nu-i adevărat.

Nu a venit pentru că – ce mi-a spus în ziua aceea, când albea oasele? Nu-mi imaginez cum aş putea să-mi iau rămas-bun de la tine.

Valurile se izbesc de ţărm bubuind. Apoi se îndepărtează bubuind.

Mă mut pe nisipul adânc şi moale de pe linia mareei. Apoi, nu ştiu de ce, îmi vin în minte părinţii mei. Poate că nu există niciun răspuns la întrebarea „de ce a trebuit să se despartă”. Şi poate că nu-i niciun răspuns la întrebarea „cum faci ca iubirea să dureze”. Părinţii mei au fost doi oameni care s-au iubit multă vreme. Până când nu s-au mai iubit. Dar asta nu schimbă faptul că s-au iubit cândva şi că mă vor iubi mereu pe mine.

Sunt atât de prinsă în aceste gânduri, încât aproape că le ratez – nişte urme ca o potecă ducând spre ocean. îmi spun că sunt, probabil, urme lăsate de un raton sau de un crab fantomă. Mă aplec, cercetând cărarea; arată ca o urmă de cauciuc, un singur

cauciuc cu urme mai adânci în exterior şi urme mai estompate spre interior.

Inima începe să-mi bată cu putere şi mă foiesc primprejur, încercând să găsesc punctul de pornire al urmelor, undeva, lângă un cuib de pe dune. Te rog, nu lăsa cărarea să se sfârşească. Nu ştiu de ce, dar nu poate să se sfârşească.

O urmez tot mai jos şi mai jos, până când dispare în apă. Şi poate că urmele s-au terminat înainte ca mareea să le acopere, sau poate că puiul a reuşit să parcurgă tot drumul. îmi spun că a reuşit.

Cercetez oceanul, cât de departe pot vedea, căutând orice semn al acestui curajos supravieţuitor, chiar dacă ştiu că e departe de-acum, iar gândul la el singur, în lumea mare, mă face să plâng. Ce bine de tine, îmi spun. Sper că vei ajunge departe, până în Africa.

Apoi mă uit spre strălucirea îndepărtată de la orizont, acolo unde se află continentul, şi mă gândesc la Jeremiah Crew, care este şi el undeva, în lumea largă. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată, iar gândul ăsta este ca un pumnal rece şi ascuţit. Dar poate că a avut dreptate. Poate că nu contează încotro merg sau ce fac sau pe cine cunosc – îi voi avea mereu pe Claude şi Miah, Miah şi Claude, pentru totdeauna.

îmi spun: „Jeremiah Crew, sper că eşti pe drum spre aeroport. Sper că o să te urci în avionul ăla spre Montana şi n-o să te uiţi înapoi”.

Merg înapoi până în locul unde mi-am lăsat lucrurile, apoi mă trântesc pe nisip, scotocesc prin geantă şi scot cele două caiete, unul albastru şi unul verde. îl deschid pe cel albastru, ferfeniţit de tot, şi îl frunzăresc citind la lumina lunii fiecare cuvânt pe care l-am scris de când sunt aici. Fiecare gând, bun sau rău, fiecare durere, fiecare dor, fiecare aventură.

Hemingway a spus cândva: „Tot ce trebuie să faci este să scrii o propoziţie adevărată. Scrie cea mai adevărată propoziţie pe care o ştii tu”. Aşa că nu mă mai gândesc la cum mi-a spus domnul Russo că nu am sentimente destul de profunde, nu mă mai gândesc dacă

o să mai folosească sau nu la ceva. Deschid caietul gol, cel cu coperta verde – de culoarea ierbii – şi încep să scriu.

Tu ai fost primul pentru mine. Nu e vorba doar despre sex, cu toate că a făcut şi asta parte din poveste, ci ai fost primul care a văzut în mine, dincolo de orice aparenţe.

Unele nume şi locuri au fost schimbate, dar povestea este adevărată. Se găseşte toată aici, pentru că într-o zi va deveni trecut şi nu vreau să uit prin ce am trecut, ce am gândit şi ce am simţit, cine am fost. Nu vreau să te uit pe tine.

Dar, mai presus de toate, nu vreau să mă uit pe mine.

Ziua 16

Merg cu bicicleta pe Drumul Principal, pe sub baldachinul verde, foarte verde, al copacilor. Simt soarele pe faţă şi vântul în păr. Ziua este luminoasă. Eu sunt luminoasă.

Mă opresc şi, din locul unde sunt, văd casa lui. Aş vrea să mă aşez pe treapta de sus şi să-l aştept să se întoarcă şi să mă ia într-o aventură. Să mă ia la o vânătoare de comori. Să mă ia într-o lungă plimbare pe plajă, sub lună. Să mă sărute în ploaie, în cimitir, lângă un zid şoptitor.

Nu mă gândesc la nimic, doar apăs butonul de redare şi deodată cântecul îmi răsună în urechi – piesa lui favorită, cea care îi va aparţine întotdeauna lui şi ne va aparţine nouă, pe când dansam printre ruine, în ceaţă. Iar el este aici, zâmbind, luat pe nepregătite, uitându-se la mine de parcă aş fi un miracol. Tu, îl aud spunând, eşti spectaculoasă, Claudine Llewelyn Henry.

El. Eu.

Eu. El.

Noi. întrepătrunşi. Palmele lui pe faţa mea, în părul meu, plimbându-mi-se pe şira spinării, degetele lui – uşoare ca un nor – pe pielea mea, unde niciun băiat n-a ajuns până acum. Dar este mai mult de-atât. Sunt tălpile pline de mâl, subsolul în care am rămas încuiaţi, lunile sângerii şi toate lucrurile pe care ni le-am spus unul altuia când nu ne asculta nimeni.

Mă gândesc la toate motivele pentru care îl iubesc.

De pildă, la cum tresar la atingerea lui. Care este ca un fel de fulger. Ca o descărcare electrică. Insuficientă ca să te ucidă, dar destul cât să te lase conectat, flămând şi în viaţă.

De pildă, la faptul că el miroase ca ziua de mâine, dacă ziua de mâine ar mirosi cumva.

De pildă, ca un tricou pe care l-ai purtat destul.

Un apus peste un lan de porumb, genul acela de apus care poleieşte totul cu auriu şi căldură.

Aşternuturi abia scoase din uscător.

Zăpadă abia căzută.

El este toate aceste lucruri şi este acasă.

Cântecul se termină, iar liniştea se umple de bâzâitul neîncetat şi tremurător al cicadelor, ca şi când aerul însuşi ar cânta. Mă bate soarele, dogorindu-mi pielea. Feribotul va sosi într-o oră, trebuie să mă întorc acasă. Dar pentru moment stau împietrită pe cărarea aceasta nisipoasă, uitându-mă cum pasc iarbă caii cu cozi neliniştite, şi la braţele uriaşe ale stejarilor de Virginia încărcate de licheni atârnători. La balansoarele albastre şi la feluritele oase şi cranii – decolorate într-un alb dur şi strălucitor – adunate într-un colţ al verandei. Casa este tăcută, fără semne de viaţă. Camioneta este parcată în faţă, prăfuită de la ultima noastră plimbare spre plajă.

Alung o gânganie. Mă ating pe ceafă, unde mi-a crescut puţin părul. Dar tot scurt este. îmi spun că-mi place aşa. Pistruii de pe faţă şi de pe umeri s-au înmulţit de la începutul verii, dar nu mă deranjează la fel de mult ca înainte. Mă simt mai înaltă. Mai matură. Bine şi ca acasă în pielea mea. însă, în continuare, tot eu însămi. Claude înainte şi După.

Aici am râs. Aici ne-am certat. Aici ne-am iubit şi am visat. Aici a început incendiul. Aici a căzut prima cărămidă. Aici a dispărut podeaua. Aici am construit una nouă, să mi-o aşez sub tălpi.

Şi aici am început eu însămi.

Ultimul lucru pe care mi l-a spus: Mai am câteva lucruri de făcut

şi apoi vin să te caut. îmi spun că dacă stau aici suficient de mult timp, s-ar putea ca el să

apară. Şi apoi aproape că-l văd, venind spre mine pe cărare. Desculţ. Cu tricoul scos din pantaloni. Cu faţa luminată la vederea mea. Gata pentru următoarea noastră aventură.

Mulţumiri[9]

La finalul ultimului meu an de liceu, la câteva zile după ce am împlinit 18 ani, tata a venit la mine în cameră şi mi-a spus că se desparte de mama. Toată viaţa mea am fost toţi trei, împreună – mama, tata şi eu. Părinţii mei erau totul pentru mine. Şi, deodată, lumea mi s-a întors cu susul în jos. Nu-mi puteam veni în fire. Era de parcă mi-ar fi dispărut podeaua de sub picioare. N-am avut voie să spun nimănui despre despărţire, ceea ce a făcut situaţia şi mai dureroasă. La cinci zile după absolvirea liceului, m-am mutat împreună cu mama din casa mea din Indiana – lăsând în urmă casa copilăriei, pe tata, câinele meu, cea mai bună prietenă şi băiatul care îmi plăcea – în munţii din Carolina de Nord. A fost o vară a sfârşiturilor şi a începuturilor şi, după toţi aceşti ani, acea perioadă a vieţii mele a rămas în continuare un loc de care-mi aduc aminte cu multă emoţie.

Cu respiraţia tăiată este cartea pe care n-am crezut că o voi scrie vreodată. Este, în multe feluri, şi mai personală decât Toate acele locuri minunate. Este cartea de care am avut nevoie la 16,17 şi 18 ani. Dar nu este o poveste pe care s-o fi putut scrie fără sprijinul şi încurajarea multor oameni minunaţi.

Acum şapte ani, Kerry Sparks, agenta mea literară, a pariat pe mine, a crezut în mine şi mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna – atât din punct de vedere personal, cât şi profesional –, într-un fel uluitor şi inimaginabil. Este o lumină plină de energie, inteligentă şi uluitoare, mama ursoiacă supremă atunci când vrea ea să fie, editorul salvator de vieţi, prietena dragă şi amuzantă şi, totodată, eroina mea desăvârşită în această lume. îţi mulţumesc, Kerry, ţie şi tuturor celor de la Levine Greenberg Rostan Literary Agency, pentru tot ceea ce sunteţi şi pentru tot ceea ce faceţi.

Melanie Noian, de la Knopf, este unul dintre cei mai buni editori cu care am avut onoarea să lucrez. De la acel prim prânz luat

împreună, între noi s-a creat o legătură prin intermediul Little Darlings şi am ştiut că a priceput, de la

mersul repetat la cumpărături, ca să ne luăm cizme de cowboy, până la fiecare notă isteaţă, plină de sens, revelatoare, iar felul în care s-a priceput, cu atâta talent, să-mi ofere îndrumare, cultivându-mi şi hrănindu-mi în acelaşi timp libertatea creativă, a făcut nepreţuită colaborarea dintre noi. Sunt onorată să lucrez cu ea.

La Penguin Random House am cea mai minunată casă şi cea mai grozavă echipă de editori. Mulţumiri profunde, nesfârşite, din inimă, pentru: Barbara Marcus, Felicia Frazier, Judith Haut, Jillian Vandali, Dominique Cimina, Morgan Maple, Arely Guzmân, Pam White, Jocelyn Lange, Lauren Morgan, John Adamo, Elizabeth Ward, Kelly McGauley, Jenn Inzetta, Alison Impey, Adrienne Waintraub, Emily DuVal, Megan Mitchell, Jake Eldred, Kate Keating, Noreen Herits, Gillian Levinson, Karen Sherman, Artie Bennett, şi toţi cei de acolo care au dat o mână de ajutor pentru a aduce această carte pe lume. Sunteţi pe vecie unele dintre locurile mele cele mai minunate. De asemenea, recunoştinţă enormă pentru artistul Tito Merello, a cărui extraordinară pictură cu Claude şi Miah i-a adus pe cei doi la viaţă, pe coperta cărţii.

Fabulosului meu editor din Marea Britanie, Ben Horslen, şi întregii familii britanice Penguin Random House, care sunt şi ei locuri dintre cele mai minunate. Le trimit un milion de mulţumiri şi aprecierea mea veşnică pentru această a treia călătorie literară făcută împreună. Mulţumiri şi apreciere veşnică şi Sylviei Rabineau şi lui Lauren Szurgot de la WME, pentru încrederea şi entuziasmul lor faţă de cărţile mele şi faţă de mine. Cu ele două de partea mea, simt că pot cuceri întreaga lume – şi aş vrea să fiu ele două când mă voi face mare.

Trimit iubirea mea enormă şi mulţumirile mele către locuitorii generoşi şi primitori de pe insula Sapelo, în special Chris şi Barbara Bailey, precum şi celor de la Outer Banks şi din insula Cumberland. (Jared Hilliard, sunt norocoasă nu doar să te numesc prietenul meu, ci şi să te includ în această poveste!) Am avut privilegiul să împărtăşesc, la o cină şi un vin, câteva veri memorabile împreună cu prietena mea bibliofilă, Lisa Langshaw, care a murit înainte ca eu să pot termina această carte, dar al cărei suflet efervescent trăieşte în Addy.

Brianei Bailey, delicioasa mea asistentă fără-de-care-nu-ştiu-ce-m-aş-face

(toate menţiunile despre mistreţi sunt pentru tine!). Şi extraordinarelor mele asistente pentru social media, Mackenzie şi Lila Vanacore, ale căror cunoştinţe şi idei pline de inspiraţie m-au uluit zi de zi. O ovaţie specială pentru Kenzie, care m-a lăsat să împărtăşesc cuvintele ei pline de profunzime şi să le amestec cu ale mele pentru ultima tiradă a lui Miercuri către Claude, cea despre eliberarea din tipare.

Primului meu cititor, Justin Conway (imediat vin mai multe despre el), care este şi un editor-dinamită. Şi primilor mei cititori tineri, Briana Bailey, Annalise von Sprecken, Mackenzie şi Lila, Katie-May Taylor şi Gabriel Duval. La fel şi pentru Kerry Kletter, care nu este doar unul dintre cei mai buni editori pe care îi ştiu, ci şi o scriitoare extraordinară. (Serios, faceţi-vă un serviciu şi mergeţi să-i cumpăraţi chiar acum toate cărţile!) Dacă tot a venit vorba despre scriitori excepţionali care îmi sunt şi prieteni dragi, Angelo Surmelis şi Ronni Davis sunt o parte importantă din podeaua mea. Ei mă ţin bine, mă fac să râd şi mă iubesc, cu tot cu pistrui şi toate cele.

Mulţumiri pentru The Lovelies, pentru că au făcut totul minunat, şi pentru Lisa Brucker, Grecia Reyes, Krista Ramirez, Beth Jennings White, Megan White, Jennifer Koerner, Shari Franklin, Logan Franklin, Karen şi Jon Preble, şi pentru Janet Geddis (al cărei Avid Bookshop este CEL MAI BUN), mulţumiri pentru prietenia voastră. Vă mulţumesc, Alex, Hilda şi Terrie (ca să nu mai vorbim despre Sloane!), că aţi avut grijă de blănoşi cât timp noi am fost plecaţi.

O mare apreciere pentru reala Miercuri, pentru că ai susţinut CLIC Sargent[19] şi m-ai lăsat să-ţi folosesc numele. (Ţin pumnii să-ţi placă personajul tău!) Vă mulţumesc, Paula Mazur şi Mitchell Kaplan, pentru că aţi crezut în cărţile mele şi în mine, şi pentru toată înţelegerea şi tot geniul vostru sensibil şi minunat.

Celor de-acasă, din Indiana – Elizabeth Bailey, una dintre cele mai preţuite mame de-a doua, pentru că a fost alături de şinele meu de la 18 ani, atunci când am avut nevoie să vorbesc cu

cineva. îţi mulţumesc că mi-ai păstrat secretul în toţi aceşti ani. Lui Jim Resh şi personalului său de la Wayne County Convention & Tourism Bureau, pentru că au fost promotori neobosiţi ai cărţilor mele şi ai mei. Lui Joe Kraemer, pentru că a fost fratele meu şi partenerul de năzbâtii şi de influenţă negativă (dar în cel mai bun mod). Saz

este pentru tine şi pentru Laura Lonigro, plecată prea curând, dar mereu tânără în inimile noastre, atât de dorită şi de iubită. Ridic paharul pentru voi amândoi, de pe treptele Institutului de Artă Dayton. Institutul nostru de artă.

Mulţumiri familiei mele, pentru iubirea ei necondiţionată, pentru umor şi susţinere, inclusiv fiicei verişoarei mele, Annalise von Sprecken, verişoarei Lisa von Sprecken, vărului Derek Duval, adoratelor şi adoratoarelor mele mătuşi, Lynn Duval Clark şi Doris Knapp, nepoatei mele preferate, Grace Payne, şi cumnatei mele favorite, Jennifer Payne, unchiului meu, Bill Niven, tată-surogat mult iubit, protector, prieten şi dresor de pisici. N-am cuvinte să-i mulţumesc lui Ansley, care m-a înţeles cu inima şi sufletul, pentru că a meşterit cu mine pe Instagram Live şi pentru petrecerile dansante spontane (Harry Styles şi Jonas Brothers pentru totdeauna!). Şi minunatului meu Ashton, pentru că a fost mereu un gentleman, m-a învăţat cu multă răbdare diferite lucruri şi mi-a amintit – des – să mă calmez. Toate îmbrăţişările şi dragostea din lume pentru voi amândoi.

Nu ştiu cum ar fi să scriu fără pisici întinse pe tastatură sau fugind cu consumabilele din birou sau asigurându-se că sunt trează la 3, 4 sau 5 dimineaţa. Din fericire, sunt destul de norocoasă să am cinci pisicuţe foarte interactive literar – înălţimea Sa, Regina Lulu, responsabilă cu tastatura computerului şi cu trezirile de dimineaţă; dragul, mereu dezorientatul şi generatorul de tors Rumi; recunoscătoarea, curajoasa Scout (cu picioarele ei uriaşe, polidactile); mereu enervantul Linus „Căcăcios” Niven Conway (în ciuda căruia am scris adeseori această carte); şi Luna cea cu ochii mari, „dulcea noastră blândă” (dar ciudat de încăpăţânată), pufuleţul salvator şi plimbăreţ care călătoreşte cu mai multă uşurinţă decât noi şi care este destinată să fie vedetă de film (consideraţi că ăsta e începutul campaniei mele de promovare a Lunei pentru

interpretarea personajului Dandelion, în versiunea ecranizată).

Aşa cum am spus, aceasta este o carte personală. Nici Claude, nici eu n-am fi existat fără părinţii mei, Penelope Niven şi Jack Lain McJunkin Jr., care m-au învăţat că pot fi şi face orice, care mi-au spus să nu mă limitez niciodată şi să nu-mi limitez nici imaginaţia, care mi-au oferit iubirea lor necondiţionată şi care au avut grijă ca, indiferent ce se întâmplă, să fiu încurajată să-mi împlinesc tot potenţialul „jenniferian”. Am dus dorul unui tată amuzant,

artăgos, alergător de maraton, hoţ de fursecuri şi chef-gourmet în timpul liber timp de 18 ani şi al unei mame excepţionale, spumoase, alinătoare, scriitoare şi suflet-geamăn (cea mai bună prietenă, mentor, Penny şi Jennifer, Jennifer şi Penny, femeile Niven) timp de şase ani, dar sunt înconjurată şi plină de iubirea lor extraordinară. Şi fiecare cuvânt pe care îl scriu de la ei vine.

Această carte este personală şi într-un alt mod. în 2018 am călătorit spre o insulă îndepărtată din Georgia, cu laptopul în mână şi cu ideea din Cu respiraţia tăiată conturându-mi-se în minte. în prima mea zi acolo l-am întâlnit pe actualul meu soţ, Justin Conway – Jeremiah Crew din viaţa reală –, care m-a răpit şi m-a urcat în camioneta lui. Mă dusesem acolo în căutarea unei cărţi şi am găsit, în schimb, varianta în carne şi oase, aurie, desculţă şi de vârstă apropiată a personajului pe care mi-l imaginam de vreun an sau poate mai mult. Acest bărbat care, în prima noastră zi împreună, mi-a aflat secretele şi mi le-a spus pe ale lui. Care m-a învăţat cum să găsesc dinţi de rechin. Care mi-a adus cizme pescăreşti. Care mi-a arătat insula lui. Care m-a cărat printr-un pârâu care a devenit râu. Care m-a dus cu maşina noaptea, la lumina licuricilor. El. Eu. Eu. El. Noi. întrepătrunşi. Această carte este pentru el. Pentru picioarele noastre pline de mâl şi pentru pivniţe încuiate, luni sângerii şi toate lucrurile pe care ni le-am spus unul altuia când nu ne asculta nimeni. Pur şi simplu am ştiut încă din prima zi. Şase luni mai târziu eram căsătoriţi şi în fiecare zi de atunci continuăm să ne scriem povestea de dragoste.

Şi în sfârşit, dar nu în ultimul rând, le mulţumesc cititorilor mei. Dragii mei minunaţi: nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără voi. N-am pierdut niciodată din vedere acest lucru şi n-o să-l

pierd nici de acum înainte. Vă iubesc mai mult decât pot spune în cuvinte.

Aşa.

Acum închideţi cartea.

Dar mai întâi – amintiţi-vă să vă deschideţi pe voi înşivă spre iubire şi existenţa posibilităţilor, spre „aproape” şi „poate”.

Faceţi-vă auzită vocea.

Lăsaţi-i şi pe alţii în sufletele voastre.

Alegeţi-vă viitorul. Alegeţi-vă trupul. Alegeţi-vă pe voi înşivă. Apoi ieşiţi în lume şi scrieţi-vă viaţa.

[19] Organizaţie caritabilă din Marea Britanie. fondată în 2005.